

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

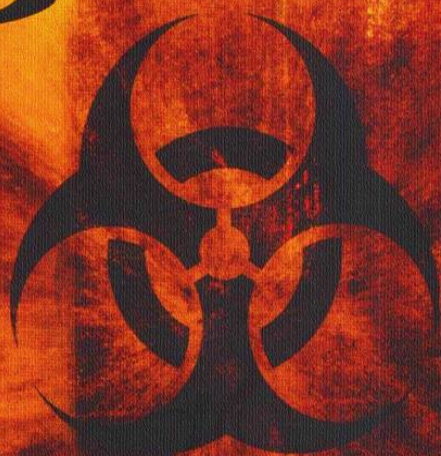
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAXIME
CHATAM

GAİA
TEORİSİ

Gaia Teorisi

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN MAXIME CHATTAM KİTAPLARI

Kötü Ruh
Karanlığın Soluğu
Kara Büyü
Zamanın Kanı
Kaosun Sırları

GAİA TEORİSİ

Orijinal adı: *La Théorie Gaïa*

© Editions Albin Michel S. A. - Paris 2008

Yazan: Maxime Chattam

Fransızca aslından çeviren: Alev Özgüner

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

I. baskı / ağustos 2009 / ISBN 978-605-111-292-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Şefik Matbaası / Turgut Özal Cad.

No: 137 İkitelli - İSTANBUL

Tel. (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gaia Teorisi

Maxime Chattam

Çeviren: Alev Özgüner

Biyolojik zamanlar ölçeğinde, gezegenimiz kendisine özen göstermeyi öğrenecek, insanoğlunun verdiği zararların izini silmeyi zamana bırakacaktır.

Stephen Jay Gould
“The golden rule – a proper scale
for our environmental crisis”

2007 yılında Uluslararası Kızılhaç Federasyonu, doğal afetlerin sayısında on yıl içinde yüzde 60'lık bir artış olduğunu açıkladı. 1987-1996 döneminde gerçekleşen 4 241 felakete karşın, 1997-2006 döneminde 6 806 felaket kaydedildi. Ölü sayısı, yaklaşık bir milyon iki yüz bine ulaşarak iki katına çıktı.

Her şey, olayın katlanarak büyüdüğüne işaret ediyor.

Demek ki en beterini ilerde göreceğiz.

Okuma keyfine müzikal ortam keyfini eklemek isterseniz, yazar-ken bana eşlik etmiş olan motifler şunlar:

- Tom Tykwer, Johnny Klimek ve Reinhold Heil'in *Koku'su*.
- Jerry Goldsmith'in *Yaratık*'i.
- David Shire'in *Zodyak-Orijinal Skor'u*.

şu anda, bu maceranın... yakında gerçekleşeceğini unutmayın. Bu yüzden, bugünkü durumla her türlü benzerlik belki de o kadar beklenmedik bir şey olmayacaktır... Geleceğimize karar verecek olan, bizleriz.

Edgecombe, 27 ocak 2008

Teşekkür

Bir sürecin sonu.

Kaosun Sırları'nı kaleme almaya başladığım zaman, kafamda birbirinden çok farklı üç hikâye vardı, üçü de aynı amaca yönelmekteydi: Süssüz, yalansız, en sarsıcı haliyle, modern Homo sapiens'in, burda konu edilen şu *Homo entropius*'un bir portresini oluşturmak. *Sırlar*, güç ve para uğruna her şeyi yapmaya hazır bir avuç insanın çılgınlığını ortaya dökebilmem için tarihin cilasını kazımama fırsat tanıdı. Elbette bu sadece bir kurgu, ama yine de...

Sonraki kitabım *Prédateurs*'de, beni ilgilendiren, cinayetin özü oldu. Sonuç olarak bizler, hepimiz, neye muktediriz? İnsanların savaşı, içsel savaş. Peter'in, akarsu ile Olivier'nin kişiliği arasında şu benzerliği kurması *Prédateurs*'e bir göndermedir, orda bu benzerlik bir seri katilin çocukluğunu anlatmak için geliştirilmiştir...

Bu düşünce sürecinin tematik sonucunu okumuş oldunuz kısacası. Elbette ki insan bundan ibaret değildir. Ama aynı zamanda budur da.

Şunu tekrar edip durarak kendimizi rahatlatabiliriz tabii ki: Bunlar sadece roman.

Adasını bir cehennem haline getirdiğim için Fatu Hiva halkından çok özür diliyorum. Bir romanın ihtiyaçları içindi bu! Aynı şekilde, zaman zaman ağırlaşan bu atmosferi vermek için, Midi doruğundaki rasathaneyi de bu "kurgu" içinde yeniden tasarlamakta sakınca görmedim; bu hikâyede anlatılan araştırmacı eki-biyle gerçekte orda faaliyet gösteren araştırmacıların hiçbir ilgisi yoktur, aralarında herhangi bir benzerlik kurulamaz ve bildiğim kadarıyla, DGSE orayı (henüz) merkez olarak seçmemiştir.

Bu romanda geliştirilen teori, benim küçük beynimin ürünüdür. Yine de, bu sonuca ulaşabilmek için epeyi metin okumam gerekti, dolayısıyla, çalışmalarıyla ufkumu açan tüm bu uzmanlara teşekkür ederim.

Paleoantropolojiyi keşfetmek ve onu bu romanda somutlaştırmak için eserlerinden yararlandığım Richard Leakey'nin ancak adını anabilir ve ona şükranlarımı sunabilirim burda.

Evrimle ilgili çalışmalar konusunda da, Elisabeth Vrba, Stephen Jay Gould, Simon Conway-Morris, Harry Whittington, Allan Wilson ve elbette Charles Darwin'e teşekkürler!

Emma DeVonck'un "avcı" görüşünü, prehistoryacı Marylène Patou-Mathis'in Neandertal konusunda verdiği bilgilerle birleştirdim.

Adam Smith üzerine notları için Sébastien P.'ye teşekkürler.

Ayrıca Stéphane Bourgoin'a da (www.au-troisieme-oeil.com) teşekkür ediyorum; Ben, onun seri katillerde suçun tekrarı konusundaki aydınlatıcı istatistik sonucunu veriyor.

Romanı yazdığım sırada, Richard Leakey'nin bir eserinin sonuna geldiğimde James Lovelock'u keşfettim. Benzerlikler karşısına duyduğum şaşkınlığı varın siz tahmin edin.

Yazmak, kendine kelimelerden bir gemi inşa edip bilinmeyen denizlerde yolculuğa çıkmak gibi biraz. Neyse ki, bana daima yolumu gösterecek bir fenerin ışığına sahip olmak gibi bir güvencem var. Bu fener, benim yayıncım. Sana teşekkür ederim Françoise, doğramacılık ve su sızdırmazlık konusundaki uzmanlığın sayesinde gemim gerektiği kadar su üstünde kalıyor. Ayrıca, kimse nasıl olduğunu bilmesede rüzgârlara söz geçiren ve onlarla yelkenlerimi şişiren Richard'a da teşekkürler.

Bitirirken, bütün Albin Michel ekibine teşekkür ederim. Yolculuğuma devam ediyorum, tek başına çıkılan bu yolculuğu tamamen erdirmek için bir ekip çalışması gerektiğinin kanıtısınız sizler!

Son olarak, beni destekleyen yakınlarıma, aileme, J.'ye teşekkürler. Ve inanın bana yaptıkları çok övgüye değer!

Fırının dijital saati tüm mutfaktaki tek ışık kaynağıydı. Küçük mavi çizgiler soluk bir hale yansıtarak 5.27'yi göstermekteydi. Bu güzel sabah vaktinde hava serindi, merkezi ısıtma sisteminin termostatu radyatörleri henüz çalıştırmamıştı. Mutfak tezgâhının üstündeki karanlık bir bölümde, bir önceki günün *Le Monde* gazetesi duruyordu, zar zor seçilen yazı başlığı şöyleydi: “Kaliforniya’da Yeni Bir Deprem.”

Uzakta, bir merdivenin tepesindeki ampul evi aydınlattı, birkaç saniye sonra mutfak daldığı uyuşukluktan sıyrıldı. Neonlar çıtırtılar çıkararak, elektrikli aletlerin paslanmaz çelikleri üzerinde titreten bir ışık dolaştırdı. Emma DeVonck kahve ve iki tas sıcak çikolata hazırlamak için içeri girdi. Uzun boylu ve esmerdi, saçları öylesine gürdü ki zapt edilmesi güç bir yığın halinde omuzlarına inmekteydi. Otuz beş yaşında, çekici bir kadındı Emma.

Buna rağmen, burnu son derece sıradan, dudaklarıysa şehvetli kıvrımlardan ya da öpme isteği uyandıracak bir biçimden yoksundu. Aslında, dönemin estetik ölçütlerine göre tam anlamıyla güzel denemeyecek kadar yuvarlak bir çenesi vardı. Emma’yı güzel kılan şey, kendine güvenen kadınlara özgü, doğal zarafeti azaltmayan o ustalıkla tavrı, gözlerinden taşan keskin zekâsı ve bilimsel araştırmacı olarak sürdürdüğü meslek yaşamının gereklerine asla feda etmediği, her durumda koruduğu dişiliğiydi.

O sabah Emma, üzerine bir kotla, omuzlarda düğümlemiş ve ona üç hamileliğini hatırlatan küçük göbeğini gizleyerek iri göğüslerini ortaya çıkaran bir bluz geçirmişti.

Çok geçmeden kocası Peter göründü, yeni tıraş olmuştu, bir elinde ceketini tuttuğu kahverengi takım elbisesiyle oldukça şıktı.

– Çocuklar aşağı iniyor mu? diye sordu Emma.

– Hepsi banyodan çıktı, bu bile önemli bir şey, diye cevap verdi Peter, Hollandalı kökenini açığa vuran hafif bir vurgu vardı konuşmasında.

Karısı kadar uzun boyluydu. Kumral, yeşil gözlüydü, yavaş yavaş kırk yaşına yaklaştığı halde hâlâ atletik bir vücuda sahipti.

Peter mikrodalga fırının ışığında kravatını bağlamayı henüz bitirmeden, mutfak masasının üstüne iki tas sıcak çikolata, iki tas kahve ve beş bardak portakal suyu konmuştu bile.

Peter ipek kravatını aşağı çekti ve milimetrik işleminden gözünü ayırmaksızın işi şakaya vurdu:

– Bir gün birisinin bana senin nasıl olup da iş bitirici bir anne, şaşırtıcı bir eş ve uluslararası düzeyde ünlü bir araştırmacı olduğunu açıklaması gerekecek.

– Şunu mu demek istiyorsun: Aldığı kükürt kokulu tavırları yüzünden uluslararası arenada yanıp kavrulan araştırmacı?

– Sende sevdiğim de bu! Kükürt kokan bu yanın!

– Evet, inan bana, tüm bunların içinde en kolay olanı bu meslek! (Bunun üzerine, mutfak kapısına gidip sabırsızlıkla bağırdı.) Zach, Mélissa, Léa! Kahvaltı hazır! Çabuk olun, gecikeceğiz!

Bir fil sürüsü merdivenden inerek mutfağı işgal etti, her biri masadaki yerine oturdu.

– Bu saatte kalkmak da ne fikir ama, diye göğüs geçirdi çocukların en büyüğü olan Zach, on üç yaşının tepesinden.

– Benim hoşuma gidiyor! dedi çocukların en küçüğü olan altı yaşındaki Léa.

Mélissa, “ortanca” çocuk, gazetenin baş sayfasını görerek sızlandı:

– Dünyanın sonunun geldiği doğru mu? Fabien’in babası, ona bunun kıymet olduğunu söylemiş.

– Kıyamet denir, diye düzeltti Peter, ama bunların hepsi saçmalık.

– Peki öyleyse neden her an her yerde felaketler oluyor? diye karşı çıktı Zach. Matematik öğretmenim, bu böyle devam ederse, atmosferdeki düzensizlikler yüzünden her yıl, Körfez Savaşı ve Vietnam Savaşı’nda ölenlerin toplamından daha fazla insanın ölebileceğini söyledi.

– Evet, anlaşıldı, matematik öğretmeninden bir görüşme talep edeceğim.

– Dünyanın sigortaları atıyor! dedi Zach, meseleyi abartarak eğleniyordu.

– Peki doğru mu değil mi? diye üsteledi korkuya kapılan Mélissa.

Emma kocasının yardımına koştu:

– Hayır Mélissa, bu... bu daha çok... sanki Dünya nezle olmuş gibi, her şey düzelecek.

– Nezleye yol açan mikroplar dışında, diye üsteledi Zach, mikroplar da biziz; Dünya iyileşmek istiyorsa önce mikroplardan kurtulmalı...

– Zach!

Emma büyük oğluna karanlık bir bakış fırlattı, oğlan susmak zorunda kaldı. Küçük Léa öfkелendi:

– Niçin öleceğiz peki?

Emma kendisini tuttu, ama Zach bu kez onun gözlerinde şimşekler çıktığını gördü.

– Olur mu hiç, kardeşin budalaca şeyler söylüyor, diye araya girdi Peter.

– Anneanneyle dedeye gitmek zorunda mıyız? dedi Mélissa, asık suratlı bir ifadeyle.

Emma kurtarıcı konuya dört elle sarıldı:

– Şekerim, babanla ben evde bulunamadığımız zaman seni evde tek başına bırakabilmemiz için daha birkaç yıl geçmesi gerek. Hadi, tahılını ye.

– Kaç gün yoksunuz? diye endişeyle sordu Léa.

– Bilmiyorum bebeğim, sana dün söyledim. Acil bir durum bu, günler sürebilir.

– Ama baba burda olur genellikle.

Emma kocasına baktı, bakışına karşılık veren kocası da onun kadar şaşkıncı.

Bir gün önce akşam gelen telefonda beri durum onlar için heyecan verici olduğu kadar belirsizdi. Konuştukları kişi, François Gerland diye biri, kendisini Avrupa Komisyonu üyesi olarak tanıtmıştı. Telefonu Peter açmıştı. Gerland lafı uzatmamış, Fransa'nın güneyinde beklemeye gelmeyecek bir bilimsel aciliyet olduğunu ve Peter'in birkaç gün için orada bulunması gerektiğini söylemişti. Acil ve son derece gizli diye de belirtmişti üstüne bası bası. Öyle ki konunun telefonda tartışılması imkânsızdı. Profesör DeVonck'a elbette emeğinin karşılığında bir ödeme yapılacaktı, ama hemen ertesi gün orada olmalı, hiçbir soru sormayıp yalnızca Gerland'a güvenmeliydi. Ona acilen ihtiyaçları vardı.

Gerland adlı bu kişi, ezberlemişçesine, duraksamadan, tereddütsüz cevap veriyordu, ama yine de Peter, sesinde bir gerginlik fark etmişti. Gerland tekrar etmişti: “Şimdi soru sormayın, geldi-

ğınızda meseleyi öğreneceksiniz. Konu sizin alanınıza giriyor, ilginizi çekecektir. Bana hemen kesin bir cevap lazım.” Peter uzun bir süre sessiz kalmış, sonra göğüs geçirerek şöyle demişti:

“Peki, geliyorum. Laboratuvarımda durumu ayarlarım. Sizi nerede bulacağımı söyleyin bana.”

“Profesör Benjamin Clarin yarın sabah altıda gelip sizi alacak, ona gereken bilgileri verdim. Yanınıza kalın giysiler alın, bulacağınız yer yüksekte olacak.”

“Ben ha? Karımın kardeşi?”

“Evet. Sırası gelmişken, karınız Doktor DeVonck’u çağırabilir misiniz telefona lütfen?”

Peter öylece kalakalmış, konuşmaya başladığındaysa dili dolanarak şöyle demişti:

“Evet, elbette... Onu da mı çağırmayı düşünüyorsunuz?”

“Aynen öyle. Ama sizinkinden çok daha uzak, başka bir yere.”

Daha sonra, çocuklar yattığında, Peter’le Emma bu konuyu uzun uzun tartışmışlardı yatakta. Her ikisi de teklifi meraktan kabul etmişlerdi. Avrupa Komisyonu onlardan ne isteyebilirdi? İklim değişimleri düzenli felaketlere dönüştüğünden beri Avrupa üstünlüğü ele geçirmişti. Ülkeler teker teker ana organın himayesine girerek, kendi köşelerinde tek başlarına faaliyet göstermeyi kabul etmişlerdi. Böylece, yaklaşık sekiz ay içinde Avrupa, tüm tarihi boyunca olduğundan daha fazla özerklik ve denetim kazanmıştı. Anında herkese uygulanan hayati kararlar, Komisyon’un büroları ve amfilerinde alınmıştı. Aciliyet çok önemliydi. Gezegeni neyin beklediği konusunda bilimsel topluluğun kesin bir bilgisi olmadığından, çok çabuk hareket etmek gerekiyordu.

Peki hangi hassas bilimsel konu onların mevcudiyetini gerektirebilirdi acaba? Daha önce onları acil bir durum için hiç çağırmamışlardı. Bu meselede, kaygılandırıcı olduğu kadar da heyecanlandırıcı bir sır vardı, Emma ışığı söndürmeden önce işi alaya vurmuştu:

“Tüm bunlar bir casusluk filmini ya da Michael Crichton’un bir romanını andırıyor.”

Karanlık bir görev olmamasını diledikleri bu işte, kendilerine iyi rolün verilmesini umut ederek güçlkle uyudular.

Çocuklar, çantaları ellerinde merdivenden aşağıya iniyorlardı koşarak, sonra paltolarını giydiler. Emma Zach’a bir bardak portakal suyu uzattı:

– Hiçbir şey yemedin, bari bunu iç, diye emretti.

– Anne, diye sızlandı Zach, anneannemle dedem bana mega kahvaltı hazırlayacaklar birazdan!

– İç! En azından bunun midene girdiğinden emin olacağım.

Peter konuşmalarını böldü:

– Ben geldi. Herkes dışarı!

Genç araştırmacının arabasına doluştular.

– Selam gençler!

Neşeli bir koro ona cevap verdi.

Ben kaloriferi sonuna kadar açmıştı, ama arabanın içi de neredeyse dışarıya kadar soğuktu. Ekim geceleri sabah vakitlerinde burnunu dışarıya çıkarmayı bile tatsız kılmaktaydı, herkes paltolarına sarındı.

Rueil-Malmaison konut mahallesinden çıkıp Saint-Cloud'ya gittiler ve üç çocuğu Emma'yla Ben'in annesiyle babasına bırakıldılar. Gün hâlâ ağarmamıştı, gökyüzünde tan sökümünü gösterir hiçbir iz yoktu, kentin yapay ışıkları yanıyordu yalnızca.

Tekrar yola koyulduklarında araba sessizliğe kavuşmuş, içeri si ısınmaya başlamıştı. Arkada oturan Peter kayınbiraderine doğru eğildi:

– Nereye gidiyoruz?

– Bourget Havaalanı'na.

– Yani sen bizden daha fazla şey biliyorsun, ha?

Genç adam başını olumsuz anlamda salladı.

– Gerekli bilgileri alma konusunda size güveniyordum ben de!

Ben'in siyah saçları karmakarışıkta. Kaşındaki piercing ve elinin üzerinde bir kısmı görünen, ama aslında tüm sağ kolunu kaplayan dövme ona bir bilim adamından çok bir sörfçü havası veriyordu. Yirmi yedi yaşında, müziğe, konserlere, yolculuğa meraklı biri olarak tam bir bekâr yaşantısı sürüyor, gündelik hayatı biriyle paylaşmanın kişisel gelişimi engellediğine inanıyordu.

– Size söyleyeyim, diye ekledi, bu işi yalnızca, şimdiye kadar yaptığım hiçbir şeye benzemediği için kabul ettim. İşin, “özel bir görev vermek için beni yirmi saatliğine çağıran tuhaf tip” tarafına bayılıyorum. Film gibi sanki.

– Bizce de, dedi Peter gülerek.

Ama bu gülüşte en ufak bir neşe yoktu, sadece soru işaretleri vardı. Manzara akıp geçmekteydi: Şimdiden yükünü almış çevreyolunda bir yön boyunca kırmızı, diğer yön boyunca da beyaz kürecikler ışıldıyordu. Siyah bir kirli hava tabakasıyla kaplanmış A1 otoyolu; şevlerin tepesine yerleştirilmiş köprüler, levhalar. Işıklı

tabelalar geçidi; uygarlığın iyice tıkanmış atardamarı. Kalp durma tehlikesi kapıdaydı.

Peter aynadan Ben'i inceledi. Ne tür bir araştırma... görünüşe göre hayati bir araştırma da olsa, davranış dinamiğinde uzmanlaşmış bir sosyoloğun mevcudiyetini gerekli kılabilirdi? Karısını düşündü: Evrim üzerine varsayımları skandal yaratan paleoantropoloji doktoru. Ve nihayet kendisi: Biyolojist ve genetik bilimci... İlginç bir ekip. Çılgınca bir davranışla üçü de, yeknesaklıktan kurtulma fırsatının üzerine balıklama atlamışlardı.

Ama konu hakkında ne biliyorlardı ki?

Acil durum, diye terarladı içinden Peter. *Acil durum... felaket gibi mi yani?*

Mizen Head (İrlanda) Meteoroloji İstasyonu'ndan, Avrupa Çevre Ajansı'na gönderilen e-posta

Beyefendi,

Gulf Stream ve düzensizliklerini inceleme merkezi yapmak amacıyla bu meteoroloji istasyonunu açarken, bizden durumu değerlendirmemizi ve söz konusu akıntının etkisi hakkında bugünkü bilgilerimizin bir dökümünü hazırlamamızı istemiştiniz.

Raporu yakında alacaksınız. Elbette, uzun bir çalışmanın ilk taslağı olmaktan öteye gitmeyecek. Bu nedenle, bize onca sözü verilen finansmanın sağlanacağını umuyoruz. Bu incelemenin önemini size hatırlatmam gereksiz.

Çok güçlü iklim değişikliklerini bugünden kesinlikle öngörebiliyoruz, hem de yeryüzünde hiç görülmemiş bir hız söz konusu bu değişikliklerde. Atlantik'teki işaret şamandıralarının hepsi, sanıyoruz kutuplarda ve Grönland'da eriyen buzların, yine aynı şekilde eriyerek okyanusların tuzluluk oranını düşüren yeryüzündeki tüm küçük buzulların basıncı altında, Gulf Stream'in yavaş yavaş geri çekildiğini gösteriyor.

Bu durumun çok kısa zamanlı sonuçları (şimdiden görülmekte), tüm Batı Avrupa sathında, kısmen de İskandinav ülkelerinde kışın gerçekleşecek bir ısı düşüşüdür. Buna karşılık, yaz aylarında ısıdaki artışın buna bağlı olduğunu ileri sürebilecek durumda değiliz. Ama tahminler büyük çapta, 15 000 yıl önce gerçekleşmiş bir hız kesilmesinin analizine dayanıyor ve termik büyüklüğün aynı mahiyette olacağını gösteren hiçbir işaret yok.

Bugün için bunu destekleyecek tek şey sezgim olsa da, fikrim şu ki daha önce hiç yaşanmamış bir iklim kargaşası dönemine giriyoruz. Bunun şöyle bir nesnel nedeni var: Gezegenimizin tarihinde atmosfer (ve dolayısıyla iklimlerimizin bir kısmını biçimlendiren rüzgârlar) ve okyanuslar, onları durmadan dönüştüren saldırılar altında hiç bu ka-

dar hoyratlığa maruz kalmamıştı. İşin daha acıklı yanı şu: Bu nitelikte bir değışikliğe büyük çapta, canlı bir türün, yani insanın yol açması ilk kez görülüyor. Bunun olsa olsa iki yüzyıl gibi son derece kısa bir sürede gerçekleşmiş olduğunu, Dünyanızın dizginleri elinden kaçırdığını da eklemeliyim. Doğru, acil bir durum var, ama artık çevresel değil.

Sağlıksal. Çünkü insan türü, olduğu gibi tehdit altında.

Araba park edilince araştırmacı üçlü yolculuk çantalarını kapıp girişe yaklaştı.

– Bavulumu jet hızıyla hazırladım, umarım tuvalet kâğıdı verirler, diyerek işi şakaya vurdu Ben, görünür biçimde kaygılı olan arkadaşlarını rahatlatmak için.

– Yanına ne almanı söylemişlerdi? diye sordu Peter.

– Kalın giysiler, yüksek bir yere gidecekmiz.

– Bana da aynı bilgiler verildi.

– Bana değil, diye araya girdi Emma. Tersine, sıcağa tahammül etmek için yanıma ince giysiler ve yürüyüş için gerekli şeyler almamı söylediler.

– Sen gitmeden önce ufacık bir bilgi isteyeceğim, dedi Peter. Ne de olsa, insanları hiç izahatsız dünyanın öbür ucuna yollamazlar.

Emma kocasının gergin olduğunu biliyordu, yaklaşık on beş yıldır Peter DeVonck'un şifre çözümünü yapıyordu; onun normal tepkilerinin çerçevesi dışına çıkan her ses perdesini, her hareketi, her bakışı yorumlayabilirdi. Bu, Emma'nın, "Aşk'ın 2. aşaması" dediği şeydi: Kaynaşma-tutku aşamasından sonra, ötekini, gerçek ötekini, ilişkinin uzun süreli olması için kendini yansıtmadan sevmeyi öğrenmemiz gereken kişiyi tanıma aşaması başlardı. En hassas aşamaydı bu, çünkü böyle bir yakınlık, insan kendi üzerinde gündelik bir çalışma yapmazsa genellikle bir gevşemeye, ardından da sinirlenmeye yol açardı. Emma her şeyi çözümlemekle uğraşırdı böyle. Onları bir arada tutan, yakınlarını kıskandıran örnek bir çift oluşturacak derecede evliliklerini sağlamlaştıran da buydu.

Kırk yaşlarında, diğerlerine göre daha kısa boylu, biraz toplu, yürüyüş ayakkabıları, kadife pantolon ve yuvarlak yakalı bir

gömlek giymiş bir adam, camlı bir kapının önünde onları beklemekteydi. Sarı saçları kusursuzca taranmıştı, burnunun üstünde zarif bir gözlük vardı, ısınmak için ellerini ovuşturmaktaydı.

– Ben Avrupa Komisyonu’ndan François Gerland, diye kendini tanıttı. Memnun oldum.

Tokalaşmalarının ardından, Ben arabasını işaret etti:

– Burada bulunmadığımız süre boyunca orada bırakabilir miyim?

– Anahtarınızı bana verin, arabanızı aldırırım, dert etmeyin. Tüm bu gizlilik için içtenlikle mahçubum, ama inanın ki meseleyi aydınlatacağız. Uçakta bol bol vaktimiz olacak. Şimdilik program bizi biraz sıkıştırıyor. (Emma’ya muzip bir bakış yöneltti.) Özellikle de sizi doktor.

Bunun üzerine onları ana binaya soktu.

– Eğer doğru anladıysam, karım Fransa topraklarının dışına çıkıyor, bizse Pireneler’e gidiyoruz, öyle mi? dedi Peter.

– Pireneler’e, evet! Sonuç çıkarma yeteneğiniz için sizi kutluyorum, dün akşam Fransa’nın güneyinden ve yükseklikten söz ettim yalnızca... Sizin için Doktor DeVonck, diye ekledi Emma’ya dönerek, durum biraz daha karmaşık. Açık söylemek gerekirse Fransa toprakları dışına çıkmıyorsunuz ama... Neyse, uçakta anlarsınız. (Hemen hafif bir sesle ekledi.) Her ikinizin de Doktor DeVonck diye çağırılması gündelik hayatta kolay olmamalı.

– Bana daha çok Profesör derler, dedi Peter.

Beyaz ampullerle aydınlatılmış uzun bir koridordan geçtiler. Hiçbir yerde hayat izi yoktu, odalar bomboş görünüyordu.

– Söylesenize, diye söze girdi Peter, her zamanki ağırkanlılığını elden bırakmadan, şimdiye kadar hiç soru sormadık, ama nereye gideceğimizi bize söyleme zamanının geldiğini düşünmüyor musunuz? Bu bilinmezlik içinde karımın ortadan kaybolması fık-rinden hoşlanmıyorum. İşin içinde Avrupa Komisyonu olsun ya da olmasın.

– Elbette! Oraya geleceğim.

Üzerinde tayyör olan, yeni makyaj yapmış bir kadının kendilerini beklediği bir masanın önünde durdular. Gerland arabanın anahtarını ona uzatarak, konuyla ilgilenmesini söyledi. Kadın kimliklerini alarak bilgisayar tarayıcısından geçirdi, sonra da göz alıcı bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Gerland hızlı hızlı yürüyerek, onları daha dar olan bir başka koridora sürükledi.

– Sizinle yolculuk edeceğim, diye güvence verdi. Kaygılanma-

yın, merakınızı gidermek için bol bol vaktim olacak.

Peter durdu, dostane ama kararlı bir şekilde elini kısa boylu, sarışın adamın omzuna koydu ve üslup değiştirdi:

– Bilmem hangi varış noktasına ulaşmak için bir uçağa binmeye hazırlanıyorum, karım da aynı şekilde. Şimdiye kadar uysal davrandık, öyleyse bu belirsizlik durumuna bir son verin artık, olur mu?

Emma sırtmasını bastıramadı. Tam beş dakikadır kocasının daha ne kadar dayanacağını soruyordu kendisine. İnsanlar, bu zarif, büyük bilim adamının sessiz duruşuna aldanıp, ta ki Peter iyice oturmuş karakterinin gerçek özelliğini açık edinceye kadar onu istedikleri yöne çekebileceklerini sanırlardı.

Gerland gözlerini kırptırdı, ağzında birkaç kelime geveledi, nihayet kendini toplayarak peşinden gelmelerini rica etti. Bir kapıyı itti ve hep birlikte pist alanına çıktılar. Elli metre ötedeki iki özel jetin motorları güröldeyip durmaktaydı.

– Eşiniz Fransız Polinezyası'na gidiyor, diye bağırdı nihayet Gerland, kulakları sağır eden gürültüyü bastırmaya çalışarak.

– Orada kazı olduğunu bilmiyordum! diye araya girdi Emma.

– Kazı mı? diye tekrarlardı Gerland. Ha, anlıyorum. Ama sandığınız türde bir araştırma söz konusu değil.

Emma suratını buruşturdu.

– Biliyorsunuz ki ben paleoantropologum, mademki bir kazı yok...

– Meslektaşım gittiğiniz yerde sizi bilgilendirecek, diye sözünü kesti Gerland.

İki üniformalı çiftin onları karşılamak için sabırsızlandığı Falcon'lar yönünde yürümelerini istedi. Gerland araçlardan birini Emma'ya işaret etti.

– İçiniz rahat olsun, diye bağırdı DeVonck'lara hitaben, yerlerinize vardığınızda temas kurabileceksiniz birbirinizle. Tüm bu olaylar biraz ani ve esrarlı, bundan dolayı da üzgünüm, ama ne yazık ki böyle olması gerekiyor.

Ben kaşlarını kaldırdı, kız kardeşini öperken alaycı bir laf etti, ama türbinlerin gürültüsü kelimelerini boğdu.

Peter karısına sarıldı.

– Varır varmaz seni arayacağım, diye onu rahatlatmıştı Emma. Eğer Avrupa Komisyonu canımı sıkarsa da geri dönerim, üzülme!

– Bir saçmalık yapayım deme! dedi Peter biraz kaygı duyarak. Bütün bunlar dün akşam çok eğlenceliydi, ama şimdi pek hoşuma gitmiyor.

Bir görevli Emma'nın çantasını yukarı çıkarırken son bir kez daha kucaklaştılar. Tam ayrılırlarken Gerland yanlarına geldi.

– İçeride adınıza küçük bir paket var, başlangıç için bazı sorularınıza cevap verecektir. Sizinle yolculuk edemediğim için üzgünüm, ama Papeete Havaalanı'nda biri sizi karşılayacak. İyi uçuşlar Doktor DeVonck.

Emma'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, Gerland kocasını diğer aracın içine doğru sürüklemeye başladı.

Hostes, Emma'yla birlikte yukarı çıktı, merdiven çekildi ve kapı kilitlendi. Emma'yı rahat bir koltuğa oturtan hostes, ona şampanya isteyip istemediğini sordu.

– Hayır, henüz biraz erken. Teşekkür ederim.

Karşısındaki rafa ambalaj kâğıdından bir zarf ve portatif, küçük bir bilgisayar koymuşlardı. Emma pencereden kocasıyla kardeşini görmeye çalıştı. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Gerland ya vakit darlığı yüzünden telaşlıydı ya da soruların önünü alacak derecede gizlilik meraklısıydı.

Bana kalırsa biraz ikisi de.

Yalnızca diğer Falcon'un burnunu görebildiğinden, belgelere geri döndü.

Balmumuyla mühürlenmiş olduğunu fark ettiği zarfın üstüne keçeli siyah kalemle “Doktor Emmanuelle DeVonck” yazılmıştı. *Şaka yapmıyorlar*, diye düşündü mührü açarken. İçindeki tek nesne anında parmaklarının arasına kaydı.

Üzerinde, “Gizli – Doktor E. DeVonck – GERIC Projesi” yazan bir DVD'yi bu.

Havalanmayı beklemeden bilgisayarı açtı ve aleti yuvasına soktu.

Reaktörler vınlamaya koyuldular.

Peter, karısını götüren Falcon'un hız aldığını ve reaktörlerinin dalgalanan bulutu arasında burnunu havaya diktiğini gördü. Birkaç saniye sonra kendi jetleri de yerden havalandı. Peter uçağın içine girdiğinde yalnız olmadıklarını görerek şaşırmıştı. Jetin arka tarafında rahat giysiler içinde üç adam oturmaktaydı. Selamına lütfen karşılık vermişlerdi. Sağlam vücut yapıları, saç kesimleri ve duygularını dışa vurmayan yüzleri askerleri çağırıyordu. Uçuşa geçtiklerinde Peter Gerland'a doğru eğildi:

– Dipteki şu adamlar kim?

– Sizi biraz sonra tanıştıracam, güvenliğimizi sağlamak için buradalar.

– Demek tehlikedeyiz? diye sordu şaşkınlıkla Peter, koltuğunda kasılıp kalarak.

Gerland'ın yüzüne, rahatlatıcı olmasını umduğu geniş bir gülümseme yerleşti:

– Hayır, tabii ki hayır! Aslında meslektaşlarımın zoruyla onları götürüyorum. Ama mademki yerlerimize yerleştik, bırakın da size meseleyi olduğu gibi anlatayım.

Ben, daha iyi duyabilmek için eğildi. Genç adam, hostesin ikram ettiği şampanyayı kabul eden tek kişiydi. Uçak yön değiştirmeye başladığı sırada kadehi dudaklarına götürdü.

– Elbette size söyleyeceğim her şey gizlidir ve öyle de kalmalıdır. Bir kriz durumu bu, gösterdiğimiz acelecilik sizi şaşırtabilir, ama... AB'nin, kapsadığı her şeyle birlikte bütünlüğü ve şerefi söz konusu. Başınızı ağrıtmak istemem, ama bilin ki gizlice hazırlanan şeyin biz fark edemeden kokusu çıkarsa kurumlarınız için sonuç felaket olur. Başlangıç olarak, adım François Gerland, görevim...

– BEPA'da koordinatörsünüz, diye sözünü kesti Ben. Dün ak-

şam internette adınızı tuşladım. Gerçek halinizi fotoğraftakinden daha iyi buldum, orada kasılıp kalınmış bir havanız vardı.

Ne riyakâr kerata! diye düşündü Peter, biriyle ne zaman dalga geçtiğini anlayacak kadar tanıyordu kayınbiraderini.

– Peki BEPA nedir? diye araya girdi Peter. Üzgünüm, bilmiyorum da.

Gerland gözlüğünü düzeltti, Peter bu hareketi bir tık gibi yorumladı.

– İngilizce bir kısaltma. Komisyon’da tüm kısaltmalar İngilizce-den gelir. Açılımı Avrupa Siyasi Danışmanlar Bürosu. Görevimiz esas olarak, başkan ve komiserlere Avrupa’nın siyasi sorunları üstüne öğüt ve tavsiyelerde bulunmak. BEPA doğrudan onların yetki alanı içinde, bu yüzden de kamuoyu ondan haberdar değil. Ben kurumsal alanda çalışıyorum, bildiğiniz gibi koordinatörüm, farklı...

– Tamam, ama Avrupa siyaseti ile Pireneler’e giden bu özel uçaktaki bizler arasında bir ilişki göremiyorum, diyerek sözünü kesti Peter, Gerland’ın lafı ağzında geveleyip durmasına sinirlenerek.

Gerland yanında oturan iki adama sabit gözlerle bakıp dudaklarını büzdü, sonra başını sallayarak sözünü sürdürdü:

– Beş gün önce iç denetim servisimiz olan IAS, Komisyon başkanına acilen bir rapor sundu. Bu raporda Adalet, Özgürlük ve Güvenlik Genel Müdürlüğü’nde bir örtülü ödeneğin varlığı belirtiliyordu. Çok karmaşık ve ortaya çıkarılması neredeyse imkânsız olan, uzun süre hesaplarda gizli kalması gereken bu örtülü ödenek, iç güvenlik servisleri ve Ceza Mahkemesi Müdürü Gustave LeMoll adında biri tarafından yönetiliyordu. Bu kişi hemen başkanın karşısına çıkarıldı, ama her şeyi tümenden reddetti. Büyük bir skandaldan korkan başkan, meselenin aydınlatılınca kadar birkaç gün gizli kalmasına karar verdi. LeMoll hemen tutuklanmadı, ki... bu bir hataydı. Bürolar için bir arama emri çıkarıldı, ama gece bir yangın haberi geldi. Ne güzel, değil mi?

– Yangını çıkaran LeMoll müydü? diye sordu Ben.

– Muhtemelen; o akşam binaya girilirken onun güvenlik belgesi kullanıldı. Ne olursa olsun, başkan, işe basın karışmadan önce bir iç soruşturma yapılmasında karar kıldı. Avrupa’nın şimdiden kolu kanadı kırıldı, üstüne üstlük bir de onun içten çürütüldüğü ve elmasındaki kurdun izini süremediği anlaşılırsa sonucu varın siz düşünün!

– Bu örtülü ödenek ne işe yarıyordu? diye sordu Peter.

Gerland elini kaldırdı:

– Bu noktada devreye ben giriyorum. LeMoll'ün bürolarından hiçbir şeyi kurtaramadık, buna karşılık evinde, kâğıt yığınlarının arasında kaybolmuş ilginç bir dosya bulduk. LeMoll bir tek bu dosyayı atlamıştı, yetersiz ama idare eder bir delildi. Dosya, örtülü ödenek bütçesinin bir kısmının –dikkatinizi çekerim, milyonlarca avrodan söz ediyoruz burada!– iki yerdeki çalışmalara ayrıldığı ile ilgiliydi: Bu yerlerden biri Pireneler'de, diğeri Fransız Polinezyası'na ait bir adadaydı. Belki biliyorsunuzdur, yıllardır Midi doruğundaki rasathanenin çok pahalıya patlaması sebebiyle kapatılacağından söz ediliyor. Bu kapanış bir yıl önce nerdeyse gerçekleşiyordu. Burayı kurtarmak için AB yatırımında bulundu. Resmi anlamda sadece finanse edebilir, ama müdahalede bulunamayız. Görünen o ki LeMoll, kendi meşhur örtülü ödeneğiyle finanse ettiği bir grup bilim adamının oraya yollanışını aklamak için bu finansmandan yararlanmış.

– Bu para Avrupa Birliği'nin parasıydı yani? diye sordu Peter.

– Hayır, nereden geldiğini bir türlü bulamadık.

– Bu hikâyeyle bizim aramızdaki ilişkiyi hâlâ göremiyorum, dedi Peter, sabrını yitirmek üzereydi.

Ses tonu karşısında kendisi bile şaşırdı ve karısıyla birlikte girişmiş olduğu bu tehlikeli işin ne kadar canını sıktığını fark etti. *Çünkü yanımda değil, çünkü ona göz kulak olamıyorum, bu herif beni sinirlendiriyor. Yola çıkmadan önce bana her şeyi anlatmış olsaydı, Emma'nın tek başına uçmasına izin vermezdim.*

– İlişki mi? diye tekrarlardı Gerland. LeMoll'ün evinde bulunan bu dosyada yakın tarihli bir not vardı. Bazı araştırmalar yürütüyordu ve bu araştırmalar çıkmaza girmiş gibiydi. LeMoll Midi Doruğu'ndaki verilerin analizi ve değerlendirilmesi için ikinizden yardım istenmesini öneriyordu, bu arada Polinezya'daki yerde yeni araştırma merkezleri belirlemek amacıyla karınızın adından söz etmekteydi.

– Bu not kim için yazılmıştı? diye araya girdi Ben.

– Bunu bilmiyoruz.

– Peki Midi doruğunda kim var?

– Jandarmalar giriş çıkışları engellemek için teleferik binasında bekliyorlar. Biz varmadan ne kimse oraya çıkabilir, ne de inebilir.

– Eğer doğru anlamışsam, hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir dağın tepesine kadar size eşlik etmemiz için, hiçbir açıklama yapmaksızın bizi bir uçağa bindirdiniz, öyle mi? diye son derece sakin bir sesle meseleyi özetledi Peter.

– İşe kötü tarafından bakmayın, Profesör DeVonck. İçeriği gö-

zümüzden kaçan bilimsel dosyalar bulmayı umuyoruz, bu dosyalar da LeMoll'e göre sizin alanınıza giriyor.

– Ya karım?

– Bir meslektaşım dün oraya vardı, iki jandarma söz konusu adaya gitmek üzere onunla buluştular. Araştırma merkezine götürürken karınıza göz kulak olacak ve buldukları şeylerin şifresini çözmesini isteyecekler ondan.

– Orada karımı neyin beklediği konusunda en ufak bir fikriniz yok, değil mi? diye ısrar etti Peter.

Huzursuz olan Gerland tekrar gözlüğünü düzeltti:

– İçiniz rahat olsun, korkacak bir şey yok! Ne mafyadan ne de bilmem hangi casusluk filminden söz ediyoruz burada. Avrupa Komisyonu'nun özel bir görevi bu, amaç, hâlâ kurtarılabilecek olan bir şeyi kurtarmak, kurumlarımızda hiç görülmemiş bir skandal yaşa...

– Son derece sorumsuz birisiniz, diye homurdandı Peter, kemerini çözüp ayağa kalkarken.

– Profesör DeVonck, sakin olun, ben bir siyasi danışma bürosunun koordinatörüyüm, sanıyor musunuz ki tehlikeli bir durum olsaydı bu işin sorumluluğunu bana verirlerdi?

– Hadi ama, dipteki o üç gorilin işi ne peki?

– BEPA doğrudan başkanın hizmetindedir, bu durum sorunları bertaraf ettiği gibi, tam bir ağız sıklığı sağlar.

Peter hostesi görünce ona çıkış kapısını işaret etti:

– Geriye dönebilir miyiz lütfen?

– Pardon?

– Beni çok iyi anladınız, Paris'e dönmek istiyorum. Hemen. Gerland'a doğru döndü. Karımın uçağıyla irtibata geçip onun da aynı şeyi yapmasını söylerseniz, size müteşekkir olurum.

Gerland altüst olmuş durumda, başını iki yana salladı.

– Hayır, korkarım bu imkânsız. Sabah orada olmalıyım, zamanımız sınırlı, mesele her an kamuoyunda patlak verebilir. Sizden sadece kısa bir süre ayırmanızı rica ediyorum, gittiğimiz yerde veri dosyaları olacak, birkaç saat içinde çözemeyeceğim bir durum değil. Bütün istediğim dosyalara hızlıca bir göz atıp, LeMoll'ün neyi finanse ettiğini bana söylemeniz. Her üçünüzün adını belirttiğine göre bana yardım edebilirsiniz demektir. Sizin varlığınızı gerektiren bir durum olmadığı anlaşılırsa hemen yola çıkabilirsiniz, söz veriyorum. Ama inanın, mesele her an patlak verebilir. Eğer AB suçüstü yakalanırsa mahvolduk demektir! Tersine, tam olarak ne olup bittiğinden haberdar bir şekilde LeMoll

skandalını açıklayabilirsek görünüşü kurtarırız. Sizinle temasa geçmek için araştırma yerine ulaşmayı bekleyemezdim, tehlikeli olurdu bu. Durumu idare etme konusunda beceriksiz olduğumu düşünebilirsiniz, bunu göze alıyorum, ama lütfen benimle gelin.

Peter göğüs geçirdi. Yanlarında duran hostes, hiçbir şey anlamadan kaşlarını çatıyordu hâlâ. Gerland son kozunu oynadı:

– Eğer sizi rahatlatacaksa, ben korumalarla önden çıkacağım, güvenliğin tam olduğu konusunda size güvence verebilmek için rasathanenin çevresini dolaşacağız, siz bize sonra katılırsınız. Birlikli raporunuzu hazırlar hazırlamaz da, Paris’e giden ilk uçakta size yer ayarlayacağım.

Gerland gözleriyle ona yalvarıyordu.

– Bana gelince, ben sizinle çıkıyorum, dedi Ben neşeli bir sesle. İlk defa biraz eğlenme fırsatı yakalamışız şurada.

Peter onun yüzüne uzun uzun baktı ve pes etti.

– Peki. Ama karım yerine varır varmaz onunla konuşmak istiyorum.

Gerland elinin tersiyle alnındaki teri sildi.

– Söz.

Peter tekrar gelip oturdu.

– Bir şey daha: Bu LeMoll bir bilim adamı mı? diye sordu.

– Hayır, alakası yok. Kendisi siyasetle uğraşmış olan bir avukat.

– Bir biçimde çıkar ortaklıklarıyla, ilaç şirketleri ya da ne bileyim buna benzer şeylerle bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmek için çevresinden, tanıdığı kişilerden bilgi aldınız mı?

– Halihazırda bu işle uğraşılıyor, gizliliğin gerektirdiği sınırlı yöntemlerle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

– Umarım yangından sonra adamı tutuklatmışsınızdır.

Gerland dudaklarını yalayarak ıslatıp, gözlerini kaçırdı. Alçak sesle açıkladı:

– Durum şu ki... adam öldü. Yangın gecesi intihar etti. Sabahın erken bir saatinde kâhya kadın onu küvetin içinde buldu. Damarlarını kesmişti.

Pau Havaalanı'nın çıkışında, kocaman bir Mercedes kamyonet onları beklemekteydi. Sabah serinliğini giysilerinin altında hissedip ürperdiler. Gökyüzü gri bir örtü tabakasının ardında gözden kaybolmuştu.

Aracın içinde Ben Peter'e doğru eğildi:

– Sence, ne tür bir araştırmada verilerin analizi için bir paleoantropoloğa, bir genetikçiye ve bir davranış dinamiği sosyoloğuna gerek duyulur?

– Ben de bunu soruyordum kendime. İnsan göçüyle ilgili arkeolojik bir inceleme olabilir mi? Bir bölgenin farklı göç akışlarını belirlemek için belki, ha?

– Polinezya'da mı? Bu tür araştırmalar orada belki bin kere yapılmıştır. Hem sonra AB'yle ilişkisi ne olabilir? Açıkçası, bunun için bir örtülü ödenek riskini niçin alsınlar?

Peter omuz silkti.

– Hiç bilmiyorum, ama burda yalnızca genetikle ilgili dosyalara bir göz atıp raporumu hazırlamak için kalıyorum, sonra geri döneceğim. Senin de yapman gereken bu, Ben. Gereğinden fazla bulaşma bu işe.

Genç sosyolog sesini alçalttı:

– Her şey belirsiz, doğru, ama rahatla Peter. Bu Gerland hiç de kalles birine benzemiyor.

– Ben bundan pek emin değilim, diye fısıldadı Peter. Açıkçası sen bu meseleyi biraz abartılı bulmuyor musun? AB sahiden bir çürük domates keşfeder ve bunu açıklarsa, kamu soruşturması LeMoll'un tek başına hareket ettiğini ve Avrupa kurumlarının bu işte hiçbir sorumluluğu olmadığını kanıtlayacaktır.

– Sen bir kumanda operasyonundan söz ediyorsun! Böyle bir

kriz durumunda Gerland haklı: Felaket olur bu, insanlar şimdi den Avrupa'ya güvenmiyor, onu komplocu ve lobici siyasetçilerin yuvası gibi görüyorlar. Bu durumda bu skandalın patlak vermesine göz yumarsan mahvoldun demektir!

Peter koltuğuna gömüldü.

– Belki de, ama... durum bana karanlık görünüyor. Yapbozun bazı parçalarının eksik olduğu duygusu var içimde.

– Öyleyse neden geliyorsun?

Peter kayınbiraderinin yüzüne dikkatle baktı.

– Sence? Gerland karımı dünyanın öbür ucuna yolluyor ve bizi kendi özel uçağında kıpırdıyamaz hale getiriyor! Paranoyak gibi görüldüğüm için üzgünüm, ama rehin almanın bir biçimi bu. Üstaca ve zekice, ama sonuç değişmiyor. Bu heriften hoşlanmıyorum. Hepsi bu.

Ben teslim oldu:

– Bunun biraz... kurnazca olduğu doğru, ama durumu da anlamak lazım. Görevinden olmamak için mücadele ediyor. Ne olup bittiğini AB öğrenmeden önce basın keşfederse, o ve arkadaşları yandı demektir. Üzerinde baskı olan bir teknokrat o. LeMoll'un notunda üçümüzün adını görünce, rızkını kurtarabilme umudu bir ışık gibi doğmuş olmalı içinde. Olayları iyi tarafından göremez misin? Şu LeMoll'un listesinde adın geçtiği için övün biraz.

– Mesele de bu, niçin özellikle biz üçümüz?

Ben dudak bükerek geriye döndü: Havaalanı arkalarında git-tikçe uzaklaşıyordu. Tekrar konuşmaya başladı:

– Emma'nın öncü teorileri var, alışılmış yolların dışına çıkmaktan korkmuyor. Biz ise... uydumculuğa karşıyız, yalan mı? Daha doğrusu, özellikle ben. Birbirimizi iyi tanıyoruz üstelik, birimiz kabul ederse diğerleri peşinden gidebilirler, bu bir grup dinamiğini oluşturuyor. Hele hele gizli bir projede birlikte çalışmak gerekiyorsa! Dolayısıyla LeMoll bizim işbirliği yapacağımızdan ve dürüstlüğümüzden emindi, aramızdan hiç kimse diğerlerini yüzüstü bırakmazdı. Üstelik her birimiz kendi alanımızda hiç de fena sayılmayız, yalan mı? Kısacası, gereken ünü de göz önünde tutarsak, bu tür bir operasyon için ideal adaylarız biz.

Peter, dalga geçer bir havada, biraz üstünlük taslayarak onu inceledi:

– Sanki bu iş hoşuna gidiyor, ha?

– Kafamı kurcalıyor! Buna karşılık, Emma yüzünden kaygılı olmanı anlıyorum. Dert etme, onu tanırsın, dirençli biridir. Evde

düzeni sağlayan oydu. Yeniyetmeliğimizde bile onun hakkından gelemedim hiç.

– Doğru! Kafasına bir şey koydu mu mutlaka yapar. Ama asıl beni kaygılandıran, LeMoll'un çevresinde dönenler. Genetik, antropoloji ve sosyoloji alanlarında araştırmalar yürüten bu adamın avukatlıkla hiç alakası yok! Hem sonra... ya Fransız Polinezyası? Orda ne arıyor olabilirdi? Yok, bu işin içinde bir bit yeniği var.

Gözlerini Ben'den öte yana çevirip, zamanın bilgeliği tarafından aşındırılmış, sabırlı devler gibi onlara tepeden bakan dağların doruklarında dolaştırdı. Kamburlaşmış omuzlarını beyaz peletrinler örtüyordu. Peter içini çekip şöyle mırıldandı:

– Nasıl bir işe kalkıştığımızı bilmiyorum Ben, ama temkinli olmamız gerekecek.

Kamyonet, Pau'dan ayrılarak kırk beş dakika boyunca A64'ü, ardından da yükseldikçe daralan, daha dolambaçlı bir hal alan eyalet yollarını takip etti.

Hava bozdu, bulutlar alçaldı ve dağların tepesini yalayıp yutacak denli kalınlaştı.

Gidecekleri yer, La Mongie, nihayet görüldü, geleneksel dağ istasyonlarının en tipik örneği idi: Koyu kahverengi ve beyaz yapılar, etrafları köyün dağ evleriyle çevrili dikey ya da yatay binalar ufku örtmek için yarışıyorlardı. Dağın yamacına asılı duran, tepesindeki dorukların gölgesindeki La Mongie kış uykusuna yatmış gibi görünüyordu. Yollar bomboş, panjurlar kapalıydı. Tek tük birkaç araba orda burda park etmişti, ama görünürde kimse yoktu. Son yılların zorlu iklimi yüzünden otellerin çoğu boştu, hatta tam mevsiminde bile, kayak pistlerinde bir maceraya girişmeyi göze alan çok az gözü pek insan vardı artık. Tipi bölgeyi ele geçirmişti, kar fırtınaları Avrupa'nın tüm doruklarında hüküm sürmekteydi. Hatta bölgenin yerlileri bile, dağlıkların hatırladığına göre, hiç olmadığı kadar doğadan ürkerek sonunda pes etmişlerdi. Evet, dünya öfke kusuyor kesinlikle, deniyordu. Gezegenin her yerinde olduğu gibi, ilk tehditler 2000'li yılların başında ortaya çıkmış, giderek de artmıştı. Bugün olayla yüz yüze gelen insanoglu, kendi dünyasında hareket kabiliyetinden yoksun, melankoli içinde başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kamyonet altı yolcuyu tümüyle taştan, masif bir yapı olan teleferik binasının dibinde indirdi; binaya kale burcu havası veren küçük birkaç pencere açılmıştı. Karşıda, içinde üç kişinin bulunduğu

beyaz bir posta arabası duruyordu. Peter ve Ben bacaklarının uyuşukluğunu giderirken, Gerland adamlarla konuşmaya gitti.

– Anorağımı almakla iyi yapmışım, diyerek sevincini ifade etti genç sosyolog, bir yandan da çevresindeki manzaraya göz gezdiriyordu. Ölü burası, Dean Koontz’un bir romanından fırlamış sanırsın.

– Tanımıyorum, dedi Peter, Gerland’ın üç yabancıyla çevirdiği dümeni kollayarak. Çok uysal bir havaları var.

– Ne demek istedin?

– Şu adamlar... Gerland bize, onların, teleferik binasına giriş çıkışları engelleyen jandarmalar olduğunu söylemişti. Sence jandarmaya benzer halleri var mı? Sivil kıyafetler içinde? Bakınca, Gerland’ın onların amiri olduğunu düşünüyor insan. Gerland ne söylese kabul ediyorlar.

– Nerden bileyim? Biraz ona güvensene!

Gerland geri dönüyordu ki adamlardan biri ona bir koli uzattı; koli, içinde bir futbol topu bulunamayacak kadar büyüktü. Gerland açıklamaları dinleyip Peter’le Ben’in yanına döndü.

– Nöbette oldukları sürece kimse ne inmiş ne de çıkmış, diye açıklamada bulundu.

– Kimsenin haberi olmadığını sanıyordum, dedi Peter, posta arabasını işaret ederek.

– Dert etmeyin, Komisyon başkanının kolu yardımınıza yetiyecek kadar uzundur.

Peter yüzü, kuşkusunu belirten bir ifadeye büründü. O anda Gerland’ın yalan söylediğinden emin oldu. Hikâyesinin hiçbir inandırıcı yanı yoktu. Sonra aklına Emma geldi ve bu, kendisini tutmasına, huzursuzluğunu gemlemesine yardım etti. Kendisine ne gösterilmek isteniyorsa bir göz atacak, fikrini belirtecek ve hemen yola çıkacaktı. *Tüm bunlar sadece bir iki gün alır, üstelik kişisel olarak bu işe bulaşmazsam, ne gibi bir tehlikeyle karşılaşırım ki?*

– Patron sizsiniz, diyerek konuyu sonuca bağladı.

Herkes çantasını yükledi ve Gerland teknisyenle kısa bir konuşma yaptıktan sonra, teleferik kabinine vardılar. Üç koruma, uçak indiğinden beri tek kelime etmemişlerdi. Siyah gözlükler, deri eldivenler takmışlardı, ama Peter üstlerinde en ufak bir silah bile görememişti.

Kabin hareket ettiğinde yüreğinde bir sıkışma oldu. İnsanların dünyasını terk ederek, bulutların içinde, uzak, yalıtılmış ve kayıp bir ülkeye gittiği duygusuna kapıldı. Yükseliş, bu duygusunu pe-

kiştirmekten başka bir işe yaramadı, giderek camlara yapışan karanlık bir uğursuzluğa dahil olmaktadır. Bir saat önce dağ Peter'e beyaz pelerinli devler topluluğu gibi görünüyordu, şimdi ise ancak ara ara seşebildiği içeri göçmüş böğürleriyle devasa hayatlerin izinde yol almaktadır.

Bütün yolcular, sadece bir direği geğerlerken mekanik yalpa sesinin bozduğu bir sessizlik içinde, gözlerini bu boğucu beyaz perdeye dikmişlerdi.

Gerland büyük koliyi hâlâ kolunun altında taşımaktadır.

– Nedir bu? diye sordu Peter.

– Rasathane için. Bu sabah, biz gelmeden az önce bir nakliye ci getirmiş. Adam teknisyene teslim etmeden, jandarmalar koliyi almışlar. Nerden geldiğini asla tahmin edemezsiniz!

– Polinezya'dan mı?

– Doğru. Fatu Hiva Adası'ndan, karnızın ziyaret edeceği araştırma merkezinden Petrus adlı biri göndermiş.

Gerland paketi saran kahverengi yapışkan bandı çekip koparmaya çalıştı, zorlanınca maşa adamlardan biri cebinden çıkardığı bir bıçağı ona uzattı.

Gerland bıçakla kolinin bir yüzündeki bandı kesti ve mukavva kutuyu açtı. İçinde ne olduğunu görmek için ikinci bir ambalajı daha açması gerekti.

Yüzünün rengi bir anda attı. Yutkundu ve sonra, kutsal bir ayindeymişçesine dikkatlice diz çökerek, mukavva kutuyu yere koyup geriye çekildi.

Gözleri Peter'inkilerle karşılaşınca, Peter, adamın gözlerinde okuduğu büyük korku karşısında şaşırdı.

Gerland tüm güvenini kaybetmişti.

Koli, kabinin ortasında duruyor, Pandora'nın kutusu gibi, yaklaşacak olan herkese meydan okuyordu.

Ufak tefek adamın gözlerine bakılırsa, yeryüzünün bütün kötülüklerini barındırmaktadır.

Emma yemek tepsisini iterek, koltuğuna yerleşti. Gözleri, yanında getirdiği Guillaume Musso'nun romanının kapağına ilişti. Normalde, yıllardır edebi bir sadakatle bağlı olduğu bu polisiye roman ustası romantik yazarın kitaplarını yalayıp yutardı. Oysa şimdi bir türlü hikâye üzerinde yoğunlaşamıyordu.

*Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Musso bile beni etkileyemiyor-
sa, ne demeli...* diyerek işi şakaya vurdu.

Gerçek şuydu ki aklı başka yerdeydi.

Altı saattir bu aletin içindeydi ve o kadar zamandır da kafasını patlatıyordu. Uçağın kalkışı sırasında seyrettiği DVD, bir bilgisayar kamerasına konuşan, gömlekli ve kravatlı François Gerland'ı gösteriyordu. Adam, IAS'in, sıradan bir denetim sonucu nasıl bir şüpheyi kapıldığını ve daha sonra meseleyi nasıldeşerek, Avrupa Komisyonu bünyesinde bir örtülü ödeneğin varlığını keşfettiğini açıklıyordu. LeMoll, adamın sessizliğini koruyuşu, intiharı, her şey kısaca anlatılıyordu. Ta üçünün adının, özellikle de Polinezya'daki Fatu Hiva Adası'nda bulunan araştırma merkeziyle ilişkilendirilmiş Emma'nın adının açıklanmasına varıncaya kadar. Bu esrarlı yer hakkında Gerland'ın tek bildiği şey kod adıydı: GERIC Projesi. Burası, LeMoll'ün araştırmalarının operasyon merkezi olmalıydı, Midi doruğundaki rasathane ise inceleme bürosu olarak düzenlenmişti. Polisiye romanlara –bu romanlar mantığa dayalı zekâsını harekete geçiriyordu– çok meraklı olan Emma, durmadan çılgınca varsayımlar üretmiş, nihayet sonunda daha gerçekçi olabilmişti. Eğer Fatu Hiva laboratuvar idiyse, rasathane de ideal bir genel karargâhtı. Çünkü Fransa'da, dolayısıyla LeMoll'e daha yakın, ama her türlü aramanın bertaraf edilebileceği kadar Brüksel ve Strasbourg'dan uzaktı. Özellikle yalıtıl-

miş olan rasathane, meraklı gözlerden uzaktaydı ve muhtemelen helikopterler için bir iniş pistine sahipti, LeMoll gibi acelesi olan ve gizlilik konusunda saplantılı bir adamın düşüydü bu.

Emma'nın en çok kafasını kurcalayansa; kendisinin, Peter'ın ve Benjamin'in isimlerinin seçilmesiydi. Altı saatlik uçuş boyunca, mevcudiyetlerini açıklayabilecek en çılgın teorileri kafasında tartmış, ama hiçbiri onu tatmin edememişti.

Markiz Adaları hakkında –Fatu Hiva orda yer alıyordu– kendi mesleğiyle ilişkili olabilecek ne biliyordu? Kuşkusuz birçok arkeolojik kazı alanı, bölgedeki Avrupa öncesi uygarlıkların kültürel zenginliğini göstermekteydi, ama bu alanlarla ya ilgilenilmemiş ya da pek az ilgilenilmişti. Polinezya petroglifleriyle, taşa kazınmış şu garip resimlerle ünlüydü, yüzyılları aşamamış sözlü bir kültürün ürünleri olarak, haklarında çok fazla şey bilinmiyordu. Birçoğu insan biçiminde varlıkları, ahtapotları ya da karmaşık geometrik şekilleri çağırıyordu; Emma biraz eğlenerek, romancı H. P. Lovecraft'ın çok sevdiği fantastik cehennem tanrıları mitolojisiyle onlar arasında yakınlık kurdu hemen.

Güney Pasifik takımadalarına insanların gelmesine yol açan göçlerin kökenini düşündü. Kökenlerinin önce Güney Amerika'ya dayandığı kabul edilen Polinezyalılar ve Maohilerin, bugün, Güneydoğu Asya halklarından geldiği düşünülüyordu. Emma bu polemikleri yakından takip etmişti ve iyi bir okur olarak, seyahat hikâyelerine meraklı olanların çok sevdikleri yazar Thor Heyerdahl'ın heyecan verici anılarını unutmuyordu. Ama o paleoantropologdu ve araştırma alanı, yerel göç hareketleriyle ilgili sorunlardan çok daha öncesine uzanan bir dönem kapsıyordu. Üstelik, canlı türlerin uyum sağlama yeteneği, varoluşun *zekâsı* üzerinde uzmanlaşmıştı. Epeyi geniş olan inceleme alanı, Ediacara faunasından –Sapiens konusunda ara sıra konferanslar verdiği halde– Homo erectus'a ve onun dallarına kadar uzanıyordu, bu da 630 milyon yıldan 200 000 yıl geriye uzanan bir dönem demektir. Bugün Polinezya'yla ilgili olabilecek şeyin çok öncesine ait bir dönem söz konusuydu yani.

Hostes, ona bir şey içmek isteyip istemediğini sorarak düşüncelerini böldü ve tepsiyi önünden aldı.

– Yakıt almak için LAX'ta¹ kısa bir mola vereceğiz, diye belirtti, ama Tahiti'de hava pek iyi olmadığı için fırtınadan önce varmak üzere tekrar hemen yola çıkmalıyız.

– Yine mi fırtına! Ben çocukken fırtınadan korkardım, çünkü

seyrek çıkardı. Şimdi ise ikide bir patlak veriyor.

Hostes ise, tablada kalan bir ekmek parçasını alırken aynı tonda cevap verdi:

– İşin kötüsü insanın buna alışması, neredeyse... normal diye bakıyoruz!

Emma karşılık vermedi. O, bir türlü alışamıyordu, çünkü bu fırınlar gezegenin hastalığına dair güçlü belirtilerdi. Ve çocuklarına beşiklik edecek yer de bu gezegendiydi. Morali bir anda altüst oldu.

Bölme duvarına raptedilmiş telefon gözüne ilishince, Emma sordu:

– Çalışıyor mu?

– Evet, elbette. Dış koşullara göre bazen parazit ya da kesintiler olabiliyor, ama buyurun, rica ederim.

– Çalışması için kredi kartımı mı kullanmalıyım?

Hostesin yüzünde, Emma'nın sorusunu hoş gören bir bakış belirdi.

– Hayır, ödeme bize ait.

Emma ailesinin Saint-Cloud'daki ev numarasını tuşladı; çok geçmeden annesinin sesi onu rahatlatmıştı. Çocuklar okuldaydı, her biri büyük aile evindeki odasına yerleşmişti ve orda kaldıkları sürece her şey yolunda gidecekti; kızının kaygısını hisseden yaşlı kadın üstüne basa basa böyle söylemişti. Emma onu öptüğünü söyleyerek telefonu kapattı.

Portatif bilgisayarın ekranında görünen Gerland'ın yuvarlak yüzünü düşündü tekrar: *"Elinize kâğıt kalem alın, gideceğiniz yerde bulunan AB temsilcisinin irtibat numaralarını ve adını vereceğim. Evvelsi gün oraya varmış olmalı. Adı, Jean-Louis Mongowitz, numarası ise..."* Emma, ikinci uçak indiğinde onu almaya gelecek olan şoförün, Timothée Clemant diye birinin kimliği dahil, her şeyi not etmişti. Fatu Hiva'ya varmak için epey bir mücadele gerekiyordu. Özel jeti Emma'yı Tahiti'nin Papeete Havaalanı'nda bırakacak, orda bineceği daha küçük bir başka uçak onu Markiz takımadalarının Hiva Oa Adası'na götürecekti, bu adada kendisini bekleyecek olan Timothée'yle birlikte bir gemiye binip, tüm Markiz Adaları'nın en az nüfuslu ve en ücra toprak parçası olan Fatu Hiva'ya ulaşacaktı. Gerland, birkaç kelimeyle ona adayı tanıtmıştı. Kıyıda toplanan iki köye dağılmış beş yüzün biraz üzerinde bir nüfusu vardı. Fatu Hiva –on beşe beş kilometre çapında– gür bir bitki örtüsüyle kaplı uyuklayan iki yanardağ halinde okyanus yüzeyinde belirmektedir. Filmlerde görülen tropikal ıssız adanın tüm özelliklerine sahipti. Jean-Louis Mongowitz,

en güneydeki köy olan Omoa'nın rıhtımında, yanında yerli bir rehberle Emma'yı bekleyecekti. GERIC Projesi'nin yürütüldüğü merkezin nerde olduğunu bilmiyorlar, ama böyle bir bölgede yerini belirlemenin zor olmayacağını tahmin ediyorlardı. "Ücra yöre halkı"nın, küçük vahşi cennetlerine şehirlilerin geldiğini görmemeleri mümkün değildi. Merkez, ister bu iki köyden birinin ortasında ister ormanın göbeğinde bulunsun, yerini belirlemek için bir iki soru sormak yeterli olurdu.

Emma tekrar ahizeyi kaldırdı ve şu Mongowitz'in numarasının kayıtlı olduğu bloknotu almak için elini uzattı. Kendisini göstermenin ve durum yoklaması yapmanın bir zararı olmazdı. Çevir sesinin ve sonra da zil sesinin başlamasını yaklaşık bir dakika beklemek zorunda kaldı. Tam kapatacağı sırada nihayet telefona cevap verildi. Cevaptan çok, bir nefes sesiydi bu. Arayan kadının aklına aniden saat farkı geldi, Paris'e göre geriye doğru on saatlik fark düşünülüyordu, saat gecenin bir buçuğu olmalıydı.

– Ah, üzgünüm, dedi, sizi uyandırdım mı? Ben Doktor Emmanuelle DeVonck, François Gerland tarafından gönderildim.

Mongowitz, bu oyduysa tabii, cevap vermedi. Alıcıya ağır ağır solumakla yetindi.

– Alo, alo, diye tekrarladı Emma. Mösyö Mongowitz? Ben... ben sizi daha sonra tekrar arar, gelişimi bildiririm. Size iyi geceler diliyorum, çok özür dilerim.

Emma tam ahizeyi kulağından çekerken, ısıklık gibi, ince bir ses çekingence şöyle dedi:

– Bekle...

– Anlayamadım?

Rüya mı görmüştü?

– Orda mısınız? diye sordu, gecenin ortasında ısrarcı olmaktan utanarak.

Rahatsız edici bir sürtünme sesi ahizeyi aniden kulağından uzaklaştırmasına neden oldu, ardından bir tür alaycı gülüş duydu ve karşıdaki kişi telefonu kapattı.

Emma bir an donup kaldı, sonra koltuğuna geri döndü. Duyduğu alaycı bir gülüş müydü gerçekten? Bir gıcırta olabilir miydi? Adamın yatağından gelen? Hayır... boğuk, neredeyse zalimce, hafif bir gülüşe benziyordu.

Enuna başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Kuruntu yapıyordu. Okuduğu polisiye ya da fantastik kitapların sakıncasıydı bu, en kötü olasılıklara yönelen olumsuz duygular veriyordu.

Üzerinde uçtukları bulut denizini seyretti. Tertemiz örtü, yer-

yüzünü koruyan bir kabuğa benziyordu. Sanki orda olup bitenler, insanların utanç verici işleri gizli kalmalıymış gibiydi. İşte tekrar başlıyordu. Karamsarlık dönemindeydi.

Biraz önce öğle yemeği yerken, penceredeki dolgu kumaşa bir damla şaraplı tavuk sosu sıçratmıştı. Ve kırmızı leke, ilginç bir çağırışım sonucu, Markiz Adaları hakkında bildiklerinden bir bölümü aklına getirdi.

Takımadalar, uzun süre yamyamlığın barındığı yer olmuştu. XIX. yüzyılın ikinci yarısında, yamyamlık resmi anlamda ortadan kalkmış olsa bile, eskiden bir ayrıcalık ve güçleri artırma yolu olarak düşünülen, yerel tarihin bir kalıntısı varlığını sürdürmekteydi. Mağlubu yemek kutsal bir ayindi.

Emma bu düşünceden hiç hoşlanmadı; iki fırtına arasında ve hiçbir yerin ortasında kendisini bekleyen bu adanın görüntüsü, gözüne güzel görünmez oldu aniden.

Peter kapaklarını kaldırıp, mukavva kutunun içinde ne olduğuna baktı... Kehribar rengi bir sıvıyla dolu olan bir kavanozun içinde pembe-gri bir kütle yüzüyordu. Genel biçimi ve üzerindeki yol yol çizgiler, bu kütlelenin ne olduğunu hemen ele verdi.

Bir beyin.

Boyutları, kökeni hakkında pek az şüpheyi yer bırakıyordu. *Bir insan beyini.* Peter yutkundu. Yan tarafa bantla yapıştırılmış, üzeri "Pat.07" olarak etiketlenmiş bir CD kutusu gördü.

Peter'in omzu üstünden her şeyi takip eden Ben, titrekle bir sesle şöyle dedi:

– Bu saçmalık da ne?

Üç koruma, yanlarına yaklaşımadan evvel birbirleriyle bakiştılar. Biri, küfüre benzer bir söz savurdu.

Almanca, diye tahmin etti Peter.

– Sanırım... diye mırıldandı, sonra kendisini toparlayıp kelimelelerini daha açık seçik ifade edebildi: Sanırım, jandarmalardan yukarı çıkmalarını istemenin zamanı geldi.

Gerland bir an hareketsiz kaldıktan sonra, Peter'in dediğine razı oldu.

– Analize gidecek tıbbi bir örnek olmalı bu, dedi.

– Elbette, diyerek içini rahatlatı Peter, ama yasal hiçbir belge ya da izin görmüyorum, korkarım bu tür mallar serbestçe dolaşıyor.

– Önce CD'yi izleyelim, daha sonra bakarız, dedi Gerland. Eğer bu... beynin nereden geldiği konusunda bizi aydınlatmazsa, jandarmaya haber veririm. Sonuç ne olursa artık.

Peter'in içinden onu sarsmak ve ona, hiçbir yasal işaret olmadığına göre bir öldürme vakası söz konusu olabileceğini ve o zaman da AB'nin imajının yerle bir olacağını söylemek geldi. Ama

hiçbir tepki göstermedi. *Hayal gücüne boyun eğme, bu daima en kötüsüdür; sadece edebiyatın işine yarar.* Bunun üzerine aklına Emma geldi, onun okuduğu kitaplar kendisini de etkilemişti kuşkusuz.

Aynı anda, kabin bulut kozasını deldi ve birdenbire mavi gökyüzü görüldü. Yüz metre yukarılarında, rasathanenin binalarıyla kaplı, Midi doruğunun tepesi seçilmekteydi. Tesisin bütünü, Peter'in beklediğinden daha azametliydi. Yüksek ve geniş bir tabaydı bu, ilk işlevinin tek belirtisi olan beyaz kubbelerle kaplanmıştı; biraz uzakta, ona tepeden bakan devasa büyüklükte modern bir yapı vardı. Bu yapı, yuvarlak ve sivri kuleleriyle, son derece yüksek oldukları için bir sondaj kulesini çağrıştıran antenleriyle ve çok katlı binalarıyla, tufandan sonra burda karaya oturmuş bir petrol platformuna benziyordu.

Taş yapı yalıyarn kenarında asılı duruyor, pencereleri ve asma taraçaları göz kamaştırıcı bir güneşin altında devasa bir uçuruma bakıyordu. Bu görüntü karşısında insanın ilk duygusu olsa olsa dehşet ve hayranlık karışımı bir şey olurdu. Baş dönmesi ve şiirsellik vaadi bir aradaydı.

Teleferik, karanlık sundurmasına yaklaşıncı yavaşlamaya başladı.

Siyah anoraklı iki adam, parmaklıklardan sarkarak kabinin içindekileri görmeye çalışıyordu. *Neşeli bir halleri yok,* diye tespitte bulundu Peter. Birkaç saniye sonra, bu etkileyici yükselişin son durağına vardılar, pencere camları sac ve betonla kuşatıldı, kapılar otomatik olarak açıldı. Soğuk hava içlerine işledi, giysileri çok ince olan Peter adeta dondu.

Gerland gürültülü bir biçimde boğazını temizleyerek, güçlü kuvvetli iki adamla konuşmak için önden çıktı.

– Merhaba, sorumlu kişiyle görüşmek istiyordum mümkünse.

– Adınız? dedi daha sağlam yapıları olanı.

– Avrupa Komisyonu'ndan François Gerland. Bu merkezi finanse eden komisyondan, bilmem anlatabildim mi?

Kesinlik taşıyan ve imalarla dolu bu söz karşısında buzdolabı yavaşça başını salladı.

– Gidip haber vereyim. Loïc, bu arada sen de onlara taraçayı gezdir.

– Hayır, sizinle geleceğim, diye kestirip attı Gerland, Peter'in ondan hiç ummadığı otoriter bir tavırla.

Teknokrat bir anlık kararsızlığın ardından, yapay bir gülümsemeyle muhatabının gözlerinin içine baktı.

– Peki, diyerek teslim oldu. Parayı ödediğimize göre, patron sizsiniz demektir.

Gerland, adamın gerçekten de sorunu ve çözümünü tespit etmiş olduğunu göstermek ister gibi, işaretparmağını ona doğru uzattı; ardından, hep birlikte, dar ve iyi aydınlatılmamış bir koridor labirentine daldılar. Beş dakika kadar merdivenlerden, koridorlardan ve dönemeçlerden inip çıktıktan sonra, Peter gerçeklik duygusunu tümüyle kaybetti. Pireneler'in tepesinde, bu şaşırtıcı sığınakta, böyle bir grupla bu şekilde dolaşılıyor olmanın gerçeküstü bir yanı vardı. Adamların hepsi sessizliğini korumakta, yine de var olan gerilim çevredeki havayı adeta burguyla delmekteydi. Peter tetikteydi. İki "karşılama görevlisi", koca elleri ceplerinde, gözlerini onların üstünden ayırmıyorlardı.

Bu tür duygulara bel bağlamamak lazım. Sen, bunu bilebilecek durumdasın, Emma'nın bir paleoantropoloji doktoruna benzediği söylenemez! Ben'in görüntüsü de tıpkı bir rock yıldızı gibi!

Ama yine de... Nasıl bir işin içine girmişlerdi? Peter, iki vahşi kedi çetesi arasındaki hesaplaşmanın ortasında, bir salın üstünde kısıp kalmış fare gibi hissediyordu kendini. Onları takip eden Ben'e bakmak için kafasını çevirdi, Ben'in de düşünceli bir hali vardı. Son bir kapıyı iterek geniş bir salona girdiler; salonun üçte ikisi, onlarca metre karelik kompleksi tümüyle görebildikleri pencerelerle çevrelenmişti. Ötede, birkaç doruğun seçilebildiği pamuksu görünüm uzanıp gitmekteydi. Ben, kendine engel olamayarak, uzun bir hayranlık ıslığı koyuverdi, bunun üzerine odadaki üç kişi arkalarına döndüler. En büyük şaşkınlığı gösteren, ortadaki kızıl, kısa saçlı ve gür sakallı adam oldu. Mavi bir tulumun üzerine kalın bir yün kazak giymişti, öfkeli bir ifadeyle yeni gelenlerin rehberine baktı. Berikinin elinden omuz silkmek dışında bir şey gelmedi.

– Adım David Grohm, diye kendini tanıttı adam, rasathane sorumlusuyum. Ya siz...

– Avrupa Komisyonu'ndan François Gerland, dedi ufak tefek adam, ona resmi bir evrak uzatarak. Bu merkez artık AB tarafından finanse edildiğine göre, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bir nezaket ziyaretinde bulunmaya karar verdik. Faksimizi almadınız mı?

Grohm'un bir kaşı havaya kalktı. Zaten pek sevimli olmayan yüzü gerildi. Çenesi öfkeyle kasıldı.

– Hayır, dedi sertçe.

– Buna üzüldüm, umarım kötü bir zamanda gelmedik.

– Durum şu ki çalışmamızın ortasındayız ve kimseyi kabul edecek vakti...

– Dert etmeyin siz, bebek bakıcısına ihtiyacımız olmayacak. AB, yatırımının akılcıca kullanılıp kullanılmadığını kontrol etmemizi istedi, dolayısıyla aleyhtarlarımıza bizi karalama şansı veremeyelim. Elbette ki bütün bölümlere girecek, raporlarınızı inceleyeceğiz, anlayacağınız bu bir denetleme prosedürü gibi bir şey, diye belirtti Gerland gülümseyerek.

– Yani bizi... gözetim altına alıyorsunuz ha?

– Hiç olur mu, dedi yüksek görevli, kelimelerin üstüne biraz fazla vurgu yaparak. Alın, işte diğer resmi evraklar. Dördümüz de Komisyon’danız ve bu iki bey bilim araştırmacısı, sizin dilinizi anlama konusunda bize yardım edecekler.

Peter’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Astronomi ya da astrofizik alanında kesinlikle uzman değildi. Ben’in de ondan farkı yoktu! Bu sefer Gerland biraz fazla ileri gitmekteydi. Şaşkınlıktan sıyrılmıca, Peter, hiç sesini çıkarmayacak kadar aklını başına topladı. Grohm ve Gerland, bir düelloya girişeceklermişçesine bakışlarıyla birbirlerine meydan okuyorlardı.

Peter, Grohm’un gözlerinden iki kelime okumaktaydı: Öfke ve engellenmişlik. Gerland sözünü sürdürdü:

– Gelmeden önce dosyayı inceledim, rasathanenin turistleri kabul ettiği dönemde birçok odanın düzenlenmiş olduğunu biliyorum, dolayısıyla kimseyi rahatsız etmeyeceğiz.

Siyah anoraklı iki yarmaya en yakın duran Stéphane kenara çekildi, Peter onun Grohm’a fırlattığı bakışı yakaladı. Grohm, çok ustalıklı bir biçimde, “hayır” anlamına gelen bir işaretle cevap verdi.

– Rica etsem, ekibimdeki araştırmacılara bölümleri gösterir misiniz, diye ısrar ediyordu Gerland.

Grohm sinirli sinirli boyun eğdi ve Stéphane’dan onlara eşlik etmesini istedi.

– Ben burda sizinle kalacağım Doktor Grohm, diye ekledi hemen Gerland. Size soracak öyle çok sorum var ki, bir an önce başlasak iyi olur.

Çıkarken Peter, Paris’ten beridir kendilerine eşlik eden üç korumanın ellerinin, kalın paltolarının cebinde olduğunu gördü. Bacaklarının üzerinde sağlamca dikilmiş, odada olup bitenlerin tek bir ayırtısını gözden kaçırmıyorlardı. Kalleşçe bir saldırıdan korkar gibi, gözleri teker teker her adanın, her gölgenin üzerinde dolaşmaktay-

dı. Peter, silahlarını çekeceklermiş gibi bir duyguya kapıldı. Daha önce koridorda apaçık hissetmiş olduğu gerilim şimdi doruk noktasına varmıştı, Peter göğsünün kaygıyla sıkıştığını hissetti.

Peter ve Ben, araştırma alanının diğer yanından kumanda merkezinin –cam binanın tepesindeki büyük salona Ben’in verdiği addı bu– tam zıt yönüne götürüldüler. Bölümleri gezmek için sadece üç kişiydiler, diğer iki koruma Gerland’ın yanında kalmıştı. Peter, kendilerine eşlik eden korumaya elini uzatmıştı, adı Mattias’tı, güçlü bir Alman şivesiyle konuşuyor ve çevrenin görünümünden çok, rehberleri Stéphane’nin tavır ve davranışlarıyla meşgul görünüyordu. Ben ise hâlâ, rasathanenin büyüklüğü karşısında şaşkınlık içindeydi. Çok geniş bir alan, bitip tükenmek bilmeyen koridorlar, her tarafta kapılar ve her köşede merdivenler. Uzunluğu üç yüz metrenin üzerinde, diye tahminde bulundu.

Zırlı bir kapının önüne geldiklerinde, Stéphane bir şifre tuşlayarak kapıyı açtı.

– Yaşam alanlarıyla bilimsel faaliyetlerin yürütüldüğü bölümleri ayıran kapı bu, size bir giriş şifresi verilecek.

– Şifreyi bize hemen söyleyin de, bütün öğleden sonra öbür tarafta kısılp kalmayalım! diye rica etti Ben.

– İmkânsız, şifreler adlara düzenlenir, öncelikle şifre üretmek ve üretilen şifreyi güvenlik sistemine girmek gerekir. Bunu dert etmeyin, eğer kapıdan tekrar çıkmak isterseniz size yardım edecek insanlar olacak, olmadı doğrudan köprüye bağlı bir telefon var zaten.

– Köprü mü?

– Büyük salon, bir uçak gemisinin köprüsüne benzer. Eğer bir yerde kaybolursanız, her tarafta göreceğiniz telefonlardan birini açmanız yeterli olur, doğrudan köprüyle bağlantı kurarsınız. Orda her zaman biri bulunur.

– Zaten siz ve ben, birbirimizden hiç ayrılmayacağız, dedi Mattias.

İki buzdolabının birbirini boğazlamasına ramak kalmıştı.

Ben ve Peter soru dolu gözlerle baktılar. Ne tür bir rasathanede böyle bir güvenlik bulunurdu ki?

Başka bir koridora, ardından da pencereleri bulut denizine bakan bir yemekhaneye girdiler. Üç erkekle bir kadın, önlerinde not defterleri ve dumanı tüten kahve fincanlarıyla bir masada oturmaktaydılar.

Stéphane, boyası solmuş bir koridoru işaret etti:

– Dipteki odalar boş, nereye isterseniz yerleşin. Banyoların yanındaki sandık odasında çarşaflar ve havlular var. Bizim yanımıza gelmek istediğinizde, duvarda, kapının yanındaki telefonu kullanın. Daha sonra görüşürüz.

Masada oturan gruba hiçbir işaretle bulunmadan gerisin geriye döndü, Mattias da hemen onun ardına düştü, bu durum karşılıklı uzun ve sessiz bir meydan okumaya yol açtı. Ben bu kez onların gerçekten de yumruk yumruğa geleceklerini zannetti, ama Stéphane alaycı bir ifadeyle sırtarak, kabadayılığı elden bırakmaya razı oldu. Zırhlı kapı kanadının ardında gözden kayboldular.

– Kapıcı odası hiç de sevimli değil, diye işi dalgaya vurdu Ben. Seyahat çantasını bir kenara bıraktı.

Bir baş işaretiyle dört bilim adamını selamladı.

– Merhaba, adım Benjamin Clarin, bu da Profesör DeVonck ve... şu biraz önce giden adam da Mattias, yolculuk arkadaşlarımızdan biri.

– Hangi dalda doktor? diye sordu dördü arasında en yaşlı olanı. Üzerinde kot pantolon ve kazak vardı, elli yaşını devirmiş bir adamdı.

– Biyolojistim, uzmanlık alanım genetik, diye belirtti Peter.

Kimsenin ayağa kalkmaması onu büyük bir şaşkınlığa düşürdü. Ben dağınık notlara hızla bir göz attı; hesap karalamaları, kabaca çizilmiş yörüngeler ve onlarca karmaşık isim gördü.

– Sizler astronomsunuz, dedi yüksek sesle, vardığı sonucu bildirerek.

– Burda yedi astronom mevcut, biz de onlara dahiliz. Benim adım Jacques Frégent, bu Cédric, şurdaki bıyıklı Paul ve bu da bizim Fanny’ciğimiz.

Fanny’nin yanındaki iki adam otuz ile kırk yaşları arasındaydı, hepsinin keyfi yerindeydi, kalın giysiler giyinmişlerdi.

Ben’in bakışları kadının üzerinde durdu: Güzel bir sarışındı, yaşı otuza yakındı, harika vücut hatlarına sahipti...

– Hoş geldiniz, dedi Jacques, dert etmeyin, sessiz oluruz.

Ben’in kaşları havaya kalktı:

– Sessiz mi? Sizi rahatsız etmemek için sessiz olmak daha çok bize düşer.

Jacques’ın yüzünde yumuşak ama belli bir yorgunluğu açığa vuran bir gülümseme belirdi.

– Naziksiniz... İlk defa rahatsızlık verdiğimiz söylenmiyor bize. Peter yaklaştı.

– Eğer durumu aydınlatabilirse, Avrupa Komisyonu için çalışmıyoruz biz, diye açıkladı.

– Ya? Korkarım ki tersine, aydınlatmaz. Merkez yüzde 90 AB, yüzde 10 Bölge tarafından finanse ediliyor. İlki tarafından gönderilmediyseniz, öyleyse...

– Ne biriyle ne ötekiyle ilgimiz var bizim. Biraz karışık bir durum, kısa bir görev diyelim.

– Ne amaçla burdasınız? diye sordu Fanny, özellikle çok hoş olan sesi Ben'in dikkatini çekti.

– Bir tür teknik yardım, diye meseleyi toparladı Peter, her şey öngörüldüğü gibi yürürse, hafta sonundan önce gitmiş olacağız. Yani, aşağı inmemize izin verirlerse! Güvenlik önlemlerini görüyorum da...

Kimsenin yüzünde en ufak bir gülümseme belirmedi; Cédric, en genç olanı, düşüncesini açığa vurdu:

– Burda fark edeceksiniz ki arkadaşlık dayanışması diye bir şey yok, ama tabii bizimle olursanız başka. Yoksa ordaki adamlar matrak tipler değil! Size şöyle özetleyeyim: Birbirimize bulaşmıyoruz. Bir tarafta biz astronomlar varız, diğer taraftaysa Avrupa Araştırma Grubu.

– Avrupa Araştırma Grubu ha, adları bu mu? diye karşılık verdi Peter. Muğlak bir ad.

– AAG, evet, “Aarrrrg” diye de telaffuz edilebilir, dedi Paul, aslan kükremesini taklit ederek. Adlarının hakkını veriyorlar. Her neyse. Onlardan uzak durmakta fayda var.

Paul'ün Güneybatılılara özgü çok belirgin bir aksanı vardı.

– Kendilerini tanıtmadılar bile ha? diyerek şaşkınlığını ifade etti Cédric. Sözleşmeyi ve sessizlik anlaşmasını imzalamadınız mı?

– Aman Tanrım, hayır! diye haykırdı Peter. Bu da neyin nesi?

– Burda AAG tarafından yürütülen bilimsel faaliyetlerle ilgili hiçbir açıklama yapmamaya söz veriyorsun.

– Hadi ama, Avrupa ordu değil! Saklayacak bir şeyleri yok ve bu tür anlaşmaları size imzalatamazlar kesinlikle!

– Bize anlatılanlara bakılırsa, diye söze başladı Cédric, imtiyaz belgeleri, özellikle de tıbbi olanları, Avrupa ölçeğinde uygulanmaları için burda tasdik ediliyormuş. Avrupa. Bunlar hassas incelemeler ve bu ücra yer, bu iş için ideal. Tek bir gazeteci ya da sanayi casusu yok. Yasadışı hiçbir şey söz konusu değil, içiniz rahat olsun! Daha doğrusu, bize söylenen bu!

– Evet, size hatırlatayım ki bize bu anlaşmayı imzalattılar, diye homurdandı Jacques.

Peter boyun eğdi ve karısından ya da karısının ailesinden bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için cep telefonunu çıkardı. Telefon hiçbir şekilde çekmiyordu.

– Cep telefonları çekmiyor mu burda?

– Yıllar önce bizim için kuvvetlendirici bir anten koymuşlardı, diye cevap verdi Jacques, ama Grohm ve dostları tonlarca materyalleriyle birlikte geldiklerinden beridir çalışmıyor. Grohm, onu onartacağına dair defalarca söz verdi bize, hâlâ bekliyoruz.

– Ne hoş! diye işi alaya döktü Ben. Güzel rastlantı, bu herifler çıkageliyor ve hemen ardından iletişim imkânınızı kaybediyorsunuz.

Fanny, “*Bunu düşünmek için sizin gelmenizi beklememiştik!*” der gibi bir ifadeyle, fındık rengi kocaman gözlerini ona doğru kaldırdı ve etli dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

– Burda bir sürü garip durum olduğunu çabucak keşfedeceksiniz beyler.

Odalar son derece ciddi görünümlü de olsa, içlerinde rahat bir yatak ve pencere önünde küçük bir çalışma masası yer almaktaydı. Binanın bu yanındaki manzara karşısında dili tutulan insan, yeryüzünün dışında bir yerde, bulutların üstünde bakir bir cennette olduğu duygusuna kapılıyordu; Ben, bulutların rasathaneye yaklaştıklarını fark etti, uzaktaki doruklar seçilmez olmuştu.

Genç adam seyahat çantasını boşalttıktan sonra yemekhaneye, –üstündekileri çıkarıp bir kot pantolon ve yün bir kazak giyen– Peter’in yanına gitti. Jacques Frégent, çok geniş bir mutfak olan yandaki bölmede bulaşık yıkamakla meşguldü.

– Yemek öğünleri için buzluklar ve dolaplar dolu, ne istiyorsanız alın. Fanny öğle üzeri gelip dilerseniz size etrafı gezdirecek. Gerek olursa, duvarlarda telefonlar var, tüm dahili numaralar duvar levhasında belirtilmiş; ben koronografin başında olacağım, buraya yakın sayılır. Afiyet olsun.

Peter ve Ben yalnız kalınca, yeşil fasulyelerle birlikte iki biftek hazırlayıp kaygılarını paylaştılar. Ben, Avrupa’nın bir dağın başında bir analiz laboratuvarına sahip olduğunu öğrenince hayrete düşmüştü.

– Bir yasama organı bu! Ne zamandan beri Avrupa’nın kendi laboratuvarları var? diye öfkesini açığa vurmuştu. Sana söyleyeyim: Eğer Gerland’ı tanıtım broşüründe görmemiş olsaydım, tüm bunların büyük bir yalan olduğunu söylerdim.

– Geldiğimizde, sorumlunun, David Grohm’un tepkisini gördün mü? Beti benzi attı. Burda yaptıkları şeylerin karanlık bir yanı var.

– Frégent ve diğerleri neden bir şey söylemiyorlar?

– İşlerinden olmamak için! Kim bilir kaç astronom burda çalış-

mayı hayal ederdi? Yüzlercesi! Ve sadece yedi kişilik kontenjan var. Onlara göre, AB burda tıbbi imtiyaz belgelerini tasdik ediyor. Hepsi bu. Neden gidip de bir gazeteciye, bir sanayi casusluğu ortamının hüküm sürdüğünü ve kendilerine bir sessizlik anlaşmasıyla birlikte bir sözleşme imzalattıklarını anlatsınlar? Belki senin ve Emma'nın okuduğunuz kitaplarda olabilir bu, ama gerçek hayatta insanlar işlerine geldi mi çok daha temkinli ve daha az meraklı.

Fanny gelip, onlara teleskopların, astronomik dürbünlerin ve koronografin bulunduğu kubbeleri gezdirdi. Ekibin diğer üç üyesiyle de tanıştılar: İzlanda kökenli, sarışın, dev gibi bir adam olan Olaf; Gözlerini işinden sırf onlara selam vermek için ayıran, tom-bul bir kadın olan Myriam ve teknik malzeme sorumlusu Fabrice. Ardından Fanny onları ahşap bir salona götürdü: İçi kıtıkla doldurulmuş ağır koltuklar kalın bir halının üzerine, yeni yapıldığı tahnın edilen taş bir şöminenin önüne dizilmişti, tüm bu eşyaların karşısında bulutların örtmeye başladığı uzun bir pencere vardı.

– Bu salon, Avrupa Komisyonu'ndaki adamların buraya yerleştiklerinde bize verdikleri tek güzel şey. Burası ve spor salonu.

– Ne zamandan beri burdalar? diye sordu Peter.

– Yaklaşık bir yıldır.

– Aniden mi çıkageldiler?

– Evet, ama ben henüz burda değildim, Toulouse'da doktoramı tamamlıyordum, bana Jacques'ın anlattığı bu. Bir sabah, bir milletvekili ya da bilmem hangi araştırmacı, sonuç olarak AB mensubu bir adam onu ziyarete gelmiş. Jacques'a artık merkezi kendilerinin finanse ettiklerini ve bazı değişiklikler yapacaklarını bildirmiş. Aksi takdirde, çok pahalıya patladığı için burayı kapayacaklarmış. Bir ay sonra, tonlarca materyalleriyle birlikte çıkagelmiş ve astronomları binanın en dibine sürerek, diğer bütün alanları sahiplenmişler. Epey büyük bir alan, dikkatinizi çekerim; tabii ki bize bırakmış oldukları kubbeler dışında bir şeye ihtiyacımız yok. Yine de bu durum onları rahatsız etti.

– Kimse itiraz etmedi mi? diye sordu Ben.

– Bizi kovsunlar diye mi? Zaten kısıtlı olan faaliyet bütçesini daha da kıssınlar diye ha? Birlik'in birçok ülkesinde mali kriz yaşanıyor. Eğer AB, harcamaları karşılığında azami kâr elde etmek istiyorsa, sanırım bunun yolu, kapsadığı tüm sathı en iyi duruma getirmesinden geçmeli.

– Bir laboratuvar açarak mı?

– Biliyorum, tuhaf bu, ama sizi uyarmıştım. Bir gün Jacques, AAR'ın sorumlusu David Grohm'a bu soruyu sordu. Adam,

AB'nin çok uzun süredir bağımsız laboratuvarları kullanarak para ve zaman kaybettiğini, kendi filosunu kurma vaktinin geldiğini söyledi. "Bu durum, özel laboratuvarlarda rüşveti sınırlardı", bunlar onun kelimeleri. Bu konuda ağzından başka tek bir söz alınamadı. Bu adam komik biri değil, size o kadarını söyleyeyim.

– Fark ettim sanırım, diye fısıldadı Ben. Peki bu durum sizi rahatsız etmiyor mu?

– Burda bir işim olduğu için şanslıyım, bunu böyle kabul ediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız eğer! Yedi aydır burdayım ve bu şansı elimden kaçırmayı düşünmüyorum. Ofislerimiz arasında serbestçe dolaşabiliyoruz, bu benim için yeterli.

– Diğer bölümlere giriş hakkınız yok mu? dedi Peter.

– Hayır, kesinlikle yasak. Onlara göre, hijyen kurallarına ve sınai gizliliğe saygı bu.

– Siz de hiç gitmediniz, öyle mi?

– Size yasak diyorum ya! Bir kereliğine yönetici ofislerine girdim, eski müzenin yanında; hepsi bu.

Ben, kimsenin bulunmadığından emin olmak için kapılara doğru hızla göz atarak Fanny'ye yaklaştı:

– Biraz önce bizi getiren şu Stéphane gibi heriflerin araştırmacı olduklarını söylemeye kalkmazsınız, değil mi?

Aniden keyfi kaçan Fanny, iki adamı şöyle bir süzdü. Dudaklarını araladı, ama bir cevap vermedi.

– Size sorun çıkarmak için burda değiliz, üzgünüm, diyerek durumu kurtarmaya çalıştı Peter.

Ama Ben ısrar etti:

– Nerede bulunduğumuzu bilmek isterdik sadece.

Fanny iç geçirdi ve nihayet konuyu dile getirdiği için rahatlamış gibi, bir solukta, çok alçak sesle şöyle dedi:

– Dört kişiler, güçlü kuvvetliler ve uysallıkla alakaları yok. Spor salonundan neredeyse çıkmıyorlar. Bir keresinde, içlerinden birinin dövmesini gördüm. Altında I. DPSPA yazan bir arma. İnternette baktım, I. Deniz Piyade Sınıfı Paraşütçüleri Alay'ymış. Görünüş olarak hiç de müşfik tipler değiller.

– AB artık ordudan adam mı alıyor? Aman ne hoş, diyerek kahkahayı bastı Peter.

– Üstelik adamlar silahlı, diye belirtti Fanny, aynı rahatlatma ifadesiyle. Size yemin ederim, tabanca taşıdıklarını gördüm.

Bu sefer uzun uzun iç çekme sırası Peter'deydi. Ben onun duyduğu kaygıyı yüzünden okuyarak, dostça omzunu sıvazladı.

– Biliyorum, Emma'yı düşünüyorsun, dert etme. Ne de olsa bu

duruma katlanamazsan ona geri dönmesini söylersin. Ne zaman varıyor?

– Yarın sabah. Polinezya bayağı uzak. Umarım en azından benimle irtibat kurabilir.

– Karınız mı? diye tahminde bulundu Fanny.

Peter gülümseyerek onayladı.

– Rica etsem, bizi köprüye götürür müsünüz?

– Bir sonraki kapıya kadar size yolu gösteririm, ötesine geçmeye hakkım yok, gelip sizi almaları için onları aramanız gerekecek. Bir an önce alışsanız iyi edersiniz, her şey onların denetiminde.

– Yasal mı bu? Güvenlik konusunu düşünürsek, acil bir durum olduğu zaman, mesela bir yangın çıkar ve teleferiğe dönmek gerekirse, size kapıyı açmadıklarında ne yaparsınız?

Fanny kuru bir sesle cevap verirken gülümsemedi:

– Canlı canlı kavrulur ya da boşluğa atlarız. Görüyorsunuz, çok da korkunç bir durum yok burda, insanın seçme hakkı var.

Köprüye açılan kapı kanatlarını ittiğinde Peter, soğuk bir düş etkisi hissetti.

Buz gibi bir düş etkisi. İlerlemek için gayret göstermesi gerekti.

Salonun bir köşesinde, David Grohm Gerland'ın sorularına sakin sakin cevap vermekteydi ve evrak aramak gerektiğinde ufak tefek, sarışın teknokrat kendi korumalarından birini merkezin elemanı ile birlikte yolluyordu. Peter onun kimseye güvenmediğini ve bilgilerin imha edilmesinden korktuğunu anladı. Grohm'u iki saat yalnız başına bıraksalar, bir an önce kilolarca dosyayı yakmaya ve bilgisayardaki bilgileri silmeye çalışırdı. Gerland habersizce çıkagelmekle zararı en aza indirmişti; gelişlerini bildiren şu faks hikâyesi de kuşkusuz bir yalandı.

Gerland, Ben'le Peter'i görür görmez Grohm'dan ayrılıp yanlarına geldi ve onları bir kenara çekti.

– Şimdilik bizi umursamıyor, ama bu uzun sürmeyecek, dedi doğrudan.

Ben pek ikna olmadığını belirtir şekilde yüzünü buruşturdu:

– Paranoyak gibi görünmek istemezdim, ama bu üsteki heriflerin hepsi bizim burda olduğumuzu öğrenmişlerse, ki haberin sabahtan bu yana yayılmış olması gerekir diye düşünüyorum, siz bu adanla çene çalarken, her şeyi imha etmekle meşguldürler şu anda.

– Ben de bu yüzden bütün ofis ve laboratuvarları adamlarıma kapattırdım, diye sertçe karşılık verdi Gerland, bir acemi yerine konulması hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Benim fikrimi sorsanız, önemli belgeler, yönetim burda, bu odanın içinde. Bura-

sı doruğun sinir merkezi, şu bilgisayarlar çökecek kadar veriyle dolu ve arkada on beş metre küplük bir arşiv var.

Gerçek yüzünü gösteriyor, diye tespitte bulundu Peter. Uçakta, onları tavlama için “nazik delikanlı” yüzünü takınmıştı, şimdiyse acımasız politikacı işbaşındaydı.

– Beyinle birlikte gelen CD’yi seyredebildiniz mi? diye sordu Peter.

– Bir şifreyle korunuyor.

– Şifreyi kırabilecek misiniz? dedi Ben.

– Bilmiyorum, meseleyle ilgileneceğiz, ama öncelik onda değil.

– Öncelik onda değil mi? diye karşılık verdi Peter. Bir kavanonun içinde bir insan beyni buluyorsunuz ve bu durumun önceliği olmadığını düşünüyorsunuz, öyle mi? Bana öyle geliyor ki öncelik anlayışlarımız aynı değil. Bakın, kalmanı istiyorsanız şimdi jandarmaya haber vermelisiniz. Bekledim, çünkü boşlukta sallanan bir kabinin içinde inandırıcı görünüyordunuz, ama o zamandan bu yana iyice düşündüm ve meselenin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor.

Gerland sinirli bir iç çekişle razı oldu.

– Peki, dedi zorlana zorlana. Birilerini yollaması için jandarmaya haber vereceğiz, bu size uyar mı? Bunun karşılığında da siz bize yardım edeceksiniz.

Gerland bezgindi, *doğrudan kendi işini ilgilendirmeyen konular üzerinde vakit kaybetmek istemiyor*, diye tahminde bulundu Peter.

– Jandarmalar yukarı çıkarsa kalırım.

Gerland, her şeye hâkim olamamaktan ötürü hayal kırıklığına uğramış, ama yine de Peter ile Ben’i yanında alıkoyduğu için rahatlamış vaziyette başını salladı.

– Bu arada, Grohm için çalışan araştırmacılarla bir görüşme yapmanızı rica edebilir miyim? Çabucak bazı sorular hazırladım, uzmanlık alanlarını belirlemek için bu soruları onlara sorabilirsiniz. İnisiyatif almaktan çekinmeyin, size karşı umursamaz davranışlara izin vermeyin, gerekirse ücretlerini bizim sayemizde aldıklarını hatırlatın onlara.

– Kötü polisi oynamak için bulunmuyorum burda, diye sözünü kesti Peter.

Gerland elini kaldırdı:

– Anlıyorum, bakın bakalım, kimin neyle meşgul olduğunu saptayabilecek misiniz. Altı kişiler, hepsi toplu halde alttaki salondalar.

– Tüm personelin listesini mi çıkardınız? diye sordu Ben.

– Evet, altı araştırmacı, bir de benim ilgileneyeğim dört teknisyen ve onları denetlemek için de Grohm. Alın, işte sorular. Ha, şu andan itibaren muhafızsız, serbestçe dolaşacaksınız.

Onlara portatif küçük bir bilgisayarla, üstlerinde her biri için bir şifrenin kayıtlı olduğu iki evrak uzattı.

Uzaklaşırken Ben Peter'e doğru eğilip şöyle fısıldadı:

– Neredeyse bilim adamı sayısı kadar da ordu komando “teknisyen”inin bulunması gerektiği çok fazla araştırma laboratuvarı biliyor musun?

Peter cevap vermedi, ama o da daha farklı düşünmüyordu. Söz konusu ekiple karşılaşmadan önce laboratuvarların oraya kadar bir uzanmayı çok istiyordu.

Gerland jandarmanın yukarı çıkmasına izin vereceği için içi rahatlamıştı, zihni kendi işine odaklanabilirdi artık. Ne de olsa çok bir şey istemiyordu, istediği bir tek, sığınmak için düzen güçlerinin mevcudiyetiydi. Şimdi mesele daha resmi bir nitelik kazanacaktı. Ben, Emma ve kendisi siyasi olarak korunmuş olacaktı. Gerland bu kadar kolay fikir değiştirdiyse, bunun nedeni, jandarmalara sözünü geçirebileceğini, hiç olmazsa bir süre ağızlarını sıkı tutmalarını sağlayabileceğini düşünüyor olmasıydı; Peter'in tahmini buydu. Bu işi becerebilir miydi?

Herkesin derdi kendine. Bir skandalı örtbas etmek benim işim değil...

Peter tekrar teleferik binasının dibinde, kamyonetlerinin içinde bekleyen sivil kıyafetli adamları düşündü. Kuşkusuz AB'nin kolları, onları buraya getirtip Gerland'a hizmet ettirecek kadar uzundu, ama Fransız askerlerini susturacak kadar değil; AB belki onlardan bir hizmet isteyebilirdi, ama herhangi bir şeyi dayatamazdı. İçinde beynin bulunduğu kavanoza el koyacaklar ve bu beynin tıbbi araştırmalarda kullanılan bir organ olduğundan emin olana kadar da soruşturmalarını sürdürecektlerdi.

Aynı zamanda, silahlı dört kişinin burdaki varlığı konusuna da bir açıklık getirilecek, rasathanede hüküm süren gizliliğin gücü kırılacaktı. Evet, jandarmalar Gerland'ın soruşturmanın gizli yürütülmesine dair isteğini kabul ederek maskeleri düşürecekti... ve herkes memnun olacaktı.

En azından, Peter bunu umuyordu.

Jetten çıkacağı sırada Emma, kendisini Papeete'de karşılayan ilk basamağı inceledi. Kafasını uçaktan çıkardı ve küçücük bir adımla zamanda on saat geriye gitti. Onun için, saat sabahın beşiydi, kocası ve çocuklarından dolu dolu bir gün önce ayrılmıştı, ama burda hâlâ bir gün öncesi yaşıyordu. Tahiti'de saat 19:00'du. Neyse ki Los Angeles'tan havalandıklarından bu yana, aracın rahatlığından yararlanarak, yolculuğun büyük bir kısmında uyumuştı ve çok uzun bir yolculuğun yol açtığı yorgunluğun dışında bir şey hissetmiyordu.

Catherine Emma'dan inmesini rica etti. (Emma'nın hostese karnı kaynamıştı ve ona adıyla hitap ediyordu.) Valizini taşıyarak küçük bir cipe kadar ona eşlik etti. Araba onları dosdoğru, pistin öbür tarafında duran ve şimdiden yolcularla dolu çift motorlu bir uçağa doğru götürdü.

– Ayarlamayı, Hiva Oa uçağı sizi bekleyecek şekilde yaptık, böylece burda bir gece kaybetmekten kurtuluyorsunuz, diye açıkladı Catherine.

Hostes valizi, yanık teni yerli kökenini açığa vuran uzun boylu bir adama teslim edip Emma'ya elini uzattı.

– İyi yolculuklar. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

Emma'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, yardımcı pilot olması gereken kişi, çok geciktiklerini ileri sürerek onu kibarca, ama kararlı bir şekilde köprüye doğru itti ve kapının hemen kaldırılmasını emretti.

Emma, diğer on iki yolcu arasında yerini buldu ve Catherine uzaklaşmadan önce ona pencereden el sallayabildi. Pervaneler bir anda vınlamaya koyuldular ve uçağı baş döndürücü bir uğultu kapladı.

Uygun yüksekliğe ulaştıklarında yolculara içecek servisi yapıldı, Emma hostesi şöyle böyle duydu. Yolculuktan başka bir şey düşünemiyordu. Zihnine binlerce soru üşüşüyor, ama Emma en ufak bir cevap bile bulamıyordu. Peter ve Ben'in nerde olduğunu soruyordu kendi kendine. Kendisinden daha fazla şey biliyorlar mıydı acaba? Kuşkusuz evet. Midi doruğunda ilk öğleden sonralarını ve ilk gecelerini geçirmişlerdi bile. Zıtlık eğlenceliydi, kendisi dönence bölgesinin güneşi altında, onlarsa dağların soğukunda. Düşünceleri Zach, Mélissa ve Léa'ya kaydı. Çocuklar nasıldı? Hiç kuşkusuz iyiydiler. Annesiyle babası Benjamin ve kendisine karşı çok katı olmuşlardı, oysa anneanne ve dede olduklarından beridir eğitim konusundaki uzlaşmazlıkları büyük ölçüde kırmıştı. Torunlarını şımartmış ve sevgiyle sarmalamışlardı. *Her şey yolunda, sakın ol. İlginç bir görev için Markiz Adaları'na gidiyorum, bunun keyfini sürmek daha iyi olur!*

Ama görevinin içeriğini tam olarak bilmiyordu.

Pencereden, ufuktaki bulutların giderek lal rengi ince bir tabakayla cilalandığını ve güneşin yaklaşan geceyi selamlamak için tutuştuğunu fark etti.

Yanında oturan, son derece yanık tenli, altın mücevherlerle kaplı, şişman kadın bir romana dalıp gitmişti. Emma ona soru sorma isteğine direnemedi:

– Güzel bir kitap mı?

Kadın, kitabından gözlerini ayırmadan, bakır rengi, gösterişli, gür saçlarla kaplı ağır kafasını salladı.

– Budalaca, kötü yazılmış, ama aşktan söz ediyor, dedi kıkırdarak, adalara özgü monoton şivesiyle.

Emma kahkahayı patlattı.

– Hele bir de kahraman yakışıklıysa... diye şakalaştı.

– Mesele de bu ya, çıldırtacak kadar yakışıklı.

Şişman kadın Emma'yla tanışmak için kitabını bir kenara koydu.

– Adım Josiane.

– Emmanuelle.

– Turistik seyahat mi yapıyorsunuz?

– Hayır, gerçek anlamda değil. Korkarım zamanım olmayacak. İş için burdayım.

– Ben de öyle! Hiva Oa'da iki ticari firmanın sahibiyim, ama her ay iki üç kere Papeete'ye gelmek zorundayım. Ya siz? Yo, durun, bırakın da tahmin edeyim. Hımmm... siz... öğretmensiniz.

– Tam olarak değil. Araştırmacıyım.

– Sizin gibi güzel bir kadın araştırmacı, öyle mi?

Emma'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

– Biri diğerine engel değil, diye cevap verdi. Siz bekârlara yönelik bir roman okuyorsunuz, oysa parmağınızda alyans var, değil mi?

Josiane somurttu, batan güneşin ışınları yüzüne aniden altın bir maske kondurdu.

– Ha, şu zimbirtı mı? Çıkarsam daha iyi ederim. Boşandım ben.

– Üzüldüm, size bunu...

– Dert etmeyin, bu üçüncüsü, işin uzmanı oluyorum giderek. (Yüzükparmağını salladı...) Bu şunu açıklıyor (... ve aşk romanını havaya kaldırdı).

– Sizden özür diliyorum. Pot kırma konusunda becerikliyimdir.

Emma, bardakta verdikleri kolayı bitirdi.

– Önemli değil, söyledim size. Bir kaybeder, on bulursun. Demek ki alacağım yedi koca daha var!

Bu tehlikeli sohbeti sürdürmek istemeyen Emma sordu:

– Yolculuğun ne kadar süreceğini biliyor musunuz?

– Üç saat, bu öngörülen süre. Ama bu akşam daha kısa sürecek.

– Neden peki?

– Fırtına yüzünden! Rüzgâr yönünde seyredeceğiz; biraz önce sizi beklerken pilot anlattı. (Tüm uçarılığını bir yana bırakarak ekledi.) Birazdan başlar. Meteoroloji bültenine inanacak olursak, iki gün öncekinden beter olacakmış!

– Daha önce de fırtına çıktı mı?

– Hem de hafif sayılmazdı. Okyanusun suları kabardı! Neyse ki adaların açıklarında olup bitti her şey. Ama şimdi haber verilen pek o kadar yumuşak başlı olmayabilir. Bu uçuşu kaçırmamakla şanslı sayılırsınız, yeni bir emre kadar sonraki uçuşlar iptal edildi.

Emma'nın kaşları çatıldı.

– Vardığımızda Fatu Hiva'ya gitmek zorundayım, bu mümkün olur mu sizce?

– Fatu Hiva? diye tekrarladı yolcu kadın, bir tür geri tepmeyle, bu sırada alacakaranlığın son ışığı yüzünden çekilmekteydi.

– Ne oldu? Beni endişelendirdiniz birden.

– Durum şu ki... bu işi unutsanız iyi olur, fırtına tüm şiddetiyle Fatu Hiva'yı vuracak. O yöreyi biliyor musunuz?

– Hayır, ama...

– Orda hiçbir şey yoktur. Ne lokanta, ne otel, ne de hastane bulunur. Orda bir fırtınanın patlak verdiğini düşünün! Birkaç yıldır da fırtınalar öyle böyle değil. Kıyaslamaya kalkarsak Tanrı'nın öfkesi onun yanında çocuk oyuncağı kalır. Bana inanın, on beş-yirmi sa-

at sonra, Fatu Hiva'dansa cehennemde olmayı tercih edersiniz.

Bulutlar güneşi yuttu ve bir an için bu göksel deniz mor ve mavi bir örtüyle kaplandı. Ardından ufuk tüm ışığı emdi ve gecenin gölgeleri bir anda yeryüzünün üstüne çöktü.

Peter ve Ben astronomlarla birlikte kahvaltı ederken, David Grohm da biraz ötede üç meslektaşıyla masada oturmaktaydı.

Penceresinde ıslık çalan dur durak bilmez rüzgâr mı, yoksa komplekste hüküm süren gerilimi mi suçlamak gerektiğini bilmeyen Peter için doruktaki bu ilk gece oldukça huzursuz geçmişti. Güçlü esinti dışarıda uğulduyor, yine de bir bulut mezarlığı doruğu terk etmiyordu. Her türlü derinlikten yoksun kalan büyük pencere camı, yüzlerin gölgesini belirginleştiren uçsuz bucaksız beyaz neonlara benziyordu.

Ben Fanny'nin yanında oturmaktaydı.

– İyi uyudunuz mu? diye sordu Fanny, küçük bir ballı çöreğin üstüne yağ sürerken.

– Sanırım yükseklik ve rüzgârın yaptığı şamataya uyum sağlamak için belli bir süre geçmesi lazım!

Grubun kıdemlisi olan Jacques Frégent Peter'e doğru eğildi:

– Peki şu “teknik yardım” iyi gidiyor mu?

– Sizden özür diliyorum, dün size karşı pek nazik olmadık. Daha açık söylemek gerekirse, AB adına bir tür denetim faaliyetini yürüten François Gerland'a eşlik ediyoruz. İsterseniz, onun “bilimsel danışmanlar”ıyız diyelim.

– Bir kapatılma tehlikesi var galiba? dedi birdenbire endişeyle Jacques.

– Hayır, hayır, daha doğrusu sanmıyorum. Burda bulunma sebebimiz siz değilsiniz, Grohm ve takımı.

Astronomlar alaycı bir gülümsemeyle bakiştılar. Kötü tıraşlı, otuzluk Cédric araya girdi:

– Bu onlara garip gelecek; çalışmalarını paylaşmak onların tarzı değil. Hoş geldin bela!

– Dikkatinizi çekerim, sizin şu Gerland’ın da uysal bir havası yok hani, diye belirtti Paul ahenkli şivesiyle.

Gerland önceki akşam yemeğini Peter ve Ben’le yemişti, zihni meşgul olduğu için ifadesiz bir suratla yaklaşık on beş dakikadan biraz fazla yanlarında kalıp, tekrar köprüye dönmüştü. Astro-nomlara üstünkörü bir selam vermişti ancak.

Ekibin suskun araştırmacısı Myriam, gözlerini kâsesinden kaldırmadan sordu:

– Artık AB’nin adamlarıyla bir sözleşme imzaladığımıza göre, tıbbi imtiyaz belgelerinin tasdik edilmesi tam olarak ne anlama geliyor, açıklayabilir misiniz bize? Hayvanlar üstünde deney yapmıyorlar ya en azından?

– Hayır, burda değil, diye onu rahatlattı Ben. Yoksa kafeslerin kapısını ilk açan ben olurdum. Üniversite eğitimimin başlarında iki yıl Greenpeace’te faal olarak çalıştım.

– Esas olarak raporların okunması söz konusu, diye araya girdi Peter. Deney protokollerinin incelenmesi, bütün ürün geliştirme raporlarının denetimi, kullanılmış moleküllerin ayrıntısı falan; hiçbir şey eksik değilse, her şey Avrupa’nın istediği normlara uyunsa, o zaman belge tasdik ediliyor.

– Peki ürünlerin kendisi üzerinde hiçbir test yapılmıyor mu? diye şaşkınlıkla sordu Jacques.

– Burda yapılmıyor, analiz cihazı olan bir kromatograf gördüm, ama bu sadece denetimleri geliştirmek amacıyla kullanılıyor.

Peter ve Ben bir bakışta anlaştılar.

Önceki gün ikindi vakti laboratuvarlara uğrayacak zaman bulmuşlardı; çoğu bilgisayarlar, çizelgeler, dosyalarla dolu dolapların bulunduğu ofislerden ibaretti, ama birkaç tanesi daha donanımlıydı: Radyografilerin incelenmesi için negatoskop, verileri büyük ekranda görmek için video projektör ya da telefon bataryaları vardı. Hatta Peter iki gözlü bir mukayese mikroskobu bile görmüştü ve burda ne amaçla kullanıldığı konusunda hâlâ düşünüyordu. Ama iki adamın kafasını en çok karıştıran, ne bu gereçler –üstü tozla kaplı kromatograf belli ki uzun zamandır kullanılmamıştı– ne de masaları ve duvarları kaplayan evraklardı.

Onlarca kafa radyografisi, insan beyni kesitlerini gösteren tarayıcı levhaları bir odanın duvar kâğıdını uzunlamasına kaplamaktaydı. Yan ofiste, insan genomunu gösteren bir sürü basılı kâğıt vardı; bir sonraki ofiste ise, hiçbir tıbbi evrak yoktu, ama tezler ve tarih kitapları dağ gibi yığılmıştı. Ben bu kitaplardan rastgele iki tanesini alıp bakmıştı: *XIII. yüzyılda saldırganlığın di-*

namıgi. Kan dolaşımıyla ilgili davranışlara bağlı suç patlaması ve Devrim öncesi Fransız tarihinde istatistiklerle suçbilim. Cezayla ilgili tarihsel verilerin güvenilirliği.

İki araştırmacı fazla oyalanmamışlardı, ofislerle ilk temaslarıydı bu, yine de hayal kırıklığına uğramamışlardı. Bir konuda hemfikir idiler: Burda gerçek anlamda ne incelendiğini bilmek için henüz çok erkendi, ama ileriki günlerde bu konuda çalışmayı ihmal etmeyeceklerdi.

Laboratuvar koridoruna giriş kapısını, Mattias'ın daha önce yerleştirdiği zincir ve kilitle sıkı sıkı kapamaya özen göstermişlerdi. Anahtar bir tek Gerland, Peter ve Ben'de bulunuyordu. Gerland bu konuda kararlıydı: Nasıl bir dolap döndüğünü öğrenemedikleri sürece Grohm'un personeli ofislerine giremeyeceklerdi.

– Onlarla tanıştınız mı? diye sordu Fanny, en uzaktaki masalarda oturan Grohm'un ekibini çenesiyle işaret ederek.

– Bu sabahın programı o, dedi Peter. Ya siz? Bu kadar erken saatte sizi burda görmek beni şaşırttı, yıldızları gözlemlemek için gece geç saatlere kadar uyanık kaldığınızı düşünüyordum.

– Bazen öyle oluyor, ama genellikle yırtıyoruz, gündüzleri yapacak işlerimiz de var, diye açıkladı Jacques, kafasında kalan tek tük saçı sıvazlayarak. Özellikle Güneş'i inceliyoruz. Fırsat bulursanız koronografin oraya, yanıma gelin, eğer ilginizi çekerse size temel yasaları anlatırım.

Peter ona teşekkür etti ve vakit geçirmeden David Grohm'un masasına gittiler. Bilim araştırmacısı, iki erkeğe gözünü dikmiş, kızıl sakalını ovuşturuyordu.

– Ofislerimize girmemize daha ne kadar engel olacaksınız? Bunun pek de kurallara uygun olduğundan emin değilim...

– Her türlü şikâyetinizi Mösyö Gerland'a bildirin, bu iş beni ilgilendirmiyor, diye kestirip attı Peter.

Daha çok, kartları açık oynamak ve ona, kendileriyle alay etmeye son vermesini söylemek istiyordu. Peter, onların hiçbir tıbbi imtiyaz belgesini tasdik etmediklerini düşündüğüne göre, Grohm'un da kendilerinin ne Gerland'a ne AB'ye bağlı olmadıklarını bilip bilmediğini merak ediyordu.

– Ekibinizdeki kişilerle görüşmek zorundayız, diye açıkladı Peter. Teker teker.

Grohm sinirli bir şekilde altı araştırmacıyı işaret etti:

– Emrinizdeler.

Fanny'nin asker diye tanımladığı dört “teknisyen” ortada yoktu.

Ben elini, kırk yaşlarında bir esmer olan gruptaki kadına uzattı:

– Kadınlara saygı!

Böylece tüm sabah saatleri boyunca, bulutların görünmez kıldığı boşluğa bakan bir odada görüşmelerini sürdürdüler. Peter ve Ben, Gerland'ın bir gün önce kendilerine verdiği portatif bilgisayardan onun hazırladığı soruları takip etmekteydiler. Her biri tümüyle medeni durumunu, eğitim düzeyini, bu merkezdeki görevini ve gündelik işinin tam olarak ne olduğunu açıklamak zorundaydı. Peter, tereddüt ya da hoşnutsuzluk eksikliği, hatta yokluğu karşısında hayrete düştü. Adamları suç zanlıları gibi sorguya çekiyorlar, onlarsa hiç surat etmeden oyuna katılıyorlardı. Sadece birkaç aydır AB'ye bağlı laborantlar, eczacılar ya da doktorlar olarak çalışıyorlar ve Avrupa normlarına uygun imtiyaz belgelerini tasdik etmeleri için kendilerine gönderilen tüm evrakları büyük bir titizlikle inceliyorlardı. Kuşkusuz burası pek alışıldık bir yer değildi, ama Komisyon'un mekânlarını iyileştireceği söylenmişti kendilerine; burda en azından, şu tıbbi gizlilik ya da sanayi casusluğu tedirginliği yüzünden hızları kesilmiyordu. Tamamen oturmuş bir konuşma.

Peter onları işe kimin aldığını, Komisyon'un siyasi temsilcileriyle görüşüp görüşmediklerini öğrenmek istedi. Her seferinde de David Grohm cevabını aldı. Ya ücretleri? Komisyon tarafından ödeniyordu, kanıtlamak için ödeme makbuzları vardı ellerinde. Yapılan üçkâğıtçılığı biliyorlar mı diye merak ediyordu insan. *Bir örtülü ödenekten besleniyorsunuz! AB tarafından değil!* diye haykırmak istiyordu Peter, onları sarsmak için. Hiçbir şey yapmadı. Yönetme işi Gerland'a aitti, kendisine değil.

Yine de canını sıkan bir şey vardı. Adamların altısı da kurgulanmış duygusu veriyordu, gösterdikleri mesafeli tavır ve heyecansızlıkları gibi cevapları da birbirine çok benzemekteydi, fırtınanın geçmesini beklerken tek yaptıkları ezberlerini okumaktı.

Peter beyin tarayıcılarının ne olduğunu sorduğunda şöyle cevap veriyorlardı: Bir molekülün yararlarını kanıtlamak için bir laboratuvar tarafından verilmiş gizli belgeler. Kafa radyografileri ya da insan genomuna dair notlar konusunda da aynı cevaplar veriliyordu; Peter bu belgeleri ayrıntılı olarak incelememiş olduğu için tek yapabildiği cevapları not etmekte.

Ben adamları tezler ve tarih kitaplarıyla dolu oda konusunda sıkıştırdığında, daha fazla tereddüt ettiklerini saptadı, ama genel olarak burasının, raporları tamamlamak için düzenlenmiş ve tasdik etmeleri gereken ürünlerle birlikte gelişen bir kütüphane olduğunu açıkladılar.

Altı araştırmacı sorulan hiçbir şeye açıklık kazandırmadıkları gibi, hiçbir merak belirtisi de göstermiyorlardı; son konuştukları, çekirdekten yetiştirme eczacı Georges Scoletti hariç. Scoletti daha tereddütlüydü, muhataplarının en ufak hareketini inceliyor, cevaplarının arasında sinirli sinirli boynunu ovuşturuyordu. Peter ve Ben'e kim olduklarını, AB'nin gerçekten bir denetleme yapmaya mı karar verdiğini, yoksa bunun "siyasi bir dümen" mi olduğunu sordu. Peter'le Ben adama yoğunlaşmak için soruları geçiştirmeye çalıştılar. Ama bütün diğerleri gibi, o da metnini ezbere okudu, tek farkı daha az güvenli oluşuydu.

Öğlen olduğunda görüşmeleri bitirmişlerdi, Peter gidip Gerland'ı görmek istedi.

– Ben ofisleri şöyle bir dolaşacağım, diye ona bilgi verdi Ben, adamların söyledikleri şeylerle ilgili bir iki noktanın gerçekliğini araştırmak istiyorum. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?

Peter küçük PC'yi kapattı ve ayağa kalktı.

– Bizimle dalga geçiriyorlar, dedi. Aralarında anlaşmışlar, üstelik de çok beceriklice, ama söylediklerinin hepsi hava cıva. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsak, adamları unutup belgelerle meşgul olmalıyız. Gerland'a söyleyeceğim de bu. Bir saat sonra yemekte buluşuruz.

Peter, rasathaneye hâkim büyük binaya giden yolu arayarak, ıssız koridorlarda dolaştı. Aradığı merdiveni bulana kadar iki ke-re kayboldu.

Görevine sadık olan Gerland, büyük salonda başköşeye kurulmuştu. Pencere camları burda da, insan tenine hayaletimsi bir renk veren yoğun bulutlarla örtülmüştü. Grohm, ellerini göğsünde kavuşturmuş, Gerland'ın karşısında oturmaktaydı.

– Ha, Profesör DeVonck, iyi haberler var mı? Grohm konuşmanın devamını duymasın diye uzaklaştı. Olayları daha net görüyor musunuz?

– Henüz değil, hepsi sınıflandırılmışlar. Sanki onlara belli bir davranış kalıbı öğretilmiş ve bizim gitmemizi beklerken o kalıbı uyguluyorlar. Onlarla bir yere varamayız. Ofislerdeki verileri didik didik inceleyeceğiz. Bu arada, jandarmayı görmediğim için şaşkınım açıkçası.

– Küçük bir aksilikle karşılaştık doktor. Dün gece rüzgâr coştu ve görebileceğiniz gibi bulutlar da dağılmadı. Bu şartlarda teleferik çalışmıyor.

– Gerland, diye onun sözünü kesti Peter, umarım benimle dalga geçmiyorsunuzdur?

– Elbette ki hayır! Rüzgâr diner dinmez jandarmaların geldiğini göreceksiniz, bu konuda sizi temin ederim.

– Üniformalı olarak.

Gerland göğüs geçirdi.

– Üniformalı olarak, tamam.

– Bu yalan ortamını sevmiyorum, şu “kim kimi kullanıyor” oyununun kokusundan insanın burnu düşüyor. Benjamin ve ben, bizi ne için çağırdıysanız onu yapacağız, ama siz de pazarlığın payınıza düşen kısmını yerine getirin, yoksa bu iş burda biter. Rüzgâr olsun olmasın, tekrar aşağı ineriz.

Peter tam arkasını dönecekti ki ekledi:

– Ve mümkün olur olmaz karımla konuşmak istiyorum.

Gerland bir an bekledikten sonra başını salladı ve bu kısa duraksama Peter’i çok rahatsız etti.

Emma, elinde bavulıyla havaalanı terminalinden çıktığında yorgunluktan bitmiş vaziyetteydi. Saat 22.00'ı gösteriyordu –Fransa'da saat sabahın sekiziydi– ve bu son uçuş onu tam anlamıyla perişan etmişti.

Küçük Hiva Oa Havaalanı bu saatte bomboştı, Emma'nın uçağının sayıca az olan yolcuları alelacele orayı terk etmişlerdi ve Emma, büyük salonda adım sesleri yankılanan son insanlar arasındaydı.

Çok kısa, açık kestane rengi saçları, çıkık elmacık kemikleri ve çekici mavi gözleri olan beyaz tenli bir adam, parmaklığın birine dayanmış, uzaklaşmakta olan bir yolcu kadının dolgun kalçalarına bakarak oyalanıyordu. Elinde, eğik halde tuttuğu, üzerinde “Doktor DeVonck” yazan bir pankart vardı.

Emma yaklaşarak adamı seyrettiği manzaradan kopardı. Adamın yüzündeki kapalı ifadenin yerini geniş bir gülümseme aldı:

– Doktor DeVonck? Adım Timothée Clemant, bana Tim deyin. İzin verin de bavulunuzu alayım. Yolculuğunuz iyi geçti mi?

– Uzun, ama hoştu.

– Üzgünüm, çünkü henüz sona ermedi, ama dünyanın bir ucundaki bu ücra yer tüm zorluklara değer, bana inanın.

– Söylesenize, duyduğuma göre bir fırtına çıkabilirmiş...

– Biraz önce hava raporunu dinledim, bilmiyorlar. Şimdilik, Markiz Adaları açıklarında patlak vereceğini düşünüyorlar. Her halükârda Fatu Hiva'ya ulaşacak kadar vaktimiz var. Gelin, limana taksile gideceğiz.

– Oraya tekneyle mi gideceğiz? Şimdi mi?

– Canınızı sıkmayın, güzergâhı biliyorum, çok basit: Hep dos-doğru yol alacağız.

Timothée enerji dolu görünüyordu, Emma'nın çantası elinde, hızlı hızlı yürümekteydi.

– Ama gece oldu, diye ısrar etti Emma.

– Bana güvenin. Ayrıca buluşacağınız adamlar sabırsız kimse-lerdir.

– Onları tanıyor musunuz? Nasıl tipler?

– Bunu bana mı soruyorsunuz? diye eğlendi Tim. Üzgünüm, ben sadece şoförüm, hepsi bu. Bana, sizi Omoa iskelesine bırakmam söylendi, sizi orda bekliyorlar.

Taksi onları, küçük bir yük mavnasına dönüştürülmüş eski bir balıkçı teknesinin demirlemiş olduğu bir dalgakıranın gölgesinde bıraktı. Timothée birkaç dakikada mavnayı yola çıkmaya hazır hale getirdi ve motor çalışmaya başladı.

Denizde bir gece başlangıcı için hava henüz güzeldi. Emma, temiz havadan yararlanmak için yakıt yağı kokan kamaradan çıktı. Işık benekleriyle kaplı siyah kütle, yani Hiva Oa yavaş yavaş uzaklaşırken, mavna hareketli karanlığa daldı. Emma denizcilik konusunda hiçbir şey bilmiyordu, ama gece vakti, üstelik de bir fırtına yaklaşırken limandan ayrılmayı ihtiyatsızlık olarak görüyordu, yine de, kendinden emin görünen Tim'e güvenmekteydi. AB'nin teknokratları kendisini, ne yaptığını bilmeyen birine teslim etme tehlikesini göze almazlardı!

Hiçbir şey bundan daha az güvenilir olamaz! diye düşündü üzüntüyle. Seyir ışıkları kırmızı ve yeşil huzmeleriyle geceyi yarıyor, büyüleyici ortama katkıda bulunuyordu.

Emma şakaklarını ovdu, Jean-Louis Mongowitz'in bu akşam için hiçbir şey planlamamış olmasını umuyordu, tek bir isteği vardı: Gerçek bir yatağa uzanıp gücüne tekrar kavuşmak.

Rüzgâr şiddetlenmiş, direğe çekili bir bayrağı döver gibi yüzünü dövmekteydi. Tenine çarpan su serpintileri Emma'yı uyanık tutuyordu, ama yarım saat geçtikten sonra, onu sarmalamaya başlayan uyuşukluk ve soğuğu hissetti. Tekrar kamaraya girdi.

– Daha yolumuz uzun mu?

Tim biraz tereddütlü, başını salladı; onu havaalanında ilk gördüğü zamanki gibi yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Yüzünde en ufak neşe belirtisi yoktu, duygusuz bir maskeye bürünmüş, bakışları karanlığa sabitlenmişti. Emma, adamın gelgit mizaçlı biri mi olduğunu, yoksa bu durumun zihin yoğunlaşmasından mı kaynaklandığını merak etti.

– Tam bir saat sonra orda oluruz. İsterseniz dinlenebilirsiniz, merdivenin altında bir yatak var.

– Adaya çıkışımızı beklemeyi tercih ediyorum, yoksa uyandı-
ğında iyice sersemeye dönerim. Siz oranın yerlisi misiniz? Demek
istediğim, Fatu Hiva'nın?

– Hayır, ama adaya erzak sağlıyor, taşıma işini görüyorum, yö-
reyi iyi bilirim. Gece etkileyicidir, size söyleyeyim, ama buna kar-
şılık gün doğarken bu vahşi cennet sizi büyüler.

Teknenin sarsıntısı kadar, makinelerin uğultusu ve rüzgârın ısı-
lığı da Emma'yı gevşetiyordu. Uyuyup kalmamak için mücadele
etmek zorunda kaldı; gözkapakları, bedeninin geri kalanını da bir-
likte sürüklemek ister gibi kendiliğinden kapanıyordu.

Bu bir saat bitmek tükenmek bilmedi, adeta tüm bir gece gibi
uzun oldu.

Birkaç dakikalığına, iki siyah bulut şeridi arasından ay göründü.
Denizin önlerinde oluşturduğu binlerce çukuru belirginleştirdi; o
ana kadar görünmez olan Fatu Hiva birdenbire ufku yarıdı. Ada, se-
vimli olmak dışında her şeydi. Üzerlerinde sivri dorukların yüksel-
diği yalyarları, ona dalgaların içinden fırlanmış bir çene görüntüsü
veriyordu. Son hızla üzerine doğru gittikleri devasa bir çene.

Bulutlardan oluşan bir taç ayın etrafında dans ettikten sonra
etobur bir bitkinin ağzı gibi üzerine kapandı.

Bu marazi görüntü karşısında şaşkına dönen Emma'nın zihni
anında tehlike işareti verdi.

Sert bir biçimde dalgaların arasına inen yüksek doruklara yak-
laşmak yirmi dakikalarını aldı. Omoa Koyu'na girdiklerinde Em-
ma, manzaranın boyutları karşısında ezildiğini hissetti. Sırtlarını
geceye vermiş iki devasa duvar yavaşça üzerine kapanır gibiydi,
çıplak taş yüzeyleri siyah bulutların içinde kaybolmaktaydı. Em-
ma birdenbire *King Kong*'daki Jessica Lange'a dönüşüvermişti
ve bu ada, kâbuslarının en beteri olmalıydı kuşkusuz.

Ürpererek, hareket etmeye çalıştı.

*Yorgunluktan ölmüş biriyim, olduğum şey bu, Jessica Lan-
ge değil; dünyanın öbür ucunda bulunan ve on saatlik bir sa-
at farkına maruz kalan bir anneyim.*

Yine de pruvaya çarpan dalgaların sesi normal değildi, duygu-
suz ve alaycı gülüşler gibi geliyordu kulağa. Deniz ilk yola çıktık-
ları ana oranla daha çırpıntılıydı ve rüzgâr şiddetleniyordu. Em-
ma, karaltısı kumanda levhasının ışığıyla kuşatılmış olan Tim'e
doğru döndü. Adamın yüzündeki gerilimi gördü. Bu manevra dik-
kat istiyordu kuşkusuz, muhtemelen sivri kayalıkların bulunduğu
bir alandı burası.

– Omoa tam önümüzde olmalı.

Tim cümlesini bitirmemişti ki koyun oyununda bir yamaç olması gereken yerde ışıklar belirdi.

Çok geçmeden yavaşladılar ve tekne, adanın tahtadan yapılmış tek iskelesine yanaştı.

Emma birilerini görebilmek için kafasını sağa sola çevirdi, ama kimse yoktu, karanlığa gömülmüş eski bir sundurma ve bir sürü yapı vardı sadece.

Motor son bir kez daha homurdadı ve tekne, yanaşmanın şiddetini kırmaya yarayan araba lastiklerine değdi. Emma sendeledi ve bir tutamağa yapıştı, bu sırada Tim kamaradan çıkarak bir halatı sarıp tekneyi iskeleye bağladı.

Onları karşılamaya kimse gelmedi.

Emma küçük iskeleden yukarı çıktıktan sonra, kum ve karışık çakıl taşlarından oluşan uzun bir kumsal boyunca yürüdü; köyün küçüklüğü karşısında şaşırmıştı. Birkaç ev, gür bitki örtüsü arasında kaybolan sıkıştırılmış toprak yolun etrafına dizilmişti. Binelerin orasına burasına asılmış birkaç lamba da genel aydınlatmayı sağlamaktaydı.

Emma'nın keyfini kaçırان şey, Mongowitz'in orda bulunmayışından daha çok, bu köyde hüküm süren tuhaf sessizlik oldu.

Ta ki bir başka ayrıntıyı fark edene kadar.

Bu defa, şaşkınlığı korkuya dönüşmüştü.

Bir ofisteki üç büyük dolaptan birinin önünde Peter, yaklaşık yirmi beş bin sayfadan oluşan evrakı seyrediyordu. Mukavva kutular son haddine kadar gerilmiş, birleşme yerleri yırtılmak üzereydi. Laboratuvarın, son ürünün ve belli başlı moleküllerin adları her dosyanın kapağına kaydedilmiş, dosya kenarlarına da tekrar bir numara konmuştu.

Her taraf dosya doluydu.

Çoğu tasdik edilmek için beklemekteydi, bir kenarda sınıflandırılmış diğerlerinin üzerinde ise, elle bir rakamın eklendiği, "İzin belgesi no." yazılı kırmızı bir mühür vardı. Peter odanın kapı eşiğine çıktı. L biçimindeki koridor, sessizliğe gömülü bir dizi odaya açılıyordu. Tek duyulan ses, rüzgârın uzaktan gelen hışırtısıydı. İki aydınlatma deliği ışığa benzer bir şey, maviye çalan bir örtü yaymaktaydı. Kulak kesilen Peter, ofislerin birinden gelen bir uğultu fark etti, ama hiçbir hayat belirtisi yoktu. Rasathanenin sakinleri, nerede olurlarsa olsunlar, son derece sessizdiler.

Peter nerden başlayacağını bilmiyordu.

– Yapmayı bildiğim şeyden, diye mırıldandı kendi kendine.

İnsan genomunun duvarları kapladığı salona doğru yöneldi. Kapıyla geçilen ortak odada Ben rahat bir koltuğa çökmüş, tezleri gözden geçiriyordu. Peter içeri girince, şöyle bir gözlerini kaldırdı.

Peter yeni bir kan sulandırıcıya benzer bir şeyin değerini öven İngilizce bir dosyayla ilgilendi kısa bir süre. Dolaplar patlayacak derecede doluydu. Üstelik de toz içindeydi. İşaretparmağını bir tomar basılı kâğıdın üstünde gezdirerek gri yüzeyde bir yol izledi. Ne kadar zamandır incelenmeyi bekliyorlardı acaba? Grohm ve ekibi gecikmişlerdi, hem de çok. Peter, bilgisayarın karşısına oturdu. Olabilecek tüm kart okuyucuları, harici bir sabit disk sü-

rücüsü ve bir ondülör, bir tarayıcı, bir grafik palet ve çok büyük formatlı bir lazer yazıcıyla donatılmış son model bir yazılım programı... Masanın üstünde, bazı raporlar ve birkaç şemanın yer aldığı açık bir klasör vardı. Peter'in bu klasöre kayan gözü, tanıdık bazı kelimelere takıldı. Cümleyi okudu: "XYY sendromuna yol açan kromozom sapmasının nedenleri bugün için bilinmemektedir, onu Klinefelter sendromundan farklı kılan şey mesela. Suç oranındaki artışa katkıda bulunur nitelikte midir? Soru, cevapsızlığını hâlâ korumaktadır."

Peter koltuğuna iyice yerleşti.

XYY ha? Yaklaşık bin insandan birinde görülen ve vakaların çoğunda, sınırlandırmak zor olduğundan asla teşhis edilemeyen bu anomaliyi biliyordu. Hastaların çoğu ortalamanın üzerinde bir boya sahiptir, ama özellikle tepkisellik, kaygı, hatta saldırganlığa eğilimlidirler. Bu kişilerin kariyotipi –genetik haritası– 47 XYY'lik bir kromozom yapısı gösterir. Bir Y kromozomu fazlalığı söz konusudur.

XYY sendromlu kişilerin çoğu, toplumsal hayata uyum sağlamakta gerçek zorluklar çeker. Peter, 60'lı yıllarda bu sendromla ilgili yazılanları hatırlıyordu: Birçok sapkın tutumun sorumlusu olduğundan söz ediliyordu ve bazı araştırmacılar onu, uzun süredir aranan *suç kromozomu* olarak gösteriyorlardı. O zamandan beridir, "normal" XY taşıyıcısı suçludan daha fazla XYY taşıyıcısı suçlu olmadığını kanıtlamak amacıyla art arda araştırmalar yapılmış, bir yandan da başka araştırmalarla bunun tam tersi kanıtlanmaya çalışılmıştı. 70'li yıllarda yapılan bir araştırma, yüksek güvenlik hapishanelerinde bulunanlarda bir XYY fazlalığı olduğunu ileri sürmüştü. Kanıt ve güvenilir istatistiki değerler olmadığından bu teori sonunda unutulmaya terk edilmişti. Genetikçilerin hepsi bu suç kromozomu efsanesini biliyordu.

Peter kalın evrakın sayfalarını karıştırdı ve kromozom anomallilerine ait birçok referans buldu. Her seferinde, bu anomalleri şiddet ve suçla bağlantılandırıyorlardı. Mesleki merakı uyanan Peter, hangi ilacın söz konusu olduğunu görebilmek için kapağa baktı: "KROMOZOM ARAŞTIRMASI 1- BUGÜNKÜ BİLGİLER ÜZERİNE RAPOR."

Hiçbir dosya numarası, hiçbir laboratuvar adı ya da test edilecek molekül yoktu. Peter sayfaları biraz daha karıştırdı ve böyle bir araştırmanın sadece saldırganlık üzerine yöneltilmiş olmasına şaşırdı. Her patoloji için yazar, anomali ile bireyin şiddet içeren davranışları arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. Raporun tamamı bu yaklaşıma öncelik vermekteydi.

Peter masanın üstünde yığılı diğer dosyalara da göz attı. Hepsi bir laboratuvar ve bir ilaçla ilişkiliydi ve hepsi beklemedeydi. Sonra, kütüphane olarak kullanılan odada Ben'le ikisinin görmüş oldukları şey geldi aklına.

– Ben? dedi yerinden kalkmadan.

– Evet?

– Bana çabucak bulunduğun odada ne olduğunu söyleyebilir misin?

– Tarih ve mitoloji üzerine birçok kitap, ayrıca fazla sayıda tez ve sosyolojik deneme. Ve biliyor musun? Hepsi ya da neredeyse tamamı...

– Şiddetle bağ kuruyor, değil mi? diye onun sözünü kesti Peter.

– Kesinlikle. Sen ne buldun?

– Henüz bilmiyorum, odama gidip sıcaklığı konusunu üzerinde çalışmayı düşünüyorum. Akşam yemeğinden önce buluşup durum saptaması yapalım mı?

Yatağına yerleşip, örtüyü bacaklarına çeken Peter, başucu sehpasının üstüne koca bir kahve termosu koyarak, kalın evrakı hızla okumaya girişti. Hiçbir şeyi unutmamak için küçük bir deftere ara sıra notlar alıyordu.

Dışarda hava düzelmemişti, şiddetli rüzgâr, ölmekte olan kuşlar gibi sertçe camlara vuruyordu. Peter yerinden sıçırıyor ve saniyeler boyunca büyük beyaz boşluğu seyrediyordu. Jandarma yukarı çıkamazdı, değiştiremeyeceği durumu kabul etmeliydi ve Gerland'ın bunda hiçbir payı yoktu. Peter saati kolluyordu. Emma'nın telefonunu beklemekteydi. Neden aramıyordu? Tekrar işe gömülmek zorunda kaldı.

Sayfalar boyunca uzun bir genetik hastalıklar listesi uzayıp gitmekteydi, her bir hastalık için de, suç oranı artışına katkıda bulunan görünüm üzerine notlar ve konuyla ilgili mevcut araştırma referansları vardı. Önemli bir bölüm XYY sendromuna ayrılmıştı. Ama Peter'in kafasını en çok kurcalayan şey, sayfa kenarlarına yazılmış olan notlardı. Dolmakalemlle yazılmış ince ve keskin bir yazıydı, karakterler yuvarlaklıktan yoksun, sert hatlardan oluşmuştu: “Harici oran: Ülke/on yıl için yüzde 2 ila yüzde 54 arası; dahili oran: Yüzde 29” ya da: “Üslü oranlar: Bkz. Louis'nin araştırması.”

Peter, o sabah sorguladıkları araştırmacılarından birinin adını hatırladı: Louis Estevenard, kır saçlı, pek konuşkan olmayan, safi sinirden oluşmuş, ellilik bir adamdı.

– Louis, sanırım siz ve ben biraz çene çalacağız, diye mırıldandı Peter.

O sırada, bir kâğıt hışırtısı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Birkaç saniye boyunca sesin nerden geldiğini araştırdıktan sonra, kapının altında küçük bir zarf fark etti.

Peter yatağından fırlayıp zarfı aldı ve dışarı çıktı. Bir gölge, daha o kim olduğunu anlayamadan koridorun ucuna varmıştı bile. Ayağında çoraplarla peşine düştü. Köşeyi döndü ve bir adamın yemekhane yönünde uzaklaştığını gördü. Peter, kaygılı eczacı Georges Scoletti'yi tanıdı.

– Georges!

Adam bir anda kasılıp kaldı ve endişenin yiyip bitirdiği bir suratla arkasına döndü.

– Ne yapıyordunuz? diye sordu Peter. Bunu atan siz misiniz?

Georges şiddetle başını salladı.

– Hayır, burda olmaz! Şimdi değil.

– Ama, bunu siz...

– Burda olmaz, diye ısrar etti Georges, kimsenin duymadığından emin olmak için sinirli sinirli etrafına bakındı. Notu okuyun! Bizi birlikte görmemeliler! (İşaretparmağını dudaklarına götürdü.) Şişşt!

Sonra, Peter'i zarfla baş başa bırakarak gözden kayboldu.

Emma sakinleşmek, aklının sesini dinlemek için kendisini zorladı... Derin derin nefes alıp verdi, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu.

Evlerde yanan tek bir ışık olmadığını fark etmişti, tek aydınlatma kaynağı, birkaç binanın köşesine asılmış ve sokak lambası işlevi gören şu lambalardı. *Neredeyse gece yarısı oldu, bütün köyün uykuda olması normal, öyle değil mi?*

Emma göğüs geçirdi. Yorgunluk ona iyi gelmiyordu.

– Karşılama komitesi burda değil mi? diye şaşkınlığını belirtti Tim, onun yanına gelerek.

– Hayır, üstelik belli ki bütün köy uykuda.

Emma, Tim'in, bitkilerin arasında kaybolan yola baktığını gördü, gözleriyle karanlığa gömülmüş evleri tarıyordu.

– Söylesenize, bildiğiniz bir pansiyon var mı, ya da geceyi geçirebileceğim bir yer? diye sordu Emma.

– Size bir pansiyon odası bulabilirim sanıyorum, dert etmeyin. Dostlarınız pek de ciddi kişiler değilmiş, halbuki kararlaştırılan saati geçirmedi.

– İyi başladık, diye homurdandı Emma.

Tim onun bavulunu aldı. Elinde bir cep feneriyle, kendisini takip etmesini işaret etti.

– Sizi bir yere yerleştireceğim, yarın dostlarınızın ortaya çıkıp çıkmadığını görürüz.

Gecenin karanlığında beyaz rengiyle beliren küçük bir kiliseye doğru anayoldan yukarıya doğru çıkarlarken, Emma az kalsın olduğu yerde çakılıp kalan rehberine çarpıyordu.

– Özür dilerim...

Önlerindeki zemini incelemekle fazlasıyla meşgul olan Tim,

cevap vermedi. Emma onun bakışlarını takip etti: Gördüğü iki tane boş av tüfeği kovanı ve Tim'in fenerinin ışığında görünen geniş ve koyu bir halkaydı.

– İçimi rahatlatın, köyün orta yerinde avlanma alışkanlıkları mı var bunların? diye fısıldadı Emma.

Çok hızlı ve her zamankinden daha tiz bir sesle konuşuyordu. *Korku. Deminden beri bu korkudan kurtulamıyorum. Burda ak-sayan bir şey var. Önce, bütün evlerin ışıklarının sönmük olması; sonra, bizi karşılamaya hiç kimsenin gelmemesi ve şimdi de bu!*

– Hayır, böyle bir âdetleri yok. Bir sorun var, diye ekledi Tim, toprağın üstündeki diğer fişek kovanlarını göstererek.

Yolun üstünde yirmi kadar kırmızı boş kovan vardı.

Emma kaskatı kesildi. Kendilerini çevreleyen evlerin cephele-rini inceledi. Neredeyse hepsi düzayak, akasyalar ve Pasifik kes-tane ağaçlarıyla çevrili, beyaz badanalı, ahşap binalardı bunlar.

Birdenbire en yakındaki sakil yapının giriş kapısının açık oldu-ğunu görerek, Tim'i kolundan çekti. Adam Emma'yı takip etti.

Emma ara sokağa doğru ilerledi ve basamaklı sekiye çıktı.

– Kimse yok mu? diye sordu hafif bir sesle.

Tim onun önüne geçti ve kapının üst camuna sertçe vurdu.

– Hey! diye seslendi. Orda mısınız?

Tim kapıya bir kez daha vurduğu sırada Emma, kapı aralığından içeriyi incelemek için eğildi. Kimseyi göremeyince kapının kanadını ayağıyla itti.

– İyi akşamlar, diye seslendi, bu sözüne inanmaksızın.

Bütün bunlar gittikçe daha az hoşuna gidiyordu. Tim eliyle elektrik düğmesini bulup açtı. Hol ve salon olarak kullanılan oda karanlıkta kalmayı sürdürdü.

– Elektrikler kesik, diye belirtti.

– Ama sokak lambaları yanıyor.

– Muhtemelen köyün jeneratörüne bağlıdır.

Cep feneri girişteki halıda onlara bir yol açtı.

Parkenin üstüne devrilmiş bir sandalye dışında, salon son de-rece düzenliydi.

Emma yerde bir cesetle karşılaşmayı bekliyordu. Oysa hiçbir şey yoktu. Ortalıkta kimse de görünmüyordu.

– Ne yapıyoruz? Giriyor muyuz?

Tim bavulu bıraktı, cevap olarak eşiği geçti ve tekrar seslendi:

– Kimse yok mu?

Bu sefer, başlarının üstündeki döşeme gıcırdadı ve bir şey hız-la yer değiştirdi.

– Bir fare, diye fısıldadı Tim.

– O zaman çok büyük bir fare olmalı!

İkna olmayan Emma, merdivene yaklaştı. Kat tamamen karanlığa gömülmüştü. Basamakların tepesinde bir hareket fark etti. Boğazı düğümlenmiş vaziyette geri çekildi.

Bir kedi miyavlayarak merdivenden indi.

Miyavlamayı sürdürerek Emma'nın ayak bileklerine sürtündü.

– Bence çıkmalıyız, diye mırıldandı Emma. Ne de olsa tanımadığımız insanların evindeyiz. Geri dönerlerse sıkıntı yaşayabiliriz.

– Kapı açıldı, diye hatırlattı Tim. Şartlar...

– Biliyorum, işin doğrusu şu ki kendimi rahat hissetmiyorum.

Kedi miyavlayarak salona gitti, Emma Tim'in feneriyle onu takip etmeye karar verdi. Kedi mutfığa girip boş mama kabının önünde durdu, böğürlerini Emma'nın bacaklarına sürterek etrafında ısrarla döndü.

– Aç mısın?

Uzun uzun aramasına gerek kalmadı, raflı dolabın üstündeki bir kâse de bir paket kuru mama vardı. Kedinin kabına epeyce mama boşalttı ve kedi, mırıltılar çıkararak oburca yemeye koyuldu.

– Bu kedi iki gündür bir şey yememiştir!

– Sizinle dalga geçen bir obur bu.

– Kedinin dilini anlıyorsunuz galiba?

– Takvimleri okumayı biliyorum, diye cevap verdi Tim, duvara asılı bir duvar takvimini feneriyle aydınlatarak.

18 ekim perşembe gününe, yani bir gün öncesine kadar olan tüm yapraklar koparılmıştı.

– Pekâlâ, burdan çıkıyoruz, diye kararını bildirdi Emma.

Dışarı çıktıklarında, tekrar sokağı gözden geçirdi. Böcekler, sık bitkilerin arasında cırlıyorlar, yaprakların giderek artan hışırtısı arasında seslerini duyurmakta güçlük çekiyorlardı.

– Başkalarının kapılarını çalalım, kimse açmazsa, beni en yakın adaya götürürsünüz. Bu sizce uygun mu?

Tim burnunu yukarıya kaldırıp, rüzgârın ağaçların arasındaki şiddetini kestirmeye çalışarak suratını buruşturdu.

– En yakın ada tekneyle bir saatlik mesafede. Meteoroloji raporunu dinlemeden böyle bir tehlikeye atılamam. Şu berbat fırtınanın nerede etkili olduğunu bilmek istiyorum, açıklarda mı, yoksa başka yerlerde mi...

– En fazla yarım saat önce denizin üstündeydik!

– Okyanus böyledir doktor, bir anda değişir ve bana inanın, eğer öfke kusuyorsa, teknemde olmayı istemezsiniz! Ama emi-

nim birini buluruz. (Çan kulesini işaret etti.) Bakın, belki de herkes ordadır.

Emma onun peşine takıldı ve pembe damlı mütevazı binaya kadar yürüdüler. Tim yavaşladı. Sundurmanın üstündeki bir lamba, ahşap kapının iki kanadını aydınlatmaktaydı. Tim kendi fenerini de kapıya doğru tutarak, ışığın çoğalmasını sağladı. Kapı zorlanmış, derin çentiklere yol açan birçok darbe sonucu kilit kırılmıştı. Tim bir kanadı iterek içeri girdi, fenerinden yayılan ışık demeti yoğun karanlığı araştırıyordu. Rengârenk vitrayları yalnızca gecenin soluk rengi sarmalamaktaydı. O sırada burunlarına gelen kokuyla irkildiler.

Çok uzun zamandır temizlenmemiş tuvaletlerin genel pis kokusu. Emma yeniyle burnunu kapadı.

Tim cebini yoklayarak bir kibrit çıkardı ve birkaç mum yaktı. Mum alevleri uzadı ve ışıklı bir hale oluşturarak, devrilmiş sıraları, yerdeki parçalanmış Bakire Meryem heykelini ve bir köşedeki dışkıları aydınlattı.

– Neler olmuş burda? diye fısıldadı Emma.

Tim, üzerinde pek belirgin olmayan yuvarlak bir delik açılmış bir sıranın yanında çömeldi. Uzun tırnak izleri cılayı yok etmişti.

– Sanki vahşi bir hayvan girmiş buraya, tırnaklı bir hayvan!

– Yapmayın, korkutuyorsunuz beni, dedi Emma.

Küçük sahına doğru ilerleyerek, durumu kavramalarına yardımcı olabilecek bir işaret aradı. Sunağın önünde aniden taş keşildi. Kutsal kâse dolabı, bir şamdan ve bir kutsal kitap, yere düşmüş kutsal şarap örtüsünün üzerine devrilmişlerdi. Kan, ince sızıntılar halinde sunağın üzerine akıp kurumuştı. Birbirine paralel çizgiler oluşturan dört izden ibaretti.

Emma bu iç karartıcı izleri koro yerinin döşemesindeki bir yarığa kadar takip etti. Orda, sökülmiş dört uzun tırnak vardı.

Emma olup biteni gözünün önüne getirmekte hiç zorlanmadı.

Birisi burda bir kadını yakalayıp dışarı sürüklemek istemişti. Kadın var gücüyle sunağa yapışmış, kendisini sürüklemelerine izin vermektense tırnaklarının kopmasını göze almıştı.

Emma yutkundu.

– Hemen çıkalım, dedi. Daha doğrusu bir an önce adayı terk edelim.

Emma'yla Tim, kumsal yönünde, Omoa Caddesi'nden aşağı iniyorlardı tekrar. Emma ellerini megafon gibi ağzına götürüp, rüzgâra rağmen sesini duyurmak için bağırdı:

– KİMSE YOK MU? HEY! ORDA MISINIZ?

Soluğu tükendiği için Tim onun kolunu tuttu:

– Bağırmasanız daha iyi edersiniz. Köyde birileri olsaydı, bizi çoktan duyarlardı. Dikkat çekmemeyi tercih ederim.

– Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ki? Bu adada tehlikeli hayvanlar yok, değil mi?

– Yok. En kötü ihtimal yabani domuzlar saldırabilir, ama bu kiliseyi harabeye çeviren şey çok daha iri, daha güçlü görünüyor. Ve daha da yırtıcı.

Emma bu uğursuz yeri terk etmekte acele ederek, hızlı adımlarla yürümekteydi şimdi. Birdenbire yağmur başladı. Bilye gibi iri damlalar düşüyordu.

– Bir bu eksikti, diye söylendi Emma.

Bir dakika içinde, ağaçların iri yapraklarını ve çatıları kamçı gibi döven suların gürültüsü rüzgârın uğultusunu bastırdı.

– Tüm bir köy halkı ne de olsa, diye yüksek sesle isyan etti Emma. Üç yüz kişi bir anda yok olamaz ki. Mutlaka bir yerlerde olmalılar.

– Belki de Hanavave'dedirler, kuzeydeki öbür köyde.

– Oraya çabucak gidebilir miyiz?

– Kara yoluyla mümkün değil, yol dağlardan aşılıyor ve basılmış topraktan daracık bir patika şeklinde. Deniz yoluyla sorun olmaz, ama fırtınasız havada.

Emma çevresini kolağan ediyor, korkulacak ya da sevinilecek bir şey olup olmadığını bilmeden insan varlığına dair ufa-

cık da olsa bir iz arıyordu. Tüm bir köyü bu hoyrat sürgüne ne tür bir hayvan zorlamış olabilirdi? Her tarafta av saçması kovanları vardı, ama ağaçların arasında tek bir hayvan leşi görünmüyordu.

Gidip daha uzakta ölmüşse o başka... Emma başını salladı ve saç tokasından fırlayan saçlarını tekrar topladı.

– Bundan hoşlanmıyorum, bu... bu, iç karartıcı bir durum!

Kumsala yaklaştıklarında, kumlara çullanan azgın dalgaların kırılma sesini işitti ve fırtınanın sağanak yağmurun düşündürdüğünden daha şiddetli olduğunu anladı. Rüzgâr, yağmura tuzlu bir çisenti katarak gürültüyle esmekteydi. Halatla bağlanmış tekne-lerinin direği tehlikeli bir biçimde sallanıyor, tekne araba lastiklerine her çarptığında, iskelenin tahtaları sarsılıyordu.

– Yola çıkabilecek miyiz? diye endişeyle sordu Emma.

– Çıkmamız gerekiyor, dedi Tim, gergin bir halde.

Emma'ya tekneye binmesi için yardım ederek, halatları çözdü. Ardından motoru çalıştırdı ve dalgakırandan uzaklaşmak için dalgalar arasında dümen kırmaya başladı. Küçük kamaranın içinde, onun yanında duran Emma var gücüyle tutunmaya çalışıyordu. Tekne açık denize çıkmak için çark etti. Dalgaların arasında durmadan inip çıkıyordu. Art arda gelen iki boşluk, alabora olmaktan korkan Emma'nın yüreğini ağzına getirdi, ama Tim durumu kazasız belasız atlatmayı bildi.

Üçüncü boşluk daha yavaş açıldı; sanki okyanus bu kez, derin bir nefes alacak zaman tanımak istemişti kendine. Su, tekneyi, öfkeyle köpüren bir doruğun tepesinde asılı bırakmak için gövdenin altına hücum etti.

Ardından yirmi tonluk çelik, dosdoğru karanlık ve köpüklerle alacalanan bu vadiye doğru kaydı. Pruva su duvarına toslayarak, onları kumanda bölümüne savurdu. Buz gibi bir su tabakası tekneyi kapladı, ambara varana kadar tüm açıklıkların içine doldu. Hemen ardından pruva bodoslaması havaya kalktı ve dalgaları yararak tekrar sertçe aşağı düştü.

Ayaklarının altından mekanik bir hıçkırık sesi geldi ve makine-ler stop etti.

Tim'in motoru yeniden çalıştırmasına bile fırsat kalmadan, bir başka dalga gelip tekneye şiddetle çarptı. Yönü değişen tekne, gelen bir sonraki dalgayı yandan yedi.

Emma cama doğru öyle bir şiddetle savruldu ki tutunması mümkün olmadı, içgüdüsel bir hareketle kolunu yüzüne kapattı. Art arda birçok dalga küpeşteye şamar gibi inmeye başladı ve

Enuna kendine geldiğinde, yeniden kumsala doğru sürüklenmiş olduklarını gördü.

Korkunç bir sürtünme gövdeyi sarstı, sonra her şey hareketsizleşti.

Tim, makineleri tekrar çalıştırmayı denerken sövüp saydı.

– Karaya oturduk, diye itiraf etti sonunda.

Durmadan kış taraftan dalga yiyorlar ve her seferinde sular güverteye akın ediyor, teknenin içine kadar giriyordu. Tim motoru tekrar çalıştırmayı başardı ve kum yığınının kurtulmak için sonuna kadar gaz verdi.

Sonuç yoktu. Aynı derecede yararsız birçok denemeden sonra yazgısına boyun eğerek başını salladı. Sular sel gibi saçlarından yüzüne akıyordu.

– Tekne ters dönmeden burdan çıkmak lazım. En gerekli şeylerinizi alın, ben de eşyalarımı toparlayayım.

Emma, sırlıslıkla olmuş bavulunu açarak içinden bir sırt çantası çıkardı ve aceleyle doldurdu. Tim geri geldiğinde elinde su geçirmez uzun bir kılıf vardı, küpeştenin ön tarafına gitmek için Emma'ya yardım etti.

Kumsal olsa olsa on metrelik bir mesafedeydi.

Tim Emma'yı bir halat yardımıyla indirmek istedi, ama dalgalar teknenin gövdesinde çatlamaktaydı.

Emma bir sonraki dalğanın içine attı kendini. Sular onu kapladı ve çok geçmeden biraz ileriye fırlattı. İlginç bir biçimde, Emma'nın beklediği kadar soğuk değildi su. Tehlikeden uzaklaşmak için hızlı hareket etmeye çalıştı, Tim'in kendisini takip ediyor oluşuna güveniyordu. Adam onun tam arkasındaydı.

Kelimenin tam anlamıyla, kıyıya fırlatıldılar.

Sırlıslıkla kumun üzerinde, kapkara gökyüzünün altında serilmiş yatarken Emma çocuklarını, sonra da kocasını düşünerek yutkundu.

Olayların Peter ve Ben için daha iyi bir seyir izlemesini tüm kalbiyle diliyordu, çünkü içinden bir his, yaşadıklarının ancak uzun bir kâbusun başlangıcı olduğunu fısıldamaktaydı.

Tim'e gelince, soluksuz kalmıştı, nükteden çok küstahlık barındıran bir kahkaha attı:

– Sanırım ada bizim gitmemizi istemiyor.

Bir vatandaşın Birleşmiş Milletler önünde okunan konuşma metni

Biliyorum ki yönetmekle meşgulsünüz, bir yere müdahale ettiğiniz her seferde tarafları gözetmek zorundasınız. Ama bana, dünyada her dört saniyede bir, bir insanın açlıktan öldüğünü ve bunu önlemek için ne hükümetlerinizin ne de sizin harekete geçtiğinizi söylüyorlar, bu durumda ne işe yarıyorsunuz siz?

Bana bunun doğru olmadığını, “elinizden geleni yaptığınızı” söylemeyin, inanmam. En zengin ülkelerin kendi tarımlarına her yıl ne kadar mali destek sağladıklarını biliyor musunuz? 300 milyar dolardan fazla. Evet, doğru duydunuz. 300 milyar dolar. Peki gelişmekte olan ülkelere, tarımlarını desteklemek için ne kadar para veriyorlar? 10 milyardan az.

Halbuki, bizim ülkelerimizde, üretilen yiyeceğin üçte biriyle dörtte biri arası, tüketilecek yerde sırf savurganlık yüzünden çöpe gidiyor.

Burda dengesizlik yok mu? Ve her gün 20 000'den fazla cana mal oluyor.

Katil bir ekonomik sistem adına bugün alınan sahte önlemler, tüm bu insanların mezarını kazmakla kalmayıp bizim mezarlarımızı da hazırlıyor. Hâlâ harekete geçebiliriz. Yarın çok geç olacak.

Çünkü başka olaylar eklenip bizi açacak.

Buzulların erimesi bugün artık bir bilimkurgu kehaneti değil, bir gerçek! Buzullar yok oluyor; bazıları, bir milyar insanı su açısından besleyen büyük nehirlerin kaynağı. Bugün açlığı gideremiyorsak, yaranın susuzluğun dünya nüfusunda ciddi bir azalmaya yol açacağına inanabilir miyiz?

Okyanusların seviyesi giderek yükselmekte. Bu hızda gidersek, kısa bir süre sonra Antarktika'nın batısındaki ve Grönland'daki içbuzullar eriyecek, bilim adamları su seviyesinin on ila on iki metre yükseleceğini tahmin ediyorlar! Dünya haritasının tümüyle silindiğini dü-

şünün! Kıyılar kilometrelerce karanın içine itilecek, bazı ülkeler toptan yok olacak, tarım alanları değişime uğrayacak, nüfuslar daha da yoğunlaşmak zorunda kalacak, bu durum da sağlıkla ilgili tehlikele-re, mahrumiyetlere bağlı şiddet eylemlerine yol açacak.

İktidar mücadelelerimizi biraz azaltıp sorunu ciddiye alma zamanının geldiğini düşünmüyor musunuz?

Çünkü bizi bekleyen tehlikeleri biliyoruz; bilim adamları her gün bize geleceğin tasvirini yapmakta, zamana karşı bu yarış çok uzun süre önce başladı. Yine de kimse kılını oynatmıyor.

Bunu anlamıyorum. Cesetleri ayaklarınızın dibine mi koymak lazım?

Açlık, susuzluk, iklimlerin bozulması... sözünü ettiğimiz şey, insanlığın korunması değil mi?

Bu ayrıca, Birleşmiş Milletler'in görevi değil miydi?

Biliyorum ki benden önce başkaları da gelip sizden ricada bulundular, isteklerini belirttiler. Bizimki gibi zengin ve uygar bir dünyada Birleşmiş Milletler'in harekete geçebileceğini düşünüyorduk. Hem de çabucak.

Ama hiçbir şey değişmedi.

Beni üzen şeyleri size yazdığım süre içinde, yirmi insan öldü.

Çünkü yiyecek bir şeyleri yoktu.

Ve bu süre içinde, gezegenin öteki tarafında, yüzlerce kilo yiyecek çöpe atıldı.

Açlık yüzünden her gün yirmi binden fazla insan ölüyor.

Bu sadece bir başlangıç.

Çünkü yarı, susuzluk, nüfus sıkışıklığı ve korku da eklenecek.

Şiddet artacak.

Birleşmiş Milletler nerde olacak o zaman?

Benjamin, bir karton parçası üzerine yazılmış metni tekrar okudu: *“Konuşmalısınız. Bu akşam gece yarısı, yemekhanenin yanındaki mutfaklara gelin. Bundan kimseye söz etmeyin! Bu gerçekten de çok önemli.”*

– Bu Georges Scoletti, fazla casusluk filmi seyretmiş olmasın? diye işi alaya döktü Ben. Doğrudan odana gelip seni görebilir ve bundan da kimsenin haberi olmazdı. Gece yarısı bir randevu, bu biraz... basmakalıp bir durum!

– Onunla konuştuğumda gerçekten korkmuş görünüyordu, diye belirtti meseleyi ciddiye alan Peter.

Peter’in odasındaydılar, birkaç dakika önce güneş, onları çevreleyen bu sıkıntılı griliğin bir yerinde batmıştı. Şimdi, her dakika daha da kararan mavimtırak bir ışık yayılıyordu pencereden. Yatağın yanındaki masanın üzerinde küçük bir gece lambası yanmaktaydı.

– Sahiden, kendini nerde sanıyor bu adam? diye sordu Ben. Burda çalışanlar DGSE ya da CIA değil! Tamam, her şeyin açık olmadığını kabul ediyorum, ama bence biraz abartıyor. Bu Georges mesele patlak verirse kışını kurtarmaya çalışıyor, hepsi bu. Eğer bize diğerlerinin önünde her şeyi açıklasaydı, bu, onları da aynı şekilde davranmaya kışkırtabilirdi, battı balık yan gider misali çözülebilir ve bize zaman kazandırabilirdi.

– Şimdilik kararı veren o, birazdan gideceğim, göreceğiz bakalım. Yoksa okurken bir şeyler mi buldun?

Ben gözlerini havaya kaldırdı.

– Bu konuyu konuşalım. Kütüphaneleri, şiddet tarihi üzerine takınaklı bir koleksiyona benziyor! Gördüğüm kadarıyla, iki farklı araştırma tipi var: Bir tarafta belgelere dayalı kitaplar ve tezler-

le bilimsel araştırmalar, diğler tarafta mitolojik araştırmalar.

– Mitolojik mı?

– Evet, biliyorum, bunların burda ne aradığı düşünülebilir, ama bir araya getirilmiş eserlerin rahat rahat üçte birini oluşturuyorlar. Vampirlerden, *xeroderma*’dan... daha bilmem nelerden söz ediyor bu kitaplar.

– *Xeroderma pigmentosum* sanırım. Bereket versin çok nadir görülen genetik bir hastalık bu. Kabaca, timin dimerleri, DNA polimeraz 1 ve 3 aracılığıyla hücrenin kopyalanmasını engelliyorlar, bu da vücudu çevreye bağlı mutasyonlara karşı son derece hassas duruma getiriyor. Ultraviyole ışınları hasta için tehlike arz etmeye başlıyor, böylece kiři her türlü güneş ışığından uzak yaşamak zorunda kalıyor. Bir de porfiri var, bu da, hemoglobin azalmasına bağlı olan ve düzenli biçimde kan naklini gerektiren bir enzim eksikliği. Vampir mitinin doğmasına yol ačan hastalıklar bunlar.

– Porfiriden de söz ediyorlar, doğru. Kurt adam konusunda da epey řey var, hastaların vücudunun kılla kaplanmasına yol ačan, zihinsel hastalıklarla ya da asosyal davranış biçimine, hatta bir saldırganlık dinamiğine ortam sağlayan bir başkalarını reddedişle birlikte görülen hipertrikoz üzerine ayrıntılar verilmiş. Kısacası, okuduğum her řey, bu özel durumların çevresinde dolanıyor.

Peter, kafası karışmış vaziyette kollarını göğsünde kavuşturdu.

Burda genetik ve nadir hastalıklar üzerinde çalışıyorlardı, bu da XYY konusundaki araştırmaların, şimdi de *xeroderma pigmentosum*, poriferi ve hipertrikoza yapılan şu göndermelerin nedenini açıklıyordu. Yoksa LeMoll, bu hastalıklarla ilgili henüz gizli olan imtiyaz belgelerini tasdik etmek için güçlü bir laboratuvarıdan para mı almıştı? Üretim zinciri, daha fazla gizlilik için Fransız Polinezyası’nda bulunuyor olabilirdi ve... Hayır, eğer bir laboratuvar gizlice ilaç üretmek istiyorsa, bu bir sorun değildi, daha kolay erişilebilir yolları vardı bu işin. Her halükârda bunun hiçbir anlamı yoktu! Hangi ilaç şirketi, yatırımını asla amorti edemeyecek nadir genetik hastalıkların araştırması için milyonlar verirdi? Peter, dosyalar arasında bir seçme yapmaya karar verdi. Laboratuvar adlarından birinin diğlerlerine göre daha sık geçiپ geçmediğini kontrol etmek zorundaydı.

Scoletti ona bu akşam her şeyi anlatırsa, durum değişirdi elbette.

Astronom ekibiyle birlikte akşam yemeği için yemekhaneye gittiler. Grohm hâlâ Gerland’la köprüdeydi. Söylenenlere göre,

yemeklerini bulundukları yere getirtiyorlardı. Bu iş, alıkonulmaya dönüşüyordu.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra, Jacques Frégent onlara örnek bir gününü anlattı. Arkasından ahenkli şiveye sahip, bıyıklı Paul de aynısını yaptı. Daha sonra Olaf tüm kubbelerin, Charwin'in, Robley'nin, Gentili'nin tasvirine girdi; her seferinde esas kullanım amaçlarını belirtiyordu. Peter ilgiyle dinlerken Ben konuşmayı takip etmekte biraz zorlanıyordu, ilgisi daha çok güzel Fanny'ye yönelmişti.

Grohm'un ekibi, ara sıra Peter ve Ben'e acı bakışlar yöneltme dışında, onların masasıyla hiç ilgilenmedi. Altı bilim araştırmacısı, laboratuvarların bulunduğu koridora yaklaşmadıkça işleriyle uğraşabilirlerdi. Bu yüzden, suratlarından engellenmişlik ve özellikle endişe okunuyordu.

Akşam, Ben kütüphaneden getirdiği bir yağın kitabı alarak, küçük salona doğru gözden kayboldu. Peter, yemek sırasında onun Fanny'ye, bir yandan çalışırken tanışabilmeleri için oraya gelmesini söylediğini duydu. Peter, uyanık kadının reddedeceğini düşünmüştü, oysa Fanny kısa bir cümleyle kabul etmişti: "Neden olmasın." Bir kez daha Emma'yı düşünmüştü. Bu suskunluğun nedeni neydi? Peter birçok kere ona ulaşmaya çalışmıştı. Ama boşuna. Emma da aynı zorlukları yaşıyor olmalıydı. Gerland bir şey biliyor muydu?

Peter, çok özel bir tarzda ele alınmış kromozomlara dair araştırmasını alarak odasına çekildi. Gece yarısına kadar uyanık kalmalıydı. Yüksekliğe bağlı sinir yorgunluğu yüzünden gözkapaklarını ağırlaşıyordu oysa. Emına bir şeyler okurken, geceleri geç saatlere kadar film seyreden ya da çalışan diri doktora öğrencisi değildi artık. Yıllar yavaş yavaş canlılığını köreltmış, ona ancak işiyle ve akşamları birkaç saatliğine karısı ve çocuklarıyla ilgnebileceği gerekli bir pay bırakmıştı. Şimdilerde vücudunun durumu, akşamları en geç on birde yatmasını gerektiriyordu. Emma yatakta okumayı başarsa bile, kendisi kütük gibi düşüveriyordu.

Böyle dünyanın tepesinde, insanlardan uzakta, Peter, yılların nasıl da geçip gittiğini düşünmekteydi. Gelecek olan bir şey görmiyordu insan, bu doğru.

Tedbirli davranarak kol saatinin alarımını on ikiye çeyrek kala-ya kurdu ve okumasına kaldığı yerden devam etti.

Sayfalar, başlangıçta hızla, sonra daha bir zorlukla birbirini izledi. Satırlar o kadar düzgün değildi artık. Kelimeler anlamlarından giderek uzaklaşıyordu. Sonunda Peter uyuyakaldı, saatinin

durmadan çalan alarm ziliyle irkilerek tekrar gözlerini açtı.

Uyku sersemliğinden kurtulabilmek için yüzüne su çarptı ve üzerine kalın bir polar geçirdi. Geniş mutfak bölümüne girdiğinde, her taraf karanlıktı. Uzun selfservis tezgâhının ötesinde yemekhane ve onun da ilerisinde, suyu bulanık devasa bir akvaryum gibi ortalığı aydınlatan büyük pencere camı görülüyordu.

Rüzgâr, dondurucuların hafif uğultusunu bastırarak büyüleyici ilahisini okumaktaydı. Eskiden bu mekânda turistler ağırlandığından mutfak bölümü çok genişti, ama şimdi burda yaşayan bir avuç kadın ve erkek için gereksiz büyüklükteydi.

Peter saatine baktı. Gece yarısı olmuştu.

Yemekhaneye açılan iki kapıyı gözleriyle araştırdı. Kimse yoktu. Mutfak bölümüne döndü ve paslanmaz çelikten çalışma tezgâhlarından birine yaslanarak beklemeye başladı. Rasathanede herkes uykudaydı. Peter, Gerland'ın nerde kaldığını bilmediğini fark etti. Bu adam kafayı Grohm'a öyle bir takmıştı ki kimse gelip bilgisayarlardaki bilgileri yok etmesin diye en tepede, köprüde yatabilirdi. Bu büyük salon, çepeçevre pencereleriyle, durmadan çalışan merkezi sistem havalandırmalarının yaydığı sıcaklıkla çok rahatsız olmalıydı. Peter, kendilerini buraya getiren telefon konuşmasını düşündü tekrar. Hiç tartmaya gerek görmeksizin kapıldıkları bu "bilimsel merak" ne bela bir şeydi! Siyasi entrikalardan nefret ederdi, ama işte tam ortasına dalıvermişti.

Gece yarısını on beş dakika geçmişti.

Peter doğruldu ve ocakların arasında dolaştı.

Gerland'ın kendilerine anlattıklarını düşündü. Kaynağını bilmedikleri bir dolandırıcılığın ipini elinde tutan LeMoll. Grohm'un burdaki ve Polinezya'daki faaliyetlerini finanse eden bir örtülü ödenek. Tüm bunlarda rüşvet ve çokuluslu bir ilaç şirketinin çevirdiği dolapların kokusu vardı, Peter giderek daha çok inanıyordu buna.

Elinin üzerinde serin bir hava cereyanı hissederek, olduğu yerde çakılıp kaldı. Sağındaki bir soğuk odanın açık kapısını fark ederek yaklaştı. Tam kapıyı kapayacakken, bir önsezi onu kapıyı itmeye yöneltti. Eliyle yoklayarak elektrik düğmesini aradı. Neonlar çıtırtılar çıkardıktan sonra beyaz bir ışık yaydı. Yiyeceklerle dolu tezgâhların arasında, kıvrımlar halinde yayılan yoğun su buharları görüldü. Çuvalların ve rafların neredeyse her yerinde buz kristalleri parıldamaya başladı.

Puslu örtünün altında, yere uzanmış bir karaltı belirdi.

Peter olduğu yere çakılıp kaldı ve harekete geçerek gidip yanına çölmek için bir saniyeden fazla bekledi.

Elleriyle buğular çıkaran örtüyü aralayıp bu hareketsiz nesneye dokunduğunda sert bir yüzle karşılaştı. Gözleri ışığa alışınca, küçük ekmeklerin bulunduğu uzun bir çuvalın yanına seğirttiğini anladı. Göğsünde hissettiği gerilimden kurtulmak için nefesini dışarıya saldı.

– Enuma, okuduğun kitaplar sahiden de beni etkilemeye başlıyor, diyerek işi alaya vurdu.

Kapıyı tekrar kapadı ve yeterince beklediğine karar verdi. Ben ve Fanny'nin buluşmak için sözleştikleri salona gitti, içerde kimse yoktu, sadece ocağın içindeki korların kızıl yansımaları göze çarpıyordu. Odaların bulunduğu bölüme geri döndü. Ben'in odasının önüne geldiğinde yavaşça kapıya vurdu.

– Ben, uyuyor musun? diye sordu, iyice alçak bir sesle.

Kapı kanadının arkasındaki hareketi fark etti ve kapı yavaşça açıldı. Kayınbiraderi, tam uykuya dalmak üzere olan birinin yorğun ifadesiyle eşikte belirdi.

– Seni rahatsız etmiyorum, değil mi? diye sordu Peter, sesinde belirgin imalarla.

– Seni bekliyordum. Ne dedi Scoletti?

– Hiçbir şey, gelmedi.

– Tahmin ediyordum. Hımbıl herif, diye sövdü Ben. Tüm bunların bir anlamı yok. Bu beyefendinin odasının yerini öğrendim, istersen gidip bir merhaba diyelim kendisine.

Peter kim olursa olsun, birini zorlamaktan hoşlanmazdı; ilk tepkisi reddetmek oldu. Yine de şartlar onu düşündürdü. Ne de olsa ilk önce eczacı gelmişti kendisine; burda dönen dolapları ne kadar çabuk öğrenirlerse, evlerine o kadar çabuk dönebilirlerdi.

Yarım kat aşağıda ve iki koridor ötedeki bir kapıyı çaldılar. Saatin geç olmasına rağmen, kapı hemen açıldı.

Georges Scoletti onları görünce, yüzündeki azıcık renk de çekildi.

– Üzgünüm, diye fısıldadı, bir hata yaptım, sizinle temasa geçmemeliydim, bütün bunları unuttun.

Peter'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

– Kaçıyor musunuz şimdi?

– Üzgünüm, bu bir hataydı, benim hatamdı. Hoşça kalın.

Kapıyı kapamak üzereydi, ama Ben araya ayağını koydu.

– Durun bir dakika, bize zaman kazandırmak için bir fırsat bu. Ne olursa olsun, burda olup bitenler er ya da geç öğrenilecek. Üye ısrar etti genç adam. Bize şimdi yardım ederseniz, bu işten sıyrılmak için bir şansınız olur...

– Anlamıyorsunuz, diye onun sözünü kesti Scoletti, birkaç günlük sakalla kaplı yanaklarını sinirli sinirli kaşıyarak. Anlamazsınız.

– Öyleyse anlatın bize, dedi sabrını kaybetmekte olan Peter.

– Ben... ben yapamam. Bu... Nasıl bir şeyin içine düştüğünüzü *sahiden* bilmiyorsunuz.

Kapı kanadını kapamaya çalıştı, ama Ben elini koyarak adamı yine engelledi.

– Grohm ve dört dövme adamı sizi korkutuyorlar, mesele bu mu? Bakın, mafya değil ya bu adam! Kimse kimseyi tehdit etmeyecek; biz de gorillerle geldik, ama bize yardım ederseniz bütün bu hikâye birkaç gün içinde hallolacak ve siz de evinize döneceksiniz.

– Her halükârda jandarma yukarı çıkmakta gecikmeyecektir, eğer bu sizi rahatlatırsa söyleyeyim, diye ekledi Peter. Kimse sizi sindiremeyecek. Bize yardım edin Georges, bu işten arkadaşlarınıza oranla daha kolay paçayı kurtarırsınız.

Korku, eczacının soluk yüzünü kemirmekteydi. Yavaşça başını salladı.

– Anlanıyorsunuz, anlayamazsınız da. Eğer bilseydiniz, hiç ayak basmamış olmayı dileyerek anında giderdiniz burdan. Bilenler bir daha asla normal bir hayat sürdüremeyecekler. Asla!

Dışarıya fırlamış gözleri ve titreyen dudaklarıyla Scoletti kapısını kapattı, Ben bu defa engel olacak gücü bulamadı.

Böyle bir dehşet ifadesi karşısında şaşkınlıktan donup kalnuştı.

Emma, algılaması düşlerin sınırında, kurgusal ya da gerçek olsun bütün anıları bulanıklığa gömülmüş bir vaziyette yavaşça uyandı.

Ne bulunduğu yerin neresi olduğunu, ne de burda yatmasından önce neler olup bittiğini hatırlayabildi hemen.

Fatu Hiva Adası. Issız Omoa köyü.

Ortadan kaybolan köy sakinleri.

Korku.

Beyni çabucak bir seçim yaptı. Gecenin düşlerini kovup, sadece somut düşüncelerin aciliyetini alıkoydu. Emma örtüleri üzerinden atarak doğruldu ve odayı incelemeye başladı.

Soluk sarı ve turuncu renkli bir oda, mavi ve beyaza boyanmış mobilyalar. Tekneyle geçirdikleri kazayı, sırlıslıkla olan giysilerini ve onlar köye dönerken korkunç bir zorbalıkla kendisini sarmalayan rüzgârı hatırladı. Tim onu kendi arkadaşlarının evine götürmüş, geceyi burda geçirmeleri ve fırtınanın dinmesini beklemeleri için ısrar etmişti. Köydeki birçok kapı gibi, bu evin kapısı da kilitli değildi; içeri girdiklerinde Tim, önüne ağır bir büfe koyarak kapının açılmasını engellemiştir. Üstlerini başlarını kurutmuşlar, sırt çantası ve içindekilerinin kurumasını beklerken dolaplardan aldıkları kuru giysileri –Emma’nınkiler kendisine çok büyük gelmişti– giymişlerdi. Eruna, gergin olmasına rağmen sonunda tükenmiş vaziyette uyumuş, şafak sökene kadar midesi korkuyla kasılarak her saat başı uyanmıştı. Güneşin doğuşuyla nerdeyse rahatlamış, bitkinlikle birleşen bu rahatlama sonucu direnci kırılarak derin bir uykuya dalmıştı.

Emma yataktan çıktı, nemli pantolonunu tekrar giydi, ama üzerinde “*From Hell*” yazısıyla birlikte Alan Moore’un bir resmi-

nin bulunduğu ödünç alınmış tişörtü çıkarmadı, öylece mutfağa indi.

Tim, bir elinde kahveyle oturmuş, pencereden sokağı seyrediyordu.

– Günaydın, dedi Emma, yorgunluktan kısılmış bir sesle.

– Günaydın. Kahve yaptım, isterseniz alabilirsiniz.

– Saat onu geçiyor, bu kadar uyumama izin vermemeliydiniz.

– Saat sekize doğru size seslendim, ama öyle derin uyuyordunuz ki ısrar etmemeyi tercih ettim.

– Kimseyi görmediniz mi?

– Hayır, bir hayvan bile görmedim. Sizi beklerken etrafta şöyle bir dolaştım, birkaç kapı çalıp, neredeyse her yere göz attım. Kimse, hiçbir şey yok.

Emma bir kahve alarak denizcinin yanına oturdu.

– Bir haberleşme inkânı bulmak lazım, dedi, öbür telefonları denemeliyiz. Benim cep telefonum şebeke dışı.

Önceki gün evdeki telefonla yardım istemeyi denemişlerdi, ama telefon çalışmıyordu.

– Komşuları şöyle bir dolaşalım. Eğer hiçbir şey elde edemezsek, tekneye gidip radyoyu kullanmaya çalışacağım.

– Hatlar fırtına yüzünden mi kesildi sizce?

– Umarım öyledir, diye fısıldadı Tim, kahve fincanını dudaklarına götürürken.

– Sanki hava duruldu, artık yağmur da yağmıyor.

Yine de gökyüzü gri, bulutlar alçak ve tehditkâr.

Emma kahvesini bitirip, banyoda kendisine şöyle bir çekidüzen vermek için üst kata çıktı, sonra orda burda çeşitli döküntülerin göze çarptığı ana caddeye çıktılar. Rüzgâr hâlâ esiyordu, ama bir gün öncesine göre hızı bayağı kesilmişti.

– Nedir bu? diye sordu Emma, Tim'in taşıdığı uzun kılıfı işaret ederek.

Tim yavaşça başını salladı.

– İçindekinin bize hiçbir yararı olmayacak, ama yine de size göstereyim.

Kılıfın fermuarını açınca Franchi SPAS-12 marka bir pompalı tüfek görüldü.

Tamamen madeni olan katlanabilir dipçik, aşağı indirilmiş durumdaydı ve bir fişek kutusu kılıftan dışarı kaydı.

Normal bir zamanda Emma bu aletin ortadan kaldırılmasını isterdi. Bu sefer başını sallamakla yetindi.

– Bunu hiç kullanmadım, dedi Tim. Ateş etmeyi biliyor musunuz?

– Hayır, hayır, bilmek de istemiyorum.

Tim, sekiz fişegi haznesine sürdü, kutunun geri kalanını cebine boşaltarak kılıfı otların arasına attı. Tüfeğin kayışını omzuna geçirip, bir işaretle Emma'ya hazır olduğunu bildirdi.

– Gidip şu telefonları kontrol edelim.

Tüfeğin varlığından etkilenen Emna, yürümeye başlamadan önce bir an durakladı.

– Genellikle bu aletle mi dolaşırsınız?

– Hayır, size söyledim ya, onu hiç kullanmadım. Çocukken, babamın karabinalarıyla şişelere çok ateş ettim, ama bu sefer silah ağır. Onu teknede tutuyorum, belki gerekir diye... Markiz Adaları sakın bir köşedir, önemli bir tehlikeyle karşılaşılmaz. Ama kaçakçılar bir keresinde balıkçılara, sonra da turistlere saldırdılar.

– Harika.

– Uzun süre devam etmedi bu. Ne olursa olsun bu boktan şeyi yanımda alıkoyuyorum, içim rahat ediyor, çünkü akşamları az yol yapmıyorum, kazancı daha fazla.

Bir sekinin basamaklarını tırmandılar ve Tim kapıyı kuvvetlice çaldı.

– Tekneyle getirip götürmek işiniz mi sizin?

Tim doğruladı.

– Bir sürü teslimat yapıyorum, erzak, posta, bazen de biraz balık.

– Ama geceye öncelik veriyorsunuz; siz bir münzevisiniz, değil mi?

– Bunu düşünmenize sebep olan ne?

– Beni bağışlayın ama, hayatını açık havada geçiren biri için pek yanık tenli değilsiniz.

Tim'in yüzü içten bir gülümsemeyle gevşedi, bu arada kapının önünden ayrılmamakta ısrarlıydı.

– Doğruya doğru. Hayatım teknemin kamarasında geçiyor! Tenimin tuz ve kum koktuğu vaadiyle kızları tavlıyorum, oysa yağ ve benzin kokuyor.

– Gerçek bir romantik. Sizi gülümserken görmek insana iyi geliyor, kendimi burada... boğuluyor gibi hissediyorum.

Tim bir an onu inceleyip şöyle dedi:

– Girebiliriz, kimse yok.

Telefon orda da çalışmıyordu, ikisi mobilyasız olan sonraki dört eve daha girdiler, ama bir şey elde edemediler. Her şey köyün telaşla terk edildiğini düşündürüyordu: Yere düşmüş örtüler, masanın üstünde hâlâ dolu olan bardaklar ya da salonun ortasında bir teki duran terlikler.

Dışarı çıktıklarında, binaların köşelerinde yüksekçe yerlere asılmış lambaların hâlâ yanıyor oluşu Emma'nın dikkatini çekti.

– Bu genel aydınlatma, bir jeneratörle sağlanıyor olmalı, diye açıkladı Tim.

– Siz tekneye gittiğiniz sırada, ben de nereden kesildiğini bulmaya çalışayım, böylece benzinden tasarruf ederiz. Bizi bulacakları vakte kadar burda bir gece daha geçirmek zorunda kalırsak, biraz ışığımız olmasını tercih ederim, ne olacağı bilinmez.

Tim sıkın göründü.

– Birbirimizden ayrılmak iyi bir fikir mi bilmiyorum, diye itiraz etti.

– Dün akşam ben de size aynı şeyi derdim, ama uyudum, günün doğuşuyla içim biraz rahatladı. Eğer herkesi kaçırın vahşi bir hayvansa, yaklaştığını duyarım, dolayısıyla bir yere kapanır ve yardımına koşarsınız diye avaz avaz bağırırım. Bu uygun mu sizin için?

– Ya başka bir şeyse?

Emma'nın gözlerinde parlayan alaycı küçük ışık söndü.

– Peki ne olabilir?

– Bilmiyorum, köye saldırmaya karar vermiş bir haydut çetesi, “korsanlar” mesela.

– Koyda sizinkinden başka gemi görmüyorum. Eğer bu işin sorumlusu gerçekten hırsızlar olsaydı, mücevher ve para bulmak için evlerin altını üstüne getirirlerdi. Hadi rahat olun, korkacak bir şey olmadığını düşünüyorum. Hatta bir ihtimal, köy sakinleri çok geçmeden geleceklerdir. Radyonuzla ilgilenin, bizi bulmaları için yardım isteyin. Ne kadar çabuk gidersem, ailemi o kadar çabuk rahatlatırım, hiçbir haber alamadıkları için endişeleniyor olmalılar.

Tim sonunda kabul etti ve Emma'nın yürüdüğü tarafın aksi yönünde uzaklaştı. Jeneratörler genellikle çok gürültü çıkardıkları için bunu evlerin uzağında bir yere koymuş olmalıydılar. Uğultuyu takip etmek için kulak kesilmek yeterliydi.

Emma ana yoldan yukarı çıkarken, başını çevirip geçtiği her evin arka tarafına bakıyordu. Bazen iki bahçe duvarının arasına girmiş belli belirsiz bir patika görüyor, on metre kadar bu patikadan içeri girdikten sonra geri dönüyordu. Kendisine belirlediği göreve rağmen fazla ileriye gitmeye cesaret edemiyordu. Ruh durumu bir önceki günün akşamındakiyle aynı değildi elbette, gün ışığı onu rahatlatıyordu, yine de huzursuzdu.

Bir köyün tüm sakinleri birkaç saat içinde ortadan kaldıramaz.

Rüzgâr, huzursuz edici tüfek fişeklerini süpürmüş, etrafta sa-

dece kırık dallar, kopmuş çiçekler ve bahçelere ya da taraçalara uçmuş az çok ağır eşyalar kalmıştı.

Emma döndü ve düz bir hattın ucundaki kumsalın, şimdi dört yüz metre ileride olduğunu gördü. Etrafı seyretti. Omoa, önü kapalı bir vadinin dibinde yer alıyordu; sık bir cangıla benzeyen bir örtüyle kaplı dağlar köyü çepeçevre sarıyor, her türlü çıkış yolu olarak geriye kala kala deniz kalıyordu.

Tim bir yoldan söz etti. Emma, zümrüt yeşili kürkü gözleriyle tarayarak dar bir açıklık aradı, aradığı şeyi doruklardan birinin tepesinde fark etti. Dar bir yol, öbür tarafta, komşu vadide gözden kaybolmaktaydı. *Belki de bir tsunami uyarısı yapıldı!* Emma tekrar kumsalı inceledi. Eğer on-on beş metrelik bir dalga koydan akın ederse, bir düzlük üzerinde kurulmuş olan köy tümüyle silinip süpürülürdü.

Yüksekte görülen son evlere çekilmişlerdir, köylerini tamamen terk etmiş olamazlar ya...

Emma, jeneratörü bulmak için biraz yukarılara çıkmaya karar vererek, küçük bir buruna doğru tırmanan yoldan yürümeye başladı. Havayı önemli ölçüde serinleten geceki fırtınaya ve ısının yükselmesini engelleyen gri gökyüzüne rağmen Emma, alının ve sırtının terden ıslandığını hissetti. Hiç olmazsa Omoa'nın bir bölümünü tepeden görebiliyordu, dikkatle etrafı inceledi.

Gür ağaçların sıkışıklığı işini zorlaştırıyordu. Bir kuş sürüsü, bir evin çatısından havalandı. Rüzgâr dalları sallıyor, bakışları üzerine çeken rahatsız edici hareketler yaratıyordu. Emma nihayet, bir ambarın arkasında, jeneratöre benzeyebilecek bir şey gördü. İyice seçebilmek için dikkatini yoğunlaştırdı. *Evet, bu olabilir;* diye tahminde bulundu. Dipte, sağ tarafında, durmadan köpüklü şeritler oluşturan dalgalar uzun kumsala yayılıyordu. Tim'in teknesi, rıhtımdan on metre kadar ileride, hafifçe yana yatmış vaziyette duruyordu. Genç denizcinin karaltısı görüldü, bordaya tırmanıyordu. İçi rahat etsin diye Emma gözleriyle ufku araştırdı, ama hiçbir şey göremedi. Ne kurtarma gemisi ne de kana susamış kaçakçılar. *Bütün bunlar gülünç! XVII. yüzyılda yaşamıyoruz artık!*

Yine de, Omoa'nın şüpheli durumunu görmezlikten gelemezdi. *Gerçekten şaşırtıcı olan şey, toplu göçe eşlik etmiş gibi görünen telaş. Dur burda! Kaygılanacak zaman değil.*

Emma zaman kaybetmeden, tropikal ağaçların büyük yaprak-

larının altından geçerek, yoldan aşağı yürüdü. Ana caddeden tekrar inmek ve kendisi için işaret noktası görevi gören yere yaklaşmak üzere adımlarını sıklaştırdı. Kapı kanatlarından biri aralık kalmıştı ve Emma, bir gün önce gördüğü şey aklına gelince ürperdi. Dini yapıyı geçince, duvarları olmayan bir ambarın etrafından dolandı, buğday çuvallarını yağmurdan korumak için çelik direkler üzerinde duran sac bir damı vardı sadece. Uzak denemeyecek bir yerden bir motor uğultusu geliyordu. Karşısında, otların arasında, rüzgârın esintisiyle havalanan, kabaran kuştüyleri gördü. Kanlı tüyler, yüzlercesi...

Emma parmaklıkla çevrili bir arazi boyunca yürüdü ve adımlarını yavaşlattı.

Kapı kapalı değildi, yetiştirilen tavukların çoğu kaçmış olmaydı. Ama otuz kadar tavuk ölüsü çamurun içinde yatmaktaydı. Kanatları, ayakları, kafaları koparılmıştı; birileri onları katletmişti. Büyük bir tırpan orda yere saplanmış duruyordu hâlâ, Emma sahneyi gözünde canlandırdı.

Hasta ruhlu biri, bıçağının erişebileceği her şeyi biçip doğrayarak eğlenmişti, mümkün olduğunca çok sayıda kümes hayvanını öldürmek için kapalı arazide koşturup durmuştu muhtemelen, çünkü her yerde karnı deşilmiş, üst üste yığılmış ya da su birikintilerinde boğulmuş hayvan ölüleri vardı. Bir akıl hastasının marifeti bu.

Emma, motor gürültüsünün geldiği yöne doğru ilerleyerek telaşla ordan uzaklaştı. *Allah kahretsin, burda ne olmuş böyle?* Kendisini pek iyi hissetmiyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı. *Nefes al. Nefes al, kendini salma.* Oysa kanadı, ayağı koparılmış bu küçük vücutların görüntüsü manzarayla bütünleşmekteydi. *Bir akıl hastası. Bu işin başka açıklaması yok. Bu adada bir deli var.*

Emma katliamdan uzaklaşmak için hızını artırdı.

Boyası solmuş bir evin etrafından dolanarak, ormanın sınırında jeneratörü buldu. Hâlâ dolu olan iki benzin deposu vardı kenarlarında. Bir an jeneratörü nasıl durduracağını düşündü, sonra yakıtın gelişini sağlayan dişli bir çarkı döndürdü. Makine öksürür gibi sesler çıkararak, sıcak metalin tıkırtıları arasında sustu.

Emma önce kulaklarının ona bir oyun oynadığını düşündü, ama sonra uğultunun devam ettiğini anladı. Sesin nereden geldiğini bulmak için kendi etrafında döndü. *Daha yukardan, ormandan geliyor.*

Dağ, üzerinde yosunların, eğreltiotlarının, daha da ilginç yüzlerce uzun palmiye bittiği, dik, kayalık bir yamaçla düzlükten

ayrılıyordu. Bitkiler öyle gür ve sıkı ki güneş ışığı içeriye zar zor nüfuz ediyordu.

Emma ilerlemekte tereddüt etti. Tavukları katletmiş olan kaçık, orda saklanıyor olabilirdi. *Zırvaca şeyler düşünmeyi bırakmalayım. Belki de gerçekten vahşi bir hayvandır, şu köy sakinlerini kaçıranın aynısı. Daha doğrusu bir hayvan sürüsü, evet, öyle olmalı! Tırpan yüzünden aklım kaçık birine gitti, ama çağrışımı yapan benim. Tırpanın bu işte belki de hiçbir rolü yok. Bu bir hayvanın işi olmalı, birden çok hayvanın...*

Kaygısı azaldıkça Emma, açıklamasının hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Yaklaşık üç yüz kişinin telaş içinde köyü boşaltması için epeyi büyük, vahşi hayvanlardan oluşan bir sürü nerden gelebilirdi ki?

Aklı uğultuya takılan Emma, ilk kayalıklara atladı ve yamacı tırmanmak için bitki köklerine tutundu.

Uğultu çok yakında bir yerdeydi.

Daha çok bir kaynaşma sesiydi bu. Ve korkunç bir koku vardı.

Eğreltiotlarını araladığında gözlerinin önünde bir sinek bulutu uçmaya başladı. Tekrar yere konmadan önce şöyle bir dönen sinekler sayıca o kadar çoktular ki canlı, doymak bilmez bir halı gibi görünüyorlardı, orda bırakılmış hayvan ölülerinin sıvılarını oburca emmekle meşgul hortumcuklar...

Kafası ya da karnı yarılmış küçüklü büyüklü altı kadar köpek çürümeye başlamıştı.

Emma, kusmamak için dudaklarını sıkıp, hızla arkasını döndü.

Nefesini tutarak aynı yolu geri döndü, dehşet duygusu peşini bırakmıyordu.

Tim, tüfeği omzunda, temkinlice anayolda yürüyerek Emma'yı arıyordu. Islak pantolonu her adımda, rahatsız edici bir sürtünme sesi çıkarıyordu.

Sağ tarafında bir duman bulutu fark ederek kaşlarını çatı. Koşarak tahıl ambarını geçti ve ter içindeki Emma'yı bir dirgene dayanmış halde buldu. Ayaklarının dibinde, yığın halindeki hayvan ölüleri, güçlü bir benzin kokusu yayarak yanmaktaydı.

– Bu ne böyle... diye söze başladı Tim.

– Köpekler, dedi Emma, ifadesiz bir sesle. Açık havada çürümesinler diye onları üst üste yığdım.

Tim bir an onu inceledi Yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. Pis işi yerine getirmek için bir zırha bürünmüş gibiydi.

– Ne olduğu konusunda bir fikriniz var mı?

Emma gözlerini ona doğru kaldırdı; bakışları soğuk, neredeyse kaygı vericiydi.

– Onları öldürmüşler, altı üstü bu. Tavuklar delik deşik edilmişti, köpeklerle gelince, pek bilmiyorum, onlar... paramparçaydı.

– Üzgünüm, dedi Tim. Bu işi tek başınıza yapmak zorunda kaldığınız için.

– Biriyle bağlantı kurabildiniz mi?

Tim dudaklarını büzdü.

– Korkarım bir başka kötü haberim var, diye itiraf etti. Radyo çalışmıyor. Sanırım gece su almış. Bir göz attım, ama elektrik konusunda pek bilgim yok.

Emma göğüs geçirdi, omuzları çöktü.

– Ne yapalım, beterin beteri var. Şimdi ne yapıyoruz?

– Başka köy var, Hanavave. Oraya gidebiliriz, belki de hepsi oradadır.

– Ne kadar uzaklıkta?

– Kara yoluyla yirmi kilometreden biraz az, ama sarsıntılı, çok virajlı bir yol. Yaya olarak gidersek, geceden evvel varamayız muhtemelen; bir araba bulmalıyız.

– Adada araba var mı?

– Evet, Omoa'da iki üç tane var. Köyün yukarısındaki ihtiyar Alfred'in barakasının önünde her zaman bir kamyonet durur. Gidip bakalım.

Emma başını salladı. Tavukların tüyleri tutuşmuş, vücutları benzinle karışık çürümüş et kokusu yaymaya başlamıştı.

– İyi fikir.

Yüzü süzölmüş, gözleri çok parlaktı; bu durumun dumandan mı, yoksa heyecandan mı kaynaklandığını söylemek imkânsızdı.

– İyi misiniz? diye sordu Tim, biraz acemice. Dayanabilecek misiniz?

Emma siyah gözlerini genç adamınkilere dikti. Bakışlarında sertlik vardı.

– Hayır, pek iyi değilim, ama evet, dayanabilirim. Hadi gidelim. Akşama kadar yansınlar diye yeterince benzin döktüm.

– Önce su ve yiyecek alalım.

– En kötü ihtimalle bir saatlik yolumuz var, öyle değil mi? Erzak için vakit kaybetmek istiyor musunuz sahiden?

– Yanımıza almak için değil, açlıktan ölüyorum. Üzgünüm Doktor DeVonck, ama çok erken kalktım ve midem dolu olunca daha iyi düşünürüm.

Emma teslim olduğunu göstermek için kollarını kaldırdı.

– Tamam, yemek molası, ben hallederim. Siz de benim için bir iyilik yapın, bana Emmanuelle ya da Emma deyin.

Bunun üzerine ateşin yanından uzaklaşarak, yakınlarındaki ilk eve girdiler. Artık kapı çalmak ya da seslenmek zahmetine katlanmıyorlardı. Emma buzdolabını açtı, elektriğin kesik olması henüz yiyeceklerin bozulmasına yol açmamıştı. İçinde hindi eti bulunan kaplar buldu, çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Ama tavukların görüntüsü zihninde canlanınca, hepsini tekrar buzdolabına koydu.

Bunun üzerine mutfak dolaplarına yöneldi, bulduğu zeytinyağlı sardalya ve tonbalığı konserveleri, uzun süre dayanan sandviç ekmekleriyle sandviçler yaparak, alüminyum kâğıtlara sardı.

– İşte, bir şeyler...

Tim mutfakta değildi, salonda da yoktu.

– Tim?

Emma, kaptığı bir şişe suyla birlikte sandviçleri sırt çantasına koyarak koridora daldı.

– Tim? Orda mısınız?

İçeri birlikte girdiklerinden emindi. Tim tekrar dışarı çıkmış olsaydı, gürültücü sineklik gıcırdardı mutlaka.

– Tim, beni korkutuyorsunuz...

Emma hayatında ilk defa bir silahı olsun istedi. Ateşli bir silah, kendini savunmak için, bir de şey için... *Hayır, gereksiz yere korkuyorum, mutlaka çıkmış olmalı, ben farkına varmadım demek.*

Evden çıkmaya hazırlanırken, koridorun sonundan gelen boğuk bir darbe sesi duydu. Koridor karanlığa gömülmüştü, tek olan pencerenin ahşap panjurları kapalıydı. Koridorun ucunda birisi kapalı olan iki kapı vardı. Gürültü öbür kapının arkasından geliyordu.

Emma yaklaşarak, elini uzatıp kapının kanadını itti.

Salondan gelen ve gölgelerin geri püskürttüğü bir hale oluşturan gün ışığı, kendine yol açmakta zorlanıyordu. Burası bir odaydı. Yuvarlak bir halı, döşemenin bir kısmını kaplıyordu. Emma'nın tam karşısında kapağı açık bir giysi dolabı durmaktaydı.

– Tim?

Sol tarafında bir kımıltı oldu. Emma topuklarının üzerinde döndü. Bir su birikintisi kadar cıvık olan halının üzerinde yürüdü. Ayağı kaydı ve konsola tutundu.

Bu bir halı değildi.

Işığın içeri girebilmesi için kapıyı iyice açarak, odanın dibini gözleriyle araştırdı, Tim'in ölgün vaziyette yatakta yattığını gördü.

Emma adamın uzun bir nefes aldığını duydu. Tim, birkaç saniye bekledikten sonra konuştu:

– Şuna bakmalısınız, sesinde korku vardı.

Tim, elinde tuttuğu video kamerayı havaya kaldırdı, küçük LCD ekran yan tarafa çevrilmişti.

Emma yaklaşırken tekrar kaydı. Yere sağlamca basarak, ayak-kabılarına bulaşan şu tuhaf halıyı düşündü.

Geniş bir kan gölünün ortasındaydı.

Emma telaşla, kendisini siyah birikintinin dışına atmaya çalıştı.

– Hemen burdan tüyüyoruz! Bütün bu... bu ölüm kokan şeyleri kaldıramıyorum artık. Gelin Tim, çıkıyoruz.

Ama Tim yatakta kıpırdamadan duruyor, Emma'ya elindeki video kamerayı uzatıyordu hâlâ.

– Şuna bakmalısınız, diye tekrar etti yavaşça.

Emma, döşemedeki kandan gözünü ayıramıyordu bir türlü.

Bir insan vücudunda ne kadar kan vardır? Ortalama beş litre mi? Allah kahretsin, burda ne olmuş böyle?

– Şuna bakmalısınız, diye tekrar etti Tim, daha güçlü bir sesle.

Emma çıkışa ve uzaktan gelen rahatlatıcı gün ışığına baktı daha çok.

– ŞİMDİ! diye ısrar etti Tim, sesindeki üzüntü Emma'nın sinirlerine tekrar hâkim olmasını sağladı.

Video kamerayı alarak çalıştırma düğmesini aradı.

– PLAY'in üstüne basın yeter. Çalışır.

Emma denileni yaptı, mavi bir ekran ışığı onu aydınlattı. Birdenbire, simsiyah görüntü oluştu, üzerinde tarih olarak "17/10" ve saat olarak "23:47" yazıyordu.

– Bu tarih çarşamba gününe ait, benim gelişimden bir gün öncesine, diye belirtti.

Tim cevap vermedi. Küçük ekranda görüntü hâlâ karanlıktı, hiçbir şey seçilemiyordu. Bir tür hışırtı, seste parazit yapıyordu. Emma aleti kulağına yaklaştırdı. Cızırtı daha anlaşılabilir hale geldi ve Emma bir nefes alıp verme sesi duydu, soluk soluğa kalmış biriydi sanki. *Hayır, tam olarak değil. Daha çok... Evet, doğru... dehşet içindeki biri.*

Filme alan kadın ya da erkek mikrofona çok yakın duruyor, kamerayı kendine bastırıyordu. Bazı hareketler oldu ve Emma birdenbire, ekranda ışık ve üst üste gelen kehribar rengi, paralel çizgiler gördü.

Emma büyük giysi dolabının eğik askılıklarını tanıdı.

Kameraman, dolabın *içindeydi*.

Sert ve güçlü bir ses küçük hoparlörü titretti, Emma bir el ateş sesini ayırt etti ve filme alan kişi hıçkırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıklarını iyi kötü bastırmaya çalışıyordu. Ardından başka ateş sesleri geldi. Ve uzaktan uzun bir çığlık.

Fondaki ses uzaklık yüzünden iyi duyulmuyordu, ama Emma çığlıkları fark etti, panik ve dehşet yüklü bir sürü çığlık. Kamera sarsılmaktaydı.

Kırılan ahşabın çatırtısı görüntüyü bir kez daha zıplattı. Giderrek daha az zapt edilebilen hıçkırıkların sesi yükseldi. Panjurlardan giren ışık değişirken, bir gölge koridora girmektedir.

İriyari ve hızlı hareket eden bir karaltı. Kameraya onu yakalayacak zaman tanımayacak kadar hızlı.

Sonra gölge buharlaşıp yok oldu. Görüntüden çıkmıştı. Hiçbir ses duyulmuyordu.

Dehşet gözyaşlarıyla kesik kesik soluyan kameraman, arka arkaya derin nefesler alarak kendini toplamaya çalışıyordu.

Dolabın içi ışıkla dolarken, görüntü birdenbire flulaştı, iri bir karaltı objektifin önünden geçerek onu kapattı. Bağıra bağıra ağlamaya başladı. Önce korkudan, sonra tiksintiden.

Kamera yere düşerek yuvarlandı, o sırada dolabın kapakları çarpıyor, adamın ağlamaktan nefesi tıkanıyordu. Hırıltı tizleşip, sonra yine güçlendi. Emma bir insanın böyle sesler çıkarabileceğini hiç düşünmemişti, bütün vücudu diken diken oldu.

Sanki kurban hep daha fazla hava bulabiliyormuşçasına, uzun inilti hiç sonlanmayacak gibi görünüyordu. Ama nemli bir hıçkırıkla aniden kesildi, ardından sonsuz, dayanılmaz bir biçimde yeniden başladı, kesilmiş bir boğazı akla getiren mide bulandırıcı gurultularla kesintiye uğruyordu ara sıra. Neredeyse tevekküllü uzun bir burun çekiş, haykırıların yerini aldı. Nihayet son bir hıçkırıyla sessizlik geri geldi.

Kamera dolabın altını filme alıyordu, ayakkabı kutularına benzer şeyler görünmekteydi.

– Başka bir şey yok, diye açıklamada bulundu Tim, daha önce hızla bir göz gezdirdim, başka hiçbir şey bulamadım.

– İğrenç bir şey bu.

– Emma, neydi bu bilmiyorum, ama bu varlık birini öldürmüş, buna hiç şüphe yok.

Emma halı olarak düşünmüş olduğu şeyi inceledi.

– Çekip gidelim burdan, diye kestirip attı. Araba lazım bize, hemen öteki köye gidiyoruz.

– Neydi bu peki?

– Bilmek istemiyorum, tek istediğim çekip gitmek.

Video kamerayı yatağın üstüne fırlatarak, temiz havaya, özellikle de gün ışığına kavuşmak için dışarı çıktı. Ayaklarını uzun uzun otlarda temizlemeye çalışırken, terlediğinin farkına vardı. Tim, tüfeği elinde, onun yanına geldi.

– Gelin, dedi.

Vadi yönünde, son binalara doğru yürüdüler. Bitkiler giderek çoğalıyor, daha da sıklaşıyor, binalarsa seyrekleşiyordu. Tim, güzergâhları boyunca karşılarına çıkan gölgeleri dikkatle inceleyerek, her an ateş etmeye hazır bir vaziyette tetikte bekliyordu.

Diğerlerinden daha büyük bir binanın önünden geçtiler. Emma pencerelere yapıştırılmış, çocukların elinden çıkma resimler gördü. *Bir okul. Adada çocuklar da var elbette...* Başını iki yana salladı. Hayır, tüm bir köy halkı, sıradan tavuklar gibi boğazlanmış olamazdı, düşünülecek şey değildi bu. *Halbuki köpekler katledilmişti, bir çakı uzunluğunda dişleri olan köpekler!*

– Gideceğimiz yer, okuldan hemen sonra, diye belirtti Tim. Neredeyse geldik.

Çocukların durmadan geçişleri yüzünden çiğnenmiş bir çimenliğin önünden geçtiler ve Tim küçük bir evin arkasında aniden durdu.

– Burda değil, dedi. Araba burda değil.

– Bu Alfred'in bir garajı yok mu?

Tim, başıyla bir hayır işareti yaparak içini çekti.

– Allah kahretsin! diye bağırdı. Bu lanet olası izbelikte tek bir araba yok.

– Sakin olun, yıkılacak zaman değil şimdi. Pekâlâ, Omoa'da başka araba olmadığından emin misiniz?

– Emin değilim, sanırım iki ya da üç araba olması lazım ama hepsini yola park eder, burda ne park yeri, ne garaj bulunur.

– Öyleyse pratik düşünelim. Tekrar aşağı inip, uzaktan yakından bir hangara benzeyen her şeyi kontrol edelim. Hiçbir şey bulamazsak Hanavave'ye yayan gideriz.

– Gecedен evvel asla orda olamayız.

– Ne yapalım peki? Feneriniz var, öyle değil mi? Adada tek bir

yol olduğuna göre kaybolma tehlikesi söz konusu değil.

– Çok eğimli, kötü bir yol. Yalyarların üzerinden geçiyor, tekrar yağmur yağarsa akıntıya kapılıp sürüklenerek, bin metre aşağıda yere çakılabiliriz. Hem sonra... gece olduğunda dışarıda bulunmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Videoyu gördünüz.

– Evet ve bu işi yapan ruh hastaları tekrar gelecek olursa burda bulunmak istemiyorum.

– Emma, ben... ben sizin gözünüzde saf bir köylü durumuna düşmek istemezdim, ama... suçlunun insan olduğundan emin değilim.

– İnsan ya da hayvan, bir sürü canlı katletti.

– Size söylemek istediğim, bunun başka bir şey olabileceği...

– Ne yani? Bir... bir canavar olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? Tim, kafası karışmış halde, omuz silkti.

– Hiçbir şey bilmiyorum, tüyler ürperticiydi, sanki köyün tamamı aynı belaya uğramış, hem de tek bir gecede. İnsanların ya da hayvanların böyle bir şey yapabileceğine inanıyor musunuz?

Emma dudaklarını büzdü.

– Bu konuya girmeyeceğiz herhalde, diyerek noktayı koydu. Yaşadığımız sarsıntı bizi perişan etti ve düşüneceğimiz daha önemli şeyler var. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Hanava-ve'ye şimdi gidemeyeceksek, yarın sabah erkenden tüymeliyiz burdan.

– Geceyi geçirmek için az penceresi olan küçük bir ev bulacağım size. Orda korunmaya çalışırız.

– Bakın Tim, bence paranoyaya kapılmayalım, tamam mı? Omoa'da ne olmuşsa olsun, failler artık burda değil gibi görünüyor, bu da iyi bir şey.

– Umarım adayı terk edip uzaklaşmışlardır hatta, yoksa bu gece başımıza dert alabiliriz.

– Neden?

Tim tüfeğinin namlusunu gökyüzüne doğru kaldırdı, işaret ettiği yönde, siyah duman şeridi kıvrılarak yükseliyor, sonra da havada dağılıyordu.

– Çünkü yaktığınız ateş kilometrelerce öteden görülebilir.

Metro vagonunun sonunda duran Fabien, karşısındaki yolcunun açık tuttuğu *Parisien* gazetesini inceliyordu. Patlak verecek bir siyasi skandal, televizyondaki bir realite şovun galibiyle yapılan özel bir röportaj ve sürmanşetten verilen, Endonezya'yı vuran depremle ilgili son bilanço haberi. Fabien, bölgede insanoğlunun hatırlayabildiklerinin en şiddetlisi olan yer sarsıntısını üstünkörü takip etmişti; iki gündür bütün gazeteler bu haberi vermekteydi.

Fabien'in özellikle dikkatini çeken şey, yüz binlerce kurbanı haber yapmaktan çok, Güneydoğu Asya ekonomisinin uğradığı zararın altını çizen televizyon haberciliğinin densizliği. O gün bu gündür, Japonya ve Kaliforniya, tüm sismologların öngördüğü ve bu bölgeleri yerle bir edeceği düşünülen şu efsanevi deprem, yani "Big One" korkusuyla teyakkuz halindeydi.

Metro yavaşlamaya başladı. Fabien'in ineceği yere çok az kalmıştı. Kimse ona dikkat etmiyordu; kötü traşlı, kısa saçlı ve ince gözlüklü, hafif göbekli, kazağının üstüne deri bir ceket giymiş, boynuna çenesini gizleyen bir fular takmış, ilginç denebilecek hiçbir tarafı olmayan otuz yaşlarında bir adamdı...

Saint-Augustin istasyonu pencere camlarının gerisinde geçip gitti ve kapılar açıldı. Fabien birkaç aylağın arasına karıştı. Cumartesi sabahı, saat yedi buçukta burası pek kalabalık olmazdı. Seçme şansı olduğunda, hafta içinde en kalabalık saatlerde yolculuk etmeyi tercih eder, böylece tamamen fark edilmeyeceğinden emin olurdu; işyerleri çıkışındaki metro seline karışan bir erkeğe olma düşüncesi tam bir düşsellikten kaynaklanıyordu.

Hausmann Bulvarı'nın havası yüzüne kırbaç gibi çarpınca kafasını biraz daha omuzlarının arasına gömdü. Ne zamandır ekim ayında bu kadar soğuk görmemişti... Sahi ne kadar zamandır?

Hatta arşiv resimleri ve kartpostallar dışında Paris'i karlar içinde gördüğünü hatırlıyor muydu? Annesiyle babası çocukluklarında, Evry yakınlarındaki güney banliyösünde Noel zamanı yaptıkları kartopu savaşlarını hatırlıyorlardı. Ama o... kar görmemiş

kuşağın çocuklarındandı. Pandeminin, -annesiyile babasının bu kuşağı iyi tanıyor olmalarına rağmen- AIDS'in, kuş gribi virüsü H5N1'in, ölümcül grip salgınlarının ve gittikçe daha etkisiz kalan antibiyotiklerin artık tehlikeli hale getirdiği eskinin zararsız hastalıklarının kuşağı. Büyükannesinin iki yıl evvel, ölmeden hemen önce kendisine şöyle dediğini hatırlıyordu Fabien:

- Zavallı yavrum benim, size nasıl bir gezegen bırakıyoruz böyle...

Fabien gülümseyerek onun elini tutmuştu:

- Nine, ben bu koşullar içinde büyüdüm, doğduğum günden beri iyi ve kötü yanlarıyla iç içe oldum. Senin tanınmış olduğun dünya senin için hüzünlü bir hatıra, benim içinse anlatılan bir hikâyeden ibaret. Hadi dert etme, mutsuz değilim ben. Üstelik dikkat edecek olursak, eminim senin dönemin de sana bir sürü kaygı yaşatmıştır, öyle değil mi?

Art arda gelen doğal afetler ve iklim düzenindeki bozukluklar, başkaları gibi nihayet onu da kaygıya düşürmüş olsa bile, o gün bunları söylerken samimiydi.

Anjou Sokağı'na döndü ve bir araba kapısı önünde bir şifre tuşladı, kapı karanlık bir avluya açıldı. Fabien, kırmızı halıyla kaplı ilk merdivenden ikinci kata çıktı. "GERIC" yazan zilin düğmesine bastı. Elektrik mekanizması çınladı ve kapının sürgüsü açıldı. İçerde takım elbiseli bir adam, kulağında kulaklıkla, bir kabul masasının arkasında oturmaktaydı. Fabien'i selamlamak için ayağa kalktı.

- Mösyö DeBreuil'le randevum vardı.

- Sizi bekliyor, benimle gelin.

Güçlü kuvvetli yapısı ve ağırbaşlılığıyla polisiye romanlardaki kiralık katilleri akla getiren sekreter, tavanı yüksek, duvarları kablolarla kaplı, şöminesinde ateşin çıtırdayarak yandığı bir çalışma odasına kadar ona eşlik etti.

Masanın arkasında beliren ince uzun bir silüet gelip Fabien'i karşılar, sekreter uzaklaşmaktaydı.

- Fabien, bu sabahki mesajınız beni biraz ürküttü!

Fabien başını sallayarak ocağı işaret etti.

- Paris'te ilk defa yanan bir şömine görüyorum!

DeBreuil bu sözü duymazdan geldi. Şöminenin etrafındaki ge-

niş iki deri koltuktan birine oturması için Fabien'a yer gösterdi. Adamın, ensede biraz fazlaca uzun, şakaklarda beyazlaşmış kır saçları, çökmüş yüz hatları, az ama derin kırışıklıkları, sivri bir burnu, dar ağzının içinde neredeyse kaybolmuş dudakları vardı. Bütün vücudu bu görüntüyle uyumluydu: Önde duran omuzlar, bol gelen antrasit takım elbisesinin içinde kaybolmuş, içe göçük bir vücut. Yine de, adeta sinirden oluşmuş adamdan bir güçlülük havası yayılmaktaydı, Fabien onun her şeye muktedir olduğunu hissediyordu; yamru yumru uzun parmakları erkek ve kadınların hayatındaki birçok yıkıma imza atmıştı muhtemelen.

– Bir cumartesi sabahı, ailemin yanından ayrılmak zorunda kaldım sayenizde. Nedir bu kadar önemli olan, söyleyin bakalım.

Fabien birkaç saniye boyunca sessiz kaldı; DeBreuil'ün hayatında bir kadın ve çocukların olduğunu asla düşünemezdi.

– Mesele Midi rasathanesi efendim, diye itiraf etti sonunda.

DeBreuil, neden konuyu telefonda konuşamayacaklarını şimdi anladığını belirtmek ister gibi gözkapaklarını indirip kaldırdı.

– Denetim elimizden çıktı.

– Ne? diye haykırdı DeBreuil. Daha açık anlatır mısınız?

– Perşembe öğleden sonra Avrupa Komisyonu'ndan bazı adamlar geldi.

– LeMoll'ün hiçbir şey söylemediğini sanıyordum! Groh'n'a hiçbir tehlikeyle karşı karşıya bulunmadığını bizzat belirttim!

– Yanılmışız.

DeBreuil koltuğundan fırladı.

– Yanılmışız ha? Benimle alay mı ediyorsunuz, Fabien? Yanılmışız demek ha? Bana öyle geliyor ki ne olup bittiğinin farkında değilsiniz.

– Tersine efendim, kelimizi ortaya koyuyoruz.

– Bunu söylemek kolay. Neden beni ancak şimdi haberdar ediyorsunuz konudan? Bugün cumartesi, Allah kahretsin!

– Oraya gelen ekip tesise sürgü çekti, giriş çıkışları ve haberleşmeleri engelliyorlar.

– Gerçekten de Komisyon'un her şeye burnunu sokan adamları mı bunlar, emin misiniz?

– Her şey bunu doğrular gibi. Beraberlerinde araştırmacılar var, bir genetikçi ve bir sosyolog.

DeBreuil, aniden daha kaygılı görünerek alnını ovuşturdu.

– Nasıl öğrenmiş olabilirler? diye sordu, aniden sakın ve soğuk çıkan bir sesle.

– LeMoll hiçbir şey söylemedi, onunla bizzat ilgilendim, yine de...

benim toplamadığım bazı belgeleri ortalıkta bırakmış olabilir.

DeBreuil, sinirli sinirli göğüs geçirdi.

– Boka gömüldük evladım, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama, durum sahiden de böyle. Herhangi bir şey bulurlarsa kamuoyuna yansıyacak ve o zaman...

– Sorunu halletmeye çalışıyorum, diye belirtti Fabien. Ekibimle temasa geçtim, olabildiğince çabuk müdahale etmeye hazırlar.

– Komisyon'un gelişini nasıl öğrendiniz?

– Orda bulunan bizim çocuklardan biri denetimi atlatmayı başarmış, internete girip bana bu sabah çok erken saatte e-postayla durumu bildirdi.

DeBreuil kasıldı, koltuğun arkasında duran eli bembeyaz oldu.

– Midi doruğundaysalar, Fatu Hiva'dan da haberdarlar demektir! Aynı anda adayla bağlantımızın kesilmesini açıklar bu durum.

Bu sefer Debreuil'ün gözlerine çılgın bir bakış yerleşti, muhtemel sonuçları kafasında evirip çevirmekteydi.

– Hâlâ hiçbir haber yok mu? diye şaşırdı Fabien.

– Hayır, yok. En beter senaryo yazılmaya başlıyor. Beterin beteri hatta. Doruktaki belgelerin ortaya çıkması felaket olur, ama Fatu Hiva'daki tesislerimiz tehlikeye girerse bittik demektir.

– Bence durumu hâlâ düzeltebiliriz, bana izin verirseniz tabii. Henüz basında hiçbir şey görünmedi, bu da, skandal patlak vermeden önce Avrupa Komisyonu'nun her şeyi gün ışığına çıkarmak için kendine iki üç günlük bir süre belirlediği anlamına gelir. Belgelerin yerini değiştirmek ya da onları yok etmek suretiyle denetimi tekrar ele geçirebilirsek hiçbir şey yapamazlar.

– Siz rasathaneyi üstlenin, ben adayla ilgileneneğim, diye kararını bildirdi DeBreuil, gerginlikten dudakları titriyordu.

– Yalıtılmış bir ada, gücümüz burdan geliyor.

– Doruğun haberleşme ağlarını kesin, dışarıyla bağlantı kurasınlar. Bir de onları gerekli süre boyunca orda tutmak lazım.

– Meteoroloji bu görevi üstlenecek, ileriki günlerde bir fırtına çıkacağı bildirildi. Bu sabah doğru olduğunu saptadım.

– Ne gerekiyorsa yapın Fabien, ama çabuk ve iyi yapın.

– Tamam efendim, bunun için burdayım.

DeBreuil dudaklarını ıslattı ve gelip tekrar konuştuğu kişinin karşısına oturdu. Suratları birbirine iyice yaklaşacak kadar ona doğru eğildi ve mırıldandı:

– Çünkü sadece kelimemizi ortaya koymuyoruz yiğidim. Eğer keşfettiğimiz şey kamuoyu tarafından duyulursa, çocuklarınız kendilerini savunacak yaşa gelmeden toplum dehşetin ve kaosu

içine yuvarlanır, bu konuda size güvence veririm.

Yutkunacak kadar bekledi. Gözlerinde yol yol kırmızı çizgiler vardı, nemli ellerini Fabien'ın dizlerine koyarak ekledi:

– Ve dünyanın üzerine çökecek olan şeyden onları koruyabilecek kişi, hcrenizin dibindeki siz değilsiniz.

Peter o cumartesi sabahı erken uyandı. Zihni açık, üst vites geçmeye kararlıydı. Yoksa bu hızla giderlerse, Noel tatilini de burda geçirmek zorunda kalacaklardı. Sövüp sayarak düşün altına girdi.

Saat sekize çeyrek kala yemekhane hâlâ boştu. Kendisine hazırladığı sandviç ekmeği kızarıırken duvardaki telefona doğru gitti. Cumartesi sabahı da olsa, karısının ailesi bu saatte kalkmış olurdu. Numarayı çevirdi, uzunca bir süre bekledikten sonra hat olmadığını anladı. Bağlantının yeniden kurulup kurulmayacağını anlamak için telefonu üç kere kapatıp açtı ve kahve fincanını alarak göğüs geçirdi.

Kapı açıldı ve Gerland içeri girdi. Ufak tefek adamın yüzü yorgunluktan süzölmüştü.

– Çok erkencisiniz, dedi Peter'i görünce.

– Ben de size aynı şeyi söyleyebilirim.

– Bu duruma sevindim, işimiz çok! Ee, ilerleme kaydettiniz mi, bana biraz daha fazla bilgi verebilecek misiniz? diye sordu, Peter'in hazırladığı kahveye göz ucuyla bakarak.

– Henüz değil. Bu hafta sonunun belirleyici olacağını umuyorum.

– Size güveniyorum. Grohm tam bir duvar. Israrcı olduğum zaman beni başından savıyor. Ona inanacak olursak her şey açık: İmtiyaz belgelerini tasdik ediyorlar, hepsi bu.

Peter kaşlarını çatı.

– Baksanıza, telefon hatlarında bir sorun var galiba, eşimin ailesini arayıp çocuklardan haber almak istedim, ama telefon çalışmıyor.

Gerland, sıkıntılı bir ifadeyle suratını buruşturdu.

– Sizi çalışan bir telefonun yanına götürüyüm, diye itiraf etti.

Güvenlik önlemi olarak, denetleyemediğimiz hatları kestirdim.

– Pardon? Şaka mı yapıyorsunuz? Peki ama neresi burası? Guantanamo kampı mı? Gerland, insanların dolaşma ve haberleşme özgürlüğünü engelleyemezsiniz, bu durum endişe verici bir hal alıyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

– Kesinlikle! Siz ya da bilimsel ekipten herhangi biri telefon etmek, hatta burdan ayrılmak isterseniz engelleyemem. Ama, bizle dalga geçtikleri sürece Grohm ve adamlarının serbestçe hareket etmesine izin veremem.

– Bunun pek de yasal olduğunu sanmıyorum.

– Doğru. Ama yaptığımız iş alışıldık kuralları aşıyor, Profesör.

– Bütün bunlardan gına gelmeye başladı! Bu sır, bu paranoya, güvenliği sağlamak için burda bulunan adamlar, ben...

– Bütün yaptığım, ofislere girişi engellemek ve sorular sormak, diye sözünü kesti Gerland. Bunda kötü bir şey yok. Hem size söyleyeyim mi, hiçbiri bu durumdan yakınmıyor. Kimse beş dakikadan fazla haksızlık itirazında bulunmadı, peki neden biliyor musunuz? Çünkü yasal olmayan çalışmalar yapıyorlar ve bundan haberdarlar. Özellikle de bu işin ortaya çıkarılmasını istemiyorlar, hele hele meseleye adaletin karışması en son istedikleri şey.

– Soruşturmanız kamuya mal olduğunda davranışlarınızın gerekçelerini açıklamak zorunda kalacaksınız, Gerland. Bu size bazı sorunlar çıkarabilir.

– Bu benim sorunum olacak. Şimdilik sizden istediğim, ne yaptıklarını bulma konusunda bana yardım etmeniz.

Yüzünün ifadesi aniden değişti, yanakları ve alnı gevşedi, bir elini Peter'in omzuna koydu.

– Hadi gelin, ailenizle konuşabilmeniz için size bir telefon bulalım.

– Karımdan da haber almak, onunla konuşmak istiyorum. Artık beklemeye tahammülüm yok.

– Orda saat akşamın onu, bunun mümkün olacağından kuşkuluyum.

– Bir çaresine bakın.

Gerland başını salladı.

– Ne yapabileceğime bakayım.

Benjamin Clarin, kot pantolonunun üstüne uzun kollu bir tişört, tişörtün üstüne de kısa kollu bir gömlek giymişti. Peter'in bulunduğu ofise girdi.

– Dosyaların yaklaşık yüzde 80’inin dökümünü yaptım, diğerlerinden daha fazla öne çıkan bir laboratuvar yok, diye belirtti genç sosyolog.

Bir koltukta, rapor yığınlarının ortasında oturmakta olan Peter, başını salladı.

– Her şey yolunda mı? diye sordu Ben, eniştesinin kaygılı hali karşısında.

– Her yerde aradım, bu kafa radyografileri ve beyin tarayıcılarının şu tedavilerden bir tekiyle bile bağlantısını kuramadım.

– Her şeyi didik didik araştırdın mı? diye sordu şaşkınlık içinde Ben.

– Elbette hayır, ama şöyle bir gözden geçirdiğimde hiçbir ilişki bulamadım.

– Halbuki bir yerlerde olmalı, artık aramaz olduğunda karşına çıkıverecek, hep böyledir bu iş. Baksana, bilgisayarlara göz attın mı?

– Hayır, henüz değil. Ama madem sen burdasın...

İki erkek ekranın karşısına yerleştiler, Peter ekranı açtı. Çok geçmeden mavi bir sayfa görüldü, üzerinde iki farklı ikon vardı: “Kullanıcı 1 Estevenard” yazısıyla birlikte bir satranç piyonu ve “Parmak iziyle bağlantı, Lütfen parmağınızı değdirin” yazısıyla birlikte bir parmak.

– Bize şifre lazım, diye söylendi Peter.

– Şifreyi bize vermeleri beni şaşırttırdı. Buna karşılık, parmak izi konusunda, bunun çok karmaşık bir sistem olmadığını düşünüyorum. Belki bir şeyler yapabiliriz.

– Ne peki?

– Bu meseleyle ilgileneceğim, sen kağıtlarına gömül yine, öğleden önce dönmüş olurum.

Peter, son hızla dışarı çıkan Ben’e baktı.

– Asla değişmeyeceksin sen, diye mırıldandı.

Kolundaki saatin kaç olduğuna baktı. Saat on buçuktu. Bu tarayıcı ve radyografilerin neyin nesi olduğunu anlamak için dosyaları araştırmaya çok vakit harcamıştı. Ben’in tersine, aradığı şeye tesadüfen rastlama şansı konusunda pek iyimser değildi. *Hatta hiç şansım yok gibi geliyor bana!* Grohm ve adamları “denetime tabi tutulma”dan önce esas belgeleri ortadan kaldırmış olabilirler miydi? *Pek muhtemel gözükmüyor...* Her şey çok çabuk oldu, önceden haberdar olmuş olamazlar. Peter döner koltuğunda dönerek, odayı gözden geçirdi.

– Şu dosyayı nerede saklıyorsunuz? diye yüksek sesle düşündü.

Araştırmacılarından birinin odasında mıydı? Tabii yukarda, köp-

rüde değildiyse. Birden Peter, bilgisayarlarla dolu bu koca salonun ne işe yaradığını bilmediğini düşündü. Tüm araştırma merkezine hâkimdi, tepesinde çok büyük bir anten vardı ve bu konuda bildiği her şey bundan ibaretti. Gerland önemli verilere ulaşmış olsaydı, onları haberdar ederdi.

Peter ayağa kalktı, koridoru geçerek ağır zinciri ve asma kilidini taktı. Koridordan merdivene yürüdü, güvenlik alanından geçmek için kendi kişisel şifresini girdi, katları çıktı ve geniş salonun kapısını açtı. Salonu çevreleyen U biçimindeki camlı açıklık, bulutların arasında bir yerde yutulmuş gibiydi, etrafı neredeyse mavi denecek beyaz bir ışığa boğmuştu. Gerland, Alman şive-li koruma görevlisi Mattias'la konuşmakta, Grohm ise ayaklarını küçük bir sandığa dayamış, kayıtsız bir ifadeyle, köşesinde bir dergi okumaktaydı.

Gerland Peter'i görünce cümlesini tamamlayıp onun yanına geldi.

– Yeni bir şey var mı?

Peter geniş bir el hareketiyle etrafı işaret etti:

– Bizi aşağıdaki ofislere kapadınız, ama burda ne olduğunu, bu... köprünün ne işe yaradığını düşünüyordum.

– Tıpkı bir uçak gemisindeki gibi, her şeye tepeden bakıyorsunuz. Dorukta birkaç kamera var, her şey burda kayıtlı.

Gerçekten de Peter, yarım düzine kadar renkli ekran gördü; ekranlarda dışarının görüntüleri vardı.

– Ne işe yarıyor bu görüntüler? Ne de olsa burası Fort Knox değil!

Gerland parmağıyla Grohm'u işaret etti.

– Bunu ona sorun! Resmi olarak, turistlerin buraya çıkabildiği dönemden kalma bu, onların güvenliklerini sağlamak, kimsenin korkuluklardan sarkmamasına dikkat etmek ve bu tür şeyler içindi.

Gerland, hiç inanmadığını iyice vurgulamak için Grohm'un kelimelerini abartılı bir biçimde tekrarlıyordu. Beriki, gözünü dergisinden kaldırmadan şöyle dedi:

– Patronunuz benim şeytan olduğumu düşünüyor...

Gerland hiç orali olmayarak Peter'i daha uzak bir köşeye, bir bilgisayar grubunun durduğu yere doğru sürükledi.

– Burası haberleşme merkezi; internet girişi –kendi giriş sayfaları var–, faks, teleks, tarayıcı, her şey burda.

Peter'in gözü, normalden çok daha kalın, portatif bir bilgisayara ilişti. Ekranın yan tarafına bir bilgisayar kamerası takılmıştı.

– Peki ya bu? diye sordu.

– Üydu bağlantısı!

– Kiminle isterseniz bağlantıya geçebiliyor musunuz?

– Hayır, bu bir kapalı devre, bu merkez sadece önceden belirlenmiş bir başka merkezle bağlantı kurabilir. Grohm bize o merkezin Brüksel olduğunu söyledi. Bundan kuşkuluyum.

– Denemediniz mi peki?

– Denemez olur muyum, çalışmadı, oysa etkin durumda, onu işler halde bırakıyorlar, eğer... Şurda, video-konferansın gerçekleştirilebileceği bir düzenek bulunuyor.

Gerland onu bir masa ve sekiz sandalyenin bulunduğu yere doğru sürükledi, masanın üstünde, elektrikli ekranın inebileceği bir duvara doğrultulmuş bir video-projektör durmaktaydı.

– Peki, şu dipteki arşivler? diye sordu Peter.

– Onları ayıkliyorum, çok fazla kâğıt var. Fikrimi sorarsanız, asıl makineyi koruyan duman siperliği bu.

– Bana öyle geliyor ki bazı dosyalar başka yerde. Burası bayağı büyük, her yeri gördüğünüzden emin misiniz? Başka ofisler yok mu?

– Hayır, yok. Yine de içinizi rahatlatacaksa durmayın, tesisleri dolaşın, ama zamanınızı alacaktır; dediğiniz gibi, büyük burası.

Peter ellerini kalçalarına dayadı. Kendisini yerinde hissetmiyordu. Derin bir nefes alıp cevap verdi:

– Hayır, öyle söylüyorsanız benim için yeterli. Bakın, faydalı olduğumdan şüphe etmeye başlıyorum. Her şey çok karışık, elimde hiçbir net bilgi yok, size somut hiçbir şey sunamayabiliriz.

– İsimleriniz bu mekânla rasgele ilişkilendirilmiş olamaz, diye onun sözünü kesti Gerland, biraz sınırlı bir biçimde. Mutlaka çözümlenebileceğiniz belgeler vardır. Araştırın, size güveniyorum.

– Ya karım? Yardımcınıza ulaşmaya çalıştınız, şu... adı neydi demiştiniz?

– Mongowitz. Bağlantı kurulamıyor. Dinleyin Profesör De-Vonck, bu konuda bilgi edindim ve... yörede bir fırtına yaşanmış. İçinizi ferah tutun, son haberlere bakılırsa ciddi bir durum yok. Ama hatları onarmaları için biraz zaman gerekecek.

Peter'in kalp atışları hızlandı. Bundan hoşlanmıyordu. İçinde ani bir öfke yükseldi, öfkesini bastırmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Âcizlik onu çıldırtıyordu. Ama Gerland'a bağırıp çağırmak, Emma'dan haber almasına yardımcı olmayacaktı.

– Zamanlamanız çok iyi, dedi ufak tefek adama. Bir fırtına burada, bir diğeri orda! (Hemen kendini toplayıp uzaklaştı.) Tekrar

aşağı iniyorum. Karımdan haber alır almaz bana bildirin. Eğer yarın akşama kadar hiçbir haber gelmezse, pazartesi sabahı Ben'le ikimiz Paris'e döneceğiz. Teleferik ister çalışsın ister çalışmasın, bizi indirmenin bir yolunu bulacaksınız!

Kapıyı çarparak çıktı.

Ben Peter'i yerinde, kütüphaneye ortak kullanılan ofiste buldu. Elinde alüminyum folyo vardı.

– Ta ta! dedi girerken, kolunu Kutsal Kâse'yi tutar gibi ileri uzatmıştı.

– Nedir bu?

– Mutfakta tuzlu hamur yaptım.

– Tuzlu hamur? diye tekrarladı Peter, kuşkuyla.

– Evet, çocuklar için hazırlanarak kalıba dökülen, sonra da sertleştirmek için pişirilen şu zamazingo. Küçük bir parça hazırlayıp, her zamanki gibi güler yüzlü ve neşeli olan Louis Estevenard'ın yanına gittim. İşaretparmağını uzatmasını istedim, bu isteğimi nasıl tuhaf karşıladığını düşünsene. Onu neredeyse zorlamaya mecbur oldum. Tepki vermesine fırsat kalmadan parmağını tuzlu hamuruma daldırıp, pişirmek üzere dışarı çıktım.

Güzel bir parmak iziyle son bulan, sosis biçimindeki hamuru gösterdi.

– İşe yarayacağını düşünüyor musun?

– Umarım!

Ben bilgisayarın karşısına yerleşti ve “Parmak iziyle bağlantı” ikonunu seçti. Çizgileri tam yerine denk getirmeye dikkat ederek yapay parmağını değdirdi. Açılan pencerede bir hata mesajı belirdi: “Süre çok kısa, lütfen tekrar deneyin.” Ben, bu kez daha yavaşça işlemi tekrarladı.

Yeşil bir çarpı işareti başardıklarını bildirdi onlara.

– Sen bir dâhisin, diye mırıldandı Peter, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Ekranın üstünde sadece “Bilgisayarım”, “Çöp kutusu” ve içinde belgelerin yer aldığı “İmtiyaz belgeleri” ikonları bulunmaktaydı. Ben sonuncu ikonun üzerine iki kere tıkladı. Karşılıklarına bir laboratuvar isimleri listesi çıktı, listede elliden fazla isim vardı.

– Hedefimize ulaşmış değiliz, diye yorumda bulundu.

İsimler alfabetik sıraya göre dizilmişlerdi. Peter Ben'den, isimleri birbiri ardı sıra göstermesini istedi.

– Dur, geriye gel! dedi. Şunun üstüne; “GERIC”!

– Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor...

– Bu ismi daha önce defalarca gördüm, bu bir laboratuvar değil. ne olursa olsun öyle sunulmuyor.

Ben dosyayı açtı, karşısına çıkan pencere ondan şifre istedi.

– Bu kolay bir iş, dedi Peter. Laboratuvarda da şifreler kullanılıyor, ama hızlı gitmek ve unutma tehlikesini bertaraf etmek amacıyla daima basit şifreler seçiliyor.

Gerland'ın onlara verdiği portatif bilgisayarı çıkardı ve Grohm'la çalışan her araştırmacı için doldurdıkları fişleri kontrol etmek için bilgisayarı çalıştırdı. Louis Estevenard'la ilgili sayfaya, “çocuksuz bekâr” notunu düşmüşlerdi.

– Daha iyi, olasılıklar azalıyor, dedi Peter yüksek sesle. Hadi doğum tarihini tuşla.

Ben onun dediğini yaptı, ama sonuç alamadı. Başka türlü denedi, tarihi önce kısmi olarak, sonra tersten tuşladı, sonuç hep aynıydı: Fiyasko.

– 11 ekim hangi burca tekabül ediyor?

– Terazî sanırım.

Hata mesajı tekrarlandı.

– “Louis” diye tuşla. Çabuk ve basit, dedi Peter. Üstelik bu, adamcağızın karakterini iyi yansıtacak bir şifre olurdu, onu tanıdığım kadarıyla.

“GERIC” başlığı altındaki her şey olduğu gibi gözlerinin önüne serildi. Büyük kısmı word dosyaları halindeydi, ayrıca birkaç PDF ve resimler vardı.

– Bu saçmalık da ne böyle?

Peter parmağını ilk üç dosyanın üzerine koydu:

“Vampir adamlar”, “Kurt adamlar” ve “Şeytanlar”.

Hepsi aynı derecede ciddiyyetten uzak başka isimler art arda gelmekteydi. Ben, Estevenard'ın çalışmasını toparlayan uzun bir metinle karşılaşacağını düşünerek, “Sonuçlar” üzerine tıkladı. Sadece on kadar satır göründü, üstelik bir bilim adamı için daha da şaşırtıcı yanı, bu satırların din üzerine olmasıydı.

Sonuçlarımıza bakılırsa, aklıma gelen sadece ruhanilik. Kötülük yeryüzüne çullanacak, artık bundan hiç kuşum yok. Eğer Tanrı varsa, iyiliği ve kadiri mutlak olarak gözüküyor. Oysa kadiri mutlak olsaydı, Kötülük'ü yok edebilirdi. İyi olsaydı, bu Kötülük'ü yok etmek isterdi.

Ama Kötülük mevcut.

İlk insanlar olan Âdem ve Havva'yı düşünüyorum; itaat etmedikle-

ri için cennetten kovuldular. Onların öz çocukları Habil ve Kabil kurban ve katil oldular. Arkalarından gelen insanlık sonunda Tufan'da boğuldu, çünkü topyekûn kötüleşmişti. Bizim için hangi umut var?

Tanrı'nın kadiri mutlaklığı ve iyiliğine rağmen Kötülük mevcut.

Öyleyse Tanrı yok.

Ya da bizimle dalga geçiyor.

Ve bizim mutsuzluğumuzla.

Çünkü O ta baştan beri biliyor, bizi kusurlu yarattı.

Başarısızlığa adanmış olarak. Bizler acımasız kozmik bir gücün oyuncaklarından başka bir şey değiliz.

Ve burda, çalışmalarımızla, bunu kanıtladık.

Fatu Hiva'nın sarp dorukları, sadece kafasının üstü siyah sulardan çıkan tarihöncesi bir hayvanın ibiğine benziyordu. Gece oluyordu; iki köyün ışıkları, bu tuhaf kafanın üzerindeki iki endişeli göz gibi parlamaktaydı.

Tim, geceyi geçirmek için seçtikleri evin kapı ve pencerelerini tıkamakla uğraşırken, Emma hemen jeneratörü çalıştırmıştı. Bu gece yolların aydınlık olmasını tercih ediyordu.

Ortalık iyice kararmadan önce, giriş kapısının arkasına ağır bir büfeyi, teras kapısının arkasına ise bir sandığı itmesi için Tim'e yardım etti. Panjurlar kapatılmış, pencereler arkadan tahtalarla çivilenerek tıkanmıştı; Tim hiçbir şeyi ihmal etmemişti.

Kendini kanepeye atıp alnın terini sildi.

– Dayanacaktır.

– Bu önlemlerin gerçekten gerekli olduğuna inanıyor musunuz?

Tim engelleri gözleriyle tarttı.

– En azından daha huzurlu uyuruz, öyle değil mi?

Emma, tek ışık kaynakları olan feneri elinde tutuyordu.

– Umarım yarın bu anı, kendi gülünçlüğümüzle dalga geçerek hatırlarız, diyerek kabul etti.

Tim gidip, garajda görmüş olduğu petrol lambasını alarak yaktı. Bir dakika içinde salon daha sıcak ve rahatlatıcı renklere büründü. Emma mutfaktan yürüttükleri yiyecekleri getirerek, sehpanın üzerine yerleştirdi. Oldukça taze olduğunu düşündüğü karideslerin kabuklarını ayıklarken, Tim de salamı ince dilimler halinde kesmeye başladı.

– Neden buralara kadar geldiğinizi sorabilir miyim size? diye sordu Tim.

Emma kahkahayı bastı.

– Ben de bilmiyorum.

– İlginç!

– Ben paleoantropoloji doktoruyum ve Avrupa Komisyonu beni buraya çağırdı, ama ne için olduğunu söylemedi.

– Siz de kabul ettiniz, öyle mi?

– Acil bir durumdu, bana *ihtiyaçları* vardı. (Alaycı alaycı güldü.) Kendime soru falan sormadım, buraya gelince cevapları elde edeceğime inanarak hemen yola çıktım. Şimdi daha iyi anladığım kesin! Her şey daha açık... Budalalık ettim. Bir araştırmacının hayatında bir parça esrar, reddedilecek bir şey değil! Benim ve kocamın merakını körüklediler ve işte durum buraya vardı!

– Kocanızın gelmesi mi gerekiyor?

– Hayır, o başka yere gönderildi. Umarım onun için her şey yolundadır. Erkek kardeşimle birlikteler.

– Ne hoş! Ne aile ama!..

– Evet, diye içini çekti Emma. Burda kısıp kalmışken, olaylara biraz mesafeli baktığımda, bunun masumane bir şey olmadığını söylüyorum kendime nihayet.

– Nasıl yani?

– Üçümüzle de irtibata geçmeleri, bize hiçbir şey söylememeleri... Bilmiyorum, bu kadarının fazla olduğu bir gerçek. Neyse, bu konudan söz etmek için bunun uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum, moralim sıfıra inecek! Ya siz? Bu yörenin insanına benzer bir görüntünüz yok, yanılıyor muyum?

Tim gülümsedi.

– Doğru. Sadece bir buçuk yıldır burdayım.

– Adalarda konuşulan ahenkli şive sizde yok.

Tim onayladı.

– Bordeaux'da büyüdüm, bağcılıkla uğraşan bir ailenin içinde.

– İnanılmaz bir değişiklik! Neden?

Tim gözlerini onunkilere dikti.

– Bu çok kişisel bir şey.

– Özür dilerim, kabalaşmak istemezdim.

Tim, kullanması için kesme tahtasını ona uzattı.

– Düşünüyorum da, burda, dedi iyice alçak sesle, her şeyden uzakta ve bu koşullarda, biraz yüce gönüllülük gösterebilirsiniz.

Kafası karışan Emma, genç adama doğru eğildi.

– Veterinerdim, diye açıklamada bulundu Tim. İki yıl bir yerde çalıştıktan sonra kendimi sıkışmış hissetmeye başladım. Geniş alana, değişikliğe ihtiyacım vardı.

– Bu sizden mi kaynaklanıyordu, yoksa bir aşk ayrılığından

mi? diye araya girdi Emma, hıncırca bir suç ortaklığı edasıyla.

Tim yeniden gülümsedi.

– İkisinden de, itiraf ediyorum. Kısacası, çıkıp gittim. Önce altı ay Güney Afrika’da, sonra Kenya’da, bir yıl da Masai Mara koruma alanında kaldım. Fillerle az ilgilenmedim. Bu konuda uzmanlaştım, travmalı fillerin olduğu her yere çağırmaya başladılar beni.

– Travmanın nedeni ne?

– Bizler. İnsanoğlu. “Fil hafızası”ndan boşuna söz edilmiyor. Gençliklerinde filler, ana babalarının kaçak avcılar tarafından katledildiğine şahit oluyorlar, kendi dişleri henüz çok küçük olduğundan paçayı kurtarıyorlar. Kıyımın; ailelerinin can çekişen bedenleri üzerinde yürüyen, fildişini sökmek için henüz canlı olan eti kesen insanın anısıyla büyüyorlar. Daha sonra insana karşı saldırganlaşabiliyorlar, özellikle de turistleri taşıma işinde kullanılanlar gibi düzenli olarak insanla yan yana geldiklerinde. Çok geçmeden fil bir arabaya ya da bir yolcu grubuna saldırmaya başlıyor. Küçükken öyle bir travma geçirmiş ki dengesine tam olarak kavuşamıyor. Bir ayrıntı, bir hareket, bir renk, bir ses hatıranın su yüzüne çıkmasına yol açıyor: Fil yoldan çıkıyor.

– Bu herifleri, yani kaçak avcılarını ömür boyu hapiste tutmak gerekirdi! diye homurdandı Emma.

Tim derin derin nefes aldı.

– Doğru. Sonunda benim de... sigortalarım attı. Bu rezil hödüklerle savaşılmaya başladım. Önce siyasetçilerin yanında mücadele verdim, ama bir işe yaramadı. Bir gün, gizli bir sefer yapılacağına dair haber aldım. Oraya gittim ve hayvanlara saldırmalarına fırsat vermeden konvoyu pusuya düşürdüm. Üzerlerine önce tekerlek lastikleri, sonra camlar attım. Üç kişiyi yaraladım; içlerinden birisi bölgede önemli bir adamın oğluydu. Para karşılığı pis işler yapan yerel kişileri peşime taktılar, ben de bölgeden ayrılmak zorunda kaldım. Fransa’ya geri döndüm, heyhat, Bordeaux ve Afrika arasındaki zıtlık öyle belirgindi ki. Tekrar uyum sağlamakta büyük güçlük çektim; anayurtta tatilini geçirmekte olan, Hiva Oa Adası’ndan bir kızla tanıştım ve onunla buralara kadar geldim. İşte bütün hikâye bu.

Emma genç adama hayranlıkla bakarak, yavaşça başını salladı. Otuz yaşının olsa olsa biraz üstündeydi, duru bakışları ve üç günlük sakalıyla çok çekici biriydi. İlginç bir biçimde, kendisine itiraf ettiği bu şiddet eğilimine rağmen, onu keşfetmekte olduğu şu an adamı daha da cazip buluyordu. Birdenbire, gece boyunca onunla

bir evde kapalı kalacağı için kendisini huzursuz hissetti. O ana kadar kafası adıyla, başına gelen bu macerayla meşguldü. Şimdi ise, yalnız olmadığının ve yanındaki kişinin başka koşullarda bedenini hissetmekten hoşlanacağı yakışıklı bir adam olduğunun farkına varıyordu. *On beş yıl oldu! Basitçesi bu... Peter ve çocuklardan öncesi.* Genellikle, bir erkeğin kıcını ya da gövdesini dikizlerken vicdan sorunu yaşamazdı, çünkü duyguları ve arzusu konusunda kendisiyle barıştı. Kocasını seiyor, evliliğinde hiçbir belirsizlik hissetmiyordu. Bir başka erkeğe bakmak, hatta kadın arkadaşlarıyla onun hakkında şakalaşmak Emma'ya sağlıklı bir durum gibi görünüyordu daha çok. Bu sefer, durum başkaydı. *Belki de onu gerçekten çekici bulduğum ve burda, dünyanın öteki ucunda bu arzu tehlike taşımadığı içindir, birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz ve kimse hiçbir şey bilmeyecek...*

Emma kaşlarını çatı.

Bana ne oluyor böyle? Saçmalayıp duruyorum! Bu delikanlıyla herhangi bir şey yapmak, bir saniye için olsun söz konusu değildi. Adam çekici olsun ya da olmasın, kendisi tüm insanlardan uzakta bulunsun ya da bulunmasın.

– Sizi hayal kırıklığına uğrattım ya da... rahatsız ettim belki de, ha? Yüz ifadeniz bir acayip, dedi Tim.

– Hayır, hayır, tersine, diyerek kendini toparladı Emma. Bu nu... hem aptalca hem de cesurca buluyorum.

Tim'in bakışlarından hâlâ hüznün ve geçmişinin yaraları yansıyor.

Yeni bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Sonra Emma, iki kanepenin en küçüğünde kendisine bir yatak hazırlamak için odalardan aldığı örtüleri topladı. Akşam aynı odada uyuma konusunda anlaşmışlardı, böylesi daha rahatlatıcı olacaktı.

Yorgunluğuna rağmen düşünceleri yüzünden huzursuz olan Emma, uyumakta zorlandı.

Rüyalar nöbeti devraldıklarındaysa, onu terletmeyi ve aynı derecede huzursuz etmeyi sürdürdüler.

Evin duvarları aniden sarsıldı.

Emma ter içinde doğruldu, kalbi çatlayacakmışçasına çarpıyordu.

Petrol lambası sönmüştü, etraf kapkaranlıktı. Bir an durup nefes aldı, gerçek olanı olmayandan ayıramaz haldeydi. İlk tepkisi, Tim'in orda olmadığından emin olmak için çarşafı yoklamak

oldu. Bu üstünkörü hazırlanmış yatakta tek başınaydı, gördüğü sadece bir rüyaydı. Çevresindeki karanlığı gözden geçirdi, orda, divanın ayakucunda bir canavar onu gözetliyor olabilirdi, ama bir şey göremedi.

Kes artık! Hayal gücüme yol vereceğim zaman değil bu...

Tim'in ona verdiği feneri bulmak için yastıkları eliyle yokladı.

O sırada, giriş kapısına öyle şiddetle vuruldu ki, Emma eliyle bastırarak çığlığını boğmak zorunda kaldı. Güçlü, tempolu darbelerdi bunlar.

Bu sefer Emma tamamen uyanmıştı.

Zifiri karanlıkta, bir el sağ göğsünü sıyrıp geçti ve kolunu tuttu. Emma az kalsın haykırarak yerinden sıçrayacaktı, ama el onu durdurdu ve Tim fısıltıyla konuştu:

– Kıpırdamayın! Hele çığlık hiç atmayın...

Darbeler şiddetini artırdı, kapı tokmağı inanılmaz bir hızla dönmeye başladı ve Emma aniden, kapıyı çalmadıklarını, onu kırmaya çalıştıklarını anladı.

Birileri onlara saldırıyordu. Tahta yarıp kırıldı, darbelerin hızı arttı, öyle hızlı ve acımasız darbelerdi ki, Emma bunun bir insanın işi olabileceğinden kuşkulanmaya başlamıştı. Duvarları geçip gelen öfke ve engellenmişlik iniltileri duyuldu. Homurtular.

Sonra, saldırılar bir anda kesildi.

Emma terliyordu. Tim'in eli onun kolunu hâlâ sıkıca tutmaktaydı. Emma onun sıcak nefesini omzunda hissedebiliyordu.

Salonda nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğun bir karanlık vardı. Boğucu bir karanlık. Emma bu taş mezarın dışında hâlâ günün doğup doğmadığını sordu kendine. *Karanlık, duyular için bir hapishane*, diye düşündü.

En yakındaki pencerenin panjurlarına vurulan şiddetli bir darbe, onu çılgınca düşüncelerinden kopardı. Darbeler ardı ardına geldi, ta ki panjurlar kırılıp, pencerelere çivilenmiş tahtalar ortaya çıkana kadar. Emma perdeleri çekmiş olduğuna memnun oldu, böylece saldırganın karaltısını görmeyeceklerdi. Gecenin o anında hiçbir şey görmek istemiyordu. Tüm beklediği, o şeyin bir an önce çekip gitmesi, uzaklaşmasıydı.

Sessizlik geri döndü. Sonra teras gıcırdadı, hızlı adınlar duyuldu. Kapiya bir şey atıldı, kapı tokmağı zorlandı ama sonuç alınmadı.

Ayak sesleri uzaklaştı.

Emma derin ve sonu gelmez bir nefes koyuverdi.

– Sizce neydi bu?

Tim cevap vermedi. Tetikteydi.

Emma kalçasının altında sert bir cisim hissetti ve feneri alıp yaktı.

– Kuşkucu davranmış olduğuma üzgünüm, diyerek özür diledi. Barikatlar konusunda haklıydınız, bu kadar ısrar ettiğiniz için size teşekkür borçluyum.

Tim ayağa kalktı, çuval bezinden pantolonunu üstüne geçirdi.

– Şimdi bana güveniyor musunuz?

– Evet, bin kere evet.

– Öyleyse, burdan hemen çıkmamız lazım.

– Ne?

– Gidelim. Bu neydi bilmiyorum, ama o şey bizim içerde olduğumuzu biliyor. Yanına takviye alarak gelip eve tekrar saldırmasını istemiyorum.

– Sahiden inanıyor musunuz buna?

– Hiçbir şey bilmiyorum, ama kamerada gördüğüm şey korkunçtu.

Emma yüzünü ovuşturdu. Bir türlü inanamıyordu. Bu bir kâbustu...

– Mahzenin zemininde, bahçenin arkasına çıkan bir kapak var. Onu demir bir çubukla sürgüledim, çünkü sağlam görünüyordu. Ordan çabucak ve gürültüsüzce çıkabiliriz.

Emma giyindi, azıcık eşyasını topladı, sırt çantasına yiyecek birkaç şey tıktı ve Tim'in yanında dikilip bekledi.

– Bir daha asla “cennet gibi” bir adaya adımımı atmayacağım.

Küf kokulu küçük mahzene indiler, Tim onu toz ve örümcek ağlarıyla kaplı ahşap bir merdivene doğru sürükledi. Kulağını çelik zemin kapağa dayadı ve bir dakikadan fazla bekleddikten sonra, açıklığı kapayan çubuğu mümkün olan en sessiz biçimde kaydırды.

İlk kanat kopkoyu bir geceye açıldı.

Tim kafasını dışarı çıkarıp civarı kontrol etti.

Emma onun yalnızca gövdesini ve bacaklarını görüyordu.

Tim uzun bir süre, kıpırdamadan o şekilde kaldı.

Emma sonunda, her şeyin yolunda olup olmadığını düşünmeye başladı ve yaklaşarak fısıldadı:

– Bir şey görüyor musunuz?

Tim sesini çıkarmadı. Emma'nın yanağına bir damla düştü. Damlayı sildi.

Kan mı? Kaskatı kesildi.

– Tim? dedi, bu kez iyice yüksek sesle.

Genç adam bacaklarını oynattı ve dışarı çıkmaya koyuldu. Emma onu takip etti. Temiz havaya çıkınca, koyu lekelerin terasın

ahşabı üstünde genişlemekte olduğunu fark etti.

· Tim ona, otların içindeki bir karaltıyı gösterdi.

– Kapağın dibinde duruyordu. Biraz önce kapıya atılan şey bu.

Emma yaklaştı ve bunun, koparılmış bir köpek başı olduğunu gördü.

– Bu her kimse, diye fısıldadı Tim, sizin köpekleri yakmanızdan hoşlanmamış.

Emma geri geri gitti.

– Artık gidebilir miyiz? dedi, bacaklarında derman kalmamıştı.

Tim onu elinden tutarak komşu bahçelere doğru sürükledi.

Ağaçları ve sık eğreltiotlarını siper alıp, evlerin arkasından geçerek yola paralel olarak yürüdüler.

Bulutlardan oluşan bir tavan, ayı ve yıldızları görünmez kılmıştı, karanlıkta ilerliyorlardı; feneri yakma tehlikesini göze almak istemiyorlardı. Omoa, huni biçimindeki alçak bir arazinin dibinde kurulmuş bir köydü. Eğer o şey tepelere çıkmakta ise, en ufak ışık yerlerini belli ederdi.

Sessizlik içinde yürüyorlardı.

Nereye gittikleri konusunda Emma'nın en ufak fikri yoktu. Hatta Tim'in bir planı olup olmadığını ya da onu bir yerlere doğru körlemesine mi götürdüğünü bilmiyordu.

Önlerine kümes çıkınca aniden durdular.

Tim, kapalı arazinin etrafından dolanmak için onu ormana doğru götürdü ve tekrar yola doğru indiler. Ateş hâlâ tütüyordu; hayvan iskeletleri kireçleşmiş bir yığından ibaretti artık. Alevler tamamen yalayıp yutmadan bir köpek cesedi çekilip çıkarılmış ve on metre kadar sürüklenmişti. Arka ayakları ateşte şeklini kaybetmişti, ama bedenin geri kalanı olduğu gibi duruyordu. Kafa kadar. Kafa yoktu.

– Buralarda oyalanmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dedi Emma, büyük bir kaygıyla.

– Aksine, *onun* araştırmak için gelmeyi düşünmeyeceği yer burası; çünkü biraz önce burdaydı.

– Ama bu bir hayvansa, kokumuzu alacaktır!

Emma, bütün bu hikâyenin akla aykırı olduğunu, rasgele bir şey anlattığının bilincindeydi; biraz önce kapıya vuran şey bir hayvan olamazdı, hatta açmak için tokmağı kurcalamıştı. *Yine de duvarlara öyle güçlü, öyle hızlı ve öyle sertçe vuruyordu ki, hiçbir insan bu kadarını başaramazdı.*

– Burda alamaz. Leş kokusu bizimkini örtecektir.

Duvarları olmayan ambara doğru yürüdü ve buğday çuvalları-

nın üstüne tırmanarak birçoğunun yerini değiştirdi. Tim buğdayların ortasında onlara gizlenecek bir yer hazırlarken, Emma etrafı kolluyordu.

Büyük balyaların arkasına oturup yerleştiklerinde, Emma, Tim'in faaliyeti yüzünden çok toz kalkmış olduğunu fark etti. Hapşırığını engellemeyi başardı, ama tozun tekrar çökmesi için ne kadar zaman gerektiğini düşünmeden edemedi. Yerlerinin belli olmaması için bu gerekliydi.

Tekrar Tim'in varsayımını düşündü. Canavarımsı bir yaratık. Budalacaydı bu; korku ve adadaki ortam yüzünden dizginlerinden boşanmış bir beynin varsayımıydı.

Uzakta bir şey çığlık attı. Ağır ve tiz bir iniltiydi bu. Emma, bunun bir insan olabileceğinden kuşku duydu.

Ama hangi hayvan bunu yapabilir? Bu katliamı...

Bir canavar, diye düşünüyordu Tim. Bu, çocukça bir sonuca varımdı.

Tıpkı, dolabının içinde kendisini filme alan kişinin gömülmüş görüldüğü korku gibi, beklediği şey... ölümdü.

Canavar diye bir şey yoktur. *Bunu herkes bilir.*

O şey tekrar çığlık atmaya başladı. Bu sefer, bir kızgınlık, bir öfke çığlığı.

Canavar diye bir şey yoktur, diye kendi kendine tekrarladı Emma.

Ama nakaratında şimdiden, daha az güvenilirlik vardı.

Midi doruğunda, ofislerin bulunduğu koridordaki sessizlik hep aynıydı; yapay bir sessizlik, neonların uğultusu ve havalandırmanın uzaktan gelen esintisi. Orda olduğunda, Peter kendini yeryüzünde hayatta kalan son kişi gibi hissediyordu. Pencerelelere bitişik beyaz duvar, oranın ötesinde hiçbir şeyin olmadığını söyler gibiydi; rüzgâr, sanki er geç içeri girip Peter'i yutacağını biliyormuş gibi, hiç hafiflemeyen sürekli camları dövüyordu.

Ben sonunda buranın iç karartıcı bir yer olduğuna karar vermişti ve burda elinden geldiğince az kalmaya çalışıyordu; okumalarını salonda, şömine ateşinin karşısında yapmayı tercih ediyordu.

Peter, saatlerdir Estevenard'ın word dosyalarını gözden geçirmektedir. Adam farklı incelemeleri bir araya getirmiş, mekanizmayı anlamaya çalışıyordu. Notlarına bakılacak olursa, şiddet içeren davranışlarını dört mitolojik-tarihsel şema üzerinde temellendirerek sınıflandırdığı seri katiller onu büyülemektedir. Bu katiller; kurt adam, vampir, şeytan ya da Frankenstein olabilirlerdi. Birinciler, harekete geçme anında her türlü insani özellikten sıyrılarak hayvanlaşan katilleri kapsıyordu; bunlar gündüz insan, gece hayvan olan, inanılmaz bir yırtıcılık ve tam bir hesapsızlıkla katledebilen kurt adamlar gibi davranıyorlardı.

İkinciler, yani vampirler, aksine çok sistemliydiler. Eylemlerinin tam anlamıyla tadına varmak ve bu zevki uzatmak istiyorlardı, özellikle de kurbanlarını cinsel anlamda kullanmaktaydılar. Ötekiyle besleniyorlardı.

Üçüncüler, şeytanlar, hem Doktor Jekyll'ın hem de Mister Hyde'in davranışına benzer davranışlar sergileyebilirlerdi, çünkü burda çift kişilikli katiller söz konusuydu. Biri, topluma karşı koruyucu bir yüze sahipken, diğeri kan dökücü bir hayvan gidiydi.

Kurt adamdan farklı olarak şeytan, gerçek yüzü bir kere ortaya çıktığında, hayvandan farklı olarak; tamamen kurnaz, sadist biri gibi görünebiliyor, diğeriyle oynayabiliyor, öldürmek için sabredebiliyordu. Oysa kurt adam kurbanını katlederken tam anlamıyla vahşi bir hayvan gibi davranıyordu. Katil ve medeni insan arasındaki ayrım çok belirgindi ve kişiliğin karanlıkta kalan yanı bazen bastırılmış olurdu.

Son olarak, Frankenstein'ın belirgin özelliği, ölü bedenlerin ona son derece çekici gelmesiydi; öldürme fiili, gerçek doyuma ulaşmak için gerekli bir aşamadan ibaretti sadece: Canlı kurbanın katilin üzerinde hiçbir etkisi yokken, ceset onun için büyüleyici hale geliyordu.

Bu dört kategoriden ikisi kalıcıydı: Vampir ve Frankenstein. Diğer ikisi dönemseldi. Bireyleri sınıflandırmak için, güdülerinin, en azından ileri sürdükleri güdülerinin fazla önemi olmadığı belirtilmişti; onların bu arketiplerden birine veya diğerine ait olduklarını belirlemek için eylemlerine bakılmalıydı. Cinayet, daima bir kişiliğin bir duruma verdiği cevap olduğuna göre, vakalarda bu kişiliğin imzası bulunurdu düzenli olarak.

Metin, "kurt adam" denilen katillerin hepsinin saplantıları olduğunu, psikopat seri katillerin "şeytanlar"a ve "Frankenstein"a tekabül ettiklerini, nihayet en zeki sosyopatlarınsa genellikle "vampirler" sınıfına dahil bulunduğunu belirten bir psikiyatrik notla devam etmekteydi. Bir cinayet sahnesinin incelenmesi, katilin hangi sınıfa ait olduğunu saptanmaya izin verirdi bazen. Katolik sahneler, her yerde kendini gösteren izler, belirgin bir şekilde denetimsiz katliam kurt adamlardan, yani dengesizliğini gizlemekte zorlanan, zihinsel bozukluğa sahip bir kişiden kaynaklanabilir, hatta bu kişi psikiyatrik anlamda daha önce takip edilmiş biri de olabilirdi. Katilin kurbanını cesetle "eğlenmek" için hemen öldürdüğünü gösteren bir tablo, vücudu parçalara ayırma, yaraların deşme... Frankenstein'a, daha çok içedönük, asosyal ve çekingen bir kişiye göndermede bulunuyordu.

Genellikle işkence, ırza geçme, psikolojik baskılarla birlikte, hepsaplanmış bir süreç uyarınca gerçekleştirilen sistemli bir cinayet tablosu, "şeytan" ya da "vampir" denilen kişiliğin belirtisiydi. Öldürmeden önceki tereddüt ve birden çok teşebbüs belirtileri (eğer ilk cinayet söz konusu değilse), şeytanı, onun birbiriyle çatışan iki kişiliğini işaret ederdi. Aynı şekilde, pişmanlıktan, utançtan (bakışlarıyla karşılaşmamak için kurbanın yüzünü örtmek mesela) kaynaklanan uygulamalar ibreyi şeytana çevirmekteydi. Genellikle bu

kişi, her türlü şüphenin dışında olup, yine de bazen garip davranışlar sergileyen, karanlık yanını bir aşırılıkla boğan ya da maskesinin düşmesi korkusuyla kendisini gizlemek için çok çaba harcayan bir insandı. Çoğunlukla sosyal, neredeyse fazla sosyal, görünüşe önem veren biriydi. Aksine, vampir ise, cinayet alışkanlık halini aldığı anda kuşku ve pişmanlık duymazdı. Öldürür ve cesetleri hazırlardı. Hayatında abartıya kaçmaz, toplumdaki uzak yaşamasa da diğer insanlarla belli bir mesafeyi korumayı tercih ederdi. Elinden geldiğince en sıradan insan olmaya çalışırdı.

Peter, bir bilim adamının dosyalarında suç analiziyle ilgili bu küçük rehberi gördüğü için şaşırı. Bununla nereye varmak istediğini anlamıyordu.

Sayfalar boyunca Estevenard, Peter'in ortak kütüphanede bulunmuş olduğu belirli incelemelere göndermede bulunuyordu. Farklı cinayetleri anlatan tarihi eserlerin yanı sıra masal kitapları da konu edilmekteydi. Vampirlerden, kurt adamlardan, avcılardan, cesetlerden söz ediliyor ve bu incelemelerle, canavar mitinin ardında hiçbir fantastik yanı olmayan canavar sapkınların gizlendiği kanıtlanmaya çalışılıyordu. Bu incelemelere bakılacak olursa, canavarlar sahiden mevcuttu, ama insanların tasavvur ettiği canavarlar değildi bunlar.

Canavar, insanların arasındaydı. İnsanın *içinde*.

Rüzgâr sertçe camı dövdü ve Peter irkildi.

– Lanet metin, diye homurdandı alçak sesle.

Saatine baktı: Dördü geçmişti. Koltuğunda gerinerek şakaklarını ovdu ve bir mola verme kararı aldı. Boş ve sessiz koridora geri döndü, kapıdan geçip yine zincir ve asma kilitle kilitledi, sonra kendisine kahve hazırlamak için mutfığa gitti.

Salona girdiğinde, Ben koltuğuna gömülmüş, ayaklarını sehpa ya yaslamış, bir tomar kâğıt okumaktaydı. Duvarların ahşap kaplaması ve şöminede çıtırdayan ateş odanın sıcak olmasını sağlıyordu. Peter bir koltuğa yerleşince gevşedi.

– Ofisler hakkında söylediklerini anlamaya başlıyorum, diye itiraf etti. Her şeyden soyutlanmış ve soğuk!

– Orda zaman geçire geçire hepsinin bu kadar iç karartıcı hale gelmesi normal, dedi Ben, okuduğu kâğıtları dizine koyarak.

Peter ona bir kahve uzattı.

– İlerleme kaydediyor musun?

Ben başını salladı.

– Hem evet hem hayır, hızlı bir ilerleme yok sonuçta. Satırları çift görüyorum. Canım çıktı. Benim için çıkışını aldığın yazıları

iyice inceledim, bazı açıklamalara sahip olmadıkça genellikle anlaşılmaz şeyler. Yine de, Estevenard'ın, fonların bölüştürülmesiyle ilgili uzun bir notu var; bu bir not, dolayısıyla bir mizan değil, ama çok ilginç, epeyce ayrıntı veriyor çünkü. Bana öyle geliyor ki, beyefendi sadece biyolojist değil, burda yönetici vekili aynı zamanda. Onları finanse eden para, LeMoll'un örtülü ödeneğinden geliyor ve görünüşe göre LeMoll bu parayı GERIC adlı bir şirketten temin etmekte. GERIC'in başka bir hesabı var, sadece kendine ait ve bu mangırların hepsi bir araya getirilse büyük bir kasa oluştururdu. Kabaca, GERIC şirketinin harcadığı paranın yüzde 50'si Fatu Hiva Adası'nda, bir şeyin inşaatında kullanılmış.

– Emma'nın olduğu yerde.

– Evet. Estevenard'ın imalarını doğru anladıysam, LeMoll'un örtülü ödeneği rüşvet akıtmaya yarıyormuş, sanıyorum özellikle de sorun çıkarmaması için Fatu Hiva'nın belediye başkanına. Bu para Komisyon'dan geldiği için daha az kirli, daha kabul edilebilir görünüyordu. Kasanın bütünü üzerinden yüzde 15'i bu doruktaki, yüzde 10'u da Fatu Hiva'daki ücretlere ve tesislere ayrılmış. Geriye kalan yüzde 25'i ise, "Örneklerin yerinin belirlenmesi ve nakli" işinde kullanılmış.

– Örnekler mi? Neyin örneği?

– Bu yazmıyor, ama Estevenard'a bakılırsa, yaklaşık altı milyon avro ayrılmış bu işe! Bu parayla güzel şeyler alınabilir!

– Başka açıklama yok mu?

– Hayır. Yine de üç kilometre uzunluğunda dikenli tel, yüksek dirençli demir kafes, dört gözetleme kulesi ve elektrikli bölmeler satın aldıklarına bakılırsa, örnekleri değerliden de öte! Başlarına bir şey gelmesini istemiyorlar.

– Hepsi Fatu Hiva için mi?

– Evet, ve işin en akıl almaz tarafı ne biliyor musun? Nakil işini gemiyle, inşaatı helikopterle yapmışlar. Belli ki bulundukları yerde yol yok.

Peter karısını düşündü ve yüreğinde bir sıkışma hissetti. Onunla konuşmak, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu. Bir fırtına adayı haberleşme imkânlarından mahrum bıraktıysa bunda Gerland'ın hiç suçu yoktu belki, yine de Peter ona kızıyordu. Onun yüzünden burdaydılar.

Hayır, tam da öyle değil. Bizim burnumuzu her şeye sokma merakımızdan!

Üstelik bir de Gerland, durumu onlara kabul ettirecek şekilde sunmuştu. Birdenbire bir şüpheye kapıldı.

– Bir yerlerde bir televizyon var mı? diye sordu.

– Evet, yemekhanede.

– Bir şeyi kontrol etmek istiyorum da. Gerland bir fırtınadan söz etti, televizyonda bu haber verilirse onun için iyi olur. Eğer kafasını dinlemek için bana yalan söylemişse bu ona pahalıya patlayabilir.

Çıkarken Peter'in çok sinirli olduğunu gören Ben, onun ardından gitmeye karar verdi.

Masa ve sandalyelerle dolu büyük salona geldiler. Peter, tepede duran düz ekranı çalıştırmak için kumandayı aldı.

Görüntü tamamen karlıydı. Peter kanal değiştirse de fark eden bir şey olmadı.

O sırada içeri Myriam girdi, Peter ona seslendi:

– Baksanıza, bu televizyon normalde çalışıyor mu?

Kilosu yüzünden yalpalayarak yürüyen Myriam yaklaştı, kafasını alete doğru kaldırıp suratını buruşturdu.

– Evet, Jacques öğlen haberleri izledi.

– Bu da bir şey, diye homurdandı Peter dişlerinin arasından.

Servis telefonunu kaptığı gibi iç hattan köprüyü aradı ve Gerland'a ulaştı.

– Karımdan haber aldınız mı?

– Hayır, üzgünüm. Üstelik...

– Üstelik ne? diye tekrarladı Peter, daha sertçe. Sizi sıkboğaz etmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsunuz?

– Bizim de küçük bir haberleşme sorunumuz var; ikindiden beri hatlarımızın hepsi kesik.

– Kötü hava yüzünden mi?

– Evet, sanırım.

Peter iç çekip telefonu kapattı. Ben kaygıyla onun yüzüne baktı.

– Ne yapıyoruz? diye sordu.

– Hiçbir şey. Artık ne aşağı inebilir, ne de yeryüzündeki diğer insanlarla bir araya gelebiliriz. Burda kısılp kaldık.

Kısa bir tereddüt anından sonra, Ben elini dostça eniştesinin omzuna koydu.

– Emma'nın iyi olduğuna eminim. En azından onun bulunduğu yerde deniz var ve hava sıcak!

Peter bir süre hareketsiz kaldıktan sonra ayağa kalktı.

– Ofislere dönüyorum. GERIC'in gizlediği şeyi öğrenmek istiyorsak, cevaplar orda bekliyor.

Peter, Ben'i ağzı bir karış açık bırakarak, kapının ardında gözden kayboldu.

Bir Meksika gazetesinde çıkan bir makale

Vampirler var.

El Tule köyü sakinlerine bunun aksini söylemeye kalkmayın sakın.

Asırlık devasa ağacıyla ünlü olan El Tule, şaşırtıcı bir toplu kaygının sahnesi oldu bu sefer. Her şey Maria Patureza'nın bir sabah uyanıp, dehşet içinde çarşaflarında kan lekeleri görmesiyle başladı. Kendi kanıydı bu. Baldırında, nasıl olduğunu hiç bilmediği, zararsız yaralar gibi görünen iki küçük delik vardı. Kötü uyuduğunu, bacağına bir acı hissettiğini hatırlıyordu, ama hepsi buydu.

Ertesi gün altı kişi daha muayene olmak için doktora gitmemiş olsaydı, mesele orda kapanabilirdi. Bu yaraların sebebi ne mi? Belirle-nemedi. Kurbanlar arasında bir bağ var mıydı? Hiçbir şekilde.

Bir sonraki gece, on yedi kişi yine böyle "kan kaybetti".

Daha sonraki gece ise yirmi iki kişi.

Sanki felaket tüm köye yayılıyordu.

Yaşlılar, Tanrı Necocyaotl'ın adını mırıldanmaya başlamışlardı bile, gençlerse bunun bir sadistin işi olmasından korkmaktaydılar.

Her saldırıda görülen tek ortak nokta, odada açık duran bir pence-reydi. Yaz ortasıydı, hava aşırı sıcaktı ve kapalı odada uyumak düşün-ülemezdi bile.

Salgın elli dördüncü kurbanına ulaşmıştı ki, içlerinden biri açıkça kuduz belirtileri göstermeye başladı.

Bu saldırıların faili, virüs taşıyan bir hayvandı demek ki.

Bölgede yaşayan ve virüs taşıdığı çok iyi bilinen bir hayvan vardı sahiden de.

O ana kadar kimse Desmodontinae'den şüphelenmemişti, çünkü bu vampir yarasanın insanları ısırduğu pek görülmemişti, üstelik bu kadar kısa zamanda bu kadar çok insanı ısırması mümkün gibi gel-miyordu.

Oysa, kapanlar gece birkaç delilin yakalanması için yeterli oldu, suçlu sahiden de küçük vampirdi.

Yakın zamanda yaşanan şiddetli bir kasırga önemli orman yangınlarına yol açmış, çiftçileri sürülerini çok daha uzağa, korunaklı otlaklara götürmek zorunda bırakmıştı. Besin kaynaklarından mahrum kalan yüzlerce Desmodontinae, çaresizlik yüzünden, normalde kanını hiç beğenmediği insanla yetinmek zorunda kaldı.

Bölgedeki arıcılık merkezlerinde arı ölüm oranının yüzde 40'ın üzerine çıkmasından sonra, dünyada değilse bile ülkede tuhaf değişikliklerin gerçekleştiği bir kez daha kanıtlanmıştır. Arının dünyanın sigortası olduğu öğretilmedi mi bize? Bunu ciddiye almadık, ama işte vampirler saldırıyorlar!

Ünlü ağacını görmek için yolunuz tesadüfen El Tule köyü yakınlarına düşerse, yanınıza bir baş sarımsak ve kutsanmış su almayı ihmal etmeyin...

Peter, uzun uzun sayfalarını karıştırdığı tezi –“Canavarlar: Mit-ten gerçekliğe, gerçeklikten mite. Fantastiğin doğuşu”– bırakarak şakaklarını ovdu. Sekiz yüz elli sayfa boyunca, bir tarih öğrencisi olan yazar, mitolojinin nasıl katilleri beslemiş ve katillerin de nasıl canavar mitine katkıda bulunduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Metnini belirgin örneklerle destekliyor, kanlı her efsane-nin ardında aslında bir insanın gizli olduğunu, Gévaudan canavarının da bu konuda ünlü bir örnek teşkil ettiğini ileri sürüyordu. Bitmez tükenmez sonuç bölümü, mizahi bir notla son bulmaktaydı: “Nihayetinde bize, gecenin gerçek yaratıklarının, şu vampirlerin, kurt adamların ve sadece edebiyatın malı olmayan diğer canavarların dehası karşısında selam durmak kalıyor; kafa karışıklığı ve tez kanarlıktan yararlanan bu yaratıklar tarih boyunca varoluşlarını gizlemeyi, ve daha da önemlisi, mitlere, gerçekdışı çocuk masallarına dönüşmeyi, dolayısıyla da aramızdaki mevcudiyetlerini korumayı başarmış olacaktırlar. Bu dünyada, gerçek ve büyük bir sihirbazlık numarasıdır bu!”

– Düşün ki, bir de bu adam bugün doktor! diye mırıldandı Peter gerinerek.

Gözleri dosya yığınları üzerinde dolaştı. Hâlâ buraya gelişiyle Grohm’un sürdürdüğü çalışmalar arasında bir ilişki –eğer Peter’in şüphelenmeye başladığı gibi bir ilişki varsa– göremiyordu.

– Ne yaptığını öğrenmem gerekiyor daha!

Kafa radyografileri, beyin tarayıcıları... ve imtiyaz belgesi almayı bekleyen bütün bu ilaçlar. Peter başını salladı. Bu iş gerçekten çok uzundu. Laboratuvarlar bu kadar zaman bekliyorlar mıydı?

Hayır, aksine, şu ya da bu mucize ilacı diğerinden önce kimin piyasaya süreceği konusunda korkunç bir yarıştı bu. Zincirin son

halkası haftalarca, aylarca süreci nasıl yavaşlatabilirdi?

Birdenbire Peter, gözlerinin önünde hayalet dosyaların durduğuna dair bir inanca kapıldı. Onlarca ve onlarca plasebo. Evet, buydu işte, plasebolar.

Ya bütün bunlar bir mizansenden başka bir şey değilse? Bu imtiyaz belgelerinin hiçbiri mevcut değil, sadece yanıltmak için varlar. Peki öyleyse gizledikleri ne? Gerçek dosyalar nerede?

Peter ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Güneş uzakta batmaktaydı. Beyaz sisin oluşturduğu büyük boşluk, gerisinde güçlü kırınımı bir ışığın parladığı mavi perdeye dönüşmekteydi. İyice aşağıda, bu belirsizliğin içinde bir yerde dünya tutuşmuş gibiydi. Gezegen ateş almış yanarken onlar burda, dağlarının üzerinde tüneymiş oturmaktaydılar. Kıyametten sağ kurtulanlar.

Yapbozun gerçek parçaları eksik, onları saklamışlar. İyice gizlemişler. Grohm bunun için susuyor, bu yüzden küstah ve kendinden emin. Elimizde hiçbir şey olmadığını, onları bulamayacağınızı biliyor.

– Boşa kürek çekiyoruz, dedi yüksek sesle.

Koridorun girişindeki tuvalete gitmek için ayağa kalktı.

Yerde, kapının altından atılmış bir zarf duruyordu.

Peter yaklaşıp zarfı aldı, kulağı kırışteydi. Havalandırmanın uğultusu ve neonların vızıltısından başka ses yoktu. Zarfı açıp içinden bir kâğıt çıkardı. Yazmak için bir nomograftan faydalanılmıştı:

“Beyinle birlikte bir disk var, diski 47-3/45-2 şifresi ile okuyabilirsiniz. Ağzınızı sıkı tutun. Bu insanlar tehlikeli.”

Bu, Georges Scoletti’nin, şu eczacının yöntemine çok benziyordu. Yine fikir mi değiştirmişti yoksa? Peter kuşkuya düştü. Adam geçen akşam öyle korkmuş görünüyordu ki, geriye çark etmesi pek düşünülebilecek bir şey değildi. Öyleyse kimdi bu?

Hayır, bu Scoletti. Kapının altından mektup atmak onun tarzı. Bunu yapacak iki kişi olamaz ya. Peter notu tekrar okudu. Gidip onu görmek söz konusu bile değildi, adamın bir kez daha fikrini değiştirmesine yol açabilirdi.

Beyinle birlikte bir disk var? Bu ancak tek bir anlama gelebilir...

Peter, yanlarında yukarı çıkardıkları iç karartıcı koleyi hatırladı. *Koli köprüde, Gerland’ın yanında.*

Peter notu cebine soktu, Estevenard’ın GERIC şirketi fonlarıyla ilgili notlarının fotokopisini çıkardı ve hiç vakit kaybetmeden, hâlâ salonda olan Ben’in yanına gitti. Ona kâğıdı gösterdi:

– Köprüye çıkıyorum, ben Gerland'ı oyalarken, sen beyinle birlikte olan CD sürücüsünü al.

– Neden doğrudan Gerland'a sormuyorsun?

– Bilmiyorum, ama... hemen değil.

– Giderek esrarlı biri olup çıkıyorsun Peter, diye dalga geçti genç sosyolog. Ve bu da hoşuna gidiyor.

Koltuğundan fırlayıp kalktı ve ikisi birlikte, doruktaki tesislere hâkim görkemli kuleye çıktılar. Alacakaranlık çökmüştü. Büyük salon, farklı makinelere ait sayısız rengârenk düğmelerle ve masaların üzerine konulmuş yarım düzine kadar kandille aydınlatılmıştı sadece. Odada incelikli bir sükûnet ve gerilim hüküm sürmekteydi.

Gerland, bir bilgisayarın başında meşguldü; uzun bir listeye başvurarak art arda onlarca şifre giriyor, sabit diskin içeriğine ulaşmaya çalışıyordu. Grohm ise, ayaklarını bir masaya dayamış, durumla hiç ilgilenmeden bir şeyler okuyordu. Gerland'ın beraberinde getirdiği üç korumadan biri de ordaydı, koltuğunda yarı uyuklar vaziyetteydi. Peter, içeri girer girmez büyük salonu gözleriyle taradı.

Aradığı şeyi çok geçmeden gördü. İyice görünür bir köşeye konmuş olan mukavva koli açıldı, kavanoz görünüyor, içindeki iğrenç madde yarı karanlıkta yüzüyordu.

Ama CD sürücüsünden hiç iz yoktu.

– Ha beyler, diye bağırdı Gerland; bu ses korumasını uyandır. İlerleme kaydettiğinizi söyleyin bana.

Peter yaklaşarak, ufak tefek adamın, bir sürü CD kutusunun karmakarışık vaziyette yığılmış olduğu masasına göz gezdirdi. Aradıkları CD'yi gördü. Peter, Gerland'ın, kendisini görmek için dönmeye ve CD yığınına sırtını çevirmeye mecbur olacağı şekilde durdu.

– Birkaç ilginç dosya bulduk, içlerinde fonların dağılımı, özellikle de kaynağı konusunda bir not var, dedi, çıkardığı fotokopileri uzatarak.

Gerland aniden, ilgilenmiş vaziyette kaşlarını çatdı.

– Gösterin bakayım.

– Bakın, görünen o ki GERIC şirketi LeMoll'un örtülü ödeneğini finanse eden şirket, üstelik Fatu Hiva'da bir merkezin inşasına para yatırmış. Bu işlem için çok büyük bir bütçe ayrılmış, yirmi milyon avronun üstünde.

– Harika! Para transferleri konusunda ayrıntılar var mı?

– Hayır, başlıksız, açıklamasız bir not bu, sadece genel sunumla ilgili bir şema var. Ama öyle görünüyor ki, LeMoll'un örtülü

ödenęi rüşvet için kullanılmış, özellikle de Fatu Hiva yetkililerine. İkmalin büyük kısmı doğrudan GERIC tarafından yapılmış.

– İşin parayla ilgili kısmı benim sorumluluğumda, başka belgeler bulursanız bana haber verin ve kendi uzmanlık alanınıza yoğunlaşın.

Peter, Ben'in Gerland'ın masasına yaslanır gibi yaptığını gördü. Elini CD yığınının üstüne koydu.

– Ama bizi ilgilendirecek hiçbir şey yok elimizde. Genetikle ilgili hiçbir şey olmadığı gibi, Benjamin'in zaman ayırması gereken de pek az şey var.

Ben doğruldu, CD sürücü gömleğinin altında kayboldu.

– Mutlaka olmalı, hem de gözümüzün önünde, diye ısrar etti Gerland. Ofislerdeki araştırmalarınızı sürdürün. Size seve seve yardım ederdim, ama burda çok işim var; bilgisayarları çözebilmeyi umuyorum.

Grohm ayağa kalkıp yanlarına doğru geldi. Yarı karanlıkta kızıl sakalı siyah bir renk almıştı.

– Ben de bir soru sorabilir miyim? dedi çok alçak bir sesle, ama tavrında, özelliği gibi görünen bir küstahlık vardı.

Gerland bir hareketle, onu da kendilerine katılmaya davet etti.

– İki, üç ya da dört gün sonra hâlâ *hiçbir şey* bulamamışsanız ne olacak? diye sordu, “hiçbir şey” kelimesinin üstüne iyice bastırarak.

– Böyle bir şey olmayacak, diye cevap verdi Gerland. Şu notlar... GERIC'le ilgili olanlar, size pahalıya patlayacak! İstedığınız kadar sessizliğinizin içine gömülmeye devam edin, hepimiz biliyoruz ki, bu Avrupa tesislerinde hiçbir işiniz yok, sizi burda görevlendiren AB değil, bu yüzden şu tıbbi imtiyaz belgeleriyle ilgili zırvallıklarınızı bizim önümüze sürmeme inceliğini gösterebilirsiniz en azından! Farkındaysanız, Avrupa Komisyonu'nu burda ben temsil ediyorum, ve biliyorum ki siz bu komisyona mensup değilsiniz.

– Eğer her şey bu kadar basitse, neden hakkımızda şikâyetle bulunup bizi yetkililere teslim etmiyorsunuz? diye fikir verir gibi konuştu Grohm, en iyi kartları elinde tutabilen birinin güveniyle.

– Her şeyin bir zamanı var! Birliklerin gelmesinden önce araziye işaret ışığı yerleştiren keşif gücüyüm ben; burda çevirdiğiniz dümeni ortaya çıkarmam istendi benden, ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Grohm kuru, boğuk bir sesle hafifçe güldü. Gözleriyle tüm salonu taradı.

– Size kolay gelsin! Yine de izin verirseniz size iyi bir tavsiyede bulunayım: Araştırmalarınızı hemen bırakın Mösyö Gerland. Ayak bastığınız yer hakkında bir fikriniz yok.

İlk defa Grohm, yüzünü muhataplarına döndüğünde samimi görünüyordu. Dilinin ucunu dudaklarının üstünde dolaştırdı ve Peter onun gözlerinde korkuya benzer bir duygunun belli belirsiz yansımaları gördü.

– Pılınızı pırtınızı toplayıp fırtına çok şiddetlenmeden teleferiğe binin. Evinize dönün ve üstlerinize hiçbir şey bulamadığınızı söyleyin. Buraya adamları yollamalarından önce, imha edilmesi gereken şeyleri imha edeceğiz.

Gerland kahkahayı bastı.

– Oldu! Siz ve GERIC işin içinden sıyrılın diye ha! İsterseniz size bir de çek yazayım, diyerek güldü ufak tefek adam.

Aynı samimiyetle, neredeyse incinmiş bir tavırla, Grohm ısrar etti:

– İnsanlığın iyiliği için imha edilmesi gereken şeyleri imha edeceğiz.

– Nihayet işte itirafa benzer bir şey! dedi Gerland, muzaffer bir edayla. Konuşmaya mı karar verdiniz? Zamanı gelmişti!

Grohm hemen içine kapandı. Üzgün bir biçimde başını sallayarak, dönüp yerine oturdu.

– Ben de diyordum ki... diye dalga geçti Gerland.

Peter huzursuzluktan yararlanarak, araştırmalarını sürdüreceği sözünü verip sıvıştı. Ben'le birlikte ofislere doğru inmeye başladılar. Yürürlerken, Ben fikrini belirtti:

– Bize gitmemizi söylediği zaman Grohm'u son derece inandırıcı buldum, hatta sözleri beni korkuttu, ya seni?

– Doğru. Ses tonundan hoşlanmadım. Sanki... korkmuş gibiydi.

– Sence nasıl bir dolap çeviriyorlar? Çok garip bir durum bu...

– Hiçbir fikrim yok, umarım cebindeki disk bize daha fazlasını söyleyecek.

Asma kilidi açıp, Peter'in araştırmalarını yürüttüğü ortadaki odaya yerleştiler. Diski bilgisayara soktular, şifre soran bir pencere açıldı. Peter 47-3/45-3'ü tuşladı ve dosya açıldı:

Dosya 27.

Hasta: Mikael Heins.

Bulgu: SS2/blc7.

Kat. Lupus.

154 gün.

İntihar sonucu ölmüş hasta (bileklerini ısırarak suretiyle damarlarını parçalamış).

Not: Nörolojik şiddet inhibitörüyle ilgili ilk testlere bu hasta üzerinde başlanmıştır.

Hastayla ilgili hatırlatma: Frontal korteks faaliyetinin, çoğu agresif-impulsif tipteki kişilerde görüldüğü gibi, azalmış olduğunu gördük. Frontal korteksi, C. Colmaz'ın (ayna sendromlu hasta) aksine, soğukkanlı ve gelişmiş planlama sistemine sahip kişilerdeki gibi tipik olan tamamen normal bir işleyişe sahip. Buna karşılık, beyincik bademcikleri bölgesi, Colmaz'a oranla Heinz'de uyaranlara birazcık daha iyi tepki veriyor ama, yine de bu tepkiler normalin fazlasıyla altında kalıyordu. Bu bölge, öteki insanda korkuyu bulgulama merkezi olduğundan, bu bademcikte görülen bir işlev bozukluğunun empatiyi, hatta bazen korkuyu yok ettiği görüldü. Resimleme tekniğiyle yapılan analizler sırasında, hastaların ikisinde de, bu bölgede hiçbir lezyon izine rastlanmadı.

Colmaz vakasında, ailevi gelişime dair herhangi bir belge elde etmek mümkün olmadı. Buna karşılık Heins vakasında, bir tıbbi hata gerekçe gösterilerek, anne baba ile büyükanne ve büyükbabalar resimleme tekniğiyle birçok testten geçirildi. Büyükbabadakine oranla babada daha küçük bir beyincik bademciği dışında, anne baba ile büyükanne ve büyükbabalar arasında anlamlı hiçbir fark tespit edilmedi. Aynı şekilde, Mikael Heins'in beyincik bademciğinin, babasınınkinden daha küçük olduğu görüldü. Buna karşılık, başka hastalarda karşılaştırmanın yapılabildiği ender durumlarda, bu aşamalı körelme ortaya çıkarılamadı. Bu bademciğin gelişmesi ve işleyişi henüz tam anlamıyla bilinmediğinden, körelmenin olmadığı durumlarda, içsel bir işlev bozukluğu olması mümkün görünmektedir.

Heins'in benzodiazepinlere ve alkole verdiği cevaplar hızlı ve şaşırtıcı olmuş, bu maddeler GABAerjik aktarımını çok hızlı bir biçimde gerçekleştirerek, giderek artan sürekli bir şiddet eğilimine yol açmıştır.

Buna karşılık, fazlasıyla kısa olan inceleme, vitamin, mineral ve omega 3 yağ asitleriyle şiddet itkilerinde düşüş arasındaki ilişkiyi açığa çıkaramayacaktır. Aynı şekilde, suyun üzerinde etki etmek üzere monoaminlerin konsantrasyonunu artırmayı amaçlayan monoamin faaliyetleri inhibitörlerinin emilimi, kesin bir sonuca varmayı sağlayamamıştır.

Beyincik bademcikleriyle frontal korteksin yerinde teşrihi ve incelenmesi için hastanın beyni ve bütünün lamel halinde arşivlenmesi ilişiktir.

– Boğazıma sanki aniden bir yumru oturdu, diye itiraf etti Ben. Sen de benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?

Peter, çıkmakta olan sakallarını sıvazlayarak, çenesini ovuşturdu.

– Bu koli Grohm'a gönderilmişti, değil mi? Hem de buraya?

– Evet.

– Bu durumda, bir şeyleri atladık, dedi Peter ayağa kalkarken.

– Nasıl yani?

– Hiçbir yerde ameliyat aleti, formol kavanozları, ameliyat masası, kısacası bu beyni açmak için gerekli olabilecek bir şey görmedim.

– Belki de teslimatı bekliyorlardır.

– Öyle olsa şaşardım. Hayır, burada bir yerlerde olmalı, biz gözümüzü açmayı bilemedik.

– Peter, böyle bir donanım yer tutar, burda olsa *mutlaka* görürdük.

Peter işaretparmağını Ben'e doğrulttu.

– Tam üstüne bastın! Burda, ama biz görmedik. Bize gereken... Gel!

Peter koridora atılarak Ben'i yemekhaneye doğru sürükledi. Orda kimseyi bulamayınca, rasathanenin labirentine dalarak kubbelere doğru çıkmaya başladı ve Jacques Frégent'ı koronograf odasında buldu.

– Jacques, işinizi böldüğüm için üzgünüm, ama sizin açıklamalarınıza ihtiyacım var, dedi Peter.

Jacques başını notlarından kaldırdı, aklı başka yerde gibiydi.

– Beni rahatsız etmiyorsunuz, günlük işlerimi gözden geçiriyordum. Sizin için ne yapabilirim?

– Ekibinizde tesisleri en iyi tanıyan kim? Buna, Grohm buraya geldiğinden beri hiç girmediğiniz tesisler de dahil.

Jacques, gözlerini havaya kaldırarak derin bir nefes aldı.

– Ben, diye içini çekti sonunda. Buranın kademlisi benim sararım.

– Gelebilir misiniz? Bir yardıma ihtiyacım var.

Ellilik adam defterini kapattı. Kel kafasına bir kasket geçirerek, normalde yasak olan koridora doğru iki araştırmacıyı takip etti. Koridora girdiklerinde, Peter kapıyı içerden kapatmayı ihmal etmedi ve yan yana sıralanmış odaları gösterdi:

– Bu odaları dolaşıp, hepsinin eski boyutlarında olup olmadığını söyleyebilir misiniz bana?

Jacques Frégent'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

– Size gereken kişi bir mimar!

Yine de iyi niyetlilik oyununa razı olarak ofislere girdi.

Bir süre dolaştıktan sonra durup kaldı:

– Açıkçası, hiçbir garanti veremem. Değişmemiş gibi geliyor bana, yine de... havası aynı değil.

Ben'le Peter bakiştılar.

– Dolaşmaya devam edin Jacques, çok yakın olan başka odalar da var.

Frégent'in daha uzağa gitmesi gerekmedi. Yeniden durdu ve elini uzatarak, koridoru tıkayan, malzemelerle dolu metal bir dolabı işaret etti.

– Ha, en azından şurayla ilgili olarak kesin bir fikrim var: Bu dolap burda değildi ve onun yerinde bir merdiven vardı. Bodrum katına, müzenin ardiyelerine ordan iniliyordu.

Peter ve Ben mobilyaya doğru atılıp yakından incelediler. Zemin birçok yerde çizilmişti. Peter dolabı çekmek istedi, ama çok ağırdı.

– Dur, dedi Ben, elini dolabın altına sokarak.

Peter dolabın bir santimetre kadar yükseltilmiş olduğunu gördü. Ben bir çıkıntı bularak çekti. Madeni dikdörtgenden bir “klak” sesi geldi.

– Sanırım tekerleklerin mekanizma kilidini açtım, diye bağırdı Ben.

Dolabı yana kaydırdılar. Önlerinde kuyu gibi, siyah bir dikdörtgen açıldı. Ben bir elektrik anahtarını açtı ve iki lamba merdiveni aydınlattı. Heyecandan boğuklaşmış bir sesle ağzından kelimeler döküldü:

– “İnsanlığın iyiliği için, imha edilmesi gereken şeyleri imha edeceğiz” demişti biraz önce Grohm. Söz konusu olan şeyler nedir bilmiyorum, ama her neyseler orda, bu basamakların altındalar.

Emma gözlerini açtı. Buğday balyaları arasında birkaç saat uyumuş olduğu için her tarafı tutulmuştu, gündoğumunun nemi yüzünden ürperdi. Tim bir çocuk gibi büzülmüştü, Emma kol ve bacaklarının uyuşukluğunu gidermek için hareketlendiğinde uyanıverdi.

– Güneş doğuyor, diye fısıldadı Emma.

– Bir şey gördünüz ya da işittiniz mi? diye sordu Tim, uykudan kısılmış sesiyle.

– Henüz değil.

Kafasını sığınaklarından çıkarıp etrafı gözden geçirdi. Ufku kaplayan koyu bulut örtüsü yüzünden günün ilk ışıkları gri bir renk almıştı. Eğreltiotları rüzgârda hafifçe hışırdamaktaydı. Ölü çukurundaki ateş sönmüştü, kuşların çığlıkları ve okyanusun uzakta kırılan dalga sesleri dışında bir ses yoktu.

– Hiçbir şey görmüyorum, dedi Emma.

Emma'nın yanında getirdiği sudan biraz içtiler, kuru pasta yediler ve sığınaklarından çıktılar.

Açıkta yürüdükleri ilk saniyeler boyunca Emma kendisini çıplak ve güçsüz hissetti, sonra duruma alışsa da dikkati elden bırakmadı. Yol kumsalın yakınında gibi gelmişti ona, oysa Tim vadinin dip tarafına doğru yöneldi.

– Hanavave'ye gitmiyor muyuz? diye şaşırarak sordu.

– Evet, beş dakika sonra. Önce bir şeyi kontrol etmek istiyorum.

Emma'yı akşam girmiş oldukları evin oraya götürdü, çimenliğin önünde çakılıp kaldı.

Kapı, kırılmış halde, selâminin zemininde duruyordu.

Emma kollarını göğsünde kavuşturdu.

– Aman Tanrım... diye inledi.

Tim girişe yaklaşarak kafasını içeriye uzattı, çok geçmeden

Emma da onu taklit etti. Mobilyalar devrilmiş, dolapların içindekiler yere saçılmış, bir kanepede deşilmişti, kap kacaklar tüm bu yıkıntının ortasında paramparça haldeydi.

– Bunu yapan her kimse gözü dönmüş, diye yorumda bulundu çok alçak sesle Emma.

– Şimdi emin olduk; bunlardan bir sürü var. Tek başına eve girmeyi beceremeyince yardıma ihtiyaç duydu.

Emma bunun ne olabileceğini soracaktı, ama kendisini tuttu. Tim ondan daha fazla bir şey bilmiyordu ve bazen suskunluk daha rahatlatıcıdır.

– Gidelim, dedi araştırmacı kadın.

Anayoldan tekrar aşağı indiler, yeşil ve hareketli bitkilerle kaplı, giderek yükselen yalıylara doğru kıvrıla kıvrıla ilerleyen dar yola girdiler.

Aşağıda, okyanusun suları durmadan köpürerek kırılıyor, tuzlu gücüyle kayaları biliyordu.

Emma çok geçmeden baldırlarında yanma hissetti. Kasları zorlanıyordu. Zaman zaman arkasına dönerek, köyü, ıssız caddesini, otların bürümüş olduğu patikalarını ve hayat belirtisi göstermeyen evlerini kolaçan ediyordu. Geceki saldırganlar nerede gizlenmiş olabilirlerdi? Sadece geceleyin saldırıya geçtiklerine göre, tüm gün uyuyor olmalıydılar. Bu binalardan birinde mi? Kendisi ve Tim telefon aramak için bilmeden onların sığındığı eve mi girmişlerdi? Ya da ormanda, köye hâkim ve tüm adayı kaplayan, içine nüfuz edilmez bu tropikal bitkilerin arasında gizli bir yerleri mi vardı? Tim tüfeği omzunda, soğukkanlı bir şekilde önden yürüyordu. Emma manzarayı seyrederek onu takip etmekteydi. Gezintiye çıkmış herhangi biri için bu, düşsel bir görüntü olmalıydı; ama Emma için, dağların tepelerindeki, ormandan fışkıran olağanüstü, keskin kayalar tehlikeyle eşanlamlıydı. İki gündür gözleri açık vaziyette kâbus görmekteydi, hissettiği her şey kaygının süzgecinden geçiyordu. Tıpkı bulutlardan süzülüp gelerek, onu huzursuz eden ışık ya da onu bunaltan etrafındaki göz alıcı doğa gibi. Bu duygudan sıyrılmak istiyor, ama başaramıyordu. En ufak gürültüde kendisini sık ağaçların arasına atmaya hazır bir halde, rehberini izlemekteydi.

Patika boyunca tırmanıyorlardı. Her adımda biraz daha yukarı çıkıyorlardı. Aşağıdaki çatılar kırmızı, beyaz ve kahverengi bir mozaik oluşturmaktaydı, çok geçmeden birer maket çatısı kadar küçücük kaldılar. Okyanus ise tersine, ne kadar uzaklaşırsa o kadar büyüyordu. Koy, Emma'nın görüş alanından daha geniş bir

ayça haline geldi; uzakta, uçsuz bucaksız bir biçimde uzanıyor, gri örtüyle ufuktaki bulutlar birbirine karışıyordu. Gökyüzü ve okyanus dünyayı örtmek için bir araya gelmişler, diye düşündü Emma.

Tırmanmaya başlayalı bir saat olmuştu bile.

Yürüyüş temposu onu büyülemişti adeta. Bilinci tam anlamıyla yerinde değildi, yorgun ve uyuşmuştu, uyurgezer gibiydi.

İsteği üzerine, hızı azalttılar. Emma Tim'in kızarmış ve nefes nefese olduğunu görerek rahatladı. Her ikisinin de bacakları, kazık kesmiş kaslardan ibaretti.

Bir geçide varıp su içmek için mola verdiler. Emma tam oturacaktı ki, Tim onu uyardı:

– Sakın yapmayın! Sonra yola koyulduğumuzda daha çok zorlanırsınız.

Emma, başka çaresi olmadığını belirtmek için elini kaldırdı ve otların üstüne çöktü.

– Canım çıktı! Dinlenmeye ihtiyacım var.

Bitki örtüsü burda o kadar sık değildi, kenarı boyunca yalıyarların uzandığı batı taraf rüzgâra açıktı. Sarp yükseklik yüzlerce metreyi buluyordu.

– Etkileyici, diye itiraf etti Emma.

– Eyfel Kulesi'nden daha yüksek, hem de burdan manzara seyretmek bedava, diye espri yaptı Tim, hayran hayran boşluğu seyreliyordu.

Mola bitmek bilmedi; Tim, ayağa kalkmasına yardım etmek için Emma'yı kolundan çekmek zorunda kaldı.

– Ha gayret, bir saat daha, sonra inmeye başlayacağız.

Yol yalıyarlardan uzaklaşıp, karanın iç kısmına biraz daha çok girmekteydi.

Omoa'dan ayrılalı üç saatten fazla olmuştu. Emma'nın tüm vücudu yapış yapıştı. Hava tehditkârlığını koruyordu, nispeten serindi, ama harcanan güç ve nem cildin yapışkan bir tabakayla kaplanması için yeterliydi. İç kısımlara girdikçe tropikal orman başlıyordu; ağaçlar yükseliyor, eğreltiotları yayılıyor, sarmaşıklar büyük çukurları gizliyordu. Altta bir yerde, hayvanlığı doruk noktasına varmış insanlar ve hayvanlar saklanıyor olabilir, diye düşündü Emma.

Bunun olması mümkün mü? Bir köy dolusu insanı öldürecek, böyle bir vahşeti gerçekleştirebilecek insanlar var mı?

Emma, son düşüncesini düzeltti. Bu konuda kesin bir bilgileri yoktu, insanların kaçmış olduğu düşünül...

Peki ya oğlan? Niçin kalmıştı? Onu... katletmişlerdi! Hem sonra sokaktaki fişekler, kilisedeki kopan tırnaklar...

Birbirlerine sürtünen ağaç gövdeleri gıcırıyor, çevreye iç karartıcı iniltiler yayıyor, bu seslere, rüzgârın üst dallardaki yapraklar arasındaki hışırtısı ekleniyordu.

Emma, ücra yerleri çokça arşınlamıştı; doğada uzun saatler geçirir, bazen fosilleri incelemek için geceler boyu yerin altında kalırdı, ondan kolay kolay etkilenecek biri değildi. Ama bu sefer durum farklıydı; onu korkutan doğa değil, bilinmeyendi.

Bir kavis dönemecinde orman göz alabildiğine uzanmaktaydı. Sonra, vadinin aşağısında, yeşil ve kahverengi bir dağ yamacında, üç yüz metrenin üstünde bir yüksekliğe sahip bir doruğun tehdidi altında Hanavave göründü. Emma manzaraya son derece hâkim olan doruğun, köye doğru tekrar diklemesine inmesi gerektiğini düşündü.

Kıvrıla kıvrıla giden yol, birbirine dolanan kıvrımlar oluşturuyor, ara sıra ağaç kümelerinin ve çalılıkların arasında gözden kayboluyordu; eğime kapılıp sürüklenmemek için baldırlara ve kalçalara yüklenmek gerekiyordu.

Uçsuz bucaksız, koyu renkli bir doruk, adanın kuzeyindeki görünüyü olduğu gibi engellemekteydi; aşağı yukarı bin metre yüksekliğe ulaşıyordu, öyle sarptı ki erişilmez görünüyordu. Kurum rengi bulutlar geçerken, doruğun sivriliklerinde yarılmışlardı. Emma gözlerini yere indirdi ve ölümcül olabilecek bir düşüşten kaçınmak için dikkatini adımlarına verdi.

Hanavave, Omoa'dan daha çok gömülmüş bir vaziyette, vadisinin içinde uzanmaktaydı. İki yürüyüşçü, nihayet vadinin doğu tarafından köye girdiler. Anayol vazifesi gören yola varmadan hemen önce, Tım ormanda bir izi takip etmek için saptı. Üç metrelik bir genişlik boyunca dallar kırılmıştı.

– Burdan bir şey geçmiş, hem de iri bir şey! diye yorumda bulundu karamsarca.

İz dümdüz batıya doğru gidiyordu.

Emma gelip onu kolundan çekti.

– Gelin, köy...

İlk evlerden itibaren Emma'nın kalbi göğsünde sıkıştı. Her yer ıssızdı... Kapılar açıktı ve sineklikler cereyanda çarpıp duruyordu.

Anayol, orda yaşanan felaketin işaretleriyle kaplıydı. Yağmur, sekilerin üzerindeki kanı yıkamaya, anında oluşturulup kullanılan silahları önüne katıp sürüklemeye yetmemişti. Ahşap çite ta-

kılı kalmış bir kazak yırtılmıştı. Yarın düzine kadar ev yangın yüzünden kararmış haldeydi. Birçok pencere camı kırılmış, çalılığa takılmış bir çarşaf, çimenliğin üzerinde rüzgârda şaklayıp duruyordu. Etrafa saçılmış giysiler, sandaletler, spor ayakkabıları yolu kaplamaktaydı. Bir duvarın kazıkları, on metre mesafe boyunca sökülmişti, kırık tahtalar otların arasına dağılmıştı.

Bir şiddet kasırgası Hanavave'nin üzerine çullanmıştı.

Tim aniden Emma'yı itti.

– Bakmayın, dedi.

– Ne? Ne var? diye telaşlandı Emma.

Daha beterini görme korkusuyla geri geri gidip genç adama sarıldı.

Sadece bir çocuk spor ayakkabısı gördü.

Ardından da içinde bir ayak.

Çorapsız bir ayak, nazik, kehribar rengine bir ayak bileği; kurtların kaydığı parçalanmış etler. Emma ağzını kapattı ve bir öğürtüyü bastırdı. Tim onu elinden tutarak uzağa sürükledi.

– Hadi, dedi. Devam edelim.

Manzara her yerde aynı derecede korkunçtu. Saldırı, ilkel bir yirtıcılık sergilemekteydi.

Tim ve Emma sessizlik içinde, sokağı liman yönünde tırmandılar. Ne birinin ne de ötekinin, sağ kalan birileri olup olmadığını araştırmaya cesareti vardı.

– Adada yaklaşık beş yüz kişi yaşıyor, öyle değil mi? dedi Emma ifadesiz bir sesle.

– Evet, iki köye bölünmüş olarak.

– Nerdeler peki? Buhar olup uçmadılar ya! Rahatlıkla... kurban edilmiş olduklarına inanırım, peki ama cesetler nerde o zaman, diğerleri nerde?

Hanavave'nin sonuna ulaşmışlardı. Sağlarında son binalar, solda ise, kumsalın karşısında, büyük bir spor sahası vardı.

– Her halükârda arabaların nereye gittiğini şimdi biliyorum, dedi Tim, anlaşılmasa da yüz ifadesiyle.

Pompalı tüfeğinin namlusunu okyanusa doğru yöneltti.

Emma, Tim'in işaret ettiği yerde, tepesine kadar suya gömülmüş beş araç gördü. Arabaları dalgakırandan koya atmışlardı.

– Rahatlatıcı bir durum denebilir, dedi. Hayvanlar ya da sizin söylediğiniz gibi... *canavarlar* 4x4 kullanmayı bilmez.

– Her şey yapılan yoruma bağlı. Peki ya bunlar, umut kalmadığını anlayarak, saldırganları Omoa'ya ulaşmasın diye arabalarını suya atan son köylülerdiyse?

– Bu durumda onların araba kullanabileceğini düşünüyorlardı ki bu da aynı anlama gelir. Rahatlatıcı bir durum, söylüyorum size. En azından belli bir bakış açısından.

Devasa bazalt tepeler, koyu çepeçevre sarıyordu; siyah gölge-leri, otların bittiği geniş araziye ve okyanusu sınırlayan kayalık şeridine düşmekteydi.

Boğucu bir manzaraydı.

Emma'nın gözleri dalgaların hareketine alıştı ve Emma, yosun yığınları sandığı şeylerin daha belirgin şekilleri olduğunu fark etti.

Adımlarını hızlandırdı.

Her tarafta yosun kütleleri vardı. Kollarla birlikte. Bacaklarla. Ve dudakları morarmış kurşuni suratlarla.

Yosunlar, suyla şişmiş giysilerdi.

Cesetler kumsala vurmuştu; kayalıkların üstünde, arabaların çevresinde, her tarafta ceset vardı. Çatlayan dalgaların parçalara ayıramadığı uzun yığınlar oluşturuyorlardı.

– İnsanlar... insanlar birbirlerine bağlanmış, diye fısıldadı Emma. Gözyaşları yanaklarına akıyordu.

Kadınlar, erkekler, çocuklar, yaşlılar vardı. Derileri yer yer yüzülmüştü, bazılarının artık suratı yoktu, suratlarının yerinde denizin kahverengiye boyadığı iğrenç bir bulamaç vardı sadece.

Sayıları yüzün üzerindeydi. Belki daha da fazla. Etrafındaki her şey Emma'nın çevresinde dönmeye başladı; benzi kendisinin-ki kadar solmuş olan Tim onu tutamadı.

Emma gökyüzüne dönük vaziyette, otların üstüne yığıldı.

Tam o sırada gök gürlemeye başladı; ağır ve güçlü bir gürlemeydi bu.

Fırtına yaklaşabilirdi, Emma'nın umurunda değildi. Hanavave sakinlerinin ortasında serilmiş yatmaktaydı.

Bir şey, iki yüzden fazla insanı öldürmüştü.

Peter ve Ben, sıra sıra birçok madeni dolabın bulunduğu bir salona giden merdivenden indiler. Tavandan sarkan yuvarlak lambalar, doruktaki tesisleri boydan boya kat eden, bir hapishaneye yakışır, soğuk, uzun bir koridorda ışık haleleri yaratmaya yetiyordu.

Basamakların en tepesinde duran Jacques Frégent bağırdı:

– Gelsem iyi olacak, işin içinden çıkmak zor görünüyor!

Peter onu vazgeçirmek istedi, ama araştırmacı on saniyede yanlarına varmıştı bile.

– Jacques, size güveniyorum, diye ısrar etti Peter, tüm bunlar aramızda kalmalı.

– Oldum olası boşboğazın biriyimdir, ama Grohm’la başıma dert almaktansa susmayı tercih ederim!

Kapılar koridora bakıyordu, toplam on iki kadar kapı vardı. Peter ilk kapının önüne geldi, önünde krom kaplı bir el arabası vardı, içeri girmek için arabayı itmek zorunda kaldı. Etiketlenmiş klasörler, penceresiz odadaki rafları kaplamaktaydı. Peter ve Jacques raflara yaklaşıırken, Ben sonraki odaları araştırmak için uzaklaştı.

Peter işaretparmağını klasörlerin rengârenk sırtlarında gezdirdi. Üzerlerinde toz yoktu.

– Bunlar, arşivleri; gerçek olan arşivler demek istiyorum.

Peter klasörlerin numaraları olduğunu fark etti, araştırmasını düzgün bir sıra takip ederek yapmak için ilk ilk numaraları aradı. İlk yüz yedi klasörün üzerinde birer aile adı vardı, her biri için farklı bir ad; tek başlarına tüm bir duvar yüzünü kaplamaktaydılar. Bildiği bazı soyadları Peter’in dikkatini çekti: “Ménart”, “Pallissier”, “Scoletti”, hatta “Estevenard”; sadece David Grohm’un

ekibinin üyeleri söz konusuydu. Bu yüz kişinin, CERIC'le çalışan insanlar olması gerektiği sonucuna vardı. Bu da, fazla sayıda kişi demekti.

Ben, onlarca milyon avroluk bir bütçeye sahip olduklarını söyledi.

Peter sonraki klasörlere geçti. Bütçelerle ilgili bir diziydi bu; sonra, sadece bir rakam ve bir harfle işaretlenmiş diğer klasörlere yöneldi.

Sonuncusunun önünde durdu ve klasörü çekip aldı. Hafif bir klasördü. İçinde renkli üç zarf vardı: "Basın", "Ödemesi yapılacak malzeme siparişleri" ve "DeVonck/Cların".

Bu isimleri okuyan Peter midesine yumruk yemiş gibi oldu. Zarfı telaşla açtı. Emma'nın, Benjamin'in ve kendisinin, hatta çocuklarının fotoğrafları kayıp yere düştüler. Üçü için biyografik bir fiş tutulmuştu; medeni durumları, özgeçmişleri, öğrenciliklerinde çalışmalarını yönlendiren hocalar, şimdiki ve geçmişteki çalışma arkadaşları, ailelerinin her ferdiyle ilgili notlar. Kendisine ait hesap cetvellerinin fotokopilerini görmek, Peter için son darbe oldu. Fotokopiler buruşturulmuş kâğıtlardan çekilmişti ve hiç güçlük çekmeden durumu kavradı: Çöp kutularını karıştırmışlardı. Üstelik bir kez de değil!

Sıradan bir post-it raporu tamamlıyordu:

Bilimsel çıkar

Aileye baskı yapılması?

Onlara başvurmak ve Emma, Ben ile Peter'in reddedemeyeceklerinden emin olmak için en iyi yöntemin hangisi olduğunu araştırmışlardı. Bu, LeMoll'un aldığı, Gerland'ın ise bulmuş olduğu nottu.

Neden onlar seçilmişti? GERIC'in himayesi altında gizlilikle hangi çalışmalar yürütülmekteydi?

Ben'in sesiyle irkildi:

– Peter, gelip bir bakman lazım.

Jacques klasörlerin etiketlerini okumaktaydı, Peter'le kısaca baktılar. Dışarı çıktılar. Ben, üç kapı ötede durmaktaydı.

– Buraya kadar ofisler boş, diye açıklamada bulundu, üstünde çalışıyor olmalıydılar, buna karşılık bu oda...

Peter, Ben'in ışıklarını yakmadığı büyük bir depoya girdi. Duvarlar kavanozlarla kaplıydı, ortada dondurucular vardı, Ben'in açık bıraktığı çelik dolaplarda ise cerrahi aletler parıldamaktay-

di. İki hava deliğinden gecenin mavimsi ışığı odaya yayılmaktaydı. Dip tarafta, fayans döşeli bir tezgâh koridor lambalarının ışıklarını yansıtıyordu.

– Aradığın buydu, öyle değil mi? diye sordu Ben.

Peter hafifçe onayladı. Yaklaşmaya cesaret edemeyen Jacques geride duruyordu.

– Üstelik hepsi bu kadar da değil, karşısındakiler de fena sayılmaz.

Bir silah dolabını görmeleri için kenara çekildi. İçinde, ikisi makineli olmak üzere altı tabanca, bir pompalı tüfek ve bir haftalık kuşatmaya dayanmak için yeterli sayıda cephane kutusu vardı.

– Pes yani, deyiverdi Jacques Frégent.

– Diğer yerlerde bir şey yok, dedi Ben. Odalar boş.

– Bize tüm gereken bu arşivlerdi, dedi Peter. Şimdi her şeyi daha net görüyoruz. Yine de, hiçbir şey bulmanızı gibi davranalım. Resmi olarak, imtiyaz belgelerinin bulunduğu dosyalar ayıklanıyor, durumu kimse bilmemeli.

– Neden peki? Çalışma arkadaşınız Gerland'dan da mı kuşulanıyorsunuz? diye şaşırarak sordu Jacques.

Peter başını salladı ve başparmağıyla silah dolabını işaret etti.

– Ama esas düşündüğüm şu ki, belgelerini bu kadar iyi saklayan ve bu derece silahlanmış insanlar, sırlarının açığa çıkmaması için her şeyi yapmaya hazırdır. Hiç riske girmeyelim.

– Nasıl... nasıl yardım edebilirim size?

– Hep beraber yukarıya çıkıp, herkesle birlikte yemek yiyeceğiz. Siz de her zamanki meşguliyetlerinize geri döneceksiniz. Gerisi bizi ilgilendiriyor, Benjamin'le beni.

– Sizin için yapabileceğim...

– Hayır, diye sözünü kesti Peter, şüphe uyandırırınız. Size ihtiyacımız olursa haber verimiz. Jacques, bu arada tek kelime etmeyin ve değişik en ufak bir davranışta bulunmayın. Her şey için teşekkürler.

Yukarı çıkarlarken, Frégent'ın önden gitmesini fırsat bilen Ben, eniştesinin kulağına şöyle fısıldadı:

– Biraz önce başka hiçbir şey olmadığını söyledim ya, yalandı.

– Ne?

– Son odada düzenlemeler yapılmış; takviye edilmiş kapısı ve duvarlarda zincirleriyle bir hücre bulunuyor. Nasıl bir dolap çeviriyorlar bilmiyorum, ama geldiğim için pişman olmaya başlıyorum.

Peter bir an sessiz kaldıktan sonra mırıldandı:

– Bunu öğreneceğiz, Ben. Bu gece, ne olduğunu anlayacağız.

Yüzü okyanusa dönük, otların arasında oturan Emma, tenine değen ilk yağmur damlalarına rağmen hiç kıpırdamadı. Tim kumsaldaki kayalıklara inmişti, içini çekerek geri döndü.

– Bütün kayıklar batmış, bordanın yakınında görülüyorlar.

Emma cevap vermedi, gözlerini köyün üzerine yayılmaya başlayan gri tavana dikmişti.

– Bunu neden yaptıklarını anlamıyorum, diye sözünü sürdürdü Tim. Köydeki insanlar katledilmişken, bütün kayıklara zarar vermek bir işe yaramazdı. Şimdi adayı hiç terk edemeyecekler!

Emma nihayet ağzını açarak, tekdüze, duygusuz bir sesle konuştu:

– Demek ki istedikleri şey bu, adayı terk etmemek. Ve kimse-nin de terk edememesi.

Uzun bir sessizliğin ardından Tim ona yaklaştı.

– Burda durmayalım, hadi gelin.

– Onları gömmek lazım... diye mırıldandı Emma, güçsüzce.

– Bu mümkün değil. Çok fazlalar. Gelin. Hem sonra, iz bırakmamalıyız.

Eğildi ve Emma'ya kolunu uzattı. Emma ayağa kalkmak için Tim'in koluna abandı, dalgaların hareket ettirdiği cesetlere bakmaktan kaçınarak elini alnında gezdirdi.

– Bu bir kâbus, dedi, öyle alçak sesle konuşmuştu ki Tim onu işitmedi.

Emma'yı palmyelere ve Hanavave'yi kat eden yola doğru yavaşça itti.

– Dışarıyla haberleşmek için bir yol bulmalıyız, dedi.

– Buraya hiç gemi yanaşmıyor mu?

– Ne de olsa turist yok, birkaç yıldır deniz çok kötü. İkmal şi-

lebi var, ama ancak iki ayda bir geliyor. Ada sakinleri taze ürünler almak için Hiva Oa'ya iniyorlar ara sıra.

– Yani epeyi uzun bir süre yardım gelmeyebilir.

– İşte bu yüzden haberleşmek için bir yol bulmalıyız ya.

– Telefonlar Omoa'da kesik olduğuna göre, burda çalışmaları için bir sebep görmüyorum!

– Hayır, ama belki bir radyo buluruz. Hadi gelin.

Denizin ölümcül sungusuna bir daha bakmaksızın ordan uzaklaştılar.

Yakınlarda, parabolik bir anten iki metrelik bir direğe sabitlenmişti. Tim, direğin alt tarafındaki kutuyu incelemek için eğildi.

– Televizyon için, yazık.

Daha ilerde, Emma gelirken görmemiş olduğu, mavi kapılı, küçük, beyaz bir kilise fark etti. İçerde Omoa Kilisesi'ndeki manzaranın bir benzeri olup olmadığını düşündü. *Kiliseler, felaket anında insanların sığınacakları yerlerdir...*

Kendisini izlemesi için Tim'e işaret etti.

– Aptalca ama, kimsenin olmadığına emin olmak istiyorum.

Kapı kanadını iterek, küçük sahını araştırmak için eğildi.

– Fenerinizi bana verin, diye fısıldadı.

Beyaz ışık huzmesi sıraların, sunağın, heykellerin üzerinde dolaştı. Şüpheli hiçbir şey görünmüyordu. Hiçbir şiddet emaresi yoktu. *Saklanmak için zaman bulamamışlar...*

Daha sonra, Tim onu köyün merkezine, küçük bir tepenin üzerinde yer alan, çatısında Fransız bayrağının dalgalandığı madeni, uzun bir direğin bulunduğu beyaz bir eve doğru götürdü. Düşen yağmur damlaları şimdi daha iriydi, ama seyrekleşmişti.

– Bir yerde radyo varsa, o da burda olmalı! diye bağırды Tim umutla.

Emma tek başına gitmesi için ona ısrar etti. Gerçek olan şuydu ki, bu şiddete dayanacak gücü kalmanuştı ve kendisini mahvedecek bir başka dehşet sahnesiyle karşılaşmaktan korkuyordu.

Yolun köşesini gören basamakların tepesine oturdu ve gözlerini Hanavave'yi kaplayan hintkırızı ağaçları, palmiyeler ve kırmızı hibiskus ağaççıkları arasında gezdirdi.

Kendisini boşalmış ve savunmasız hissediyordu. Boğazı ağrıyor, şakakları zonkluyordu; ağlamaya başladı. Önceleri bastırдыğı hıçkırıkları sonunda engel tanımaz oldu ve Emma korkunç gerilimini yavaş yavaş dışarı attı.

Çok geçmeden kendisinden geriye güçsüz, neşesiz, boş bir kabuk kaldı.

O sırada yakınlarda bir yerde bir hareket hissetti. Kafası içgüdüsel olarak döndü, gözleri civarı taradı. Son gözyaşlarını parmaklarıyla sildi.

Bir şey göremedi. Hiçbir şey yoktu.

Pantolona benzer bir şey rüzgârda usulca dalgalanıyordu; bu, sallanıp duran, yarısı yırtılmış bir afiştı. Emma biraz gevşedi. Yağmur ona iyi geliyordu; kendisini ıslak hissediyor, güzelim sıcak bir düşün hayalini kuruyordu. Bu bile bir şeydi, bir şeye yönelik bir arzu, bir istek kırıntısı. Okyanusun üstünde bir yerde gök gürledi.

Tim ayaklarını sürüyerek tekrar dışarı çıktı ve Emma anladı.

– Sahiden de bir radyo var, ama imha edilmiş, dedi karamsar bir sesle. Hakından gelmişler.

– Peki ne yapıyoruz?

– Devam etmeliyiz, nolacağı hiç bilinmez. Zaten yapacak başka bir şey de yok.

Şimdiki düşmanları olsa olsa yılgınlık olabilirdi. Emma bunu anladı.

Tekrar yola çıktılar ve çatısında bir anten olan başka bir bina aramaya başladılar. Bulacaklarına inanmıyorlardı aslında. Tim, birçok kez durup kendi etrafında döndü. İki yüz metre sonra, köyün çıkışına yaklaştıkları sırada, Emma'ya doğru eğildi:

– Yürümeye devam edin, arkanıza dönmeyin, takip ediyoruz.

– Tahmin ediyordum. Biraz önce bir şey görür gibi oldum!

– Şimdilik tek başına gibi geliyor bana. Onu bu yol üzerinde peşimizden sürükleyelim, dönemece gelince sık ağaçların arasına gireceğim. Siz durmayın, ben onunla meşgul olurum.

Emma'nın cevap vermesine fırsat kalmadan Tim çalılarla kaplı bir patikaya girdi, sık bitkilerin arasına daldı. Emma ise yoluna devam etti. Hiçbir ses duymadan otuz metre daha gittikten sonra endişelenmeye başladı. *Arkana dönme. Eğer arkadaysa onu fark ettiğini anlayacaktır.* Şimdi alına ve gözlerine akmakta olan yağmur suyunu silkelemek için elini saçlarının arasından geçirdi.

– KIMILDAMAYIN! diye bağırان bir ses geldi arkasından.

Emma arkasına döndü ve Tim'in, pompalı tüfeğini, üzerinde bir pijama olan, yanık tenli bir adama doğrultmuş olduğunu gördü. Tim'e doğru koştu.

– ATEŞ ETMEYİN! diye yalvardı yabancı adam, ellerini kaldırarak.

Emma Tim'in yanında durdu. Kısa bir süre kimse ağzını açmadı. Üçlünün başında gülünç olduğu kadar ürkütücü bir sessizlik dolandı, sonra Emma Tim'e sordu:

– Onu tanıyor musunuz? Köy sakinlerinden biri mi?

– Hiç bilmiyorum, onları tanımıyorum ki. Hanavave'ye hemen hemen hiç gelmem.

Sesi, Emma'yı en kötüsü konusunda kaygılandıran bir gerilimi açığa vuruyordu.

– Evet! diye haykırdı adam. Evet! Burda oturuyorum! Adım Oscar Lionfa! Burda yaşıyorum! Burda yaşıyorum!

– Silahınızı indirin, dedi Emma Tim'e.

– Ne?

– Dediğimi yapın, bu adam da bizim kadar dehşet içinde. Bir felaket yaşanmadan şu silahı çekin.

Tim istemeye istemeye silahını indirdi, adam dizlerinin üstüne çöktü. Omuzları içine göçtü ve ağzını açarak derin bir nefes aldı. Hiç şüphe yoktu, yüzünü kaplayan yağmur suyu altından ter sızıyor olmalıydı.

– Tanrım, sağ olun, diye fısıldadı. Siz yardım ekibinden misiniz?

Emma başını olumsuz anlamda salladı. Adamın gözlerinin, bütün gece ağlamışçasına kızarmış olduğunu gördü.

– Burda ne olup bittiğini gördünüz mü? diye sordu.

Oscar'ın yüzü dehşet içinde çarpıldı, başını olumsuz anlamda salladı.

– Ama işittim... Bir tekneniz var mı? Burayı hemen terk etmemiz lazım, size anlatacağım, ama önce burdan gitmemiz lazım!

– Teknemiz yok, diye karşılık verdi Tim. Battı. Ne işittiniz? Köye bunu kim yaptı?

Oscar doğruldu ve etraflarındaki tropikal ormanı hızlıca gözle-riyle taradı. Yağmur yaprakları dövmeyi sürdürüyordu, giysileri şimdi sırlıskılamdı ve gök hâlâ gürlüyordu. Gürlemelerin süresi uzamış, hiç olmadığı kadar yakından gelmeye başlanıyordu.

– Fırtına geliyor, diye yorumda bulundu Oscar.

Emma, yaşadığı heyecanların etkisi altındaki adamın bayılmak üzere olduğu hissine kapıldı.

– Köydeki katliamı kim yaptı? diye tekrar sordu Tim.

Oscar gözlerini onlara dikti, ardından öç almak ister gibi parmağını onlara doğru uzatarak soğuk bir sesle şöyle dedi:

– Siz!

Yağmur aniden hızlandı. Toprağın ve bitkilerin üzerinde öyle güçlü şakırtılar çıkarmaya başlamıştı ki, Emma sesini duyurabilmek için bağlamak zorunda kaldı:

– Nasıl “biz” yani?

Yavaş yavaş, Oscar'ın yüzünde korkunun yerini öfkeye bırakmakta olduğunu gördü.

– Siz işte! Evet, hayatlarımızı yok eden sizsiniz! Makinelerinizle adama geldiğiniz, yukarıda toprağı kazmak için haftalarca gü-rültü çıkardınız, şimdi kapı açık!

– Neden söz ediyor? dedi Tim.

– Bizden, büyükşehir insanlarından, diye cevap verdi meseleyi kavrayan Emma.

– Yukarıda dağlarımızı siz kazdınız, diye ısrarla sürdürdü Oscar, oysa biz yüzlerce yıldır orda toprağı hiç rahatsız etmemiştik! Geldiniz ve birkaç gün içinde her şeyi yok ettiniz. Cehenneme açılan bir delik oluşturdunuz. İblisler adanın tamamına indiler! Sizin yüzünüzden oldu bu!

– Sakin olun, dedi Emma ona yaklaşarak.

Adamın gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark etti.

– Kızım! Kızımı aldılar! Ve karımı! Tüm köyü! Kayalıkların üstünde cesetler gördüm! Herkesi katlettiler!

Yüzünü ellerinin arasına sakladı, Emma ona doğru ilerledi.

– Oscar, ben... ben aileniz için üzgünüm.

O sessiz dururken Oscar ağlıyordu. Bulutlar iyice koyu bir renk aldı ve ortalık bir anda karardı.

– Oscar, diye tekrarlardı Emma, burda, bu yolun üstünde kalamayız, köye dönmemiz lazım. Gelin.

Oscar'ın hiç kılmıdamadığını gören Emma onu kolundan tutup

çekti, bu onun düşüncelerinden sıyrılmasına yetti. İlk evlere vardılar, Tim onları en büyük gibi görünen eve götürdü. Bahçeye girerlerken, Oscar olduğu yerde kalakaldı.

– Hayır, burası olmaz. Burası Pierre’in evi; kendisi bulunmadığında evine girilmesinden hoşlanmaz.

Emma bunun artık bir sorun oluşturmadığını hatırlatmak istedi, ama kendisini tuttu.

– Pekâlâ, nereye gidebiliriz o zaman? diye sordu, korku ve yorgunluk arasında elinden geldiğince yumuşak olmaya çalışarak.

– Ben şurda oturuyorum.

Sokakta onu takip ettiler. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki, görüş mesafesi aşağı yukarı otuz metreyle sınırlanmıştı. Tim yürürken, sudan korumak için tüfeğini vücuduna bastırmıştı.

– Su geçirmez, değil mi? diye bağırdı Emma, patirtının arasından.

– Hiçbir fikrim yok, tehlikeyi göze almak istemiyorum! Ona güvenebileceğimize inanıyor musunuz?

– Başka şansımız var mı?

Oscar onları düzayak, ahşap bir binaya sokup, kapıyı kapattı. Kurulanmaları için havlu, ısınmaları için battaniyeler getirdi. Tüm hareketleri mekanikti, onu yöneten bilinci değildi artık. Emma onu inceliyordu.

Adam bir yağ kandili yaktı –Emma, elektrik ikide bir kesildiğinden ada sakinleri için bu gerecin vazgeçilmez olduğunu düşündü– ve gazocağına bir çaydanlık koyarak kaynamaya bıraktı.

Kurulanarak battaniyelerine sarınıp, ellerine de birer tas sıcak çay alınca Emma kendisini daha iyi hissetti. Sinirleri nispeten yatışmıştı. Böyle bir durumda, insanın kendisini salmasının tehlikeli olduğunu biliyordu; tersine soğukkanlılığı korumak, sorunlara bir çözüm bulmak için olaylara odaklanmak gerekiyordu. Yine de *bilmek* ve *uygulamak* iki farklı şeydi. Büyük bir özlemle Peter ve çocuklarını düşündü. Onlara sıkı sıkı sarılma düşüncesiyle, soğukkanlılığını koruma gücü buldu.

Oscar’ın artık böyle bir gücü yoktu. Hiç umudu kalmamıştı.

Emma ona doğru eğildi:

– Bu durumun sizin için zor olduğunu biliyorum, ama bu soruları size sormak zorundayız Oscar. Burda kısılp kaldık ve... sizin tabirinizle iblisler tekrar gelebilirler. Siz... siz onları gördünüz mü?

Oscar başını usulca olumsuz anlamda salladı.

– Çok hızlı olup bitti. Uyuyordum... akşam biraz içersem çok derin uyurum ve o akşam da çok içmiştim. Uyandığımda karım yatakta değildi. Çocuğun odasına gidip baktım, kimse yoktu. So-

makta ıgıllıklar işittim. Bütün şu ıgıllıkları...

Gözleri, hafızasını heyecanından ayıran boşlukta yitip gitmişti. Emma elini onun omzuna koydu.

– Kapı açıldı, diye sözünü sürdürdü Oscar, aynı tekdüze sesle. İblisler uzun süredir köydeydiler, alkol yüzünden hiçbir şey işitmemiştim, ama uzun bir süre olmuştu! Arkadaşlarımın çoğunu çoktan katletmişlerdi. Sokaktaki evlerin ateşe verilmiş olduğunu görüyor, özellikle de bağırtıları duyuyordum. Dışarı çıkmak istedim. Bağırarak koşuşturan karaltılar vardı, her yanlarından kan fişkınyordu; kafalarından, kollarından, karınlarından... Sanki vücutlarında sulama hortumları vardı! Yanlarına gitmek, onlara yardım etmek, karımı bulmak için çıktım, ama... henüz birkaç adım ilerlemiştim ki, eğreltiotlarının arasına düştüm.

Bu sefer çenesi titriyor ve gözyaşlarına karşı mücadele ediyordu.

– Onları görmediniz mi, şu... iblisleri? diye sordu Tim. Öyleyse iblis olduklarını nereden biliyorsunuz?

– Gün doğarken uyandığımda katliamı gördüm! Hiçbir insanoglu bunu yapamazdı! Kızımı ve karımı aradım... Cesetlerin ortasında yüzdüm, ama öyle çoktular ki! Bana yardım etmeniz gerekecek! Benimle gelmeniz lazım, üçümüz nöbetleşe çalışabiliriz. Suya dalmanız gerek, çünkü suyun altında toplu halde bağlanmış daha çok ceset var!

Emma ürperdi, adam sayıklıyordu.

Tim sormaya devam etti:

– Biraz önce dağdaki çalışmalardan söz ettiniz, neyle ilgili bu çalışmalar?

– Öbür tarafta, Matakoo Burnu'na doğru, Ouia Koyu yakınında, çökmüş bir arazide dağı kazarak şeytana bir tapınak inşa ettiler.

– Neden söz ediyorsunuz? diye üsteledi Tim.

– Yaklaşık bir yıl önce, gemiler gelip adanın etrafını dolaştılar, sonra ormanın üstünde helikopterler aylarca homurtular çıkardı. Arkadaşlarla gidip baktık. Tapınaklarını inşa etmek üzere şehirden insanlar geldi. Başlangıçta bunun turistler için olduğunu düşündük. Sonra ordan gelen korkunç ıgıllıklar duymaya başladık! Gece gündüz kesilmeyen haykırışlar! O zaman kötü bir şey yapmakta olduklarını anladık!

– Peki, yetkililere hiçbir şey anlatmadınız mı? diye şaşıarak sordu Emma.

– Jandarma bize kuruntu yaptığımızı söyledi. Belediye başkanı, adamların çok para ödediklerini ve bu işin adanın gelişmesine büyük katkısı olacağını söyledi. Kimse bize kulak asmadı. Sonra

haykırışlar kesildi, oraya yürüdüğümüzde hiçbir şey duymaz olduk. Bu durum, her şeyin son bulduğu anlanuna gelmiyordu, sadece adamlar daha dikkatli davranmaya başladılar.

– Peki ya şu... saldırıdan sonra? diye sordu Tim. Bu iblisleri tekrar gördünüz mü?

– Hayır, sizinle karşılaşınca kadar kimseyi görmedim.. Hiç kimseyi...

Tim'le Emma bakiştılar, bu kez Oscar kendini tamamen bırakmıştı. Kızının ve karısının adlarını söyleyerek hıçkırmaya başladı.

Tim uzaklaşarak, yanına gelmesi için Emma'ya işaret etti.

– Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Emma.

– Bu adam bir alkolik! Yine de bir konuda haklı olduğunu düşünüyorum: Her şey şu tesislerden kaynaklanıyor.

– Oraya gidebilir misiniz?

– Oraya mı? Adamın ne dediğini duymadınız mı? Benim fikrimi soracak olursanız, geceki saldırganlarımız orada gizleniyorlar; kendimi aslanın ağzına atmaya niyetim yok!

– Gemilerden ve helikopterlerden söz etti, belki de bir liman ve bu cehennemi terk etmemizi sağlayacak bir araç vardır! En kötü ihtimalle, orda mutlaka bir radyo buluruz! Burda çürüyeceğimize şansımızı denemek daha iyi, öyle değil mi?

– Bilmiyorum, öyle olduğunu sanmıyorum. Hem sonra köydeki radyoyu ve kayıkları imha ettiklerine göre, başka yerdekilere neden dokunmasınlar ki!

– Tek şansınız bu. Sizce oraya gitmek ne kadar zaman alır?

Tim içini çekerek düşündü.

– Ouia Koyu adanın doğu tarafında. Bilmiyorum, en az beş saat herhalde.

Emma saatine baktı.

– Gece olmadan oraya varabiliriz, ama geri dönemeyiz.

– O zaman olmaz. Geceyi orda geçirme tehlikesini göze alamam.

Emma ona dikkatle baktı. Tim kararlıydı, Emma onun fikrini değiştiremeyecekti.

– Peki, burda uyur, şafağı bekleriz. Oscar'ın dediğine göre iki gündür etrafta kimse yokmuş.

– Kederini bulduğu içki şişelerinde boğduysa, hiçbir şey duymarış olabilir bence.

– En azından burdan şunu öğreniyoruz ki, kendimizi belli etmezsek paçayı kurtarma şansımız artar; demek ki kapı ve pencere açıklıklarını tıkamamalıyız. Panjurlar kapalı olursa ya da pencerelere tahtalar çakarsak, Oscar'ın tabiriyle şu... *iblisler* orda ol-

duğumuzu anlarlar. Kapıyı anahtarla kilitleyelim, ama dikkatleri evin üzerine çekebilecek başka hiçbir şey yapmayalım.

– *İblisler* mi? Siz buna inanıyor musunuz şimdi? diye şaşırarak sordu Tim, sesinde hafif bir alay tınısı da vardı.

– Hayır, ama onlara bir ad vermek de gerekiyor hani!

Sabahtan beri tek lokma yemediklerini düşünerek Emma, korku ve stresin azalmasıyla yeniden kendini hissettiren açlıklarını yatıştırmak için bir şeyler hazırlamak üzere mutfaka gitti.

Mutfak penceresinden sokağı gözleyerek sandviçler yediler. Fırtına yüzünden ortalık neredeyse kararmıştı. Şimşekler köyü aydınlatarak, yağmur altında donuklaşmış olan manzaraya birkaç saniye için yeniden renk kazandırdılar.

Oscar yemeyi reddediyordu. Koltuğunda büzülmüş, sabit gözlerle ayak tırnaklarına bakmaktaydı.

– Onu ne yapacağız? diye sordu Tim, iki lokmasının arasında.

– Karar verecek olan o. Yarına kadar kendi haline bırakalım onu.

Emma bir yudum soda içti. Tim bu fırsattan yararlanarak, kendisini rahatsız eden konuya döndü:

– Biliyorum ki bu iblis ya da... canavar varsayımı size saçma geliyor, ama siz de benim durumundasınız, burda ne olup bittiğini gördünüz, böyle bir şeyi hiçbir insanoğlu yapamazdı! Üstelik geçen gece eve saldıran şey de bir insan gibi davranmıyordu. Bu durumda... araştırmacı olun ya da olmayın, tanımadığımız bir yaratıkla karşı karşıya bulunduğumuza dair en ufak bir şüphe yok mu içinizde? Burda yaşayan ve dağdaki heriflerin serbest bırakılmış olduğu bir şey.

Emma bir an için onu süzdü, sonra sandviçini elinden bıraktı.

– Peki siz neden böyle bir şeye inanıyorsunuz? diye karşılık verdi.

Tim omuz silkti.

– Hiçbir şey bilmiyorum. Ben... şaşkın vaziyetteyim.

– Neden inanmadığımı size söyleyeyim: “Canavar” diye bir şey yok, bu bir gerçek. Buna karşılık, siz henüz keşfetmemiş olduğumuz bir tür, *Homo sapiens* özellikleri kazanmış bir tür hayvanı ima ediyorsunuz kuşkusuz.

– Evet, tam olarak böyle.

Emma başını olumsuz anlamda salladı.

– Hayır, imkânsız. Neden mi? Çünkü bu adaya saldıran şey zeki, uzun bir evrimleşmenin ürünü. Ve bu şey, bunca uzun zamandır gözden kaçmazdı. Yeryüzünün baştan başa kat edildiği, dip köşe araştırıldığı, derinlemesine incelendiği bir çağda yaşıyoruz.

Ayrıca en derin çukurları bile karış karış biliyoruz. İnsanoğlunun ulaşamadığı şeyleri de uydular inceledi. İki ünlü paleoantropolog olan Conway Morris ve Whittington'un geliştirdikleri teoriye göre, yaşam eğilimi, başka birçok türün zararına olacak şekilde az sayıda türün zenginleşmesi yönündedir. Yaşam var olanı zenginleştirip, sağ kalışa uyum sağlamaya yardım ediyor. Dolayısıyla yaşam, durgunluk ya da gerilemeyi desteklemiyor. Nereye gelmek istediğimi anlıyor musunuz?

Tim huzursuzca suratını buruşturdu.

– Hiç anlamıyorum...

– Yaşam gelişir, ilerler, zenginleşir, yayılır. Bir hayvan türü yok olmaya yüz tutmuş halde burda kalamazdı, aksi takdirde evrimleşmiş olamazdı. Eğer başka bir tür, bizimkine benzer bir gelişmişlik düzeyine ulaşmak için bu gezegende bizimle aynı zamanda büyüseydi, bugün onu biliyor olurduk. Conway Morris'le Whittington'un teorisini son raddede makro düzeyden mikro düzeye kaydırırsam; bu tür, yakın çevresindeki diğer türlerin gelişimine muhtemelen zarar verirdi, biz de daha küçük türlerin yok oluşunu, diğerlerinin ise asalaklarından kurtulmak için kaçışlarını gözlemledik. Kısacası, yaşamın, özellikle de fazlasıyla evrimleşmiş, dolayısıyla baskın yaşamın gözden kaçması mümkün değildir. Eğer doğrudan fark edilmiyorsa, varoluşun büyük küvetinde acımasızca yarattığı anaforldan kaçılmaz. Hem bugüne kadar hiç bu tür olaylar kaydetmedik.

– Belki de bu, yeraltında yaşayan bir tür olamaz mı? Bu yüzden de hiç keşfedilmemiştir!

Suratlarına, çakan bir şimşegin ani ışığı çarptı.

– Zeki, dedi Tim! Arabaları suya atacak ve bir radyoyu imha edecek kadar zeki! Hayır, gülünç bu! Bu adaya saldıranlar insan, başka bir şey değil!

Emma Oscar'ın yanına dönüp, bir şeyler yemesi ve biraz su içmesi için ısrar etti. Adamın çatlamış dudakları onu endişelendirmişti. Oscar nihayet yiyeceği kabul etti ve düşünmeden yalayıp yuttu. Sonra bir çerçeve getirip Emma'ya uzattı. Canlı renklere bürünmüş ve son derece neşeli bir kadının kucağında gülümseyen, küçük bir kız çocuğunun fotoğrafıydı bu.

– Pauline ve karım Lorette. Güzeller, değil mi? Onlardan bahsederken geçmiş zaman kullanmak istemiyorum, bu sizi rahatsız etmez umarım.

Emma nezaketten çok, adamın ruhsal durumunu anlamak için bir süre onunla çene çaldı. Oscar'ın, "tatildeki" ailesinden söz et-

neyi tercih ettiğinde, bilinçlilik anlarının, katatoniye yakın boşluk geçişlerinin ve sayıklama nöbetlerinin arasında gidip geldiğini fark etti. Oscar kelimenin üzerinde ısrarla durmaktaydı. Ailesi “uzun bir tatile” gitmişti.

– Biliyor musunuz, beni asıl üzen, diye ısrar etti, bu kadar çabuk, bana haber vermeden gitmiş olmaları. Pauline’e sarılamadım bile! Ama Lorette bu! Bir şeye karar verir ve anında olmasını ister!

İkinci sonunda Oscar, yan odadaki yatağında uyuyordu. Fırtına azalmamıştı ve Tim’in canı sıkkın görünüyordu. Emma genç adamın yanına gitti.

– İşler yoluna girecek gibi görünmüyor.

Tim somurttu.

– Bu hava bize yardımcı olmayacak! Böyle giderse hiçbir gemi buraya yanaşmaz. Köyden ayrılmak istesek... bu sefer de patikalar su içinde kaldığı için geçilmeyecek.

– Bizim için geçerli olan düşmanlarımız için de geçerli ama.

Tim’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

– Bir asker gibi konuşuyorsunuz. Şimdi düşününce, Sarah Connor’ı anımsatıyorsunuz sanki.

– Sarah kim?

– *Terminator*’u seyretmediniz mi?

– Benim hilem daha çok kitaplar. Yine de bu fırtına bize engel olduğu kadar bizi koruyor da.

– Umarım, diyerek içini çekti Tim.

Akşam, gaz lambasının etrafına yerleşerek yemek yediler. Oscar aklı başında görünüyor, yine de yakınmıyordu. Gözyaşları tükenmişti. Onlara köyden, koya bakan arazide futbol oynamanın çocuklara verdiği mutluluktan, sevmediği erkek kardeşinden ve kendisinin roma olan düşkünlüğünden söz etti. Oysa gün boyunca Emma onu içki içerken görmemişti, Oscar bu konuda bir çaba da göstermemişti. Trajedi onun bu isteğini söndürmüştü.

Oscar yatmaya gittiğinde, Emma bundan böyle onun aklı başında kalacağı konusunda umuda kapıldı. Yol arkadaşları olacaksa, kendine hâkim olmayı becerebilmesi daha iyiydi.

Tim bir süre gözden kaybolduktan sonra, kollarında bir sürü romanla geri döndü.

– Bunları dipteki garajda buldum. Uyumanıza yardımcı olurlar diye düşündüm.

– Çok naziksiniz, teşekkür ederim Tim.

Kitapların sırtlarını inceledi ve Malraux’nun *İnsanlık Duru-*

mu'na gelince durdu, bu kitabı hiç okumamıştı. Soğuk suyla yıkandıktan sonra bir battaniyeyle kitabını alarak divana yerleşti.

– Boş bir oda var, diye ona bilgi verdi Tim.

– Biliyorum, ama rahatsız olmazsanız aynı odada uyumamızı tercih ederim.

“Ama aynı yatakta değil” diye belirtmeye cesaret edemedi. Tim onu süzdü ve başını salladı.

– Sizi rahatsız etmeyeceksem, elbette.

Karşılıklı koyduğu iki koltukla üstünkörü bir yatak yaptı; çok geçmeden yorgunluk her ikisini de kâbusların karanlık dünyasına yollamıştı.

Emma sık sık ter içinde uyandı, korkunç bir şey olması dışındaki rüyasında ne gördüğünü hiç hatırlamadı.

Gözlerini tekrar açtığında, saatin çok ilerlemiş olduğu hissine kapıldı. Zihninde hiçbir puslu anı, uykusundan geride hiçbir korku kırıntısı yoktu.

Bu sefer neden uyanmış olduğunu sordu kendisine.

Yağmur durmuştu, Emma damlaların bitkiler üzerinde çıkardığı çıtırtıyı duymaz olmuştu. Çevresinde ışık vardı.

Dirseklerine dayanıp doğruldu.

Işık, salondaki gaz lambasından gelmiyordu, lamba karanlığa gömülmüştü. Bu ışık dışarıdan geliyordu. Emma battaniyesine sarınarak mutfığa gitti.

Pencereden, sekinin üzerinde ayakta duran Oscar'ı gördü, elinde tuttuğu elektrik fenerini köye doğru sallıyordu. İçlerinde iki mumun yandığı iki fener kirişin üstüne asılmıştı.

Oscar, ev döşemesinin gıcırdadığını duyup döndü. Emma'yı görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, büyük bir el hareketiyle ormanı ve sokağı işaret etti:

– Her şey yolunda. Burda olduğumuzu haber verdim onlara!

Emma'nın kanı dondu.

Gece geç saatlerde, Midi doruğunun çevresindeki rüzgâr şiddetlenmişti. Dağın yamaçlarını dövüyor, karları havalandırıyordu. Yoğun kar taneleri kendi etraflarında dönerek gökyüzüne yükseliyor, sonra siyah dağ çıkıntılarına çarpıp dağılıyorlardı. Dağ, devasa bir elin indirdiği şamarlara maruz kalmaktaydı adeta.

İç karartıcı uzun bir koridorun kat ettiği, kahverengi duvarlarında beyaz bir aydınlatmanın bulunduğu rasathane bodrumlarında ağır kapıların çoğu kapalıydı. Biri hariç. Bu kapının ardında, tozlu bir çalışma masasıyla, yanan bir masa lambası vardı; Peter DeVonck, koltuğuna gömülmüş, bir klasör yığınına incelemektedir. Duvar saati, gece yarısını çeyrek geçeyi gösteriyordu.

Peter, tanıdığı personelin dosyalarını gözden geçirmekle işe başlamıştı. Estevenard, Ménard, Palissier, Scoletti... son olarak da bizzat Grohm'unkini. Grohm biyoloji doktoruydu, evrime bağlı beyinsel değişimlerin yeniden örgütlenmesi konusunda uzmanlaşmıştı. INSERM'in² biyoloji departmanında yardımcı araştırma müdürü olarak çalışmış; genetik, gelişme ve evrim biyolojisi ile bitki biyolojisi programlarını denetlemişti. Peter, Grohm ile Louis Estevenard arasında bir bağlantı olduğunu fark etti; Estevenard da aynı departmanda, sinir bilimleri programında çalışmıştı. Demek ki yaklaşık on yıldır birbirlerini tanıyorlardı.

Bunu öğrenmem iyi oldu. Muhtemelen arkadaşlar, her halükârda birbirlerini iyi tanıyorlar. Bu işe yarayabilir...

Grohm üç yıl önce INSERM'den ayrılmış, Peter'in söz edildiğini hiç duymadığı özel bir şirkete geçmişti. Orda, araştırma ve geliştirme departmanının sorumluluğunu üstlenmiş, özellikle de "Beyne biçim verilebilirlik" üzerine bir inceleme yürütmüştü.

Peter, doruktaki altı araştırmacıdan beşinin Grohm'la aynı zamanda bu özel laboratuvarda çalıştığını fark etmişti. Grohm orda sadece iki yıl kalmış, sonra ekibiyle birlikte GERIC şirketine katılmıştı.

Peter şimdi, gensel işlev mekanizmalarını kısaca açıklayan bir raporun kopyasıyla ilgilenmekteydi. Konunun herkesin anlayacağı biçimde sadeleştirilmesi karşısında hayret etti. Burda çalışan bilim adamlarının bu tür basitleştirmelere hiç ihtiyaçları yoktu. Demek ki bu rapor bir çömeze yönelikti. Fakat şu ya da bu malzeme alımı belgeleri ve diğer ayrıntılar konusunda gösterilen kaygı göz önünde tutan Peter, raporun bir şirket ortağı için hazırlandığını anladı. Bu rapor, LeMoll için mi yoksa genetik konusunda hiçbir bilgisi olmayan, GERIC'in yüksek düzey sorumlularından birine mi hazırlanmıştı?..

Gensel işlev araştırması kısaca, genom bileşenlerinin işleyişini anlamaya yarıyordu; genom ise bir türün DNA'sında, dolayısıyla kimlik kartında ve aynı anda tüm vücudun kullanma kılavuzunda kodlanmış genetik malzemesiydi. Peter'i daha fazla hayrete düşüren ise... insan organizmaları üzerinde çalıştıklarını okumak oldu. Daha önce GERIC'ten söz edildiğini hiç duymamıştı; oysaki insan genomu araştırması, çözüm üreten yayınlarla birlikte tutarlı kaynaklar, diğer programlarla ortak çalışmalar olmadan gerçekleştiremezdi, çünkü 1995 yılındaki Bermuda anlaşmasından sonra, şifresi çözülmüş her sekans fragmanı anında internette yayımlanmak zorundaydı. Kısacası, gizlice bir şey yapılmasına imkân yoktu.

Peter nihayet son sayfada, bu esraren giz girişim ile ilgili bir bilgi buldu. GERIC'in açılımı: Kozmetik Yenilik İçin İnceleme ve Araştırma Topluluğu. Kendi içinde bu bir anlam ifade etmiyordu. Bu yutturmacanın altında kim vardı? Büyük gizlilik içinde şüpheli çalışmalar yürütmek için, itibarlı isimler ile doğrudan bağlantısı olmaksızın anonim bir yapı sergileyen bir kozmetik şirketler topluluğu mu? İnsanın gensel işlevinin araştırılması ile kozmetik arasında nasıl bir ilişki olabilirdi? Mükemmel parfümü yaratmak mı, makyajın molekülünü bulmak mı yoksa? Ne maskaralık!

Ben ne durumdaydı? Genç sosyolog, aldatma amacıyla bodrum kattaki önemsiz bir dosyanın içine okuyacağı belgeleri koyarak salona çıkmış, orda çalışıyordu. İşin içinden çıkamayıp uyuymaya mı gitmişti?

Basamakların tepesindeki kapı Peter'in duyacağı kadar sert bir şekilde kapandı.

Kurttan söz edildiğinde hem de!

Bacakları uyuşmuş halde yerinden kalktı, yoğunlaşma yüzünden beyni yorulmuştu.

Merdivenden inen kişi adımlarını duyurmama çabasıındaydı, ama ayak sesleri yine de uzun koridor boyunca yankılanmaktaydı.

Bu önlem Peter'i kaygılandırdı. Gelen Ben değildi. Kapıya yaklaştı.

Kapı zincirlenmemiş. Biraz önce geri döndüğümde kilidi takmadım. Peter, ihmalin korkunç müttefiği olan güvenine lanet okudu.

Kim olabilirdi bu?

Groh'm'un adamlarından biri mi?

Jacques. Jacques Frégent belki de...

Peter kapının aralığında şöyle bir göz attı.

Karanlıkta uzun, ince bir karaltı görüldü.

– Profesör DeVonck? Orda mısınız?

Peter bir an tereddüt etti, bu sesi tanıyordu. Gizlendiği yerden çıktı ve Georges Scoletti'yi gördü.

– Burda ne yapıyorsunuz?

– Sizi arıyordum. Yukarısı açıktı, ben de gelebilirim diye düşündüm, dolabın yer değiştirdiğini görünce çalışma yerlerimizi keşfettiğinizi anladım. David Grohm'a bunu söylemediniz mi?

– Hayır, söylemeyi istediğimden emin değilim.

– Sakın söylemeyin!

Yüzündeki ifade karşısında Peter kasıldı. Scoletti, Grohm'dan panik derecesinde korkuyordu.

– Kaygılanmayın, böyle bir niyetim yok.

– Çıkalım burdan, burda kalamam, çünkü çıkarken beni görürlerse her şeyi anlarlar. Gelin, mutfakta daha güvende oluruz.

Peter ise tersine, kendisinin burda güvende olduğunu düşünüyordu, ama tek bilgi kaynağına zıt gitmek istemedi, üstelik adam her an fikir değiştirebilirdi. Gitmeden önce Scoletti Peter'den mutfakların önünden geçip, kapıların ardında kimse yoksa kendisine işaret etmesini istedi.

Soğuk odaya girdiklerinde, Scoletti gidip bir şişe viski, iki bardak ve iki tabure aldı; arka tarafa, pastaların bulunduğu köşeye yerleştiler. Mevcut tek aydınlatma, eczacının ikisinin arasına koyduğu elektrik feneriydi.

Mutfaktayken, Peter eczacının kaprisinin sebebini daha iyi anlıyordu: Sağda solda birçok kapı vardı, eğer biri gelecek olursa Scoletti beş saniyede gözden kaybolabilirdi.

Bu adam iyi bir gizli ajan olabilirmiş! diye içten içe eğlendi Peter.

Ama yaşadığı gerilim yüzünden Scoletti kaskatıydı.

– Diskin şifresi için teşekkür ederim, diyerek söze başladı Peter.

– Okudunuz mu?

– Evet. Kısaydı ve bizim dinsiz kafamızın pek alabileceği gibi değildi. İtiraf ediyorum ki pusulayı biraz şaşırdım. Neyi araştırıyorsunuz? Başlangıçta, şiddet mekanizmalarını tanımlamak ve inhibitörler geliştirmek için bir beyin kartografisi olduğunu düşündüm, ama bu geceden sonra tereddüt etmeye başladım. Saldırganlık itkilerini ortadan kaldıran bir parfümün peşinde olabilir misiniz?

Scoletti iki bardağı bolca doldurdu ve kendisinininkini dudaklarına götürdü.

– Hayır, tam olarak değil, diye fısıldadı, boğazını yakan koca bir yudumu içtikten sonra. Baştan başlayacağım, ama daha önce, bana yardım edeceğinize dair söz vermelisiniz.

– Yani?

– Her şeyden önce, burda, dorukta olduğumuz sürece, size hiçbir şey anlatmamışım gibi davranacaksınız. Hem de hiç. İşbirliğimizi belli eden en ufak bir gülümseme ya da bakış durumunda mahvolduk demektir. Kendimi güvende hissettiğim zaman ben size yaklaşıyorum. Kuralları ben koyacağım, bunu ya böyle kabul edin ya da baştan vazgeçin. Sonra, bütün bu mesele patlak verince, benim lehime tutum alacaksınız. Bu projeye girmekle çok büyük aptallık ettim, doğru, ama pişmanım. Yaptıkları şeyi hiç benimsemiyorum, bu işe ortak olmak istemiyorum.

– Neden onlardan ayrılmadınız? Dışarı çıktığınızda sizi bununla suçlayabilirler...

Scoletti başını hızla iki yana salladı.

– Mümkün değil. Bir kere projeye dahil oldun mu artık çıkmazsın.

– Yine de, özgürsünüz...

Scoletti elini Peter'in koluna koyarak sözünü kesti.

– *Onların* halka açıklanmasına izin veremeyeceği şeyler biliyoruz. Eğer bunlar duyulsaydı, anarşi yaşanırdı! Yeryüzüne terör hâkim olurdu!

– Siz neden söz ediyorsunuz?

Scoletti içkisinden bir yudum daha içti.

– Baştan... Baştan başlamak lazım. On üç yıl bir ilaç grubu için çalıştım...

– Kinkey&Praud, biliyorum, dosyanızı okudum.

Scoletti gözlerini ayırmadan Peter'e baktı.

– İki yıl önce David Grohm'un ekibi tarafından işten alınıp, geniş imkânlarla sahip ve beyin araştırması, özellikle de onun şekil verilebilirliği konusunda iddialı projeler peşinde olan küçük bir kuruluşa dahil edildim. Aylar sonra, çalışmalarımızın büyük çapta Fransız ordusuna satıldığını öğrendim. Ortada büyük paralar dönüyordu ve rakiplerimizi alt etmek için büyük bir aciliyet söz konusuydu. Araştırma alanında, tabirimi hoş görürseniz, bu denklem genellikle şeytanın denklemidir. Milyon avrolar çarpı acele eşittir. Her şeye hazır. Yorgunluk, ortak başarı ve yedi günün altısına yayılan bir çalışma gibi mümkün olan tüm hileleri kullanarak ekibimizi kaynaştırdıktan sonra Grohm, yönetmelik protokollerinden ayrılmanız için bize yavaş yavaş baskı yapmaya başladı. Karşıdan bakıldığında bu aptalca gelir insana, ama olayın içindeyseniz durum bambaşkadır: Grup dinamiği ve başarı bir sarmal gibidir. Buna başarmanın adrenalinini de ekleyin, artık duramazsınız. Sizin ekibiniz en iyisidir; buraya varmak için her şeyini vermiş, her şeyi feda etmiştir; sonuca, dünyada bu noktaya ulaşan ilk ekip olmanın eşiğindedir; ama rakip sizi kafa farkıyla geçip ipi göğüslemek üzeredir, sizden daha güçlü olduğu için değil, ek imkânlarla sahip olduğu ve zaman kazanmak için sizin ilk keşiflerinizden yararlandığı için. İşte bu katlanılmaz bir durumdur. O zaman çalışmaya hız verilir, izin çerçevesinin önce biraz, sonra biraz daha ve giderek daha da fazla dışına çıkılır. Sonunda, cömertçe ödemeler yapılan insan kobaylar üzerinde tamamen yasadışı deneylere girilir; önce meteliksiz öğrenciler, ardından daha az geveze olan ve ne de olsa kimsenin inanmayacağı dilenciler üzerinde hızla çalışmalar yapılır.

Peter de şimdi alkolle ısınma ihtiyacı hissediyordu.

– Bir aksaklık mı yaşandı? diye sordu.

– Duruma tamamen hâkimdik. Her şey denetim altındaydı. Ta ki geçen haftaya kadar.

Bakışlarını aniden aşağıya çevirdi. Bardağının içinde kayboldu adeta.

– Çok hızlı gittik. Tükenmiştik, yaklaşık bir aydır kimse evine gitmiyordu, kafamız sonuca ulaşmaya takılmış vaziyette hayatımızı bu laboratuvarı geçiriyorduk. Bazıları bu yüzden ailelerinden oldu. Bir akşam, hastalarımızdan biri çok ağır bir bedel ödedi. Beyninde geri dönüşü olmayan bir hasar oluştu; onu bitkiye döndürmüştük. Bu olaydan sonra proje çöktü, rekabet tarafın-

dan alt edildik ve hayatlarımız mahvoldu.

– LeMoll bunun üzerine mi geldi?

– LeMoll mü? Hayır, o bir piyon! İşimizin bittiğini düşündüğümüz sırada, Grohm tekrar gelip bizi buldu. Bizim için bir çıkış yolu biliyordu. Özel bir çalışmadan, hâlâ sürdürebileceğimiz yegâne işten söz etti. İyi para kazanacaktık. Çok net hatırlıyorum, bize şöyle demişti: “Ama dikkat edin, heyecan verici bir iş değil bu, hayır hiç değil! Bu seferki, insanlık için yapılan yaşamsal bir çalışma olacak. Eğitim sırasında içinizden her birinizin düşünüyüşü türden bir araştırma, imkânsız görünen bir hayal, artık gerçeğe dönüşecek. Öylesine yaşamsal ve öylesine acil ki, kimse bu işin altına elini sokamaz. Peki neden biliyor musunuz? Çünkü, siyasi geçerlilik belgelerini beklemek, bitmez tükenmez yasal prosedürleri takip etmek kimsenin harcı değil. Hızlı hareket etmek, işi iyi yapmak lazım. Çünkü insanlığın geleceği buna bağlı. Zamana karşı girilmiş çılgın bir koşu bu. Üstelik bu sefer, türümüzün hayatta kalması için bize başarıma imkânları da sunulacak.”

– Siz de mecburen reddedemeyecektiniz, diye onun sözünü tamamladı Peter.

Scoletti boğumlu işaretparmağını uzattı:

– Şimdi ne düşündüğümü biliyor musunuz? Daha önceki tüm bu hikâye, şu zavallı adama yapılan lobotomi, Grohm ve onun üstündeki adamların bizi hazırlamak için kurguladıkları bir oyundu. Başka seçeneği olmadığından gizlilik içinde çalışmaya hazır, yetkin bir ekip oluşturmak için. Bizi oyuna getirdiler. Önce bizi yere serip, sonra köle olalım diye itibarları sayesinde yeniden ayağa kaldırdılar!

Koridorda, uzak olmayan bir yerde bir kapı gıcırdadı. Scoletti, taburesinden fırlamaya hazır halde dikeldi.

– Muhtemelen bu Ben’dir, diye onu rahatlatmak istedi Peter. Gecenin bu saatinde ondan başka uyumayan yoktur.

– Bundan emin olmayın!

Scoletti, ayağa kalkıp yemekhaneye yaklaştı, Peter de onu takip ediyordu. Ana giriş kapısının altından bir lambanın solgun ışığı sızdı.

– Arkadaşınızın elinde bir fenerle yürüyeceğini sanmıyorum! dedi çılgına dönen eczacı, telaş içinde mutfakın arka tarafına doğru koştu.

– Durun!

Peter onu tutamadı. Scoletti ters taraftaki kapıyı açmıştı bile, onun gelmesini engellemek için arkasına döndü:

– Bizi birlikte görmemeliler! dedi dişlerinin arasından çıkan ısıklık gibi bir sesle.

– Aşağıda bir hücre var, ne işe yarıyor?

– Hiçbir işe, hiç kullanılmadı, sonuç olarak bütün deneylerimizi adada sürdürdük. Tüymek zorundayım.

– Georges, GERIC’le ne yaptığınızı söyleyin bana.

– Açıklaması çok uzun sürer. Yarın mümkün olursa yanınıza gelirim, size anlatacak çok şeyim var.

Peter onu kazağının kolundan yakaladı.

– Georges, lütfen. Söyleyin. İnsan kobaylar üzerinde testler yapıyorsunuz, öyle değil mi? İnsan üzerinde genetik deneyler, doğru mu?

Scoletti karanlıkta Peter’i süzdü, gözlerine bir şefkat ifadesi yerleşti. Peter’i yıkmak, onu kirletmek istemiyormuşçasına tereddüt etti.

– Ondan daha da beteri korkarım, dedi.

Yemekhane kapısının kolu yavaşça döndü. Scoletti kolunu Peter’in elinden kurtarıp uzaklaştı. Yine de şunları fısıldayacak zamanı buldu:

– “Gaia Teorisi” dosyasını bulun, her şeyin kaynağı o!

O gece, gece yarısını çeyrek gece Benjamin Clarin'in gözkapakları iyice ağırlaşmıştı. İki saati aşkın bir süredir istatistik sayfalarını didik didik etmekteydi ve artık hali kalmamıştı. Grohm'un gizli arşivlerini karıştırarak Peter ve o, yüzyıllar boyunca şiddetin dinamiklerine dair bu incelemeyi bulmuşlardı. Arka arkaya bir sürü istatistik sıralanmış olsa da, bu sosyolojik bir incelemeydi ve Ben bu işi hemen kendisine ayırmıştı.

Kapı açılıp da bıyıklı güneybatılı, iriyarı İzlandalı ve güzel Fanny görününce uyusukluğundan sıyrıldı.

– İyi akşamlar! diye selam verdi Olaf, durmaksızın geçerken.

Paul de aynı şeyi yaptı. Fanny ise, kendisini bırakıp yollarına devam etmeleri için onlara işaret etti. Gelip Ben'in karşısına oturdu. Her üçü de kalın anoraklar giymiş, bere ve eldivenler takmıştı.

– Dışarda mıydınız? diye hayretle sordu Ben. Hem de bu havada?

– Korunaklı yerde durmak mümkün, hava almak iyi geliyor. Peki ya şu iş, ilerleme var mı?

Ben bir gün önce okuduğu şeyleri güçlkle çözmeye çalışırken Fanny ona arkadaşlık etmişti. İki bölüm arasında çene çalmışlar, o çalışırken Fanny de Christian Lehmann'ın bir romanına gömülmüştü. Ben onun yeni boşanmış olduğunu öğrenmişti; başından geçen, iki yetişkinin hikâyesine dönüşememiş olan bir gençlik hikâyesiydi. Uzun boylu, sportif biri olan Fanny, arazide bisiklet kullanmaya düşküncü, yarı maraton koşucusuydu; bir ara Fransız boksunu da denemiş, burnu kırıldıktan ve estetik ameliyatı için bir servet harcadıktan sonra bu işi bırakmıştı. Entelektüel, canlı ve güzeldi. Ben onun cazibesine kapılmıştı.

Çok tuhaf bir koku alan Ben, burnunu havaya dikip derin derin nefes aldı.

– Hintkeneviri, diye bağırdı. Esrar kokuyorsun! Neden sıvışıp durduğun anlaşıyor!

– Yakalandım! diye itiraf etti neşeyle Fanny. Olaf ve Paul iyi uyumak için ota ihtiyaç duyuyorlar. Ben içmiyorum, ama hava almak için bu durumdan yararlanıyorum. Bu arada, bana cevap vermedin!

– Evet, ilerleme var. Kendince bir ritim içinde. Baksana, beni dışarı çıkarır mısın? Boğuluyorum burda.

Fanny'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

– Sıkı giyin!

Yirmi dakika sonra, yüksek bir kubbenin yanındaki bir teras-taydılar, kısmen bir sundurmayla korunuyorlardı. Fanny, binalarının sağ kanadındaki projektörleri çalıştırmıştı; boşlukta belirip, bir mendireği döven dalgalar gibi gökyüzüne savrulan karı hayranlıkla seyrediyorlardı. Daha ötede, Ben, komplekse hâkim büyük cam yapının tepesindeki köprünün ölgün ışıklarını şöyle böyle seçmekteydi.

İri kar taneleri, atkılarından içeri girip boyunlarında eriyordu. Giysilerin içine işleyerek, yavaşça vücuda nüfuz eden keskin bir ayaz vardı. Uzun vadeli ölümcül bir soğuktu bu. Dondurucu köpüğün kırbaç gibi indiği ışık perdesinin ötesinde, yeryüzüne karanlık çökmüştü.

– Etkileyici bir görüntü, diye bağırdı Ben, rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak. Başka bir gezegende kaybolmuşum gibi hissediyorum kendimi!

– Görüyorsun, keyiflenmek için esrara gerek yok! Bak!

Ben'in kolunu yakaladı ve öbür eliyle, projektörlerin birinin altında karı helezon halinde çeviren bir burgacı işaret etti. Fırtına vücutlarını kamçılıyordu, kükreyen güçlü bir esinti onları aniden arka duvara yapıştırdı. Şaşkınlıkla olduğu kadar keyifle de bağırdılar. Korkuluk olmasaydı, Ben boşluğa, şu dipsiz uçuşuma doğru sürükleneceğinden korkabilirdi.

Çığlıklarının ve gülüşmelerinin ardında korkunun saklandığını anladı. Aslında bu yer o kadar da eğlenceli değildi. Ürkütücüydü. Doğanın öfkesi karşısında hiçbir insan burda dikilip duramaz ve korkmamazlık edemezdi. Fırtınanın aniden celallenmesi, insanın boşluğa uçması için yeterdi. Kimse mukavemet edemezdi. Sonuç olarak, burda durmak ve hayatta kalmak, alçakgönüllü olmayı ve yaratıcımıza saygı duymayı öğretiyordu insana.

– Ben? İçeri girmek ister misin?

Genç adam berenin altında uçuşan sarı saç tutamlarını inceledi.

– Sanırım bu daha ihtiyatlı bir davranış olur.

Tam kapıdan girmek üzerelerken Ben, en yakın binanın pencelelerinin gerisinde, bir elektrik fenerinin gezindiğini gördü.

– Bu normal mi? diye bağırdı.

– Grohm'un yarmaları... Gece devriyesindeler. Neden diye sorma, bilmiyorum! Hadi gel!

İçeri girdiklerinde nefes almak ve heyecanlarını bastırmak için bir dakika durdular.

– Burnundan solumak burda bir spora dönüşüyor! diye dalga geçti Ben.

– İnsana mütevazı yerini bildiriyor!

Ben, aniden ciddileşerek Fanny'ye baktı.

– Bu dediğin şey tuhaf. Az önce ben de aynı şeyi düşünüyordum. İnsan bunu görüp de o anda yeryüzünde olup biten her şeyi, mesela yavaşlayan akıntıları, düşmesi gerektiği yerde yükselen ısyı ya da bunun tam tersini; yer sarsıntılarını, tsunamileri, volkanik püskürmeleri düşündüğünde... Bütün bunlar mevsimlerde meydana gelen değişimle birlikte başladı; şu geldiğimiz duruma bak şimdi.

– Bunalımın ayak seslerini duyar gibiyim, dedi Fanny beresini çıkarırken.

Saçları kızarmış yanaklarının üzerine düştü, Ben'i dikkatle inceledi.

– Hayır, daha çok.. nobranlığın olmasın? Bizim kadar kırılgan varlıklar, dışarıda ortalığı kasıp kavuran böyle bir kudurganlık karşısında ne yapabilir ki?

– Sayımız üstün gelmemizi sağlayabilir, dedi Emma. Beyin sayımız, bize özgü olan şu yaratıcı zekâ, öyle değil mi?

– Bizi buraya getiren şu zekâ mı? Gezegeni yağmalamak, savunmalarını yok etmek, kaynaklarını kurutmak için kullandığımız zekâ, öyle mi? Fanny, aklımızı başımıza toplayalım, XX. yüzyılın sonlarından beridir insanoğlu her şeyin dibine darı ekmekte olduğunu biliyor. Peki buna karşılık ne yapıldı? Ekonomiyi duvara toslatmamak, siyasi partileri finanse eden lobileri gücendirmek için, hiçbir değişiklik yaratmayan sembolik önlemler alındı. Çocukluğumda bana öğretilen şey, demokrasi düzeninde yaşadığım ve insanın iyi olduğuydu. Oysa görüyorum ki, baskı grupları iktidarda ve insan da açgözlü.

Fanny, mantıklı olduğunu bildiği bu acımasız konuşma karşısında susup kalmış, sessizce duruyordu.

Ben suratını buruşturdu.

– Ortamın içine ettiğim için üzgünüm, diye özür diledi.

Fanny yaklaşarak onu öptü. Ben'in gözleri fal taşı gibi açıldı, tam bir şaşkınlık içindeydi. Sonra kendisini bıraktı ve aynı özenle o da Fanny'yi öptü. Odaların olduğu bölüme inip, Fanny'nin odasının önünde durdular.

– İstedığinin bu olduğuna emin misin? diye sordu Ben.

Fanny'nin yüzünde sevecen bir gülüş belirdi ve vücudunu Ben'inkine yapıştırarak kapıyı itti. Paltolarının önü açıldı, hafifçe hareket eden vücutları birbirine değmekteydi. Ben bu coşkuya teslim olarak tüm mantığını bir kenara bıraktı, elleri genç kadının kazağının ve gömleğinin altına kaydı, sutyeninin kopçalarını açtı, yuvarlak ve yumuşak memelerini okşadı.

Son noktasına ulaşmış olan arzu, artık taşıyor ve genç adamın damarlarına yayılıyordu. Vücut zihni yönetiyor, eğitimin yerini içgüdüler alıyordu; ilkel bir kendinden geçiş peşinde, birbirlerini sarmalamak üzere odada kayboldular.

Haz gözlerini kör etmişti, ne koridordaki ayak seslerini ne de biraz ötede açılan kapının sesini duydular.

Onlar hazzın derinliklerinde kaybolmuşken, Scoletti'nin suratı şişiyor, gözleri yuvalarından fırlıyor, dudakları morarıyor, boğazından korkunç hırıltılar çıkıyordu.

Gözbebeklerinin çevresinde onlarca damar patladı.

Boşanan her kan seliyle birlikte hayatın birazı daha vücudunu terk ediyordu.

Kısa sürede gözleri lal rengi bir bataklığa, kızıl ölüm bataklığına gömüldü.

Emma gözlerini Oscar'dan ayırmıyordu.

– Tim! Tim! Kalkın! Ciddi bir sorun var! diye bağırdı.

Tim, belden yukarısı çıplak, suratı ve zihni uykunun etkisiyle hâlâ karman çorinan vaziyette koşup geldi. Oscar'ı ve dikkatleri eve çekmek için yaktığı ışıkları görünce ayıldı.

– Burdan çıkmamız lazım! dedi eşyalarına doğru seğirterek.

Emma kendisini sarmalayan battaniyeyi bırakıp hızla giyinmeye gitti. Sırt çantasını taktı ve sekiyi işaret etti.

– Peki ya onu ne yapacağız?

– Bizimle gelmesi söz konusu olamaz, bu herif kendisi ve bizim için tehlikeli! Başının çaresine baksın.

Oscar pencerenin kenarına gelip onlara bilgi verdi:

– Onlara haber verdim! diye bağırdı, sesini değişikliğe uğratan camın ardından. Karıma ve kızıma! Geri dönecekler! Geliyorlar, duyuyorum onları!

Tim kapıyı açarak, duyuları tetikte, gecenin içinde hareketsiz durdu.

Öfkeli ve çılgınca seslerin karıştığı tiz çığlıklar geldi ormandan.

– Ordalar, diye haber verdi Tim.

– Hâlâ kaçabilir miyiz? diye sordu Emma.

Tim durumu ölçüp biçtikten sonra, kafasıyla “hayır” işareti yaptı.

– Geldiler bile, bir karaltı gördüm. Oscar'ı içeri sokun!

Emma zavallı deliyi içeri çekerken, Tim mumları söndürüp ağaçların arasına attı ve kapıyı anahtarla kilitledi.

– Bana yardım edin de dolabı buraya çekip, girişi tıkayalım, dedi Emma'ya.

Mobilyayı taşımaya başladıkları sırada Oscar gelip aralarına girdi.

– Hayır! Ne yapıyorsunuz? Karım bu işten hiç hoşlanmayacak! Her şeyi kıracaksınız!

Tim onu hoyratça itti. Elindeki elektrik fenerinin ışığı odanın içinde dönerken, Oscar sırtüstü yere düştü. İnlemeye başladı. Sızlanmalar ve çığlıklar yaklaşıyordu.

Kapı takviye edildikten sonra, Tim fenerini banyoya doğru tuttu.

– Penceresi olmayan tek yer burası, diye açıkladı, sadece küçük bir vasistas var, ordan geçemezler.

Emma yerdeki Oscar'ı işaret etti:

– Onu burda bırakırsak ölür.

– Adam deli.

Emma mutfığa seğirtti ve elinde ağır bir nesneyle geri döndü.

– Ne yapıyorsunuz? dedi Tim, şaşkına dönmüştü.

– Korkunç bir şey, ama onun iyiliği için.

Elinde tuttuğu rom şişesinin açtı ve Oscar'ın burnunun altında gezdirdi.

– Koklayın! dedi. Tanıdınız mı? Bayıldığınız şey bu. Huzur, unuttu bu işte. (Oscar kafasını Emma'ya doğru çevirerek şişeyi inceledi.) Ama bunu istiyorsanız, sesinizi çıkarmayıp bizimle gelmelisiniz.

– Peki ya karım? Ne zaman gelecek?

– Yakında, çok yakında, diye yalansöyledi Emma, kendisinden nefret ederek. Şimdi kalkın Oscar, acele edin.

Dışarıda çığlıklar kesildi.

– Çimenlikte, diye fısıldadı Tim.

Fenerini söndürdü ve ev gecenin karanlığına gömüldü.

Dışarıda ay kalın bulutlarla örtülmüştü, bu durumda gözün herhangi bir şeyi seçmesi imkânsızdı. Sekinin tahtaları, temkinli adımların temposuyla gıcırdadı.

Kıpırtısız duran Emma Tim'e doğru döndü. Bu zifiri karanlıkta gözü onu seçemiyordu.

– Lambaları yok, diye mırıldandı. Onlar da bizi göremez!

Oscar şişeyi Emma'nın elinden kaptı. Emma, onun içkiyi oburca içerken çıkardığı sesi duydu.

Bir pencere patladı, ardından yan taraftaki bir ikincisi. Emma kendini korumak için arkaya doğru sıçradı ve bir kap kacak dolabının içine girdi, dolabın içindekiler sağır edici bir gürültüyle kırıldı.

– EMMA! diye haykırdı Tim. BANYOYA! HEMEN!

Omzu acıyan Emma yerinden doğrulurken, pencerelerin tarafında bir hareket fark etti. Odaya bir şey girmişti.

– Emma, diye tekrarladı Tim daha usulca. Acele edin, ateş edemiyorum, sizi görmüyorum çünkü.

Emma dikkati üzerine çekmektense sessiz kalmayı tercih etti. Kolunu uzatıp, el yordamıyla boşlukta Oscar'ı aradı.

Duyduğu yeni bir hışırtı ve çatırtılardan, saldırganlardan birinin daha içeriye girdiğini anladı.

Elli metre karelik büyük bir salonda beş kişi, birbirlerine sür-tünmeden ne kadar süre kalabilirler? diye kendi kendine sordu Emma.

Nefesini tutmakta büyük bir güçlük çekiyordu, kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sessizce nefes alabilmesi çok zordu. Tim de kendisini belli etmemeye çalışıyordu. Hiç konuşmuyordu.

Emma eğildiğinde, Oscar'ın hizasında olduğunu düşünüyordu. Aynı anda, bir saniye önce tam da ensesinin bulunduğu yerde, bir nesne havayı kamçılıdı. Emma çığlık attı.

İçindeki bütün korku ve öfkesiyle bağırdı ve yan tarafa yuvarlandı. Durduğu zaman, ayaklıklı bir lamba olması gereken şeye değdi, tutup dosdoğru öne fırlattı. Silahı bir engele çarparak, parkenin üzerinde yuvarlandı.

Oscar ağlamaya başladı, aklını yitiren birinin denetimsiz hıçkırıkları, ses tellerini zorlayan bir ses... Emma onun ayağa kalkıp koşmakta olduğunu tahmin etti.

Hıçkırıkları bir anda panik böğürtülerine dönüştü. Emma onun pencereden dışarı çıktığını görür gibi oldu. Çığlıkları uzaklaştı...

Tim var gücüyle haykırdı:

– EMMA! YERE YATIN!

Ardından iki patlama odayı harabeye çevirdi, Emma'nın dizlerinin altındaki döşeme kalktı. Ciğer dolusu nefes alarak, kulakları sağır vaziyette, hayatta kalabilmek için var gücüyle yerde süründü. Bu cehennem gecesinde yönünü şaşırılmamak için dua ederek hızla banyoya doğru seğirtti.

Üçüncü bir silah sesi Emma'yı iyice sağır etti. Tim onu kolundan tutarak, duşun yanındaki yer karolarının üzerine çekti. Tekrar tetiğe bastı ve kapıyı ardından sürgüledi.

Emma bir köşeye büzüldü. Beyninin içinde dayanılmaz bir ısıklık yankılanmaktaydı.

– ...yi... mi...niz?

Tim ısrar etti:

– ...yi... mü...si...niz?

Emma, gözlerini kapadığını anladı. Tekrar açtığında, Tim'in fenerini yakmış olduğunu fark etti, ışığın dışarıya sızmaması için

feneri yere doğru tutmaktaydı. Emma başını iki yana salladı.

“Hiçbir şey duymuyorum” demek istedi, sahiden konuştu mu, yoksa aklından mı geçirdi bilmiyordu.

Uzun dakikalar geçti. Tim silahını hâlâ kapağıya doğru tutuyordu. Emma’nın kulaklarındaki dayanılmaz ses giderek kaybolmaktaydı. Kendi sözlerini duyabileceği kadar azalınca, bir solukta konuştu:

– Teşekkür ederim, Tim. Teşekkür ederim.

Tim onun omzunu arkadaşça sıvazlamakla yetindi.

– Hâlâ burdalar mı? diye sordu Emma.

– Hiçbir şey işitmiyorum artık.

– Ya Oscar?

Tim hemen cevap vermedi.

– Onu ele geçirdiler, diye itiraf etti sonunda.

– Emin misiniz? Dışarıda olabilir...

– Onu götürürlerken beş dakikadan fazla zırlı zırlı ağladı, sanırım ormana götürdüler.

Emma, arkadaşının sesindeki heyecanı hissetti. Bu sefer de o, elini genç adamın bacağına koydu.

– Gücünüzü yitirmiyorsunuz, değil mi?

Tim onayladı.

– Sanki... karanlıkta görüyorlardı, diye kekeledi. Önce hiç ışık-sız geldiler, kesinlikle hiçbir şey görünmüyordu! Sonra içeri girip Oscar’ı aldılar, nerede olduğunu biliyorlardı. Birinin üzerine atıldığını hissettim, sizin olduğunuzu sanarak tereddütte kaldım, tam yan tarafa doğru bir adım atmıştım ki... ıslık gibi ses çıkaran bir silah, kuşkusuz bir bıçak beni sıyrıp geçti. Bunun üzerine sahibine tüfeğimle vurdum, ama ustaca kurtuldu! Zifiri karanlıkta darbemden ustalıklı kurtuldu! İşte o zaman ateş ettim... geri çekilmeye başlamışlardı bile.

– Bu imkânsız Tim, kimse karanlıkta göre...

– Size, olanı anlatıyorum.

Emma’nın aklına, az kalsın kafasını uçuracak olan darbe geldi. Kendisine saldıran, nereye vuracağını tam olarak biliyordu...

– Bu gidişle dayanamayız... dedi Tim, çılgın gibiydi.

– Tim, Tim! (Emma gelip onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.) Kendinizi salmamalısınız, kurtulmak için birbirimize ihtiyacımız var. Onları kaçırdık, bunu unutmayın!

– Silahlı bir direniş beklemiyorlardı, hepsi bu. Tekrar geleceklerdir.

– Ama önce bizi dışarı çıkarabileceklerinden emin olmaları, bir plan geliştirmeleri ve daha kalabalıklaşmaları gerek. Bu da bize,

dinlenme ve sabah erkenden kaçma fırsatı sağlar. Size güveniyorum Tim, sakın kendinizi bırakmayın, şimdi olmaz.

Tim içini çekti ve hemen kendisini toparladı.

– Evet... Evet... Üzgünüm.

– Güneşin doğmasını bekleyelim. Sonra, dağın ardındaki şu tesislere gideriz. Artık Hanavave’de kalamayız, adayı terk etmek için bir yol bulmalıyız.

Tim derin bir nefes aldı.

– Ben nöbet tutacağım, diye karar verdi. Siz dinlenmeye bakın.

Emma, acıyan omzu ve kulaklarında nahoş bir ısıklıkla, tekrar yer karolarının üstüne oturdu. Uyuyabileceklerinden son derece kuşkuluydu.

Bitmek bilmeyen bir gece olacaktı.

O pazar sabahı, Gerland Peter'in kapısını çaldı. Olsa olsa saat yediyi biraz geçiyordu. Peter giyinme faslını bitirmek üzereydi.

– Bu gece bir kaza oldu, dedi Gerland kapının ardından.

Peter kapıyı açtı.

– Ne tür bir kaza?

Gerland'ın gözlerinin etrafı morarmıştı.

– Grohm'un ekibinden biri öldü.

– Şaka mı yapıyorsunuz?

– Georges Scoletti. Çalışma arkadaşı bulmuş onu, kendisini asmış.

Peter yaşam gücünün kendisini terk ettiğini hissetti, bacakları onu taşımayı reddediyordu.

– Bir not bırakmış mı? diye sordu Peter, ifadesiz bir sesle.

– Bilmiyorum, yeni öğrendim ben de. Şimdi oraya gidiyorum, haber yayılmadan önce, size hemen bildirmeyi uygun buldum.

– Ben de sizinle geliyorum.

Peter Gerland'a itiraz edecek fırsat bırakmadı. Kalın yün kazağını kapıp yolda üstüne geçirdi. Bedeni ruhundan uzaklaşmış gibi geliyordu ona, koşmaya kalkışırca yığılıp kalacağından emindi.

Grohm'un araştırmacıları tarafından işgal edilen koridorda, Scoletti'nin kapısının önünde bir kalabalık toplanmıştı. Peter, olaydan çok etkilenmiş olan Ménart'ın omzunda ağlayan Sophie Palissier'yi tanıdı. Donuk ifadeli Estevenard da ordaydı ve tabii Grohm da. Gerland, Peter'le birlikte kapıya ulaşmak için onları kenara itti.

Scoletti'nin uzun, cılız karaltısı ağırlık yasalarına meydan okuyordu; ayakları yerden elli santimetre yukarda sallanmaktaydı. Basit bir ip onu tutmaktaydı. Peter gözlerine inanamıyordu. Daha birkaç saat önce onunla konuşmuştu.

Muhtemelen onu canlı görmüş olan son kişi benim...

Peter ipin, bir kirişe çakılmış kancaya bağlı olduğunu fark etti. Oraya asılı olan bitki, çalışma masasının üzerine konulmuştu. Vücudun kancayı yerinden sökmeden öylece durabilmiş olması bir “mucize”ydi.

Koku burnuna geldi. Mide bulandırıcı, pis bir asit kokusu. Vücut sıvıları zemine, cesedin altına yayılmış, iğrenç bir gölcük oluşturmaktaydı. Peter bir not bulma umuduyla çalışma masasını gözden geçirdi. Araştırmacılara döndü:

– Onu kim buldu?

Ménart elini kaldırdı.

– Bir mesaj var mıydı?

– Hiç bilmiyorum. Georges sabahları erken kalkardı, benim de uykum kaçtığı için ona birlikte çay içmeyi önerecektim. Kapı açıktı.

Ménart kederini gizlemiyordu, gözleri kızarmış, benzi solmuştu.

Peter ona teşekkür etti ve Gerland’ın büyük şaşkınlığı pahasına odaya girdi.

– Odadan çıkın, dedi Gerland, adamlarımdan bu işle ilgilenmelerini isteyeceğim, onu ipten indirecekler.

Peter bir şey işitmemiş gibi davranarak masayı, yatağı ve dolap raflarını araştırdı, ama hiçbir şey bulamadı. Scoletti sessizlik içinde çekip gitmişti.

Oysa işini bitirmemişti. *Vicdan azabı yüzünden gittin, öyle mi? Peki o zaman, başladığımız konuşmayı neden yarım bıraktın?*

Peter, asılmış adamı inceledi. Gri-beyaz suratını, dışarı fırlanmış kanlı gözlerini... İpin etrafında, boynunun derisi çepeçevre morarmıştı, ama daha aşağıda, âdemelmesine yakın yerlerde garip, yatay izler vardı.

Koku Peter’in başına vurmuştu. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Ölünün sağ serçeparmağının anormal bir duruşu olduğunu gördü. Parmağı yokladığında, kırılmış olduğunu anladı.

– Peter! diye homurdandı Gerland. Ne yapıyorsunuz?

Genetikçi pes etti. Tek kelime etmeden odadan çıkıp kendi odasına gitti, ölümün kokusundan arınmak için uzun uzun ellerini ve yüzünü yıkadı.

Ben’le birlikte ağaçlandırılmış salonda oturan Peter, bir fincan kahve içerek ısınıyordu.

– Bunun sahiden de... bir cinayet olabileceğine inanıyor musun? diye ısrar etti Benjamin.

– İntihar etmiş olması imkânsız demiyorum; depresif bir havası vardı, doğru, yine de bazı ayrıntılar intiharla bağdaşmıyor. Şu kırık parmak ve ipin *altında* kalan boyun bölgesindeki izler.

– Ne sen ne de ben hukukçuyuz, muhtemelen bir açıklaması vardır! Ölmeden önce ani bir irkilmeye parmaklarını ipin altına geçirmeye çalışırken serçeparmağını kırmış olabilir; boyuna gelince... gece ilerledikçe ip yavaş yavaş yukarı çıkmıştır... Ne bileyim! Ama bir cinayet demek mümkün mü?

– Scoletti dün gece benimle konuşmaya geldi.

Ben donakaldı.

Peter, kapıların kapalı olduğuna kanaat getirdikten sonra arkadaşına doğru eğildi:

– Vicdan azabıyla kıvranıyordu, üstelik küçük girişimlerinin yakında ortaya çıkacağını biliyor, kendisini güvenceye almak istiyordu. Geleceği düşünmekteydi. Dün gece bana her şeyi anlatmaya başladı, bu akşam ya da yarın hikâyesine devam edecekti. Ama birdenbire, yardım işini halletmemişken, biz neredeyse hiçbir şey bilmezken, kendini öldürmeye karar veriyor, öyle mi? Buna inanmakta zorluk çekiyorum...

– Sana ne söyledi?

Peter bütün duyduklarını Ben'e aktardı; ekibindeki herkesin bu çok özel işi kabul etmesi için Grohm'un nasıl bir hileye başvurduğunu da anlattı. Ben allak bullak olmuştu.

– Eğer bu doğruysa, Grohm eşi benzeri olmayan bir düzenbaz demektir.

Peter tepki vermedi, kaygı verici düşüncelere dalmıştı.

– Ne düşünüyorsun?

– Eğer bu doğruysa, beni endişelendiren Grohm değil, diye itiraf etti Peter. Daha çok, onun gerisindeki yapı. Bunun ne anlama geldiğini düşünebiliyor musun? Bu planın kulis çalışmasını yapmak, onu hazırlamak, bu süre zarfında bir hiç uğruna, sadece araştırmacıları “kıvama getirmek”, onların ahlak duygularını bir tarafa bıraktıklarından, gizlilik içinde çalışacaklarından emin olmak uğruna bu planı finanse etmek...

– Şiddet itkilerini ortadan kaldırabilecek kokulu bir molekül geliştirdiklerini mi düşünüyorsun? Peki o zaman bunun Emma'yla alakası ne? Ben, davranış dinamiği araştırmasıyla ilgilenen bir sosyolog olarak, iş daha çok “belgelendirme” tarzı olsa bile konuyu anlarım gerekirse, ama ya bir paleoantropolog?

Onun adının bu meselede ne işi var?

– İşte bu yüzden şu “Gaia Teorisi” dosyasını bulmalıyız ya. Çok temkinli ol! Belki de bir paranoya geliştirmekteyim, ama en betere hazırlıklıyım. Mesela birlikte dünyayı değiştirebiliriz...

– Orda dur! diye dalga geçti Ben. Çok ileri gidiyorsun! Gözlerimizi dört açalım, yeter. Hem sonra, seni rahatlatacaksa, tek başıma uyumuyorum.

Peter’in yüzü bir an için gevşedi.

– Fanny mi?

Ben onayladı.

– Ona karşı ağzını sıkı tut. Sakın ona bodrumdan söz etme.

– Elbette. Dün onunla çatıdaydık, içerde hareket eden fenerler gördük. Belli ki Grohm’un adamları, şu ünlü *teknisyenler* gece devriyesine çıkıyorlar.

– Artık bu mümkün değil; Gerland, Grohm’un tüm ekibi için geçerli olan dolaşma yasağı koydu. Buna karşılık, Gerland’ın üç bekçi köpeği nöbeti devraldı.

– Koridorları mı denetliyorlar?

– Scoletti kaçıp gittiğinde onlardan biriyle karşılaştım dün gece. Elinde fener, devriye geziyordu. Sanırım Gerland, herkes uyurken kimse kanıtları ortadan kaldırmaya çalışmasını diye onlara bu görevi verdi.

– Bu durumda, Scoletti’nin katilini görmüş olabilirler...

– Hayır, öyle olsa Gerland bunu bilirdi. Bizden gizleyecekleri türde bir bilgi değil bu. Ona yardım etmemiz için bizim hayatta ve güvenlik içinde olmamızı istiyor.

– Peki ya katiller onlarsa?

Peter, Ben’in dalga geçtiğinden emin olmak için onu gözleriyle tarttı. Genç adamın yüzünde cin gibi, dalgacı bir ifade vardı. Peter cevap vermedi. Kahvelerini bitirip, ofislerin bulunduğu koridora kapandılar. “Gaia Teorisi”ni bulmak için sistemli bir biçimde her klasörü, her zarfı karıştırmaya başladılar.

İki belge arasında gizlenmiş olabileceğinden korkarak, sadece klasörleri silkelemekle kalmıyorlar, hiçbir şeyi kaçırmadıklarından emin olmak için, hızla sayfaları çeviriyorlardı.

İkinci öncesinde bodruma, arşiv odasına indiler. Hiçbir sonuç elde edememişlerdi. Neredeyse her şeyi inceleyip bitirmişlerdi ki, bir kâğıt yığını Ben’in elinden kayıp yere düştü. Ben onları yerden aldı, Grohm’un işe aldığı personelin fişleri olduğunu gördü.

Lionel Chwetzter.

– Bunu tanıyorum... diye mırıldandı.

– Ne dedin?

– Yok, ben... bu isim bana hiç yabancı gelmiyor.

– Genellikle 2. ya da 3. sayfada bir resim oluyor.

Ben fiş dosyasını açtı ve bir küfür savurdu.

– Sorun mu var? diye sordu Peter.

– Lionel Chwetzer bu. Grohm onu işe almış!

– Lionel'in kim olduğunu bilmiyorum.

– Hikâyeyi duymadın mı? Strasbourg bölgesinde en az beş suç işlediğinden şüphelenilen herif bu. Onu kısıtıramadılar bir türlü, beş altı yıl önce ırza geçme suçundan yakalandı. Eğer kız kaçmayı beceremeseydi, adamın onu öldüreceği konusunda herkes hemfikir.

– Eğer hapisshanedeyse, Grohm ona iş veremez ki!

– Hayır, muhtemelen bu yıl çıkmış olmalı. Irza geçme suçuna verilen cezaların çoğu, yasanın öngördüğünün ikide ya da üçte biri oluyor. İyi davranmışsa, parmaklıkların ardında beş yıldan fazla geçirmemiştir.

– Böyle bir adamı işe almanın Grohm'a ne faydası olabilir! Ki-me işi düştüğünü bilmiyorsa o başka.

– Buna şaşardım. Peki, ya bunu kirli işi için yaptıysa?

– Ne düşünüyorsun?

– Şüpheli deneylere girdiğin zaman, ince eleyip sık dokumayan bir güvenlik şefine ihtiyaç duyarsın. Chwetzer bu profile uyabilir.

Peter bir an düşündü, sonra personel klasörleri arasında arama yapmaya başladı.

– Ben, adamın dosyasına bakar mısın, hâlâ ödeme yapıyor mu kendisine?

– Ne düşünüyorsun?

– Bu adamı burda görmedim. Bu durumda, hâlâ Grohm için çalışıyorsa, nerde çalıştığını bilmek isterim. Umarım bir Pasifik adasında değildir.

İlkönce olduğu yerde çakılıp kalan Ben, ardından hummalı bir biçimde aramaya başladı.

Peter karton bir zarf çekerek üzerinde göz gezdirdi.

– Hiçbir ödeme fişine rastlamadım, diye açıkladı Ben, rahatlamış bir halde.

Peter işini bırakıp, yarı düşünceli yarı sinirli bir ifadeyle şöyle dedi:

– Ben de öyle, ödeme fişleri burda değil. Buna karşılık, bir cevaba ulaşır gibiyim.

Ben yaklaştı. Eniştesi, Grohm'un doruktaki dört *teknisyeni*-

nin, Fanny'nin eski asker olduklarını düşündüğü adamların dosyalarını bulmuştu. Peter parmağını bir cümlenin altında gezdirdi:

“Çavuş Maillard ve üç eri, Albay Grohm'un denetiminde güvenliği sağlamak için Midi doruğundaki kuruluşlarda görev almışlardır.”

– Hâlâ askerlik mesleği içinde olmaları bir yana, dedi Peter, sanki tüm bu işlerde ipin ucunu ordu tutuyor.

Kemal Nasır'ın internet blogundan

Dünyanın denetimi yaklaşık altı bin kişinin elindedir, bu sayı dünya nüfusunun yüzde 0,0001'ine tekabül eder. Piyasalara, eğilimlere, harcamalara, ihtiyaçlara, önceliklere karar veren onlardır. Esas olarak birkaç siyasetçi, bazı askerler ve birkaç milyarlar söz konusudur.

Bu görevlere erişmek için fazlasıyla hırs ve ölçsüz bir iktidar aşkı gerekir, gerekli fedakârlıklara ve aşırı baskılara katlanmak bu sayede mümkündür.

Bu iki etken, dünyayı denetim altında tutanların itici gücüdür.

Sapkın itici güçler, çünkü nevrozlar söz konusudur. Bir biçimde dengesiz kişilikler sapkınlığı.

Böylece dünya güçlü sapkınlar tarafından şekillendirilmiştir.

Gezegенimizin bir yıkım yörüngesine girmemesi mümkün mü?

Gerçeği kabul etmek lazım.

Dini kader diye bir şey yok.

Sadece hayvansal bir mantık var.

Dizginleri ele almış olanlar, sürümümüzün en saldırganları ve biz onları körlemesine takip ediyoruz.

Uçuruma doğru.

Yağmur şafaktan hemen önce yeniden yağmaya başlamış, Fatu Hiva Adası'nı gri-siyah bir perdenin gerisinde görünmez kılmıştı. Tekrar uyandığında Emma'nın bütün vücudu ağrıyordu. Saldırıdan beri ancak iki saat uyumuştur. Tim, uzun süreli olmamakla beraber birçok defa kestirmişti. Baldırına dayamış olduğu tüfeği, yalnızca sürgüyle korunan banyo kapısına doğrultulmuş haldeydi.

Sonunda banyodan çıkmaya karar verdiler; salon altüst, duvarlar isabet eden mermilerle delik deşik olmuştu, ama etrafta ne Oscar'a ne de saldırganlara ait hiçbir kan izi yoktu.

Daha fazla oyalanmak istemedikleri için Emma iki yağmur geçirmez giysi aldı, Tim de eşyalarının arasından bir kama çıkardı.

Anayola çıktılar.

Civardaki ormandan kıvrımlar halinde kül rengi buğular yükseliyordu. Emma bunun sis mi, yoksa yağmur mu olduğunu bilemedi.

– İdare edebilecek misiniz? diye sordu Tim'e, genç adamın uzun gecenin izlerini taşıdığını görüyordu.

– Düzenli aralıklarla mola verimiz. Bu havada oraya varmak epeyi zamanımızı alabilir.

Emma adımlarını onunkilere uydurdu, sade bir kahvaltı olarak ona kuru pastalar uzattı. Tim pastaları yedi, sonra mango toplamak için yoldan biraz uzaklaştı.

– Yine de bu daha iyi, dedi.

Giysilerine rağmen, birkaç dakikada sıırıslık oldular. Sıcak damlalar, bıkıtırıcı bir müzik eşliğinde toprağı sular altında bırakmaktaydı.

Köyün doğu ucuna ulaştılar. Tim kamasını, ormanda açılmış uzun bir ize doğrulttu.

– Burdan geçmişler, buna eminim.

– Biraz geniş bir iz değil mi? Belki de bir arabadır?

– Hayır, araba fazla uzağa gidemez, yamaçlar çok sarp. Bu geçidi iblisler, ya da siz ne ad vermek isterseniz o açmış. Köy sakinlerini götürmüşler.

Emma izlere ve yolun düzensiz genişliğine baktı. Tim haklıydı, öyle olması daha muhtemeldi. *Herkesi katletmediler. Bu dağların ardında bir yerlerde hayatta kalmış insanlar var.* Oscar'ı düşündü. Yaşadığı dehşete rağmen, eğer onu öldürmedilerse, karısı ve kızını bulması mümkündü.

– Ordan geçeceğiz, galiba sadece geceleri çıkıyorlar, yine de tetikte olun.

– Bunun makul bir şey olduğuna emin misiniz?

– Tesislere gitmek makul değil zaten, Emmanuelle. Bu durumda en kestirme yolu takip etmek daha iyi. Sizi başka patikalardan götürmeye kalksam, hedefimize varmadan kim bilir kaç kez yolumuzu kaybederiz.

Emma fikri kabul etti, yarı karanlıkta ve yüksek ağaçların korunaklı gölgesinde Tim'in peşi sıra yürüdü. Yağmur uzakta kalmıştı, hipnotize edici ağıdı gücünü yitirdi. Yol tümüyle belirgindi: Ezilmiş yapraklar, kırılmış dallar, eğilmiş eğreltiotları. Ama yorgunluk, hareketlerini ağırlaştırmaktaydı. Emma, birçok kez köklere takılıp düşecek gibi oldu.

Dik bir yamacı zar zor tırmandılar, su içinde kalmış toprak yuvarları çıkışı zorlaştırıyor, çalılara ve ağaç gövdelerine tutunmak gerekiyordu, özellikle kaygan bazı yüzeyler tehlikeli rampalara dönüşmekteydi. Tim önden gidiyor, destek oluşturan çıkıntı yapmış kayaları arayarak tırmanıyor, kayaya ayağını dayadıktan sonra kolunu uzatıp Emma'nın ilerlemesine yardım ediyordu.

Su, derecikler halinde yamaçlardan inmekteydi.

Bitmez tükenmez çabaların ardından uzun bir çıkıntıya vararak, ter içinde, nefes nefese durdular. Kurutulmuş jambon ve taze meyve yediler. Tim fırsattan yararlanarak, pompalı tüfeğin nasıl doldurulacağını ve kullanılacağını Emma'ya gösterdi. İkisinin de canını kurtarabilecek bir şeydi bu. Emma Tim'den tekrar göstermesini istedi, adamı dikkatlice izleyerek, her bir hareketini aklında tuttu.

Öğleye doğru geçidi aştılar. Orada, siyah ve bej renkli, devasa iki dik kayanın arasına kısılmış vaziyetlerde, adanın büyük bir kısmı ayaklarının altındaydı. Havanın kötü oluşu görüş alanlarını sınırladığı için aşağıdaki vadi, yağmur suları altında kalmış şekilsiz bir kütleydi sadece. Emma, sonunda Omoa'nın ışıklarını görmeyi umarak –yola çıkmadan önce jeneratörü kapatmamışlardı–

pusu gözleriyle delmeye çalışıyordu ki, uzakta bir pırıltı fark etti.

– Şurdaki solgun ışık, dedi, Omoa olamaz değil mi? Fazla yük-sekte.

Tim onun gördüğü ışığı gözleriyle araştırdı, sonra başını olum-suz anlamda salladı.

– Elbette hayır. Dik kayaların dibinde biri var.

– Mağaraların olduğu bir yer mi orası?

– Bilmiyorum. Öyle gibi.

– Omoa’da hayatta kalanlar olamaz mı bunlar?

– Bilmiyorum Emma. Hemen karar vermemiz lazım. Ya tesisle-rin bulunduğu yere ya da onlardan tarafa gitmeliyiz, ikisi farklı yönlerde ve birbirine uzak. Benim fikrimi sorarsanız, adayı terk etme, tehlike işareti yollama şansımıza öncelik vermeliyiz.

Emma, yüreği sıkışarak da olsa kabul etti. Bir grup sağ kalan insanla karşılaşmak ona iyi gelir, içini rahatlatırdı.

Aşağı doğru iniş de tırmanış kadar zorlu oldu. İkide bir üzerin-den atlamaları gereken çamur akıntılarına rastlıyorlardı, sonun-da Tim’in ayağı kaydı ve sertçe düştü. Bağırarak fırsat bulama-dan yamaçtan yuvarlanarak, ormanın içinde gözden kayboldu.

İki sarmaşığa tutunan Emma, ona yardım etmek için eğreltiot-larının arasına daldı, ama Tim görünürlerde yoktu. Olabildiğince yüksek sesle Tim’e seslendi.

– İyiyim! diye cevap verdi Tim, sesi aşağıdan, çok uzaktan ge-liyordu. Yolu takip edin, sizi bekliyorum.

Emma tereddüt etti. Ona göre, Tim yamaçtan biraz fazla hızlı inmişti. Emma’nın inmesi epey bir zaman ve güç gerektirecekti.

Bütün bu ağaçlar varken, bir yeri kırılmadıysa büyük şans! Ağaçların arasına öylece dalıvermem mümkün değil!

İniş uzun ve tatsız oldu. Emma arkadaşını morluklar ve sıyrık-larla dolu bulduğunda, yağmurun altında nefes nefeseydi ve ter-liyordu.

– Ölebilirdiniz, diye onu azarladı, sanki Tim kızakla kaymaya kalkışan bir çocukmuş gibi. Her tarafınız yara bere içinde!

– Bir daha yapmam, inanın.

Emma onun koluna dokundu.

– Üzgünüm, çok korktum. Gecenin karanlığında, yağmur yağ-masa bile, birçok esir burda düşmüş olmalı.

Ancak Emma, ciddi bir şeyi olmadığından emin olmak için Tim’in yaralarını inceledikten sonra tekrar yola koyulabildiler.

Yeniden yürümeye başladıklarında, Emma’nın düşüncesi ne yazık ki doğru çıktı. Çalılıkların arasında üç ceset, kötü pozisyon-

larda yerde yatmaktaydı. Dördüncüsü ise Emma'yla Tim'i biraz daha ötede beklemekteydi. Boynunun yerinde büyük bir delik vardı, gırtlığı olduğu gibi yaprakların üzerine boşalmıştı, sinirler ve deri parçaları damlaların altında titremekteydi.

– Hakkından gelmişler, diye mırıldandı Tim, sesinden ölüye duyduğu saygı okunuyordu.

Ordan uzaklaştırmak için Emma'yı çekti ve daha hızlı yürümeye başladılar. Yarım saatlik tempolu bir yürüyüşün ardından, nihayet bir düzlüğe vardılar.

– Sizin takımadalarda hiç dağılmaz mı bunlar? diye söylendi Emma, bulutları işaret ederek.

Yağmur suyu ılıktı ve ısı hep yirmi derecenin üstündeydi, yine de fırtına Emma'nın sinirlerini bozuyordu; öncelikle çıkardığı ses, sonra da durmadan boynuna, yüzüne akan şu su yüzünden... sabrı tükeniyordu.

Bitkilerin arasında açılmış yol aniden genişledi ve yolun üzerinde bir başka ceset belirdi. Yerde yatan bedenine oranla fazla dik olan kafası, bir sınır taşı gibi otların üzerine çıkmıştı. Boyun kemiklerini kırmışlardı. Sirtında geniş ve derin bir yara vardı, bir karınca sürüsünün kaynaştığı kıvrımlarının gerisinde omurgası parıldamaktaydı.

Emma gözlerini başka tarafa çevirdi.

Hemen ikinci öncesinde, yaklaştıklarına dair ilk işaretleri fark ettiler. Orman seyrekleşti ve uzakta, yaprakların arasında beyaz duvarlar belirdi.

Çok geçmeden Emma, üzerinde dikenli tellerin bulunduğu yüksek, kafes biçiminde demir parmaklıklar gördü. Tim son dalları iterek, beş metre yüksekliğinde bir çitin dibinde durdu, çitin üzerinde hep aynı şeylerin yazılı olduğu levhalar vardı: TEHLİKE. ELEKTRİK. TEHLİKE. Alanı dört gözetleme kulesi çevrelemekteydi. Ötede, yarım düzine kadar prefabrik bina ve üzerinde GERİC yazan kocaman beyaz bir hangar yükselmekteydi. Emma, bir helikopter pistinin düzenlenmiş olduğunu ve bir patikanın, onların bulunduğu yerin aksi istikametinde, kayalıkların arasında kaybolduğunu fark etti.

– Çite elektrik verilmiş olduğunu sanmıyorum, ama üstünden geçmemiz mümkün değil, dedi Tim.

– Esirleriyle birlikte buraya geldiklerine göre mutlaka bir geçiş olmalı.

Toprak zemini inceleyince, izlerini bulup takip etmek kolay oldu. İzler onları çelik kafes içindeki, ağzı kocaman bir çukura kadar getirdi.

– Şu andan itibaren benden ayrılmayacaksınız, dedi Tim. İçerde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum, ama en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız.

Kenarları tırtıklı ızgara levhaları üzerinde yürüyerek, en yakındaki bungalova kadar sokuldular. Tim, öne eğilmiş vaziyette basamakları tırmandı ve içeri girdi. Bir koridor, içlerinde ranzalar bulunan altı odaya açılıyordu.

– Hiçbir şey yok, çıkalım, dedi odaları hızla dolaştıktan sonra.

Emma onu durdurup dolapların içine baktı, bulduğu kuru giysileri aceleyle üstüne geçirdi. Arkadaşının gibi çuval bezinden bej bir pantolon, bu kez bedenine uygun temiz bir tişört ve bir sürü cebi olan bir yelek bulmuştu. Yeleğin ceplerine bir fenerle etrafta gördüğü tahlıl çubuklarını sokuşturdu.

Dışarı çıkınca Tim, penceresi olmayan, birçok borunun çıktığı, sacdan bir barakaya doğru götürdü onu. Aralık duran kapıyı tüfeğinin ucuyla itti. Üzerinde düğmeler olan kumanda masaları, üsün farklı kısımlarına elektrik verilmesini sağlıyordu. Bazı düğmeler yanıyordu, bazıları ise sönmüştü, çoğu faaliyette değildi. Emma, ANA GÜÇ KAYNAĞI yazılı tablonun faaliyet dışı olduğunu fark etti. Sistem tablosuna bir balta saplanmıştı.

– Hiçbir şeye dokunmayın, dedi Emma, silahı işaret ederek. Elektrik çarpmasından ölürsünüz. Bazı yerlerde hâlâ var, umarım bir radyo bağlantısı kurabiliriz.

– Bunun için, bozuk olmayan bir radyo bulmalıyız, diye karşılık verdi Tim, gözleriyle etrafı araştırarak. İşte bakın, şurda antenler var!

Etrafında üç büyük parabolik anten ve madeni bir direk bulunan başka bir prefabrik binaya doğru yöneldi. Kapıyı arkalarından kapadılar; içerde radyo, telefonlar ve bilgisayarlar görünce sevinç çığlıkları atma isteklerini zar zor bastırdılar. Farklı ekranların üzerinde, faaliyette olduklarını gösteren ışıklar yanıp sönmekteydi. Emma hemen bir telefonu kaparak kocasının cep telefonu numarasını tuşladı. Almaçtan hiç ses gelmedi. Çevir sesi yoktu. Öteki telefonları denedi, yine sonuç alamadı.

Tim ise radyonun sağını solunu kurcalamış, sonra arkasına bakmak için ters çevirmişti. Kabloların birçoğu erimiş durumdaydı.

– Tamir edilebilir mi? diye sordu Emma.

– Her halükârda, ben tamir edemem.

Emma yüksek sesle sövdü.

– Bunca yaklaşmışken...

Tim, bir ekranın ışık saçmakta olduğu binanın dibini işaret etti. İçine monitörler yerleştirilmiş büyük bir aygıt, bir düzine kadar kamerayla adanın gözetim altında tutulmasını sağlıyordu. Üç monitör dışında diğerlerinin ışığı sönüktü: İlk ikisinde titreyen bir karlanma, sonuncusundaysa rıhtıma benzer bir görüntü vardı.

– Bir gemi! diye bağırdı Tim, işaretparmağıyla oldukça büyük bir gemiyi göstererek. Buranın neresi olduğunu bulmak lazım.

Rıhtımın, güvertenin üzerinde karaltılar hareket ediyor, geminin kıç tarafında suda oluşan çalkantılar motorların çalışır vaziyette olduğunu gösteriyordu.

– Allah kahretsin, tüyüyorlar! dedi Tim.

Kıydaki iki adam tüfeklerini gemiye doğrultup ateş etti. Namulardan defalarca alevler fışkırdı. Palamarlar iyice gerildi. Bir tanesi, kesilmiş gibi aniden koptu, bir sonraki de makinelerin gücü altında fazla direnemedi.

– Çok geç... diye inledi Emma. Gidiyorlar.

– İlginç, silah seslerini duymuyorum, dedi Tim.

– Uzakta bir yerdelerse, bu yağmurda duyulmaması pek de şaşırtıcı değil.

Nişancılar fişek haznelerini boşalttılar, hız kaybederek de olsa uzaklaşmaya devam eden geminin ardında kalın bir duman belirdi. Tim kayıt cihazına yaslandı.

– Kaçanlar, Oscar'ın iblisleri. Bunlar onlar, eminim, diye iddia etti.

– Peki ya rıhtımdaki adamlar? Buralı insanlar olabilir mi? Eğer onları püskürttülerse bu bizim için iyi bir gelişme, ama durum acil bir hal alıyor demektir.

– Niçin? Tersine, belki de artık güvendeyiz. Bu... canavarlar akıntıya kapılmış durumda, motorlar mermilerle delik deşik oldu!

– Bir yerlerde, başka bir adaya yanaşabilecek kim bilir neyle dolu bir balıkçı teknisinin ya da arızasını giderilebilecek bir şilebin olması dışında; varın o zaman katliânı siz düşünün! Bir an önce yetkilileri uyarmak için bir yol bulmalıyız.

– Sakin olun. Bu fırtınada batma ihtimalleri kıyıya kadar sürüklenmelerinden daha olası.

– İhtimallere fazla güvenmeyelim.

O sırada görüntü bozuldu ve gemi tekrar rıhtımda göründü. Gölgeler yine hareket ediyorlardı, iki nişancı ortaya çıktı.

– Ah hayır, durmadan başa saran bir kayıt bu, dedi Emma durumu kavrayarak. Epeyi bir süredir denizdeler.

– Bu rıhtımların yerini belirlememiz lazım. Eğer bir sandal varsa, oralarda olur.

– Peki ya hangar? diye sordu Emma. Bütün bu olanların cevabı mutlaka orda. Bu iblislerin ne menem bir şey olduklarını öğrenmek istemiyor musunuz?

– Hayır! Burdan gitmek istiyorum.

Emma başını sallayıp, çıkışa doğru onu takip etmeye koyuldu. O sırada dikdörtgen bir nesne dikkatini çekti. Kauçukla kaplı büyük bir anteni olan portatif bir bilgisayardı bu.

– Durun! diye bağırdı.

– Nedir bu? diye sordu Tim yaklaşarak.

– Sanırım uydu bağlantısı olan bir bilgisayar.

Emma katlanmış bilgisayarı açıp ekranı görünür kılarak *Power* düğmesine bastı. Sabit diskin çıkardığı uğultu, kaybetmeye başladığı umuda yeniden kavuşmasını sağladı.

Bağlantı lojisyelini bulana kadar menüler arasında dolaştı.

– Bu güzel işte, dedi çok alçak bir sesle. Fazla seçenek yok, öyleyse çakılıp kalmamak daha iyi.

Bağlantı parametreleri penceresi ekranı kapladı ve izin verilenler sıralandı. Bağlantı kontrol listesi otomatik olarak tamamlandı ve bir mesaj, temas kurabileceklerine dair onları bilgilendirdi.

– Ne? Hepsi bu mu? diye şaşırdı Tim. Numara seçimi yok mu?

– Bu bir kapalı devre, ama hiç yoktan iyidir. Karşıdan biri bizi işitsin diye şans dileyip beklemek kalıyor bize.

Emma bir sandalye çekti ve konuşmak için eğildi:

– Ben Doktor Emmanuelle DeVonck, Fatu Hiva Adası'ndayız, beni duyabiliyor musunuz? Tekrar ediyorum, ben Fatu...

Ordu.

Peter ile Ben, tepkilerinin ne olması gerektiği konusunda uzun uzun tartışmışlardı.

Bu deneylerin ardında ordunun olduğunu bilmek, durumu değiştiriyordu.

Bir yandan bu durum, çalışmalarındaki gizliliği hiçbir şekilde haklı kılmıyor, öte yandan, ardında ne Peter'in ne de Ben'in nasıl bir tehlikeye atıldıklarını tahmin edemedikleri savunma gizliliği alanına giriliyordu. Bu araştırmaların boyutu neydi? Burunlarını bu işe sokmakla, ikisinin Fransa'nın güvenliği için hassas bilgileri tehlikeye sokacağı düşünülebilir miydi?

Ben itiraz etmişti:

– Bütün bu işlerde, rüşvet ödemelerinde kullanılan parayı aklamak için Avrupa Komisyonu'ndan yararlanıldığı unutulmamalı! Estevenard'ın bıraktığı notlara bakılacak olursa, GERIC'in bir karar merciinin himayesine ihtiyaç duyduğu her seferde, komisyon bu merciyi rahatlatmak için cömertçe ödemeler yapmak üzere LeMoll'e ve onun Avrupa kasasına müracaat ediyordu.

– Bekle bir dakika! demişti sinirli bir sesle Peter. Estevenard, GERIC ile LeMoll arasındaki mali düzenlemeden haberdar! Dolaşısıyla Grohm'un işlerinin içyüzünü mutlaka biliyor. İki adam INSERM'den beri tanışıyorlar, hatta belki o da bir asker. Bize yardım edeceğine inanmamamız gereken biri daha.

– Anlam ifade etmeyen şu ki, ordu Avrupalı yüksek bir görevliyi kullanarak özel bir mali bütçeden yararlanıyor! İnanılması zor! Bütün ülkeyi sona götürecek bir girişim!

– Hiç ortaya çıkmayacak olsaydı, durum değişirdi. LeMoll'ün örtülü ödeneği tesadüfen keşfedildi, Gerland'ın ne dediğini hatırla-

la! Bu, karmaşık ve neredeyse ortaya çıkarılamayacak bir mali bütçeydi.

– Buna inanmıyorum. Ordu bu tehlikeyi asla göze almazdı. Bir an için skandalın yankılarını düşünsene! Buna karşılık bana “gizli servis” dersin, ona varım.

– Nasıl yani? DGSE, DST³ gibi mi?

– Özel operasyonları için askerleri kullandıkları biliniyor, bu da Grohm ve dört askerin mevcudiyetini açıklar, hem sonra bağımsız bir birimin varlığı kamuoyu nezdinde yaşanan bir fiyasko durumunda inkâr edilebilir. Böylece ordu ya da devlet tehlikeye atılmamış olur.

Peter, inanmazlık ve varılan sonucun mantıklılığı arasında kalarak, ıslık öttürmüştü.

– Peki ne yapıyoruz? Bu iş beni aşıyor gibi. Eğer bu bir devlet meselesiye, bulaşmamayı tercih ederim.

– Artık biraz geç...

– Emma'nın iyi olduğunu bilmeyi öyle isterdim ki! Dinle, yapacağımız şu: Grohm'la açık oynayıp, tepkisine bakarak ne yapacağımıza karar veririz. Tamam mı?

Ben uzun bir süre sessiz kalmış, sonra kuşkulu bir ifadeyle başını olumsuz anlamda sallamıştı.

– Bilmiyorum. DGSE'yle karşı karşıya gelmek... Buna pek sıcak bakmıyorum.

– İlerleme kaydetmek lazım. Onsuz sadece yerimizde sayarız.

Ben piercing'ıyla oynuyordu.

– Seçme şansımız yok galiba. Bu durumda Grohm olsun bakalım, diye kabullendi.

Akşam yemeğini herkesle birlikte yemekhanede yediler. Gerland'ın yolunu gözleseler de adam görünmedi. Grohm'un ekibi perişandı, Scoletti'nin intiharı yüzünden suratlar asıktı. Peter, bu huzursuz davranışların, bu gergin, kısa cevapların ardında korkunun yatıp yatmadığını sordu kendine. Aynı zamanda meslektaşlarının ölümünün bir cinayet olabileceğini düşünüyorlar mıydı? İçlerinden hiçbiri onlara yaklaşmaya cesaret edemezdi bundan böyle. İşverenleri hakkında gerçek anlamda ne biliyorlardı? Aylardır neler tahmin ediyorlardı? Kuşkusuz aralarında akli başında, kuşkular içinde kıvranan, vicdanlarını özgür kılmak, içlerini rahatlatmak için her şeyi söylemeye hazır kişiler vardı. Scoletti tek değildi. Ölümü uzun süreliğine ağızlara mühür vurmuştu sadece.

Onlar parti parti ortalıktan çekilince, Peter'le Ben köprüye çıktılar. Grohm ayaktaıdı ve Mattias'la birlikte çıkmak üzereydi.

– Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Peter.

Grohm, hakaretamiz bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

– Yatmaya. Sizin velayetiniz altında bu bir suç mu yoksa?

– Sanırım size açıklayacağımız şeyleri işitmek isterdiniz Mös-yö Grohm, *özür dilerim*, Albay Grohm.

Kızıl saçlı adam kasıldı ve gözlerini Peter'e dikti. Gözbebeklerinden kıvılcımlar fııskırdı.

– Bu ne demek oluyor? diye araya girdi Gerland. Grohm bir asker mi? Bunu nerden çıkarıyorsunuz?

Peter, albayı, gece lambalarından ve bilgisayarlardan süzülen ışığa boğulmuş büyük salona çağırdı.

– Gerçek şu ki; o bir albay, dört “teknisyen”i de Fransız ordusunun askerleri.

Gerland şaşkına dönmüş, ağzı bir karış açık kalmıştı.

– Ve bu çalışmalar muhtemelen, gizli servisin yürüttüğü bir operasyon, diye ekledi Ben.

Grohm yüzünü buruşturup, gevşekçe alkışladı.

– Bravo, bravo beyler. Peki şimdi ulusal güvenliği tehlikeye düşürdüğünüz için bizden özür mü dileyeceksiniz, yoksa gösteriniz daha uzun süre devam edecek mi?

Peter ona karşı koydu.

– Kartları açık oynayalım. Bize her şeyi anlatın, biz de yapılması gerekeni düşünelim.

– Yok artık, şaka ediyorsunuz! dedi Gerland sinirlenerek. Bu adam ve yandaşlarının zimmete para geçirmek için Avrupa Komisyonu’nu alet ettiklerini size hatırlatırım. Her şeyin ortaya dökülmesine itirazım yok, evet! Ama sonrası için hiçbir güvence veremem. Hesap vermek zorundayım, ve siz de beyler, hepiniz, durumunuzun gerektirdiği kadarıyla bunu yapacaksınız.

Grohm, sinirli bir hareketle Gerland’ı gösterdi:

– Bizim derdimiz o, dedi.

– Sorunu, Scoletti’yle hallettiğiniz gibi halletmek mi isterdiniz yoksa?

Grohm muhatabının yüzüne kor gibi bir bakış yöneltti.

– Fantezilerinizi gerçek sanmayın, diye uyardı.

– Scoletti intihar etmedi.

Grohm omuz silkti.

– Öyle düşünmekte serbestsiniz.

Peter geri adım attı. Grohm onlarla alay ediyordu. Samimi de-

necek kadar güçlü ve inançlı bir biçimde inkâr etmiyordu, tam anlanuyla dalga geçmekteydi. Bir manevra alanı açılmıştı, tehlikesizce oraya girmeye çalışıyordu.

Ona güvenemeyiz. Aniden Peter, onun kişiliğinde var olan acımasız katili gördü. Silahı tutan kişi değildi, ama sorunları bertaraf ederek çözen hayâsız bir finansördü.

– Karım Fatu Hiva’da, dedi. Bütün istediğim güvenlikte olması.

– Güvenlikte değil, diye cevap verdi Grohm soğukça.

Peter onun üstüne atıldı, Grohm ondan sakınmak için en ufak bir harekette bulunmadı. Genetikçinin elleri Grohm’un boğazını kavradı ve onu kompleksin veri kayıt cihazlarından birine yapıştırdı.

– Fatu Hiva’da ne var? diye bağırdı Peter.

Gerland ve koruması Peter’i tutup hoyratça ittiler. Peter’i uzaklaştırabilmek için çaba göstermeleri gerekti. Grohm kendisini bir tekerlekli çalışma koltuğuna bırakarak, koltuğu uzaklaştırdı. Ağzı kulaklarındaydı.

– Ölüm! İşte adada olan bu, sevgili Profesör DeVonck! diye bağırdı. En dünyevi anlamıyla ölüm. Kaosun özü! Eğer araştırmanıza devam ederseniz, onu tüm dünyaya yayacaksınız!

Grohm, kendine gelmek için çalışma masalarından birine yaslandı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Kendisine kötü davranılmasına hiç alışık değildi. Buna rağmen, bu bilim adamlarının keşfettiği şey çok isabetliydi. Nasıl başarmışlardı bunu? Scoletti mi? Stép-hane gözünü onun üstünden ayırmamıştı. Georges’in, ekibin zayıf halkası olduğunu hepsi biliyordu. Nitekim Georges da boşboğazlık etmişti. Oysa onu uyarmışlar, korkutmuşlardı. Grohm düşündü. Kendisi yüzünden mi intihar etmişti, imalı tehditler, ona yaptığı baskı yüzünden mi? Ama *diğerlerinin* onu devre dışı bırakmış olması da imkânsız değildi. Onda zayıf bir nokta hissetmişler, ölümüne bir intihar süsü vermeden önce konuşması için onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdi... Mümkündü bu.

Ya Peter ve Benjamin bodrumu bulmuşlardıysa?

Pek bir değişiklik yaratmazdı bu.

Hayır, sonuç olarak, kaydettikleri ilerleme işe yarayabilirdi. Ulusal güvenlik kozunu oynayarak, kendilerinin serbestçe hareket etmeleri için onları ikna edebilirdi belki. Buna karşılık Gerland gerçek bir sorundu. İki bilim adamıyla Avrupalı bir teknokratı bertaraf etmek mümkün değildi.

Fazla seçenek kaldığı söylenemezdi.

Hafif bir cızırtı Grohm'un dikkatini çekti. Uydu aracılığıyla Fatu Hiva'ya bağlanan bilgisayara doğru döndü. Grohm'un tanımadığı bir kadının görüntüsü vardı ekranda. Kadın kaygılı görünüyordu. Sesi en düşüğe ayarlayan Grohm, ekrana doğru eğildi.

"... deneyler! Bu mesajı alıyorsanız, bize yardım gönderin. Ben Doktor Emmanuelle DeVonck ve..."

Genetikçinin karısının orda, GERIC'in tesislerinde ne işi vardı? Petrus, araştırma merkezine girmesi için ona izin mi vermişti?

Grohm mesajın tamamını dinlemek isterdi, ama diğerlerinin de duyma tehlikesini göze alamazdı. Tekrar mesaj göndermeden önce, Petrus'un bu kadına engel olması için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Kimsenin kendisini görmediğinden emin olduktan sonra, bilgisayarı kapatmak için elini uzattı.

Ekran karardı ve sessizlik geri geldi.

Bağlantı kesik.

Mesaj ekranda yanıp sönüyor, Tim'le Emma'nın suratlarını yeşil bir ışıqla sarmalıyordu.

Emma kapama düğmesine bastı ve sırt çantasında bilgisayar için bir yer ayarladı.

– Israr etmek anlamsız, yok yere bataryadan olacağız. Daha sonra tekrar deneriz.

Tim hak verdi ve yağmurun altına çıktılar. Tüfeğini, kayalıkların ardında kaybolan patikaya doğrulttu.

– Kıyı tam orda, videoda gördüğümüz rıhtıma burdan ulaşabilmemiz lazım.

Yolun boş olduğundan emin olmak için etrafı gözleriyle kolaçan etti; kıyıya doğru dik bir yamaç halinde inen yolda yürümeye başladılar. Elektrikli çit, yahyarların kenarında son bularak, gözetleme kuleleriyle çevrili devasa bir U oluşturunuyordu. Tim ve Emma, düşme tehlikesini aza indirmek için el ele tutuştular. Patika kaygan taş üzerinde gözden kaybolmuştu, ahşap rıhtıma kadar yuvarlanırcasına inmekten başka çareleri yoktu.

Kısa dalgakıranın üzerinde bir başka prefabrik yapı yükseliyordu. Görünürde tek bir kayık yoktu. Okyanusun suları, fırtınanın bastıramadığı bir uğultuyla, köpükler halinde kayalıklara çarpmaktaydı.

Tim binanın etrafını dolaştıktan sonra içeri girdi.

Elektrik düğmesi çalışmıyordu, Emma fenerini yaktı. Burunlarına çürümüş balık kokusu geldi. Üzerlerinde malzeme ve erzak listelerinin raptiyelenmiş olduğu büyük mantar panolar tüm bir duvarı kaplamaktaydı. Son panoda, büyük kalibreli av tüfeklerinin eseri olan, birbirine yakın birkaç mermi deliği vardı. Karşıda,

tahta sandıklar üst üste yığılmıştı. Fenerin ışığı, zemindeki parlak bir tabakaya takılıp kaldı. Yüzükoyun devrilip kalnüş iki ceset, kendi kanlarının içinde yüzmekteydi.

Tim ağzını örterek cesetlere yaklaştı.

– Videodaki adamlar sanki, dedi. Her halükârda böyle kokan onlar! Bir iki gün önce ölmüşler.

Emma yaklaşmaktan sakındı. Eşikte durmuş, fenerini Tim'e doğru tutuyordu.

– Bekçiler gibi giyinmişler. Göze hoş görünmüyorlar, sanki vücutlarına saplanan şey...

– Tim! Ayrıntılardan seve seve vazgeçebilirim.

– Elbette. Özür dilerim.

Yapı, kazık temelleri döven dalgaların saldırısı altında gıcırda-maktaydı. Tim, el konulacak silah bulunmadığından emin olunca, aceleyle masaları dolaşarak bir uydu telefonu ya da işe yarar herhangi bir alet aradı.

Emma onun katlanmış bir broşür alıp, dikkatlice çözmeye çalıştığını gördü.

– Nedir bu?

Tim, ikinci kez inceledikten sonra cevap verdi:

– İyi haber.

Belgeyi bir kenara koyup, yüzünde belli belirsiz bir gülümse-meyle odayı kat ederek Emma'nın yanına geldi.

– Neler oluyor? diye ısrarla sordu Emma.

– Bunlar, gelgit yıllıkları. Yarın gece deniz yükselecek, hem de bayağı. Görünüşe bakılırsa, aşağı yukarı bir metreyi bulacak!

– Geminizi nerden bulacaksınız?

– Kendimize şans dileyelim!

Emma uzun bir nefes salıverdi. Nihayet, bir umut ışığı yandı. Kaygıdan boğulmaya başlamıştı; dinmek bilmeyen bu yağmur, öğle ortasındaki bu alacakaranlık, bu kanlı katil çetesi, tüm bunlar Emma'yı deliye çevirmekteydi. Neredeyse gözyaşları akmak üzereyken, Emma'nın aklına birdenbire çocukları, Peter, Ben ve anne babası geldi.

– Tekrar Omoa'ya dönmek için otuz saat kadar bir zamanımız var demektir, gerekenden fazla fazla, diye konuyu sonlandırdı Tim.

– Öyleyse yola koyulalım.

Tim Emma'nın bileğinden tutarak onu durdurdu.

– Dinleyin, hava şartları normal hızla yol almamıza izin vermiyor. patikalar tehlikeli ve ben, bizi doğrudan Omoa'ya ulaştırabilen tek yolu bilmiyorum. Anlık kararlar almamız gerekecek.

– Biliyorum. Şikâyet edip duran bir tip değilimdir, fark ettiniz mi bilmem?

– Söylemek istediğim, hemen yola çıkamayacağımız; gece olmadan asla varamayız. Ve yanan fenerlerimizle ormanda dolaşmak, sırtında etle beyaz köpekbalıklarının arasında yüzmek gibi biraz, nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?

– Geceyi burda geçirmeyi mi düşünüyorsunuz? Bu bana tehlikeli görünüyor.

– Köye şimdi dönmekten daha az tehlikeli. İyi gizlenmek yeterli olur. Bizi hiçbir şekilde bulamazlar.

Emma artısını eksisini tarttıktan sonra, arkadaşının fikrinde karar kıldı.

Yaylaya doğru çıkıp, güvencede olmak için bungalovların arkasına geçtiler. Beyaz hangar çatılara tepeden bakıyor, su hâlâ sacın üstünde çıtırtılar çıkarıyordu. Emma'nın aklına aniden, uçağa binmeden önce Gerland'ın kendisine verdiği DVD geldi. Üzerinde "GERIC Projesi" yazıyordu. Aynı esrarlı kelime, mavi harflerle hangarın üzerinde parıldamaktaydı. Tim ve o bütün prefabrik yapıları gezmemiş olmalarına rağmen, Emma onların sadece idari işlere ayrılmış olduğunu tahmin ediyordu. Gerçek anlamda önemli olan şey, büyük binanın çatısı altındaydı.

Emma, ormandan geçirilerek buraya getirilen esirleri düşündü.

Orda, içerdeler. Bir tek orası var.

Tim, her binanın pencereleri önünde parmakları üzerinde yükselerek, içeriği kontrol ediyor, güvenli bir sığınak arıyordu.

– Gidip hangara bakmalıyız, diye tavsiyede bulundu Emma.

– Delirdiniz mi! İçinde ne olduğunu ikimiz de biliyoruz!

– Doğrusu hayır, bilmiyoruz. Hâlâ hayatta kalmış olanlar varsa, onlara yardım edebiliriz.

– Parça parça edilmek için mi? Hayır, teşekkür ederim...

– Kalabalık olursak, onların hakkından gelebiliriz!

– Omoa ve Hanavave'de olduğu gibi mi?

Tim haklıydı.

– En azından bir göz atalım, diye devam etti Emma. Elimizden hiçbir şey gelmezse, geri döneriz.

– Ben yokum! Kahramanlık oyunu oynamaktansa hayatta kalmaya bakın derim.

Bunun üzerine, bir bungalova girip gözden kayboldu.

Emma, kırbaç gibi inen yağmurun altında dışarıda durup, gözlerini büyük beyaz dikdörtgene dikti. Sonra, şilteleri yere çekip,

üst üste konmuş yatakların altına kaydırmakta olan arkadaşının yanına gitti.

– Alttaki bu yatakta, darmadağınık durumda birkaç battaniyeyle kimse bizi göremez. Rahatsız ama güvenli olacak.

Emma sırt çantasını yere bıraktı.

– Alın, bilgisayar size bırakıyorum.

Tim kaşlarını çatı.

– Bana oraya gidiyorum demeyin sakın!

– Üzgünüm Tim. Bir şeyler yapabilecekken, kaçtığımı bilerek aynada yüzüme bakamam bir daha. Belki de kimse olmayacak, durum çok tehlikeliyse geri dönerim, ama orda ne olduğunu öğrenmem gerek.

Tim gürültülü bir biçimde nefesini saldı. Bir anlık sessizliğin ardından, başını salladı.

– Pekâlâ, eşyanızı bırakın, sadece en gerekli şeyleri alalım.

Tim'in kendisini tek başına bırakmayacağını anlayan Emma'nın yüzü ışıldadı.

Sağanak yağmurun gürültüsü içinde dışarıya süzöldüler. Tek bir penceresi olmayan hangarın etrafını dolandılar ve nihayet girişi gördüler. Bu, pek belirgin olmayan küçük bir kapıydı; oysa Emma, kameralar ve döner ışıklarla donatılmış, koskocaman, elektrikli bir kapı bekliyordu.

İçerdeki koridor karanlığa gömülmüştü; yön bulmak için gerekli asgari ışığı, düzenli aralıklarla konulmuş kırmızı ampuller sağlıyordu sadece. Kırmızı ışığın seçilmiş olması Emma'yı şaşırttı.

Fener yakmamaya karar vererek, bu sualtı ortamında ilerlediler.

– Silahınızı doldurdunuz mu?

– Merak etmeyin, ceplerim fişek dolu.

Koridoru takip ederek, güvenlik alanları olan bir kontrol odasına geldiler. Bütün kapılar açıktı. Tim, linolyum döşemenin üzerindeki yivşik birikintileri işaret etti. Özel ışıklandırma bu birikintiler siyah görünüyordu, ama Emma hiç kuşku duymadı: Bu, kandı.

Gürültü yapmamaya dikkat ederek güvenlik alanlarını aşılar ve ucuz sıraları, yapay yeşil bitkileriyle bir dinlenme salonu olması gereken odayı geçtiler. Halihazırda zemini oluşturan, kafes halindeki madeni parmaklıkların üzerine bir kahve makinesi devrilmişti. Yırtılmış belgeler ve paramparça edilmiş zarflar koridor-da yere saçılmıştı.

Emma, hâlâ çalışmakta olan havalandırma sisteminin düzenli ve rahatsız edici sesini fark etti. Bu yer, insanın yıllarca kâbus görmesine yol açacak derecede iç karartıcıydı.

Bütün bunların neyi gizlediğini de öğrenmek isterdin, öyle değil mi? Senin gibi bir paleoantropoloğun burda ne yapacağı düşünüliyordu? Bu katliamlarla senin bu hangarda yapabileceğin araştırmalar arasında nasıl bir ilişki var? Gerland seni buraya yolladığına göre...

Mongowitz kendisini karşılamak için buraya gelmişti. Ne olmuştu ona? Emma, kendisine bu soruyu hiç sormadığını fark etti. Ondan ne bekleniyordu?

Koridor bir kavis yaptı ve aniden on iki metrenin üzerinde bir genişliğe ulaşarak, geniş bir boşluğa açıldı; bu boşluğun çevresinde, siyah rakamlarla numaralanmış, parlak kırmızı renkte kırk kadar kapı sıralanmıştı. Ortadaki yuvarlak camlı bölmede, çalışmaz durumda bir veri kayıt cihazı vardı. Sonu gelmez yersolucanlarına benzer bir dizi boru tavandaki deliklere gömülmüştü. Nihayet, en dipte, geniş bir merdiven bodrum katına inmekteydi. Burada, havalandırma aygıtı düzensiz, ıslık gibi, bazen de kaotik bir ses çıkarıyordu.

– Nerdeyiz? diye fısıldadı Emma. Tasarımı H. R. Giger'e ait bir oteldeyiz sanki!

– Sanırım burası bir hapisane, diye açıklamada bulundu Tim, ortadaki bölmeyi işaret ederek. Hücrelere girişleri burdan denetliyorlar.

Emma, heyecan ve kaygı arasında gidip gelerek holde gezindi. Bu ağır kapı kanatlarının ardında ne olabilirdi? Dikiz deliği sistemini çalıştırmak istedi, ama kullanılması engellenmiş görünüyordu. *Bu bir elektrik sistemi olmalı...*

O sırada kapı pervazının çevresindeki boşluğu gördü. Kapı kapalı değildi. Kapı kolunu tutup çekti –kanat bir ton ağırlığındaydı sanki– büyük bir çaba sonunda kapı aralandı. Bu bir hücreydi, Tim doğru tahmin etmişti. Geniş ama pintice döşenmişti: Lavabo, yüznumara, küçük bir masa ve yatak; son derece kişiliksiz. Daha önce kullanılmış olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Emma diğer hücrelere de baktı. Saptama aynıydı: Hiçbirinin kapısı kilitlenmiyordu. Mekanizmayı çalıştıran elektrik akımı kesilmişti. Bölme duvarları dışarıya hafif tiz sesler yayıyordu; Emma, herhangi bir malzemenin genleşmekte olduğunu düşündü. Aslında, belli belirsiz gıcırdama ve hışırtı sesleriyle dolu bina, bütünüyle yaşamaktaydı; bu sesler o kadar hafifti ki başka bir dünyadan geldikleri hissi uyandırıyorordu insanda.

Tıpkı bir teknedeyken, okyanusun etkisi altında gövdenin yavaş yavaş deforme olması gibi.

Çok geçmeden, Tim'le yalnız olmadıklarına dair sevimsiz bir duyguya kapıldı. Başka bir mevcudiyet *hissediyordu*. *Aptalca bir duygu, çok karanlık ama kimse gizlenemez, saklanacak yer yok*. Aklına gelen bir düşünceyle aniden kaskatı kesildi. Bir kamera! Adanın kontrolünü ele geçirmiş olan *iblislerin* beklediği yerde, yardımcı sisteme ve bir monitöre bağlanmış bir kamera olabiliirdi! İblisler kelimesinden nasıl da nefret ediyordu. Oysa bu kelime onlara iyi uymaktaydı.

Emma tavanı incelemeye çalıştı; iç içe girerek uzayıp giden tüm bu borularla bunu yapmak kolay değildi. Hiçbir şey bulamadı.

Basamaklara yaklaşan Tim'i gördü.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Emma bir türlü tehlikeyi tanımlayamıyordu, yine de içindeki tüm tehlike işaretleri kırmızıya dönüşmekteydi. İçgüdüğü burdan çıkmasını buyuruyordu. *Yapamam. Devam etmek lazım. Muhtemelen yorgunluk ve stres yol açıyor bu duyguya, hepsi bu...*

Kırmızı ampullerden biri göz kırptı. *Elektrik kontağında bir sorun var, hepsi bu*.

Havalandırma sisteminden gelen ses bir türlü düzgün bir ritme kavuşamamıştı. Aynı anda kesintili, ama farklı yoğunluklarda, her taraftan gelir gibiydi.

Bu düzensiz uğultunun ortasında, bir ses belirginlik kazandı.

Emma'nın hemen yanı başında.

Derin bir nefes sesi.

Genel sisteminkinden daha az mekanik, titrek bir ses.

İnsana ait.

Emma, kendi etrafında tam tur atacak şekilde, birkaç aşamada topuklarının üzerinde döndü. Kimse yoktu.

Bu ilk nefes sesine bir başkası eklendi.

Emma birdenbire anladı. Huzursuzluğu ve yabancı sesler bir anlam kazandı. Her şey anlaşılıyordu.

Hayır, burda yalnız değillerdi. Tam tersine. Öyle kalabalıktılar ki, nefes sesleri makine seslerini bastırıyordu.

Onlarca ağız.

Emma gözlerini, döşemeyi oluşturan madeni kafese doğru indirdi.

Ve ızgaranın deliklerinden çıkan parmaklar görünmeye başladı.

Emma dehşete kapıldı.

Kirli, derisi yüzülmüş parmaklar, zemindeki ızgara deliklerinde kıvrılıp bükülmekteydi.

Tim'e seslenmek istedi, ama beceremedi. Korkudan kazık kesilmişti. Parmaklar, uzun solucanlar gibi, ayakkabı tabanlarının çevresinde kıvıl kıvıldı.

Emma havalandığını hissetti.

Mucizevi bir güç onu bu cehennemden çekip almış, biraz uzağa, ızgaraların ötesine bırakmıştı.

Tim onu duvara yapıştırdı, alnı ter içindeydi.

– Kim bunlar?

Emma başını iki yana salladı.

İzgaraların altından mırıltılar yükseldi. İnlemeler...

– Ben... bence... bunlar esirler, demeyi başardı titreyerek.

– Çok gürültü yapıyorlar, yerimiz belli olacak.

Gerçekten de, karanlık uğultuyu artırmaktaydı.

– Bir giriş kapağı olmalı, dedi Emma, sesi heyecan yüzünden hâlâ boğuktu.

Bir açıklık bulmak için çelik kafesi eliyle yoklamaya başladı. Her dörtgen, kaldırılması mümkün olmayan demir kirişlere perçinlenmişti.

– Emma, ne yapıyorsunuz?

– Bir geçit arıyorum.

– Aklınızı oynattınız galiba? Aşağıya inecek değilsiniz herhalde!

– Hayır, onları çıkarmak istiyorum.

“Evet” dedi, ısıklık gibi bir ses aşağıdan. “Bizi burdan çıkarın, evet, evet, lütfen.”

Ağlama sesleri inlemelere karıştı.

– Çok gürültü yapıyorlar! dedi çılgına dönen Tim. Herkesi ayağa kaldıracaklar! Susun! Susun!

Emma eliyle zemini yoklarken, avcu kocaman bir asma kilide denk geldi. Kemerli kısmı, iki ızgarayla bir kirişin arasına giriyordu. Öyle kalındı ki deliklere zar zor geçmişti.

– Kilidi zorlamakla bir yere varmamız mümkün değil, tüfeğinizle ateş etmeniz lazım.

– Çıldırдыңız galiba! Aşağıdan birini yaralamakla kalmaz, tüm sürüyü de bir anda üstümüze çekeriz!

– Bunu bilemeyiz! dedi Emma, sesi sinirliydi. Belki burda değillerdir bile.

– Biraz önce bodrumdan gelen sesler işittim, size burdalar diyorum!

Uzakta, merdivenlerin orda, birinin boğazını temizleme sesi yankılandı.

Tim bir anda dikeldi.

– Onlar! dedi, telaşlı bir sesle.

Emma ve Tim, hücrelerden birine doğru koşup, ağır kapıyı birlikte açtılar.

Kapı aralığından Emma holü görebiliyordu. Izgaranın altındaki insanlar da sesi duymuş, nefeslerini tutarak bir anda susmuşlardı. Emma, onların dehşet içinde birbirlerine sokulmuş olduklarını düşündü.

Kırmızı aydınlatmanın altında, uzun ve zayıf bir karaltı belirdi. Bir erkek... Emma onu pek iyi seçemiyordu, adam yalnız değildi. Holü kat edip, bulundukları hücrenin karşı tarafına geçti, yine de Emma, onun giysilerinin değişik dokusunu fark eder gibi oldu. Adam bir ampulün oluşturduğu ışık halesine girdi ve Emma durumu kavradı. Adam tamamen çıplaktı. Ama derisi parşömen gibiydi, yol yol siyah çizgilerle damarlı bir görünüm almış ve kocaman benlere benzeyen koyu renkli pürtüklerle kaplanmıştı. Emma gözlerini adamın yüzüne doğru kaldırarak kadar vakit bulamadı. Arkasından çekip sürüklediği şeyi gördü.

Olsa olsa on yaşının biraz üstünde bir kız çocuğu. Tasma takılmış bir hayvan gibi kızı saçlarından tutmuş sürüklüyordu. Kız ise, kendisinden çok daha küçük bir oğlanın eline yapışmıştı, oğlan sendeleyerek onu takip ediyordu. Tamamen çıplaktılar. Adam onları sertçe bir köşeye itti ve sırtarak boyunlarına bir zincir geçirdi. Daha sonra geriye gidip onları hoşnutlukla seyretti ve kafasını geriye doğru eğerek havayı koklar gibi yaptı.

Küçük kız, korkudan felç olmuş bir halde, ona bakıyordu. Ama

küçük oğlan, işkencecilerinin hareketlerine duyarsız, dalgın görünüyordu. Adam, el kol hareketleri yaparak ve homurdanarak havlamaya başladı, küçük kıza da aynı şeyi yapmasını buyurdu. Emma, büyük bir maymunun ayırını seyrettiği duygusuna kapıldı.

Kurbanlarının tepkisiz kalışı karşısında keyfi kaçan adam, kıza şiddetli bir tekme atarak, onu duvara yapıştırdı. Emma'nın kasları gerildi. Tim'in kararlı eli, onu zapt etmek üzere omzunu kavradı.

Adam vücudunu geriye doğru verip, çocukların üstüne işedi. Uzun fışkırış, çocuklarda hiçbir tepkiye yol açmadı.

Sonra döndü ve bir süpürge sapı kaparak, defalarca ızgaranın deliklerine sapladı. Acılı bir haykırış yükseldi, adam bu haykırışa, sapkın, neredeyse çocukça bir neşenin hissedildiği keskin bir çığlıkla karşılık verdi. Sonra silahını atarak bodruma geri döndü.

Emma kendisine çok uzun gelen bir dakika boyunca bekledi, sonra büzülüp kalmış iki gölgenin yanına gitmek üzere gizlendiği yerden çıktı. Tim onu bileğinden tuttu.

– Nereye gidiyorsunuz, Emma?

– Bunu iyi biliyorsunuz.

– Yapamazsınız! Şu gözü dönmüş deliyi gördünüz, değil mi? Hayvanın teki o!

– Çocukları onlarla bırakmamak için bu iyi bir neden sanırım! Emma'nın bileğindeki baskı arttı.

– Çocukların ortadan kaybolduğunu fark ettikleri anda, burayı tepeden tırnağa arar ve bizi bulurlar.

– Bu yüzden plan değişikliği yapacağız. Burda uyumayıp, ormanda görünmemeye çalışarak köye döneceğiz; orda gizlenmek daha kolay olur. (Arkadaşının elinden kurtulmak istedi, ama Tim bileğine sımsıkı yapışmıştı.) Tim, canımı acıtlıyorsunuz.

Tim istemeye istemeye onu bıraktı.

Emma çocukların yanına koştu.

– Sakın bağırmayın, diye fısıldadı en yumuşak sesiyle. Size yardım edeceğim.

Leş gibi sidik kokuyorlardı.

Emma eliyle küçük kıza dokundu, kız şiddetle irkildi.

– Korkma, sana kötülük yapmayacağım, sizi burdan çıkaracağım, anlaştık mı?

Kız, belli belirsiz kafasını salladı. Emma zincirin kelepçesini inceledi ve zincirin sadece sarılmış olduğunu anladı. Korkudan tir tir titreyen iki çocuğu serbest bıraktı.

Tim onun arkasındaydı.

– Peki ya asma kilit, ona baktınız mı? diye sordu Tim'e.

– Size daha önce de söyledim: Yapabileceğimiz bir şey yok. Onları ordan çıkaramayız.

– Kiniseyi bırakmam, şu...

– Emma! diye üsteledi Tim, fazlasıyla sertçe. Ya burda kalıp hep birlikte geberip gideriz, ya da bu iki yumurcakla *şimdi* burdan kaçıp hayatta kalmaya çalışır ve yardım isteriz.

– Yardım edin bize! Bizi bu kâbustan kurtarın! Bizi öldürecekler! Canavar bunlar! diye inledi bir kadın, ayaklarının altında.

Tim, dosdoğru Emma'nın gözlerinin içine bakıyordu. Emma, asma kilidin ne kadar büyük olduğunu görmüştü. Durum umutsuzdu, bunu biliyordu.

– Pekâlâ, diye mırıldandı. Çıkıyoruz.

Tim, arkalarını kollayarak, onu hemen koridora doğru itti.

– Hayır! diye haykırdı biri aşağıdan. Bizi bırakmayın! Hayır!

– Susun! dedi buyururcasına Tim, sesini yükseltmeden. Elimizden hiçbir şey gelmez, ama buraya gelmeleri için askerlere haber vereceğiz.

Onlarca kişiden mırıltılar, yakarışlar, ağlama sesleri ve inlemeler yükseldi.

Emma, hem onları duymamak, hem de açık havaya tekrar kavuşmak için adımlarını sıklaştırdı.

Çabucak çıkışa ulaştılar. Çocuklar tek kelime etmeyip, büyüklerin hızlarını düşürmeden onları takip ediyorlardı. Yağmurun altına çıkar çıkmaz Emma, yatak hazırladıkları bungalolara doğru yöneldi, ama Tim ona seslendi:

– Çocukların kaybolduğu fark edilmeden burdan çekip gidelim! Kaybedecek zamanımız yok!

– Giysilere ihtiyaçları var, üstelik bilgisayar almamız lazım.

Tim ikisinin eşyalarını toparlarken, Emma çocukların üstüne fazlasıyla büyük gelen giysilerle onları sarıp sarmaladı. Tim, av bıçağıyla pantolonları kesip çocukların bellerinden bağladı.

– Adlarınız ne? diye sordu Emma. Benim adım Emmanuelle, isterseniz Emma da diyebilirsiniz.

Küçük kız gözlerini kırptırdı.

– Mathilde, diye fısıldadı.

– Ya seninki? diye sordu Emma oğlana.

– Konuşmaz oldu, dedi Mathilde, çok hafif bir sesle. Adı Olivier.

Emma, bulunduğu yere çökerek, heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

– Kardeş misiniz?

– Evet.

– Bizim hızımıza ayak uydurmalısınız, bir an önce burdan uzaklaşmamız lazım, tamam mı?

Mathilde hararetle onayladı.

– Zamanımız az! diye araya girdi Tim.

Yaklaşık on dakikadır prefabrik binadaydılar.

– Kahretsin, onlara uyacak ayakkabı yok, diye söylendi Emma. Ormanda yürüyebilmeleri için gerekli oysa.

Tim, bir dolaptan tenis ayakkabıları aldı, bıçağının yardımıyla tabanlarını çıkardı, tabanları kabaca yeniden şekillendirip küçülttü, çoraplar ve geniş yapışkan bantlarla çarçabuk küçük ayakkabılar yaptı.

– Alın, hiç yoktan iyidir. Buradan kurtulalım artık.

Dışarı çıktıklarında yağmur kesilmişti.

– Şansımıza diyecek yok! dedi Tim, sinirli sinirli. Ayak izlerimiz silinmeyecek!

Onları çitteki açıklığa doğru götürdü. Hızlı yürüyorlar, mümkün olduğu kadar görünmeden ilerliyorlardı. Gelirken takip ettikleri patikayı geçip ormana daldılar.

– Aynı yoldan gitmeyecek miyiz? diye sordu Emma. Geçide vardığımızda Omoa yönüne sapardık, olmaz mı?

– Bizi aramaya ordan başlayacaklardır. Ötede başka bir geçit var. Oraya ulaşmaya bakalım.

– Bu sabah gördüğüm ışığa çok yaklaşmış olacağız.

– Güvende olmak için çevresinden dolaşırız.

Emma tartışmaya çalışmadı. Tim kararlıydı, üstelik belki de haklıydı; ihtiyatı elden bırakmamak lazımdı.

Yürüyüşün ilk on beş dakikası çok yorucu geçti. Tim, ıslak toprakta bıraktıkları izleri yok etmek şöyle dursun, daha fazla iz bırakmamak için kamasını bile kullanmıyordu. Mathilde ve Olivier onun ardından yürüyorlardı. Küçük kız bir eliyle kardeşini tutuyordu, diğer elini de Emma'ya vermişti. Küçük oğlan, onu ablasından ayırdıkları anda sızlanmaya başlıyordu. Tim'in imal ettiği ayakkabılar dayanıklı çıkmıştı. Bir saatte iyi mesafe kat edip, ilk yamaçlara ulaştılar. Oraya vardıklarında durum zorlaştı, arazi kayganlaşmıştı. Tim, bir geçiş yolu açmak için kamasını kullanmaktan başka çare bulamadı, yürüyüş hızları bundan etkilendi. Çocuklar, kesintisiz yürüyüş temposundan şikâyet etmeden sessizlik içinde ilerliyorlardı. Bir engeli aşmak için Emma'nın elini bırakıp, bir dala tutunması gerektiğinde bile Mathilde'in suratı asılıyordu.

Biraz yükselmişlerdi. Gün bitimine doğru bulutlar aralanıp güneş görününce vücutları ısındı. Emma, bu durumun onlara biraz

cesaret ve moral vereceğini düşündü, ama bulutlar neredeyse hemen tekrar kapandı. Işık azaldı ve adayı üç gündür boğan kurşun gibi ağır hava baskısını artırdı, gölgeler uzadı.

Bir yükseltinin dönemecinde, bitkilerin arasındaki bir açıklıktan, Emma aşağıdaki büyük, beyaz hangarı görme fırsatı buldu. Hafifçe Tim'in kolunu çekştirerek, ona hangarı gösterdi.

Tek sıra halindeki birtakım karaltılar yavaşça binadan çıkıyordu. Emma onları seçemiyor, bu insanların kim olduğunu anlayamıyordu; yine de adamların duruşları, aradaki mesafeye rağmen içlerinden bazılarının Emma'nın fark eder gibi olduğu aksak yürüyüşleri esirleri düşündürüyordu.

Tim tekrar yola koyuldu, ona göre yeterince uzaklaşmış değillerdi; hızını artırdı, ama bir zaman sonra Emma ve çocukların kendisine ayak uyduramadıklarını gördü.

Aniden, düzlüğün aşağısından gelen bir haykırıyla irkildiler. Uzak, ama dondurucu bir çığlıktı. Emma telaş içinde, küçükler olabildiğince az duysun diye, kafalarını karnına bastırdı. Olivier ona izin verdi.

Ama çığlıklar tekrarlandı.

Acı çektirmek için, dehşet sürsün diye, en iğrenç biçimde işkence edilen bir insanın çığlıklarıydı bunlar.

Adam uzun süre haykırdı.

– Ne yapıyorlar? dedi Emma, bir nefeste.

Tüyleri diken diken olmuştu. Dayanılmaz bir şeydi bu, bir an önce sona ersin diye dua etti.

– Öfkelerini esirlerden çıkarıyorlar, diye tahminde bulundu Tim. Muhtemelen çocukları yıldırmaı umuyorlar.

– İğrenç bir şey bu!

– Gelin, yola devam etmeliyiz, hızımızı düşürmemeliyiz. Eğer çığlıklara katlanamıyorsanız aşağıdakileri aklınıza getirin, kaçmak için gereken gücü verecektir bu size.

O pazartesi sabahı Peter, penceresini döven rüzgârın uğultusuyla uyanarak gözlerini açtı. Oda hâlâ karanlıktı, saat 6:17'yi gösteriyordu.

Duşunu yapıp, rasathanenin sessiz ve soğuk koridorlarını geçti. Herkes uykudaydı. Araştırmacının aklına Scoletti'nin ölümünü getiren bir sükûnet hâkimdi etrafa. Scoletti bu saatte mi ölmüştü? Hayır, muhtemelen daha evvel. Bir gün önce bu dakikada, adam bir ipin ucunda sallanıyordu. Peter, cesedi nereye koymuş olabileceklerini düşündü. Yiyeceklerin saklandığı soğuk odaya değildi herhalde, en azından öyle olmamasını umuyordu. Bu sağlıksız düşünceleri uzaklaştırmak için elini yüzünde gezdirdi ve bir bardak kahveyle ofislerin olduğu bölüme yaklaştı.

Zincir yerinde yoktu. Peter donup kaldı. Kapının kulpunu zorladı, içerden kilitlenmiş kapı hafifçe oynadı. Ben olabilir miydi? Saat çok erkendi. Peter önce yavaşça, sonra ısrarlı bir biçimde kapıya vurdu.

– Geldim! diye cevap verdi Ben, bir dakika sonra.

Güvenlik kilidini açtı, Peter içeri girdikten sonra tekrar kapadı.

– Yalnız yatmayan biri için fazlasıyla erkencisin, dedi şaşkınlıkla Peter, bodrumun yolunu tutarken.

– Sabah gün doğmadan kendi yatağına gidiyor; karşısına çıkan ilk kişinin ayarttığı kız durumuna düşmemek için çalışma arkadaşlarının ilişkimizi bilmesini istemiyor. Daha sonra da tekrar uyku tutmadı beni.

– Tekrar laboratuvarlara mı kaldın? Salonda okumalar bitti mi?

– Şu gizli servis hikâyesi beni ürküttü. Scoletti'ye ne yaptıklarını biliyor musun? Onu dışarıya koydular! Jandarmanın yukarı çıkması mümkün oluncaya kadar cesedi soğukta koruyacaklar-

muş. En azından buraya kapanabiliriz. İkimizin dışında zincirin anahtarı kimde var?

– Gerland'da sanırım.

Ben Peter'i, kendine mal etmiş olduğu ofise götürerek, kalın bir battaniyeye sarınıp tekrar kâğıt yığınlarının başına oturdu.

– İnşallah onu kaybetmez! dedi. Dün bu durum beni eğlendiyordu, ama Grohm inkâr edince bayağı bir düşündüm.

– Neyi? diye sordu Peter, tüten kahve fincanını dudaklarına götürtürken.

– Önce Scoletti'yi, sonra bizim güvenliğimizi ve Emma'yı.

Peter acı ve çok sıcak olan sıvıyı yuttu. Kendisi de Grohm'un sözlerini bir türlü zihninden uzaklaştıramamıştı. Bütün gece, karısının yüzü gözünün önünden gitmemiş, nelerle karşılaşabileceği düşüncesiyle içi içini yemişti. Başına bir şey gelmiş olabilir miydi? Dünyadan yalıtılmış olan Peter'in bunu öğrenmesine imkân yoktu. Sırtını yastığına dayamış otururken, doruktan kaçmayı bile düşünmüştü. Ama teleferik kullanılabilir durumda değildi, otomatik olarak çalışması yüzünden bulunduğu yere çivilenmişti, fırtınanın gücü bütün güvenlik sistemlerini devreye sokmuştu kuşkusuz. Peter kumandaları zorlasa bile kabin asla barınağından ayrılmazdı. Geriye, yayan inmek kalıyordu. Bu tipide, karla kaplı bunca dik bir yamaçta, teçhizatsız ve dağı tanımadan bu işe girişmenin, doğrudan boşluğa atlamak ve meleklerin sizi yakalaması için dua etmekten farkı yoktu. Peter yatışmıştı: Hava sakinleşmeden rasathaneyi terk edemezlerdi. Akşamın başlangıcındaki öfkesini kaygıya dönüştüren sihir, gece ilerledikçe bu kaygıyı da tevekküle dönüştürmekteydi. Kedere kapılmaktansa, karısına güvenmesi gerektiğine inanmıştı. Sebati, uyum sağlama yeteneği ve zekâsı karısının lehine çalışıyordu. Somali'de, kabile savaşlarının ortasında kazılara katılmış; Birmanya'da, onu etkilemeyen olağanüstü koşullarda incelemeler yapmıştı. Üstelik hepsinden önemlisi, ailesine çok bağlıydı; bu yüzden kendisini asla düşünceşizce tehlikeye atmazdı.

– Sonsuz iyi niyetine rağmen, şu anda onun için hiçbir şey gelmez elinden, diye durumu özetledi Peter. Öyleyse, bu işteki görevimizi layıkıyla yapmaya bakalım, haberleşme bağlantıları kurulduğunda ne yapacağımıza, kime haber vereceğimize karar veriyoruz. Sana söz veriyorum.

– Böyle yalıtılmış olmanız şaşırtmıyor mu seni sahi? Eğer gizli servisler bizden kurtulmayı isteselerdi, bizi mahrum edecekleri şeylerin başında, her türlü...

– Ben, hayal gücün seni biraz ötelere taşıyor bence. Kimse, hatta gizli servisler bile, yedi astronom, iki araştırmacı ve Avrupalı bir yüksek görevliyi öldürtmeyi düşünmezdi. Az kalsın adamın üç kornasını unutuyordum. On üç kişi Ben! Bu mümkün değil.

– Hiç belli olmaz! Bazen haberlerde, Fransız uyruklularla dolu bir otobüsün havaya uçtuğunu, bir grup bilim adamının bir kazada can verdiğini duyuyoruz; ya bütün bunlar entrikaysa?

– Kes artık!

– Peki ya Scoletti? Olayın intihar olduğuna inanmayan sensin!

– En kötüsünü düşünmemiz gerektiğini de söylemiştim ayrıca.

– Eğer korudukları şey çok önemliyse, gizli servisler bizi ortadan kaldırmakta duraksamayacaklardır, bunu bilir bunu söyleyirim. Üstelik ilk kişiler de biz olmadık! Tamam ilgisi yok, ama Kennedy'ye bak! Binasının tepesindeki şu köylü Oscar'ın, kimseyle bağlantısı olmadan, onu tek başına vurduğuna beni inandırmaya kalkmayacaksın herhalde! Adam başkandı! Gerekirse, kim olursa olsun saldıracaklardır.

Peter başını olumsuz anlamda salladı, bu karışık konuya girmek istemiyordu.

– İlerleme kaydettin mi? diye sormayı tercih etti, Ben'in elindeki belge yığını göstererek.

Ben, eniştesini ikna edemeyeceğini anlayarak yüzünü buruşturdu. Oysa bunu hissediyordu, bu komplo teorisinde gerçeklik unsurlarının varlığı inkâr edilemezdi.

– Grohm'un bir incelemesine takılıp kaldım. Dünyadaki birçok üniversite ve laboratuvarın birlikte gerçekleştirdikleri, hâlâ devam eden dev bir proje bu. Farklı çağlarda yaşanmış insanların DNA örneklerinin karşılaştırılması söz konusu. En eskisi, dört bin yıllık bir mumyaya ait; bir diğeri, donmuş halde bulunan iki bin yıllık bir adamın üzerinde bir cesede; üçüncüsü X. yüzyıla ait; sonuncular ise, XVII. ve XIX. yüzyıllardan kalma cesetlerden alınmış DNA'lar.

– Amaç ne?

Ben, toplam yüz sayfanın üzerinde olan dosyada dört sayfa tutan isimleri gösterdi.

– Projeye katılanların sayısına bak! diye haykırdı.

– Şu anda, savunma sırrından uzaklaşmış durumdayız. Amaç konusunda sorduğum soruya cevap vermedin.

– Çünkü durum oldukça belirsiz. Somut analizler olması gerekirken, burda sadece imalar var. Anladığım kadarıyla, insan genomuyla onun binlerce yıllık gelişimini karşılaştırmak istiyorlar. Mümkün mü bu?

Peter'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

– Zaman içinde, çok zaman içinde ve çok büyük imkânlarla neden olmasın? Grohm, kendisini ilgilendiren şeyi belirtmiyor mu?

– Sen geldiğinde, onun mektuplarından birinin kopyasını okuyordum.

Peter belgeye birlikte göz atmak için, gelip genç adamın arkasında durdu.

– Kendisi de bilmiyor, diye özetledi Ben. Beyin korteksinin reptil kısmıyla ilgilendiğini söylüyor, içgüdülerin genetik olarak nasıl aktarıldığını anlamaya çalışıyor.

– Saldırganlık, şiddet davranışları ve bu davranışların yüzyıllar boyunca insandaki gelişimi üzerine olan kendi incelemesinden söz ediyor, diye devam etti, Ben'in omzunun üstünden Peter. Binlerce yıla ait insan genomunu inceleyerek ve özellikle de onu, iyi korunmuş vücutlarda DNA'sı bulunabilmiş olan Neandertal genomuyla karşılaştırarak, bu konudaki muhtemel gelişmelerle ilgili kendisini bilgilendireceklerini umuyor. İşte gerekçesi bu.

Ben koltuğunda dönerek, tekrar Peter'in yüzüne baktı. Ciddi bir tavır takındı:

– Grohm, insan kobaylar üstünde deney yapıyor, değil mi?

– Her şey böyle düşünmeye sevk ediyor bizi. Laboratuvarlarını Fatu Hiva'da kurmuşlar, orası anayurttan ve meraklı gözlerden uzak; iyi bir ücret karşılığında yöre insanlarını toplayıp, üzerlerinde araştırma yapıyorlar; güvenlik kriterlerine uymak zorunda kalmadıkları gibi, meslek ahlakını da hiçe sayıyorlar. Kendi hızlarında ilerliyorlar ve her şey burda ele alınıp görüşülüyor.

– Neden birbirine bunca uzak iki merkez seçilmiş?

– Saklamaları gereken bir laboratuvar var, çok uzakta; Midi doğu ise hem Paris'e yakın, hem de gizli. Sonuçlar Grohm'un eki-bi tarafından analiz ediliyor, çalışma ritmini ayarlayan, emirleri veren onlar. Fatu Hiva'dakiler sadece emir eri.

Ben alnını kırıştırdı.

– Ya güvenlik nedeniyle merkezleri ayırmışlarsa?

– Evet, ben de aynı şeyi söylüyorum, ada gazetecilerden uzak, ya da...

– Hayır, ben *gerçek* bir maddi tehlikeyi kastetmiştim. Yalıtılmış, yok denecek kadar az nüfusu olan küçük bir adanın seçilmesi tesadüf olamaz. Ya Fatu Hiva'daki laboratuvarları çevre için potansiyel bir tehlike arz ediyorsa? Mesela radyoaktivite. Öyle ki, araştırmacıları deneklerden ayırmayı tercih ediyorlar.

Peter başını salladı.

– İnsanın genetik mirasını kötüye kullanıyorlar. Gizlendikleri için kanunlara, yasaklara uymaları gerekmiyor.

– İnsan embriyonları üzerinde oynayarak klonlama yaptıklarını mı düşünüyorsun? diye sordu Ben.

– Hayır, genetik üzerine çalıştıklarını ve deneyler yaptıklarını düşünüyorum. Hayatın evrimi konusunda uzmanlaşmış ve şeytani denelebilecek teorilerden korkmayan bir paleoantropolog da onları bu yüzden ilgilendiriyordu ya. Grohm ayrıca bir genetikçi ve bir davranış dinamiği uzmanı istiyordu. Üçümüzün profili onların çalışmalarına uyuyor. Grohm, muhtemelen doğuştan olanla sonra edinileni birbirinden ayırmak amacıyla, insanın yüzyılların gelişimi içindeki şiddet davranışlarını masaya yatırdı, onları farklı şemalara, durumlar karşısındaki farklı tepkilere dahil etti. İnsanın şiddete olan eğiliminde genetiğin payı neydi? Genetikle ilgili deneyleri aracılığıyla, bu saldırganlık içgüdüsünü denetim altına almaya çalışıyor.

– Gerçekleşebilir görünüyor, diye kabul etti Ben.

– Yerlerinde saymaya başlamışlardı ve ekibe taze kan gerektiğini düşündüler. Nihayet üçümüzün adı LeMoll'un masasına geldi. Yeşil ışık yanarsa, bizimle temasa geçip işi bize kabul ettirmenin bir çaresini bulmak zorundaydı. Henüz gizli olan bir Avrupa projesi için Komisyon bize ödeme yapardı, en azından böyle sanılıyordu.

– Bunu yutmuş olabileceklerine inanıyor musun? Gizli bir Avrupa projesi palavrasını? Şaşardım doğrusu...

– Açık oynamış da olabilir. Hiç bilmiyorum.

– Bu işin GERIC'le ne alakası var peki?

– İşte orda çuvallıyorum. İnsandaki şiddet eğilimini ortadan kaldıracak bir koku molekülü geliştirmek amacıyla bir kozmetik laboratuvarı ve ordu arasında ittifak ha?

– Tam bir bilimkurgu! Bayılıyorum bu işe! diye dalga geçti Ben, tekdüze bir sesle.

– Biliyorum... Haklısın, bilmediğimiz şeyi uyduruyoruz. Cevaplar mutlaka burda, bu ofislerde olmalı. (Ben'in omzunu dostça tuttu.) Sen zararsız okumanı sürdürürken, ben arşivlere gidiyorum. Gerekirse rafları olduğu gibi aşağı indireceğim, artık somut cevaplar bulmak istiyorum. Scoletti için önemli olan şu "Gaia Teorisi"nin ne olduğunu öğreneceğim.

Saati öğlen on ikiyi gösterdiğinde, Peter dediğini yapmıştı: İçindekilerinin ayaklarının dibine saçıldığı, açılmış otuz kadar klasör ve zarfın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Belgeleri

ayırmaktaydı; bir tarafa önemsiz ya da anlaşılmaz olan belgeleri, öbür tarafa daha bilgi verici raporları koyuyordu. Evrakların çokluğundan Peter bezmiş haldeydi. Ayırmak için günlerin gerekeceği metre küplerce belgeyi birkaç saatte düzenlemek istiyordu. Bu gizli odada bile, Grohm ve ekibi, değerli belgelerini muhasebe ve yönetim dosyalarına serpiştirmeye özen göstermişlerdi. Yine de Peter şimdiden, umut vaat eder gibi görünen küçük bir belge yığını elde etmişti bile. Sabah Ben gelip, tek kelime etmeden mukavva kutu payını almış, incelemek üzere ofisine götürmüştü.

Peter'in midesi gurulduyordu, ama Peter sesi duymamaya çalışıyordu. Bulduklarından daha fazlasına ulaşmak istiyordu; bu etiketlerden birinin ardında bir yerlerde, Grohm'un bütün notlarının kendisini beklediğini biliyordu.

Şekerinin düşmeye başladığını hissettiği sırada, kapı aralığında Ben'in karaltısını fark etti.

Hareketsiz, omuzları çökmüş bir vaziyette eniştesine bakıyordu; perişan bir hali vardı.

– Ben, her şey yolunda mı?

– Konuşmam lazım.

– Peki, dinliyorum. Peter okuduğu şeyi elinden bıraktı.

– Aldandık.

– Nasıl yani?

– Aldandık ve tehlikedeyiz Peter.

Ben, aklı yerinde değilmiş gibi, ifadesiz bir sesle konuşuyordu.

– Neden bahsediyorsun?

– Hepimiz ölüm tehlikesi altındayız. Grohm'un satın aldığı "örnekler" in neler olduğunu biliyorum.

Peter bir sıçrayışta ayağa kalktı, yerinden öyle hızlı fırlamıştı ki başı dönmeye başladı. Sendeledi; Ben'i çift görmeye başladığı sırada genç adam ekledi:

– Grohm deli. Bunların hepsi çıldırmış. Bunu asla yapmamalıydılar.

Feryatlar yaklaşık bir saat sürdü.

Emma bembeyaz kesilmiş, sinir içinde titriyordu. Çocuklar olmasaydı, bir ağacın altına büzülür, bu ölüm şarkısını daha fazla duymamak için kulaklarını tıkardı. Çünkü, art arda gelen erkek ve kadınların her biri, kendi tarzında, öldürülmek için yalvarıyordu. Kimisi köpek gibi ciyaklıyor, kimisi sonu gelmez bir tür kışnemeye yol açacak biçimde tikanıp kalıyor, kimisi de uzun uzun uluyordu.

İğrenç müzisyenler onların vücutlarını birer çalgı aleti gibi kullanıyor, işkence partiyonunu icra ediyorlardı.

Mathilde ve Olivier hiçbir şey işitmiyor gibiydiler. Emma, onların bu canavarlıkları daha önce yaşamalarının mı, yoksa uzaklara kaçma düşüncesini seslerin üstünde duramayacak kadar saplantı haline getirmiş olmalarının mı bu tepkisizliğe yol açtığını bilemiyordu. *Böyle bir şeye insan alışamaz. Artık işitmek istemiyorlar. Hepsi bu.*

Tim tek kelime etmeden yolu açıyor, dağın dik yamaçlarına doğru yorulmak bilmeden yürüyordu. İki dağlık kütle arasında, batıdaki diğer yamaca geçmelerine izin verecek kadar geniş bir açıklık arıyordu. Emma kendisini krampların eşiğinde hissediyordu, gösterdiği gayretten bacakları felç olmuştu adeta; çocuklarsa hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyor, sadece çok sık nefes alıp veriyorlardı. *İnanılmazlar. Hayatta kalma mücadelesi verdiğinde aklın, özellikle de çocukların aklının yapabilecekleri, bilinenlerin çok ötesine geçiyor.* Burda alınacak bir ders vardı. Çok utanarak da olsa, bir mola vermeleri için Tim'e seslenen Emma oldu. Su şisesini sırayla hepsine uzattı, içindeki suyu hemen bitirdiler.

– Oyalanmayalım, dedi Tim otoriter bir sesle.

– Şimdi ortalık sakın, bizi takip ettiklerini mi düşünüyorsunuz?

Tim sesini biraz alçalttı:

– Bundan bir an bile şüphe etmedim, her halükârda bizi arıyorlar.

– Biraz şanslıysak çocukların yalnız olmadığını bilmiyorlardır, civarı araştırıyor olmalılar...

– Böyle düşünmeyin. Çocukları tutan zincir onlara göre fazlasıyla yüksekteydi, anlamaları için bu yeterli olmadıysa bile, esirlerden birinin işkenceden kurtulma veya biraz soluklanma uğruna konuştuğuna emin olabilirsiniz.

Emma, görünüşte son derece sakin olan vadiyi inceledi.

Beyaz bir kuş sürüsü, üç kilometre aşağıda aniden havalandı.

– Bunlar onlar, diye yorumda bulundu Tim. İzimizi buldular.

Oldukça yüksek sesle konuşmuştu. Bu durun Matilde’in dehşet içinde başını kaldırıp, kendi eksenini etrafında her bir yana dönmesine sebep oldu. Emma, kızı tutup göğsüne bastırdı.

– Yanınızdayız, diyerek onu rahatlattı, saçlarını okşuyordu. Üzülme, sizi bırakmayacağız.

– Geçide yönelmeden önce izimizi kaybettirmek için şurdaki kayalıklara doğru sapmamız gerekecek. Bu yüzden hızlanmalıyız.

– Bunlar çocuk Tim, sonsuza kadar dayanamazlar.

– Ya siz?

– Ben idare edebilirim, ama...

– Öyleyse Mathilde’i yanınıza alın. Bacakları uzun, uyarılmış bu haliyle sizi takip edecektir; ben oğlanla ilgilenirim.

Olivier çenesini Tim’e doğru kaldırdı; endişeliydi ve ağlamaya hazırdı.

– Tim’le gitmen lazım, diye açıkladı Emma, bu önemli.

Olivier ablasına baktı, Mathilde ona başıyla “evet” işareti yapınca yerinden kalktı. Tim tüfeğini omzundan geçirerek çaprazlama astı ve Olivier’yi kucakladı; boşta kalan eliyle yol üzerindeki dallara ve sarmaşıklara tutunuyordu. Emma Mathilde’in elini kavradı ve öncülerini yakın mesafeden takip etmeye koyuldular.

Güneş bulutların ardında batmaktaydı, artık yerdeki engelleri görmek giderek zorlaşıyordu. Her şeye rağmen, aşağı yukarı yirmi dakikada, ter içinde ve nefes nefese sarplıkların eteğindeki dağ kollarına varmayı başardılar. Her bir adımlarının iz bıraktığı ıslak topraktan ayrılarak, kaygan taşların üstünde yürümeye başladılar. Tim, onları yüz metre kadar kuzeye yönlendirdi; ayakka-bı tabanlarındaki çamurun dökülüp geçişlerinin belirgin izini bırakmaları için bir taktikti bu. Sonra, ayakkabıları iyice temizlenince geri döndüler.

– Zokayı yutarlarsa, Hanavave'ye doğru öteki geçide yöneldiğimizi düşünecekler, diye açıklamada bulundu Tim.

– Sız siz ne yapardım bilmiyorum, diye fısıldadı Emma.

Işık birkaç dakikada iyice azalmıştı. Gece olmak üzereydi.

– Bize bir barınak gerekecek, diye ekledi Emma.

– Uzun bir mola veremeyiz, Emma.

– Çok iyi biliyorsunuz ki bu tempoyla uzun süre dayanamayız, çocuklardan söz etmiyorum üstelik.

– Bacaklarımız bizi taşıdığı sürece ilerleyeceğiz.

Hızlanmak için oğlana daha sıkı sarıldı. Olivier Tim'e yapışmış, yüzünü onun omzuna gömmüştü; başına bir şey gelmesi mümkün değildi. Emma ve Mathilde gizli bir ortaklık ifadesiyle bakıştılar, küçük kız ona güvenip inanmaya başlamıştı.

Biraz sonra dar geçidi aştılar. Emma, tıpkı Mathilde gibi, yorgunluktan sendeliyordu. Tim'in bile sağlam yürüyüşünden eser kalmamıştı; sık sık Olivier'yi bir kolundan diğerine alıyor, bazen de ondan, kollarına kan gitmesi için yüz metre kadar yürümesini istiyor, sonra oğlanı tekrar taşımaya başlıyordu.

Gece, kayalık dorukları yutup okyanusu emerek, ormanı kaplamıştı. Ayın olmayışı, görüş mesafesini elli metrenin altına düşürüyordu.

Tepeciğin altında birbirine dolanmış bitkilere yukardan bakan ve yan yana iki kişinin geçebileceği genişlikte bir şerit oluşturan, eğimi daha az, çorak bir dağ sırtında yürürlerken, Emma Tim'e sordu:

– Bu sabah ışığı gördüğüm yer burası, öyle değil mi?

Tim fısıltıyla ona cevap verdi:

– Evet. Dakikalardır, ufacık da olsa bir hayat işareti kolluyorum.

– Kesinlikle sabahki yerdeyiz, üstümüzdeki çıkıntıyı tanıdım.

– İki ya da üç yüz metre daha ilerledikten sonra, boynumuzu kırma tehlikesinden kurtulup ormanın çatısı altına geri dönebileceğiz.

Emma etrafı inceledi ve bir şüpheye kapıldı.

– Tim, beni biraz bekler misiniz?

– Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dedi Tim.

– Doğal bir ihtiyacım var da...

– Ha, özür dilerim. Işığınızı aramak istediğinizi düşünmüştüm ben de.

Emma Mathilde'i rehberine teslim etti ve kayalıklara tırmanarak, biraz yukardaki bir burnun üzerinde gözden kayboldu.

Bir dakika geçmeden tekrar göründü.

– Tıpkı düşündüğüm gibi: Bu sabahki geçit daha yüksekteydi, onu bu yüzden fark etmiştik, şu anda bulunduğunuz yerden hiçbir şey görünmüyor! Tepemizde, çok azıcık uzağımızda zayıf bir ışık var.

– Emma! Ne dolap çeviriyorsunuz?

– Belki de hayatta kalan başkalarını bulmak için bir şanstır bu!

– Daha çok, aslanın ağzına atılmak için bir vesile olmasın!

– Öyleyse biraz bekleyin de gidip bakayım.

– Emma! Emma!

Ama, bir girintiden çıkan titrek ışığa yaklaşmak için seyrek çalınların arasına süzülen Emma, gözden kaybolmuştu bile. Gözü gecenin karanlığına alıştı, dal parçaları ya da yuvarlanabilecek taşlardan kaçınmaya dikkat ediyordu. Çok yaklaşmıştı. Hatlar belirginleşiyordu. Kalker tepede bir oyuk; oyugun kenarlarını hafifçe yalayan, amber renkli, oynak haleler.

Bir ateş. Bir mağarada ateş yakıyorlar!

Emma yere yatarak, içeriği görmek için boynunu uzattı.

Bir gölge, üzerinde siyah benekli beyaz bir gömlek olan bir adamın gölgesini gördü. Adamın Markiz Adaları yerlilerine benzer bir hali yoktu, daha çok anayurttan biri gibi duruyordu. Karşısında, bu sefer yerliye benzeyen biri, bıyıklı bir adam, çok alçak sesle bir kadınla tartışıyordu. Daha uzaktaki diğer karaltılar karanlıkta seçilemiyorlardı. Yüzleri gergindi, birisi sesini biraz yükselttiği anda irkiliyorlardı.

Bunlar, hayatta kalabilenler. Yoksa neden gizlensinler?

Emma kulak kabartmak için biraz daha yaklaştırmaya karar verdi.

“... köyde, ağza atacak tek lokma yok nerdeyse.” “Yarın sabah Henri’yle birlikte Jean-Louis de gelebilir, su da taşımak lazım.”

Emma şimdi emindi. Bu insanların kanlı katillerle en ufak bir ilgisi yoktu. Dehşete kapılmış ve bu mağaraya saklanmış ada yerlileriydiler sadece.

Gizlendiği yerden çıkarak, yeterli genişlikteki dehlize girdiğinde alevler yüzünü aydınlattı.

Herkes donup kaldı.

– Korkmayın, dedi Emma. Bütün aradığım biraz ısı ve bazı açıklamalar.

Kimse ona karşılık vermedi.

Onlarca göz Emma’yı inceliyordu. Üstelik, karşısında gördüğü sekiz surattan hiçbirinin dostane bir havası yoktu.

Emma, korkunç bir şüphenin pençesine düştü.

İlk ayağa kalkan kişi, üzerinde gömlek ve keten pantolon olan adamdı. Emma'nın siyah benek olarak düşündüğü şeyler sadece lekeydi, yırtık pantolonundan derisi yol yol yüzülmüş bacakları görünüyordu.

- Peşinizde başka kimse yok mu? diye sordu.
- Hayır.
- Öyleyse yardım ekibinden değilsiniz, dedi gruptaki bir kadın.
- Hayır, üzgünüm.
- Gelin, yer var, diyerek onu davet etti şık adam.

Emma mağaraya göz gezdirdi, aşağı yukarı on iki metrelik bir derinliğe sahipti.

- Yalnız değilim, dedi. Sizi bulduğumu arkadaşlarıma bildirmeliyim, şimdi geliyorum.

Emma çocuklar ve Tim'le birlikte çabucak geri döndü, Tim yeraltındaki bu daracık yere girme konusunda nazlanmıştı. Adamlardan biri, Mathilde'i görür görmez ayağa kalkıp, adını haykırarak onu kucaklamaya kalktı; ama küçük kız geriye sıçrayarak Emma'ya sığındı. Emma, adamlarla çocuğun arasına girmek için yavaşça topuklarının üzerinde döndü.

Adam çakılıp kaldı ve anladı. Yüzü sıkıntıyla buruştu.

- Ben... benim seçme şansım yoktu küçüğüm, o bir kazaydı, diye kekeledi. Size kötülük yapmak istemiyordum, o bir kazaydı!

Mathilde Emma'nın eline yapıştı, Olivier ise Tim'in yanında büzüldü.

- Bu adamlarla aranızda ne geçti? diye sordu Emma, çok alçak bir sesle.

Mathilde yutkunduktan sonra fısıltıyla konuştu:

- Canavarlar köyümüze geldiklerinde, çöp tenekelerinin oldu-

ğu yere saklandık, o da ordaydı. İçeri girdiler ve Francis, kendisini gizlemek için bizi önlerine itti; onun yüzünden yakalandık.

Emma, özür dileyerek ağlanmakta olan Francis'i inceledi. İki çocukla aynı seviyeye gelmek için çömeldi ve onlara şöyle dedi:

– Size tek bir şey için söz verebilirim, kimsenin size kötü davranmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Şimdi burdaki herkese bakın ve içlerinde ailenizden birinin olup olmadığını bana söyleyin.

– Ailemizdeki herkes öldürüldü, dedi Olivier boğuk bir sesle.

Emma'nın yüreği parçalandı.

– Şunun haricinde hepsini tanıyorum, dedi Mathilde, kardeşinden daha güvenli bir sesle. Adalı insanlar. Ama onlarla gitmek istemiyorum. Kimse bize yardım etmedi. Anne babamız için hiçbir şey yapmadılar. Hatta, yamaçtan aşağıya düşmemek için birbirlerini itiyorlardı.

İnsanın köşeye kıştırıldığında, hayatta kalmak için neler yapabileceğini biliyordu Emma. Köylere saldırı sırasında ilk ölenler, en güçsüzler olmuştu. İyi yürekli Samiriyeliler, herkese yardım etme çabası içinde onları takip etmiş; cesurlarsa kötülerin, onların üstlerine yürümesini beklemişti. Bu rezil mantığı biliyordu Emma, çünkü türlerin evriminin bizzat özüyü bu. Sadece yaşama en açgözlülükle sarılanlar yarını görme hakkına sahipti. En aşağılık içgüdülerine sığındığında, insanoğlu tekrar hayvana dönüşüyor; kendisini besin zincirine hükmetmeye yöneltmiş olan, eski avcılığına geri dönüyordu.

Ama iki çocuğun, daha bir gün önce onları dizlerinde hoplatan kadın ve erkeklerden korkacak derecede buna tanık olmaları Emma'yı hasta ediyordu.

– Seninle kalmak istiyoruz, deyiverdi Mathilde.

Emma kabul edip onların saçlarını okşadı.

– Pekâlâ.

– Bu pek temkinli bir davranış değil, dedi Tim, ateşi işaret ederek.

– Isınmamızı ve aydınlanmamızı sağlıyor, diye açıkladı bıyıklı adam.

– Bu sabah bu ışığı ta geçidin ordan gördük, başkaları da görebilir. Söndürmeniz lazım.

– Kimse ateşimize dokunamaz! dedi öfkeyle yanlarındaki kadın.

Hepsi yaşadıkları kaygıdan tükenmiş haldeydi, üstelik aralarından birkaçı yaralıydı.

– Adım Jean-Louis, dedi artakalan giysilerinin içindeki ellilik adam.

– Mongowitz? diye tamamladı Emma.

Adam sapsarı kesildi. Âdemelması titredi.

– Evet, siz... siz kimsiniz?

– Emmanuelle DeVonck, beklediğiniz paleoantropoloji doktoru.

Emma, alevlerin sıcaklık verdiği bir yere yerleşerek, bir koluyla Mathilde'e, diğer koluyla da Olivier'ye sarıldı.

– Evet, bu... bütün bunlar çok uzak geliyor şimdi.

– Neler olup bittiğini bize anlatabilir misiniz?

– Hiçbir şey bilmiyorum. Çarşamba günü öğle saatlerinde iki meslektaşımın birlikte karaya çıktım ve... aynı akşam ortalık cehenneme döndü. Açlıktan ölüyor olmalısınız, ama ne yazık ki size ikram edecek pek bir şeyimiz yok...

– Bu yiyecek bizim! diye çemkirdi dipteki bir adam.

– Kes sesini! dedi kadının biri. Bu zavallı çocukların bir şeyler yemesi lazım.

Kadın yiyecek bir şeyler çıkardı, elden ele geçirip çocuklara ulaştırdılar. Emma sırt çantasını açtı ve kalan son bisküviyle meyveleri çocuklarla paylaştı, çocuklar yiyeceklere saldırdılar. Emma, bu konuyu daha önce düşünmemiş olduğu için kendisini korkunç derecede suçlu hissediyordu. Yaşadıkları telaş içinde onları korumayı, rahatlatmayı düşünmüş, ama acıkmış olabileceklerini akıl edememişti. Sakinleşmek için ilgisini Mongowitz'e yöneltti. Adam huzursuz olup, konuyu geçiştirmişti; Emma, onun adaya gelişle yaşanan kâbus arasında bir bağlantı kurarlarsa diğerlerinin onu taşta tutmasından korkuyor olabileceğini düşündü. Bu korkunç durumda parmağı olabilir miydi? Şimdilik onu rahat bırakmaya karar verdi Emma.

Tim fazla yemedi, gerginliğini hâlâ koruyordu. Düzenli aralıklarla mağaranın girişine göz atmaktaydı.

– Olup biteni size anlatacağım, dedi, üzerinde bornoz benzeri bir giysi olan yaşlı bir adam; yüzünü buruşturarak sendeleye sendeleye yanlarına geldi ve Emma'nın karşısına oturdu. Gecenin ortasında yerden biter gibi çıkıverdiler, kaç kişiydiler bilmiyorum, belki beş, belki yirmi, ama hızlı hareket ediyorlardı, silahları vardı; öylesine şiddet uyguluyorlardı ki sokağa çıkan herkes onların vahşiliği karşısında şok geçiriyordu. Evlerimize giriyor, hayvanlar gibi uluyarak, tiz çığlıklar atarak, elleri kolları kan içinde geri çıkıyorlardı. Birisi kaçmaya çalışırsa üzerine ateş ediyorlardı, her şey çok çabuk olup bitti. Başlangıçta kendimizi savunduk, ama sonra teslim olduk, çünkü o zaman bize tavşanmışız gibi ateş etmiyorlardı. Sokakta, arabaların arkasında bizi gruplara ayırdılar.

On kadar halat zincirlerle araçlara bağlanmıştı, kendimizi zincirlememiz için bizi zorladılar. Elbette kimse kendini çok sıkı bağlamadı, bunu gördüler. Öndekilerin kafasına ateş ettiler, çünkü zincir kelepçelerini sıkılaşmışlardı. Komşunuzun beyni yüzünüze yapışınca, sizi temin ederim, kelepçeleri sıkıyorsunuz! O andan itibaren her şey şirazesinden çıktı.

Emma çocukların kulağını tıkamak için onları vücuduna bastırıyor, çocuklar da ona izin veriyorlardı.

– Pedalların önüne takoz olarak odun koydular ve arabaları sokakta, dalgakıran yönünde son hızla ittiler, diye devam etti şakır şakır terleyen yaşlı adam. Her kol hareketinde etrafa alkol buharı yayılmaktaydı. Bir anda kan revan içinde kalan insanlar haykırıyordu, bacaklar suratların arasına sıkışmış, kollar burulup kopmuştu, korkunç bir curcuna yaşanıyordu; o anı asla unutamayacağım! (Flipper yarıklarından daha geniş olmayan gözlerinden, ateş ışığında parlak inciler gibi görünen gözyaşları taşı.) Ölmeyenler daha sonra koyda boğuldular. Yolun kenarında, kendi başlarına hareket eden et parçası yığınları vardı, yemin ederim! Ve halatları kopan insanlar. Onların işini, kafalarına dayadıkları silahlarla bitirdiler.

– Bütün bunlara seyirci oldunuz ha? diye sordu Tim.

– Ben, düğümün sıkı tutmadığı insanlardan biriydim.

Bornozunun önünü açıp, kapanmamış yaralarla kaplı bacaklarını gösterdi. Kasığa kadar sağlam tek bir deri parçası görünmüyordu; kırmızı ve siyah bir renk almış eti, iltihaplanmış halde parlıyordu. Çürümeyi beklerken tabaka tabaka kalkmaktaydı.

Emma, sendeleyerek yürüyüşün ve alkolün nedenini anladı; adam acıyı kaldırabilmek için sarhoş oluyordu.

– Sık ağaçların arasına yuvarlanmayı başardım, ama çoğunluğun böyle bir şansı olmadı, diyerek sözünü tamamladı.

– Size kim saldırdı? Kim bunlar? diye ısrarla sordu Emma.

Yaşlı adam, bunu söylemesi mümkün değilmiş gibi kafasını iki yana salladı.

– İblisler! Şeytanın oğulları! diye bağırdı bir kadın. Ancak Lucifer'in yandaşları bu kadar sapkın olur!

Emma ısrar etmedi, çocukları rahatlatmak için konuyu değiştirdi:

– Kaç kişisiniz?

– On bir.

– Sekiz! diye düzeltti bıyıklı adam. Félicien ve diğerleri geri dönmedi, bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz. (Emma'ya baktı.) Aramızdan üç kişi dün erzak bulmaya gitti, ama on-

ları bir daha görmedik. Peki ya siz, siz kimsiniz?

Bakışlar bir anda sertleşti. Emma, Tim'in yanındaki varlığıyla rahatlatılsa bile, yanlış anlaşılmayı bir an önce gidermek gerektiğini anladı. Tim, ifadesine göre, Hanavave'yi bilmiyordu, ama yüzü adamlara tanıdık gelmiş olabilirdi.

– Ben, Timothée'yle birlikte perşembe akşamı geldim, diye açıkladı, Mösyö Mongowitz'le buluşmam gerekiyordu... Jean-Louis'yle; Avrupa Komisyonu adına özel bir görev için.

Bu, kaşların tekrar düşmesine neden oldu. Emma, Mathilde'in kendisine yaslanmış halde uyuyup kaldığını fark etti. Olivier de ablasının yolundaydı. İki çocuğu yan yana ceketinin üzerine yatırdı ve bir şeyler yedi.

Mongowitz girişin yanında dikilmek için yerinden kalktı, Emma da onu takip etti. Mongowitz bir sigara yakmıştı.

– Bir tane sigaram kaldı, sonuncusu, ister misiniz? diye teklifte bulundu.

– Sigara içmiyorum.

– Ben de bırakmak için bu yolculuktan yararlanmalıydım. Bundan sonra, diğerlerinin yanında, olup bitenlerle ilgili benden açıklama istemeyin.

– Adada yabancı olduğunuz için sizi suçlayacaklarından mı korkuyorsunuz?

– GERIC'in büyük hangarının bulunduğu tarafa gittiniz mi?

– Ordan geliyoruz, çocukları orda bulduk.

Mongowitz arkaya doğru kısa bir bakış attı ve başını salladı.

– Çarşamba günü geldiğimde ilk yaptığım şey, adada bilimsel araştırma tesislerinin olup olmadığını sormaktı. Bana yerini söylediler, bir kayık bizi oraya götürdü. Hangarda ne yaptıklarını göreceğim fırsatım oldu, Profesör DeVonck.

Emma adamın gözlerini görmek için döndü. Yeni çıkmakta olan sakalı ve yorgun yüzüyle, karanlık geceyi seyredalmıştı.

– Deneyler, diye fısıldadı, sanki bundan utanç duyarcasına. Nazilere yakışan çalışmalar! Ne arıyorlar bilmiyorum, ama yöntemleri iğrenç.

– Genetikle mi ilgili? Kocam genetikçi ve benimle aynı zamanda göreve çağırıldı.

– O da var tabii.

– İnsan kobayların DNA'larıyla oynuyorlar, değil mi?

Mongowitz sigarasının dumanını üfledi ve bu kez o da gözlerini Emma'ya çevirdi.

– Hayır, insandan daha beteri söz konusu.

Ben odaya girip, yere dağılmış kâğıtların üzerinden yürüyerek Peter'e bir klasör uzattı.

– Deneyleri basit kobaylar üzerinde yapmıyorlar, Peter.

Peter belgeyi alarak, personel fişlerinin üzerinde açtı.

– Nasıl yani?

– Lionel Chwetzzer'i hatırlıyor musun?

– Evet, Grohm'un işe aldığı canı.

– Hayır, onu işe almak yerine kobay olarak kullanmış. Estevenard'ın notlarında söz ettiği örnekler, tüm Avrupa'dan seçilmiş caniler. Bu işte milyonlarca avro dönüyordu, çünkü bu adamları toplamak için çok büyük çapta bir operasyon gerçekleştirmek gerekiyordu. Yeniden Yönlendirme Operasyonu. Bu adamların çoğu hapishanede ya da psikiyatri kliniklerinde ölmüş, bir çoğu da intihar etmiş. Saçmalık! diye bağırdı Ben. Onları, iç güvenlik servisleri ve Avrupa Komisyonu Ceza Mahkemesi Başkanı LeMoll'un gözetimine vermek için intihar ettiklerine inandırmaya çalıştılar. Ona ihtiyaçları olduğunu söyleyen şaşardım! Mümkün olduğunda hapishane müdürlerine ödemeler yapmış, dürüst olanlara denk geldiğinde başhekimlere, gardiyanlara rüşvet vermiş; hatta nasıl bir işe bulaşmakta olduğunu bilmeyen tutukluyla doğrudan ilişkiye geçerek kaçırma planlarını uygulamışlar. Resmi olarak bu adamların yüzde sekseni hapishanede ölmüş görünüyor. Ama LeMoll ve Grohm'un ekibi, bu sözde cesetlere el koymaktaydılar. Üstelik işin içinde kim vardı biliyor musun?

– Hayır.

– Alman gizli servisleri. Kendi uyruklarından altı kişinin "tahliye"sine yardım etmişler. Tüm bu canilerin bir ortak noktaları daha var: Son derece tehlikeli oldukları kabul ediliyor. Bunlar seri

katiller! Anlıyor musun? Seri katiller! Grohm, bu canilerin yirmi beşten fazlasını dokuz Avrupa ülkesinden getirtmiş. Hepsi bu kadarla da kalmıyor, bu tür katillerden olduklarına dair güçlü şüpheler bulunan, ama kanıt olmadığı için serbest bırakılan dokuz başka adam ortadan kaybolmuş ya da onlar da intihar etmişler. Chwetzter de bunlardan biri.

– Grohm otuzdan fazla caniyi alıp götürüyor ve kimse hiçbir şey fark etmiyor, öyle mi? Tek bir gazeteci bile böyle bir işe burnunu sokmuyor ha?

– Nerden akıllarına gelirdi? Bununla birlikte operasyon yalnızca on ay sürmüş. Sadece Lozan Kriminoloji Enstitüsü konuya değinmiş, her halükârda bulduğum raporlarda olanların hepsi bu kadar. Enstitü seri katiller arasında daha önce hiç görülmemiş bir intihar dalgasından söz ediyor; bunu da, kişiliklerindeki dengesizliğe, umudun olmayışına ve pişmanlıktan çok utanca bağlıyor.

– Saldırganlık ve insani şiddet üzerine inceleme konusu olarak seri katillerden daha iyisi olabilir mi? Grohm alışveriş listesini hazırlamış, adamlar da ona hizmet etmişler.

– Bu işin altında Fransız ve Alman gizli servislerinin olduğunun teyidi bu! Anlıyor musun?

– Demek istiyorsun ki, bu tamamen gerçeküstü bir durum! Ama operasyon bir kez olsun çuvallassaydı, bunun yaratacağı skandalı düşünebiliyor musun? Bütün dünyada yankı uyandırır.

– Onlara güveniyorum: Her seferinde, iyi örgütlenmiş bağımsız bir birim işi üstlendi. Çuvallassalardı, kimse bu işin resmi zevata kadar uzanabileceğini düşünmezdi. Hapishanedeki canilere âşık olup onlarla evlenen şu kadınlar gibi, seri katillerin fanatığı bir grubun çılgınlığı olarak gösterilirdi.

Peter, zamanı dondurmak ister gibi işaretparmağını havaya kaldırdı.

– Dur bir saniye, dedi, Gerland'ın korumalarında Alman aksanı var, hatırlıyor musun?

– Mattias! Bu durumla bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun?

– Koşulları bir araya getiren mutlu tesadüf fikrini sevmem. Keşfettiğimiz şeyler konusunda ağzımızı sıkı tutmamız için bir neden daha. Gizli servisler arasındaki bir hesaplaşmada kendimi kapana kısılmış bulmak istemem.

– Grohm'la konuşmamız lazım, pes etmişken işbirliğine yanaşması daha muhtemel.

– Gerland yanımızda olmasın, diye belirtti Peter. Grohm ona hiçbir şey söylememiş olabilir; konu üzerinde birkaç kere, o da

biz varken konuştu. Bize iletmek istediği bir mesaj var bence. Ona zaman tanınmalıyız. Grohm işbirliği yapmak istiyor, ama Gerland'ın önünde değil.

– Peki nasıl yapacağız? Gerland onun peşinden hiç ayrılmıyor. Hatta uyuduğu zaman bile, adamlarından birini onun odasının önüne diyor.

Peter saatine baktı. Nerdeyse öğlen bire geliyordu.

– Öğle yemeğini her zaman geç yiyor, diye hatırlattı. Gel, belki de onu henüz kaçırmamışızdır.

Basamaklardan uçarcasına çıktılar, mutfakların bulunduğu bölüme ulaşmak için koridorlardan hızla geçtiler. Peter bir tepsi alıp, yiyecekleri içine geliştüzel attı. Sonra hızla, köprüye çıkan büyük merdivenin dibine geldiler. Peter Ben'i az ışıklı küçük bir odaya soktu, böylece on dakika kadar, kapı aralık halde, sabırla beklediler.

– Uzun süre bekleyebiliriz, diye sabırsızlandı Ben. Çoktan inmiş olabilir ya da gelmeyebilir...

Üst katta bir kapı gıcırdadı ve basamaklarda ayak sesleri yankılandı. Peter görünmemek için iyice kayınbiraderine yapıştı. Gerland burnunu temizleyerek önlerinden geçti. Adam gözden kaybolur kaybolmaz, Peter odadan çıkıp büyük salona giden merdivenleri tırmandı. Gerland'ın korumalarından biri, kapının çifte kanadı önünde, sıkıntıdan patlamış vaziyette oturmaktaydı. Peter yiyecek tepsisini ona gösterdi.

– Burdalar mı? diye sordu.

– Mösyö Gerland aşağı indi, ona rastlamadınız mı?

Alman aksanı Peter'i afallattı.

– Hayır, Benjamin'le ben bir dakika önce tuvalette bir konu hakkında tartışıyorduk, biraz farkla kaçırmış olmalıyız. Eğer rahatsız olmazsanız, onu burda bekleyelim.

Oldu bittiye getirilen bekçi köpeği tereddüt etmedi; Peter ve Ben'den kuşkulananmak, görevine dahil değildi. Onlara kapıyı açtı.

Grohm, boş gözlerle seyrettiği puslanmış pencere camlarının karşısındaki bir köşedeydi, yüzü çökmüş haldeydi.

– Yiyecek getirdim, dedi Peter.

Yaklaştı ve Grohm'un bir eliyle radyatöre kelepçelenmiş olduğunu fark etti.

– Avrupa Komisyonu'nda gündelik yöntemlerden biri mi bu? diye sordu Peter, tepsiyi onun önüne koyarken. Yoksa Alman haberalma örgütlerine özgü bir şey mi?

Grohm yalnız olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra konuştu:

– BND'yi⁴ biliyor musunuz? diye sordu cevap beklemeksizin.

– Gerland bir Alman ajanı mı?

– Elbette değil. Buna karşılık üç arkadaşı... onlar hakkında o kadar kesin konuşmazdım.

– Yeniden Yönlendirme Operasyonu'nu biliyoruz.

Grohman onayladı, pek şaşırmışa benzemiyordu.

– Demek bodrum katını buldunuz. Size iki tercih hakkı kalıyor: Ya bana yardım edeceksiniz, ya da bir kibrit çıkıp dosyaların hepsini yakacaksınız.

– Başka bir tercihim var, diye lafı gediğine oturttu Peter. Bize her şeyi anlatın, kararı sonra verelim. Her halükârda, durum göz önüne alınacak olursa, kaybedecek pek bir şeyiniz yok.

Grohman zorlukla yutkundu. Benzi solmuş, gözleri kızarmış ve dudakları morumsu bir renk almıştı. Peter, Gerland'ın soru sormaktan öteye gitmiş olabileceği konusunda tereddüde kapıldı.

– Doktor Grohman, size kaba davranıldı mı? diye sordu.

– Bu konuda tasalanmayın.

– Gerland'ın bekçi köpekleri, onlar, değil mi?

– Sırtını döner dönmez, o zavallı serseminkinden daha anlamlı sorular sormayı biliyorlar.

Peter başını iki yana salladı.

– Pislikler... diye mırıldandı.

– Gaia Teorisi'nden söz edin bize, diyerek araya girdi Ben.

Grohman sırtıttı.

– Gaia Teorisi, diye tekrarladı. Sizin geldiğiniz gün, tek olan kopyayı yok ettim. Gerland ağzıma gem vurmada önce bütün yapabildiğim bu oldu. Scoletti mi söz etti size bundan?

– Evet. Siz onu infaz ettirmeden önce, dedi Ben.

– Yanlış şeyler kuruyorsunuz. O işle benim hiç alakam yok.

– Peki ya *teknisyenleriniz*? Hepsi asker, öldürmeyi biliyorlar.

– BND'nin adamları peşlerini bırakmıyor, nasıl yapacaklardı ki? Sizin şu olmayacak düşleriniz!

– Özür dilerim, doğru ya, siz masum ve kusursuzsunuz, diye işi alaya vurdu Ben.

Grohman aldırmandan sözünü sürdürdü:

– Seri katillerin sayısında artış olduğunu ortaya koyan ilk istatistikçi ve suçbilimciler “bozgunculuk”la suçlandılar. Onlara, sayıda artış olmadığı, ama zaman geçtikçe suçluların daha kolay bulunup ortaya çıkarıldığı cevabı verildi. Oysa, 1960'lardan itibaren seri katillerin sayısında, bizim araştırma sonuçlarımızdan bağımsız ola-

224

rak yavaş yavaş artış görüldü. Yüzyıllık mahkeme arşivlerinde **bunları** saptamak her zaman zor olsa da birçok araştırma, kurban **ve** özellikle de katil sayısının dökümünü yapabilmek için, şiddet sonucu ölüm kayıtlarını, davaları, mahkûmiyetleri, tutuklamaları ve benzeri vakaları ele aldı. Özellikle de sabıkası çok olanlar, “se-ri” denilen katiller konusunda arşivler çok geniş tutuldu. Savaşlar yüzünden bu veriler yok oldu elbette, ama genel olarak, XVII. yüzyıldan 60’lı yıllara gelinceye kadar, nüfus oranına göre, bu tür ka-tilerin sayısında fazla bir değişiklik olmadığı kabul edilebilir.

– Canavar efsanelerinin çoğunun gerisinde aslında bir caninin yattığını kanıtlamaya çalışan tezleri gözden geçirdik, dedi Peter, Grohm’u işin özüne getirme isteğiyle.

– Gerçek şu ki, dünya nüfusundaki artış göz önünde bulundu-
rulsa bile, XX. yüzyılın ikinci yarısından itibaren seri katil sayısı
giderek artıyor.

– Bu gelişmenin gerekçeleri üzerine bir varsayım mı? diye sor-
du Peter.

– Adam Smith’in eserlerini okudunuz mu hiç? XVIII. yüzyılın
ünlü bir ekonomistiydi, insanı mantığı olan bir hesap makinesi gi-
bi tarif etmiştir. Adam Smith’in adlandırdığı biçimiyle, bu *Homo
economicus*’un psikolojisi, çıkarlarının geçerliliğine indirgenmiş-
tir. Toplumsal derinlikten yoksun bu insan, sadece arzularının pe-
şinden gider. “Düşünüyorum, öyleyse varım”, “istiyorum, öyleyse
varım”a dönüşür.

– Zorlama bir görüş bu! diye dalga geçti Ben. Felsefi ve indir-
gemeci.

– O dönem için belki; ama bugünkü toplum insanına bakın!
Ben ise tam tersine, Adam Smith’in, dönüşeceğimiz tüketicileri
tarif ettiğini düşünüyorum. Her durumda daima çıkarının peşin-
de koşan bireyler: Neden bu malı şu kişiden değil de bu kişiden
alayım, niçin bu bilgileri vereyim, neden bunu değil de şunu yap-
malıyım, bu ya da şu insandan çıkarım nedir? Hesapçı bireyleriz
biz! Kendi içine, kendi arzularına dönük, olabildiğince az ödeme-
ye çalışan, nasıl daha fazla para kazanacağını hesaplayan, etrafın-
daki insanlardan hangisinin kendisine yardım edeceğini, bilgi ve-
receğini tartan bireyler! Herkesin *kendi* mülküne, *kendi* arzularını
doymak için *kendi* arabasına, *kendi* CD’lerine, istediğini
seyredebilmek için daha fazla kanalı olan *kendi* televizyonuna
sahip olduğu maddecilikle vurgulanan bir kişisel içe kapanma.
Bir biçimde Smith, baskın gelecek ekonomik piyasanın, mutlaka
insan doğasına en yakın piyasa olacağını öngörmüştü.

– XIX. yüzyıl bununla mücadele etti, diye hatırlattı Ben, sosyalizm ipini koparmış liberal kapitalizme karşı başkaldırdı.

– Sonuç ne oldu peki? İsterse devlet sorumluluklarını üstlenip, sosyoekonomik bir dengenin teminatı olsun! Bugünkü hükümetlere bir bakın! Dünyayı kim yönetiyor? Şu siyasetçiler ya da onların kampanyalarını finanse etmiş olan büyük sanayi grupları mı? Lobiler ülkeleri yönetenlerden daha güçlü hale geldiler. Devlet yönetiminde çalışan biri terazinin ağır basan kefesinin emrindeyse, denge diye bir şey olur mu?

– Bunun bizimle, seri katillerle alakası ne? diye sordu Peter.

– Oraya geliyorum. Ta çocukluktan itibaren bizi şekillendiren sosyoekonomik bir sistemde yetişiyoruz, ve bu iki yüzyıldır böyle. Ekonominin zaman içinde istemeden tetiklediği toplumsal dönüşüm kimseyi kaygılandırmadı. Birleşik Devletler’in temel aldığı ekonomik model, kâr etmeye dayalı bir model, sonunda kazanç elde etmekten başka bir şey düşünmeyen yatırım gruplarının modeli. Önemli olan sadece sonuç. Uç durumlara, yasadışı faaliyetlere böyle varılıyor. Ama daha da önemlisi, bu baskı tüm toplumsal piramit üzerinde uygulanıyor. Toplumun en geniş kesimi üzerinde. Bu şekilde *eğitildiğimizden*, sonuç kültürü düşünce sistemlerimize nüfuz etmiş durumda. Ahlakın da bu sistemin ayrılmaz bir parçası olduğunu söylemeye ayrıca gerek yok. Ne pahasına olursa olsun tatmin göklere çıkarıldı.

– Amerikan ilkeçiliği yine de varlığını sürdürüyor, diye karşı çıktı Ben; bazı erdemlerin savunucusu olduğu iddiasında.

– İlkeçilik genellikle ikiyüzlüdür! Bir aşırılığın bir diğerine verdiği cevaptan başka bir şey değildir. Ama ülkenin tamamı, ne pahasına olursa olsun sonuca ulaşma dinamiğinin bir parçası olmuştur. Günler, yıllar içinde nasıl gerçekleşeceği pek önem taşımadan amaçlara ulaşmaları için milyonlarca insanın her sabah korkunç bir baskıya maruz kalmaları, zihniyetin değişmesine yol açar. Ve elli yıl sonra, dönüşmüş olan, bir kuşağın zihniyetidir.

– Eğer sizi doğru anlıyorsam, diye araya girdi Ben, bu saplandı, “seri katil” olgusunu destekleyecek derecede insani değerlerin hiçe sayılmasına yol açıyor, öyle değil mi?

– Diyelim ki onların ortaya çıkmasına elverişli bir zemin hazırladık. Ve bu şema Avrupa’ya ulaşmakta gecikti, bu yüzden seri katil olgusu bizde uzun süre çok daha marjinal kaldı. Ama zaman değişti. Sosyoekonomik dönüşüm, küreselleşmeyle birlikte sonunda bizi de yuttu.

– Sizin Gaia Teoriniz bu mu? dedi Peter, kuşkuyla.

– Hayır, onu açıklamak için önce çerçeveyi çizmeliyim. Bu amaçla, Mösyö Clarin'in, geçen ay "Hayvan Tarafından Ehlileştirilen Çocuk" başlıklı bir makalesinde açıklamış olduğu şeyi bize kısaca hatırlatmasını isterdim.

Ben afallamış gibiydi.

– İyi bilgi edinmişsiniz, olsa olsa yüz kadar kişi okudu makalemi. Bu konuda ne söylememi istiyorsunuz?

– Yazmış olduğunuz şeyi bize özetleyin ki, Profesör DeVonck bizi takip edebilsin.

– Pekâlâ. Ben... ben bilinen teorileri açıklıyordum: İnsan daima vahşi bir hayvandır. On binlerce yılı doğada geçirdik, hayatta kalmak için mücadele edip, yaşamak için diğer türleri yedik, geçmişte yırtıcı avcılar olduğumuz içindir ki bugün bu durumdayız. Birkaç yüzyıllık "temiz" medeniyet süresince genetik hafızamızın bütün hoyratlığın, bizi besin zincirinin tepesine yerleştiren korkunç avcı içgüdüsünün kökünü kazıdığını düşünmemiz mümkün değil. İnsan doğar doğmaz, kendini engeller, öğrenilmiş rollerle çevrili buluyor, eğitiliyor, ana babası ve bütün toplumsal ilişkileri çocuğun ilkel içgüdülerini azami ölçüde ortadan kaldırarak, onun içinde medeniyetin kök salmasını sağlıyorlar. Medeniyet kavramı başlangıçta nazık bir durum sergiliyor. Mesela, çocukların arkadaşlarından dayak yediği anaokulu hikâyelerini sık sık duyarız. Bazen dayağı atan bir gruptur ki bu sürü etkisidir, bazen de hâlâ canlı olan avcı içgüdüsüne sahip tek bir çocuktur. Bu saldırıların önemli kısmı biraz yalnız, okula alışma zorluğu çeken çocuklara yöneliktir. Mızmozlanır ya da diğerleriyle temasta olmak istemezler, böylece kendilerini çekip diğer çocuklardan uzaklaşırlar. Çocukta hâlâ mevcut olan avcı içgüdüğü için kolay birer av haline gelirler. Anaokulundaki küçük çocuklar elbette kana susamış canavarlar değildir, ama medeniyetin insanın içinde yer etmesi için zamanı ihtiyaç olduğunu güzel bir biçimde kanıtlarlar.

– Bazen de medeniyet tutunamıyor! diye onun sözünü tamamladı Grohm. Çevre ya da ana babalar yüzünden; vahşi yan yetişkinde canlılığını koruyor. Bizim seri katillerimizin durumu bu.

– Neden bu açıklamayı istediniz benden? diye sordu Ben.

– Birazdan anlayacaksınız: Tüketici/hesap makinesi sistemi-miz, en büyük düşmanımız olan pazarlamada patlama yaşanmasını sağladı. Aşırı tüketimle gözleri körleşen bizler, gereken yerlere ahlak duvarları çekmeyi bilemedik. Özellikle de çocukları hedef alan pazarlama girişimleriyle mücadele etmeliydik. Çünkü bu çocuklarda, sizin de biraz önce belirttiğiniz gibi, avcı içgüdü-

sü ve medeniyet kavramları yerli yerine oturmamıştır. 70'li yılların sonuçları oldu sonunda, çocukları hedef alan pazarlama gelişerek, 80'li yıllarda açıkça aşırı saldırgan bir hal aldı; çocuklara yönelik reklamlarla kesilen televizyon şovları, giderek daha ince-likli ve yönlendirici olmaya başlayan ve iletişim kampanyalarının eşlik ettiği reklamlar, oyuncaklara dönüştürülen ürünler, mesela tarım-gıda sektörüyle gerçekleştirilen ticari ittifaklar, hepsi durmadan aynı mesajı kafalarımıza kazıyor: Tüketin! Satın alın!

– Sonra da bu itkileri frenlemek ana babalara düşüyor, diye belirtti Peter.

– Teoride öyle. Pratikte, ana babaların çoğu çocuklarının Noel için istediği şeyi sonunda alıyor, sadece ağlayıp sızlamalarına bir son vermek için bunu yaptıkları da oluyor. Kısacası, 90'lı yıllarda, bu genç müşterileri sadık kılmak için stratejik bir savaş sürdürüldü, daha da beteri, televizyon yayınlarının büyük desteğiyle iş çocuklara kadar vardı hatta! Bu sistemin açık sonuçları oldu, ama bu sonuçlar sorumluları hakkında kuşku uyandırmadı. Haklı olarak üstelik! Pazarlama mensuplarının tek yaptığı şey, kendi hissedarlarını memnun etmek isteyen patronlarca saptanmış hedefe ulaşmaktı. Bir kez daha kimse kötülüğü dert etmiyordu, önemli olan yalnızca, hemen sonuca ulaşmaktı.

– Çocukları, çok hızlı dönüşecekleri geleceğin tüketicileri yapma –elbette ahlak kuralları hiçe sayılarak– kötülüğü dışında ne kötülük var bunda? diyerek şeytanın avukatlığını üstlendi Peter.

– Milyonlarca çocuk pazarlama sistemi tarafından eğitildiler, Profesör. Çocuklarınızı her gün reklam kampanyalarının entrikalarıyla yüz yüze getirdiğinizde, farkında olmadan, onları sadık birer müşteri haline getirmekle kalmayıp, aynı zamanda bir davranış aşıyorsunuz: “Bunu istiyorum.” İyi olmak için tüketmek lazım. Şu oyuncuğa sahip olmak. Şu şekeri yemek. “İstiyorum.” “Ben, bana.” “İhtiyacım var.” Çok küçük, fazlasıyla küçük yaşlarda bu gizli bencilliği geliştiriyorlar ve bu durumda sorgulanmaya başlanan şey, boyun eğen ya da bitmez tükenmez mücadelelere girişen ana babaların otoritesi oluyor. Çocukta, istekleri, şekillendirilmiş “ihtiyaçlar”ı konusunda bencilce bir içe dönüşün ortaya çıkması çok erken yaşlarda teşvik ediliyor. Yavaş yavaş, kişiliğinin tüm bir parçası evrim yolunda inanılmaz bir hızla dönüşüyor, artık dünyamızı yöneten iletişim hızı bu. Bu çocuklar Adam Smith'in tasvir ettiği insanlar haline geliyorlar ve bu sefer durum felsefi olmaktan çıkıyor; artık bunlar basit mantıkla çalışan hesap makineleri değil, daha beteri: Bir “kendilik” aşırılığı,

tehlikeli bir narsisizm söz konusu. Bir kişisel tatmin kültürü.

Grohm, Peter'in getirdiği tepside bir elma aldı ve sözünü bağlarken elmayı parlattı:

– Bu “bencil tatmin” dinamiği, arzuya tapmayı getirdi. Karikatürize edersek: Bu biçimde “eğitilen” gençler, arzularını, diğer insanlar ve yasalar da dahil, her şeyin üzerinde tutuyorlar. Böylece, kötü yapılanmış bu çocukların büyük bir yüzdesi mihenk noktalarını yitiriyor, bu toplumda kendilerini kötü hissediyor, kendi içlerine kapanıyor ve olguyu daha da belirgin hale getiriyorlar. Suç sarmalının içine hapsoluyorlar. Dünyada şiddet böyle patlak verdi ve seri katillerin ortaya çıkışını giderek kolaylaştırdı; seri katil dediklerimiz tam olarak şöyle tarif edilebilir: Diğer her şeyin önünde gelen zevklerini saplantı edinmiş kişi. Ve eskiden çok düşük olan bu yüzde, durmadan artıyor.

– Seri katil sayısındaki artışı böyle mi açıklıyorsunuz? diye şaşırdı Peter.

– Hayır, tohumun patlamasına elverişli olan koşulları açıklıyorum ben. Çünkü seri katil sayısının düşünülenden daha çok olduğunu size söylemiştim. Aslında, ekonomiyi... çökertecek bir panik ya da bir paranoyadan kaçınmak için halka açıklanmamış olan bazı araştırmalara göre, bu katillerin sayısında artış olmadı: Yirmi yıldır tam anlamıyla bir seri katil patlaması gerçekleşti. Üstelik her şey, bunun sadece bir başlangıç olduğuna inanmamızı sağlıyor.

Doktor Emmanuelle DeVonck'un “İlk insan soykırımı” başlıklı konferans metni

Neandertal insanı yaklaşık 300 000 yıl yaşadı. Yani biz Homo sapiens'lerden üç kat daha fazla! Bu insanla ilgili sahip olduğumuz az gelişmiş vahşi imgesinin tersine, son yıllarda gerçekleştiren kazılar ve elde edilen bulgular, Neandertal insanının kulplu kapı tokmakları, raspalar ve delgilerle bazı teknikler geliştirdiğini, etini tutsülemek, saklamak ve silahlarının uçlarını sertleştirmek için ateşi kullanmayı öğrendiğini, muhtemelen bazı ibadet yöntemlerine sahip olduğunu kanıtlamakta.

Bazı nehirlerin yakınlarında kamp ve düzenli toplayıcılık izleri bulundu; avın izini sürmek için hareket etme yeteneğine sahip olduklarını gösterir izlere de rastlandı. Neandertal insanı hayatta kalmayı ve zor koşullara uyum sağlamayı gayet iyi beceriyordu.

Kısacası, değişen çevreye uyum sağlayamadığı için giderek yok olan budala vahşi mitinden uzaklaşmış bulunuyoruz artık.

Aynı şekilde, genetik ve Neandertal insanının iyi korunmuş mitokondriyal DNA'sının analizi sayesinde, söz konusu iki türün genom açısından benzerlik taşımadığını, çok farklı olduklarını kanıtlayabildik.

Neandertal insanı, yok olmaya yakın olduğu, yeryüzünde bizim türümüzle birlikte bulunduğu dönemde, bizden çok daha uzun, daha ağır ve çok daha kaslıdır. Daha şaşırtıcı olanı ise, beyninin Homo sapiens'inkine oranla daha gelişmiş olmasıdır. 1.700 cm_'ün biraz daha üzerinde bir hacme ulaşabilmekteydi! Ve buna rağmen, Neandertal insanı gezegenden silinirken, biz onun yerini almaktaydık. Kendisini savunmadı mı? Oysa bizi toptan yok edebilirdi, her alanda bizden üstündü!

Muhtemelen çatışmalar yaşandı, ama bu konuda en ufak bir işarete rastlamadık. Daha da ilginç, bizim türümüze oranla daha kalabalık olmalarına rağmen Neandertallerin birbirlerini öldürmüş olabileceği bir kazı kentiyle hiç karşılaşmadık.

Her şey, insanın bu değışkesinin, bu kuzeninin, öldürme içgüdüsüne sahip olmadığına inanmaya itiyor bizi. Beslenmek, giyinmek ve geç sağlamak için avlanmayı biliyordu, ama sonuna kadar yağmalama ve cinayet içgüdüsünden yoksundu.

Genomu farklıydı, “kibarlığı”nın hayatına mal olması kuvvetle muhtemel; ve her türlü uyum sağlama, çevreyle birlikte gelişme kapasitemizin ötesinde, bizi bugün bu salonda konuşan şu medeni yaratıklar haline getirmiş olan şey, kana olan düşkünlüğümüzdür. Yeryüzünde yaşayan canlıların çoğu tehlikeli ve güçlü olsa da, besin zincirinin tepesine yükselen Homo sapiens oldu, hem de şiddet sayesinde.

David Grohm elmasından koca bir parça ısırdı. Elmanın beyaz suyu kızıl sakalına aktı.

– Bu uzun takdimi size yapmamın sebebi, dedi elmasını çiğneyerek, şunu vurgulamak için: Biz diğer insanlar son derece özel bir dayanıksızlık noktasına gelmiş bulunuyorduk...

Peter, Grohm'un nereye varmak istediğini anlamıyordu:

– Neye karşı dayanıksızlık?

– Meydana gelmekte olan olaya! Bir atacılık. Olabilecek en ihtimal dışı şey. Homo sapiens'in başarısında sadece şansın payı bulunmadığı konusunda benimle hemfikir olursunuz sanırım. Gezegen hâkim olacak derecede hayatta kalmasını sağlayan, büyük bir uyum sağlama yeteneğidir. Ama en başlarda, başka bir şey vardı. Kural dışı bir hayvanlık. Var olabilmek için gerekli silahları bize veren, bizim kadar dayanıksız bir varlığın görünüşte çok daha korkutucu türleri toprağa gömmesini sağlayan, son derece büyük bir avcılık dehası. Avcılık güdüsünün bizi bulunduğumuz noktaya taşıdığı yadsınamaz, bu içgüdü öyle güçlü ki, kurduğumuz bütün medeniyetlere rağmen birbirimizi öldürmeye son veremedik. Ta başlangıçtan beri, genlerimizin en derininde müthiş bir katletme potansiyeline sahiptik. Zamanla, toplum içinde yaşama, *medeniyet*, bu güdüyü bastıracak derecede yönlendirmek, yok etmek zorunda bıraktı bizi. Geriye sadece kırıntılar, gülünç tortular kaldı.

Grohm meyvesinden bir ısırık daha almak için sözlerine ara verdi ve bu sefer lokmasının tadını çıkarmak için biraz bekledi. Ne Peter ne de Ben konuştu, asılı kalmış ağır sessizliği dinlemekteydiler.

– Hayatımda bir kere zona geçirdim, diye sözünü sürdürdü

Grohm, yaşadınız mı bilmiyorum, çok sevimsiz bir şey. Aslında suçiçeğine bağlı viral bir hastalık bu; suçiçeğini atlattığınızı sanıyorsunuz, ama o, sinir boğumlarınızda gizlenip, vücudun özellikle yorgun olduğu bir zamanda ortaya çıkmaya hazır bir şekilde bekliyor. Yalnız, bu sefer ortaya çıktığında, bu berbat suçiçeği zonaya dönüşmüştür, kaşıntının binle çarpıldığı bir dönüşüm bu; çünkü suçiçeği sizi kaşıntıdırırken, zona acıdan bağırtıyor. Avcılık biraz da bu virüs gibi; bir yerlerde, beynin derinliklerinde, reptilyen korteksin kıvrımlarında gizleniyor ve günün birinde insan tükenmişse, zemin de elverişliyse yeni bir biçimde tekrar ortaya çıkıyor, bu sefer daha görkemli ve hiç olmadığı kadar korkunç olarak hem de.

Peter askere doğru eğildi:

– Bize anlatmış olduğunuz sosyoekonomik dönüşümün, tarihöncesinden kalan bir öldürme içgüdüsünün ortaya çıkmasını kolaylaştırdığını mı söylemek istiyorsunuz?

– Bildiğiniz gibi buna atacılık deniyor, genetikçiler bile mevcudiyetini çürütemiyorlar.

– Bu biçimde değil ama! Bu söylediğiniz durum, açıkça bir gerileme anlamına geliyor! diye karşı çıktı Peter.

– Uygulanmak için sadece zamanını bekleyen doğal bir program olarak kabul edildiği sürece değil, dedi Grohm neredeyse sapkın bir gülümsemeyle.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Doğa artık gösterilmez olan bir ustalığa sahip. Doğada her şey, bir şaşmazlık ve plan içinde, mükemmel ve düzenlenmiş görünüyor. Soyumuzun geldiği maymun hızla evrimleşebildi, olağanüstü bir uyum sağlama yeteneği vardı; gecenin ve buzullaşmanın soğuşuna karşı direnmek için kıllar, onu bir omnivor yapacak, hayatta kalmasını ve her ortama, her yiyeceğe uyum göstermesini sağlayacak farklı dişler. Kısacası, burda ne bir envanter çıkaracak, ne de hepimizin bildiği müthiş biyolojiye övgüler düzeceğim. Ta en başından beri, “hayatta kalmaya yönelik gerçek birer savaş makinesi”ydik diyelim. Ve doğa öylesine mükemmel ki beyler... hiçbir şeyi tesadüfe bırakmaz. Sonsuz bilgelik ve karmaşıklığı içinde; günün birinde tek başına hüküm sürecektir ve daha da fenası, bizatihi doğayı kendi gücüne bağımlı kılacak derecede evrimleşmeye yetenekli, çok gelişkin bir varlığa hayat vermiş olamaz mı?

– Evrim teorisine bir niyet, neredeyse bir bilinç mal ediyorsunuz! diye sinirlendi Peter.

– Hayır, doğanın *sihrinin* gerisinde, uzmanların, yeryüzündeki

hayatı, bu inanılmaz teknolojiyi gerekçelendirmek amacıyla bize sözünü ettikleri büyük şanstın birazcık daha fazlasının gizlendiğini söylüyorum. Hayat mekanizmalarında keşfedilmemiş son bir alan bulunduğundan ve bunun da molekül zekâsıyla ilgili olduğundan bahsediyorum. Gaia Teorisi işte bu. Bizi aşan, aynı anda öylesine ilkel ve öylesine bütünsel olan; tek ve yegâne amaca, yani yaşama, varoluşu sürdürme amacına yönelmiş bir zekâ bu. Elbette, bir lisana ya da eleştirel bir düşünceye sahip bir zekâ değil bu, daha çok bir mantık diyelim isterseniz, biyolojik döngüyü sağlayan bir mantık. Şu bizim meşhur “hayatta kalma içgüdümüz”ün kaynağı, o. Her bakteriye, her hücreye *hayat* yönünde bir anlam veren yine o. Evrim, kimyasal bir karışımın tesadüfle buluşması değil sadece; bir enerji var! Bunun adı, Gaia!

– Öyleyse, sizi doğru anladıysam, diye sözü sürdürdü Peter, bu *zekâ*, bu mantık, nasıl adlandırmak istiyorsanız öyle olsun, insanın... dengeleyici bir karşılığı olmaksızın, o kadar da güçlü hale gelmesine izin vermezdi, öyle mi?

– Evet! Gaia, Dünya’yı fethetmesi için insanı büyük bir evrimsel silahla donatmış, bunu yaparken de onu bir saatli bomba haline getirmiştir. Bu, genlerimizde kayıtlıdır. Bizler, hükmetmek için görülmemiş bir avcılık yeteneğine sahibiz. Ve bu yetenek sonsuza kadar içimizde uyuklamaz, günün birinde depreşir, bizi yok etmek için bin kat daha güçlü olarak üstelik. Bundan daha eksiksiz bir doğal silah olamazdı. Bizler, kendi kendimizin imhasıyız.

– Ne? diye haykırdı, bu sözlerin ne anlama geldiğini aniden kavrayan Ben. Demek, gelecek yıllar içinde saldırganlıkta patlama olacak, öyle mi? Şiddet, seri katiller... birbirimizi öldüreceğimiz varsa-yılıyor yani? Bunun hiçbir anlamı yok! Eğer teoriniz doğruysa ve bu zekâ biçimi hayatın hizmetindeyse, neden ta en başından beri kendi kendimizi imha etmeye programlanmış olalım?

– Hayır, anlamıyorsunuz. Gaia, hayatı yaymak zorundadır; bu onun amacı, yegâne düşüncesidir. Bizler, sadece bu amacı gerçekleştirmek için ortaya çıktık ve bu görevi yerine getirdik. Hayatı Dünya’nın dışına yolladık. Bakterilerimiz uzay sondalarında, uydularda yolculuk ediyor; bir gün, beş milyon yıl sonra olsa bile, bu nesneler aylarda, göktaşlarında ya da gezegenlerde yok olacak ve hayat yeniden başlayacak. Ürkekçe, mütevazılıkla da olsa yayılmasını yani *ölümsüzlüğünü* sürdürecektir.

Peter kollarını göğsünde kavuşturdu:

– Karım, insanın dünyaya hâkim olup da sonra aniden yeryüzünden silinen ilk canlı türü olmadığını hatırlatmaktan memnuni-

yet duyardı; bu anlamda bizden önceki en ünlü canlı türü, dinozorlar. Ayrıca paleoantropologlar beş büyük yok oluşun kanıtlarını buldular.

Grohman sözlerine devam etti:

– Bu yok oluşların her birinin ardından, ana rollerin dağılımı değişti ve bizler kısa bir zamandır afişin ilk sırasındayız! Hayat deneyler yapmış, hiçbirinin sonuçlarından memnun kalmamış gibidir. Ta ki bize; metinlerini başarıyla söze döken ve artık geçici mutlulukları içinde tiyatro sahnesini kırıp geçirmelerinden önce teşekkür edilmesi gereken son oyunculara gelinceye kadar.

Peter tam cevap verecekken kapı açıldı ve Gerland telaşla içeri girdi.

– Sizinle konuşuyor mu? dedi, kafesin ardındaki bir hayvanı gösterir gibi Grohman'ı işaret ederek.

– Doktor Grohman, sıkılma sanatı üzerine bize bir ders verdi, diye açıklamada bulundu Peter. Sizi bekliyorduk.

Gerland, sandviçleri elinde, kuşkuyla onları süzdü.

– Bir dakika görüşebilir miyiz? diye sordu Ben, onun dikkatini başka bir yere çekmek amacıyla.

– Evet, elbette.

Gerland onları uzak bir köşeye götürdü ve Peter, Grohman'ın sonuçlarını henüz öğrenemedikleri bazı genetik çalışmalara girişmiş olduğuna artık inandıklarını ona açıkladı. Ne seri katillere ne de kaçma/kaçırılma konularına değindi. O konuşurken, bir bilgisayardan boşuk bip sesleri gelmeye başladı.

– Yeterince hızlı ilerlemiyor, diye yakındı Gerland. Size adamlarımdan birini yollayacağım. En azından dosyaları gözden geçirip, kendisine ilginç gelen şeyleri sizin incelemenize sunabilir.

– Bunu tercih etmem, diye karşılık verdi Peter. Nihayet bir ritim tutturduk; bir çömez in ikide bir gelip yaptığım şeyle hiç alakası olmayan metinler göstererek, bu ritmi bozmasını istemem.

– Pekâlâ, ama daha hızlı ilerlemeye gayret edin. Şu lanet hava düzelince bu operasyonun devamını tasarlamak gerekecek. Grohman'dan albay olarak söz eden şu notu da bana vermeyi unutmayın. Bu bir zevzeklik değilse ve adamın arkasında ordu varsa, boşuna oyalanmayalım. Ben suyu bulandırmaya gelmişken bir köpekbalığı yakalıyorum!

– Haberleşme durumu ne âlemde? Telefonlar konusunda hiçbir gelişme yok mu?

– Hayır. Telefonlara bel bağlamamak lazım, bu havada kimse hatları onaramaz.

Israrlı bip sesi yüzünden sinirlenen Gerland, sesi kesmek için geri döndü. Makinelerin arasında aranırken, sesin uydu bağlantılı portatif bir bilgisayardan geldiğini anlayınca donup kaldı. Kendisini toplayıp, bilgisayarı çalıştırdı.

Bir bağlantı penceresinin üzerinde parametreler sıralandı ve aniden yeşil bir görüntü oluştu. Sonra gölgelerin arasından çıkan bir yüz kameraya yaklaştı.

Ekranı Emma göründü.

Emma, Fatu Hiva'ya hâkim olan sarplıkların altında, mağaranın hemen yanında duruyordu. Bulutların boğduğu gece, engebeleri gizlemekteydi.

Saldırıya uğrama korkusu ve kaygılarını dile getirdikten sonra daha fazla konuşamayıp yatmaya giden Mongowitz'in sözleri yüzünden huzuru iyice kaçan Emma, ancak beş saat uyuyabilmişti. Tim de uyuyanıyordu. Aralarında fısıltıyla konuşuyorlar, Tim orda daha fazla kalmak istemediğini, mekânın tehlikeli, uzaktan saptanabilir olduğunu söylüyordu. Sonunda Emma boyun eğmişti, ama gitmeden önce son bir denemede bulunmak istiyordu. Onların konuşmasını işitmiş olan Mongowitz, çiftin peşinden dışarı çıktı.

Bilgisayardan gelen bip sesleri kesilmişti, Gerland'ın suratı göründü. Emma gözlerine inanamıyordu.

– Doktor DeVonck? diyerek bir kahkaha attı ufak tefek adam. Yuvarlak surat dalgalandı ve birileri onu sertçe itti.

Peter kameranın karşısına oturdu. Görüntü oynuyor, ses cızırtılı geliyordu; bağlantı pek iyi değildi.

– Emma!

Emma parmaklarını ekrana götürüp kocasının yanaklarını okşadı.

– Peter! Yetkilileri hemen haberdar etmelisiniz. Ada saldırıya uğradı, yüzlerce ölü var ve...

– Sakin ol Emma, söylediklerini anlayamıyorum, çok hızlı konuşuyorsun.

Emma derin bir nefes aldı ve baştan başladı:

– Görünüşe göre, LeMoll'e bağlı bir merkez olan GERIC adlı bir şirket, insanlar üzerinde sabıkalı caniler, seri katillerle ilgili deneyler yürütüyordu. Burda Mongowitz'le görüştüm, onları gör-

müş. Peter, hemen jandarmaya haber vermelisin! Bu katillerden oluşan bir grup, bir tekneyi ele geçirip adadan ayrıldı.

– Yapamam, her türlü haberleşme imkânından yoksunuz. Bu bilgisayar, hâlâ çalışan tek şey.

– Onun yönünü değiştirmek, kapalı devre dışında çalışmasını sağlamak için bir yol olmalı. Bize yardım gönderilmesi lazım! Yaralıları var, ayrıca adada hâlâ bir kaçık çetesi bulunuyor; bizi arıyorlar Peter!

– Emma, beni dinle! Elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı? Ama bu arada, bulunduğun yerde gizleneceğine söz ver bana! Kaç kişisiniz?

– Bilmiyorum, mağaranın içinde yaklaşık on kişi var, Tim’le Mongowitz de benimle dışarıda.

“Gece modu”na ayarlanmış kamera, iki arkadaşının da görüntüsünü alsın diye Emma bilgisayarı döndürdü. Tim’le Mongowitz, biraz şaşırılmış halde geri çekildiler.

– Yaralı değilsin ya? diye endişeyle sordu Peter.

– Hayır, iyiyim. Sevgilim, yarın gece Tim’in teknesiyle kaçmaya çalışacağız...

Ekranı parazitler istila etti.

– Emma! Seni duyamıyorum, bağlantı çok kötü!

– Yardım ekiplerine haber ver! diye tekrarladı Emma. Bağlantıyı kesiyorum, batarya boşalmak üzere, bari kalanı koruyayım. Seni seviyorum.

Emma bilgisayarı sırt çantasına yerleştirdi.

– Siz GERIC’teki katillerden söz ettiğinizde kocanızın şaşırılmış bir hali yoktu, diye belirtti Tim.

– Peter bu işte, dedi Emma, ağladı ağlayacaktı. DNA’nızın kökeninin dünya ötesine ait olduğu kanıtlanacak olsa, ancak bir kaş havaya kalkar. Hollandalı soğukkanlılığı.

Tim, ağlamakta olan kadının omzunu dostça tıptısladı.

– İyi bir adama benziyor, dedi.

Emma tutamadığı gözyaşlarını kurularak, kendisini çabucak toparladı.

– Bu cehennemden kurtulduğumuz zaman sizi onunla tanıştıracacağım.

– Emma, GERIC’in hangarında... seri katiller olduğunu nereden biliyorsunuz?

Emma çenesiyle Mongowitz’i işaret etti:

– Ufak bir konuşma yaptık.

Tim Mongowitz’e doğru döndü.

– Neler oldu?

– Nasıl yani? diye karşılık verdi Mongowitz huzursuzca.

– Bu merkezin neyi barındırdığından haberdarsanız, durumun neden çığrından çıktığını da biliyor olmalısınız, öyle değil mi?

– Şöyle ki...

– Siz de ordaydınız, öyle mi, değil mi?

– Öyle.

– Sahiden şu katilleri gördünüz mü, yoksa size anlatılanları mı aktarıyorsunuz bize?

– Evet, onları gördüm; bir kısmını, en beterlerini.

Mongowitz kafasını geriye atıp ciğerlerini boşalttı. Emma'yla Tim, aynı kuşkuları paylaşıyor bakıştılar.

– Sırları açıklama vakti Mösyö Mongowitz, diye belirtti Emma.

Mongowitz ağır, tevekküllü bir hareketle onu tasdikledi. Sonra, kayalıkların karanlığında oturdular.

– Hangara çarşamba öğleden sonra geldim. Önce beni içeri sokmak istemediler, ama kimliğimi açıklayarak, bu yerin ve Midi doruğundaki rasathanenin artık Avrupa Komisyonu tarafından denetlendiğini söyledim. Girmeme izin vermezlerse jandarmaya bildireceğimi, o zaman da açıklamalar için çok geç kalınacağını anlattım. Merkezin sorumlusu, yaşlı bir adam beni karşılamaya geldi! Petrus adında biri. Yaşlılık kılıfına bürünmüş olsa da, sizi temin ederim ki, kafasında kırk tilki dolanıyordu. Orda göreceklemin beni sarsabileceği, anlamak için önyargılarımı aşmamın çok önemli olduğu konusunda beni uyardı. Bana çalışmalarını göstermek istiyordu, sonra ne yapmam *gerektiği* üzerine serbestçe düşünebilirdim.

– Sizi satın almak istedi yani? diye durumu özetledi Emma.

– Tam olarak değil. Araştırmalarını kamuya mal ederek tehlikeye atmamam gerektiği konusunda beni ikna etmek için bu araştırmaların haklılığına güveniyordu. Hangarda bir hapishane olduğunu gördüm. Bodrum katta laboratuvarlar vardı. Daha doğrusu, “işkençe odaları” demeliyim.

Bunu söylerkenki ses tonu, Tim’in tüylerini diken diken etti.

– Bunu neden yapıyorlardı? diye sordu Emma.

– Bilmiyorum. O konuya gelecek vaktimiz olmadı. Evrimin bazen şaşırtıcı olduğunu, insanoğlunun pek yakın bir zamanda yok olma tehdidi altında bulunduğunu, kendilerinin de bunu engellemeye çalıştıklarını anlatmaya başladı. Bunları söylerken, Petrus denen adam bir meczup gibi görünüyordu. İşte o sırada, koridor-da, “hastalar”dan biriyle karşılaştık. Adam sakinleştiricilere bo-

ğulup sersemlemiş gibiydi, güçlkle yürüyordu, iki gardiyanından biri onu taşımak zorunda kalıyordu. Gömleğinde kan damlaları vardı. Size yemin ederim, o sırada kimse kendini sakınmazdı! Bu, cılız ve yarı baygın bir enkazdı!

– Adama yaklaştınız mı? dedi Tim.

Mongowitz başını eğdi.

– Evet. Petrus’un tepki vermesine fırsat kalmadan, zavallı adamı incelemek için muhafızı ittim. Onun kim olduğunu bilmiyordum, bunu anlamanız gerek! Bilim adına bazı zavallılara işkence yaptıklarını sandım! Gizli bir laboratuvarı bulduğumu ve bu adamın da masum bir kobay olduğunu düşündüm! Yaptığının tehlikeli olabileceği hiç aklıma gelmedi.

– Daha alçak sesle konuşun! dedi Tim. Bütün ormanı ayağa kaldıracaksınız.

– Ama bir anda bu adam, dirseğini muhafızının kaburgalarına geçirerek boğazıma yapıştı ve dolmakalemimi kapıp boynuma sapladi.

Mongowitz başını eğerek, şahdamarının hizasındaki kabuk tutmuş, kötü yarayı gösterdi.

– Herkesin geriye çekilmesi için bağırdı, yoksa beni delik deşik edeceğini söyledi. On saniye içinde bir muhafızın silahını ele geçirmiş, beni yere fırlatarak Petrus’u rehin almış ve yukarıya çıkmıştı. Bu adam çok kurnazdı; tesis müdürünün kendisine, yeni gelenden daha büyük bir güvenlik sağlayacağını anlamıştı! Alarmlar çalmaya başladığında o dışarı çıkmıştı bile. İşe önce elektrik trafosunu imha etmekle başladı. Sonra Petrus’un cesedi, bir penseyle kesilmiş elektrikli çitin dibinde bulundu. Hangar güvenliydi, ama dışarı çıktın mı tesis alanı bir hapishane olmaktan çıkıyordu. Adam ortadan kaybolmadan önce kargaşa yaratmakta hiç zorluk çekmedi.

– Demek öteki tutuklular da böyle çıktı, diye tahminde bulundu Tim.

– Aslında hayır. Elektrik devresi dahil, birçok güvenlik sistemi vardı. Bizi faka bastıran, saflığımız oldu. Muhafızlar kaçığın peşine düştüler, ormanda iz arıyorlardı... Bulmaları mümkün olmadı, çünkü adam onları yanlış yönlendirmişti. Bu sapkın, tesis sınırlarından dışarı çıkmamış, üssün içinde gizlenmişti. Bütün güvenlik sistemlerini imha etmek için uygun anı bekledi ve amacına ulaştı. Tüm hücre kapılarının kilitleri açıldı. Bütün bunlar olurken, ben Petrus’un yardımcısıyla birlikteydim; “kobaylar”ının seri katiller, toplayabildikleri en rezil herifler olduğunu bana o söyledi. Zincir-

lik deliler çetesi idi bu. Aralarında; yegâne zevk alma biçimleri olduğu için insan öldüren sefil herifler, hatta birkaç cinayet dehası, düzenbaz ve hilekâr tiplerle gerçek iblisler vardı. Bu canavarlar karması tesiste serbest kalmışlardı. Muhafızlar ateş açtı, içlerinden bazılarını öldürdüler, ama sayıları otuzu geçen bu adamları iki üç tabancayla zapt etmek mümkün değildi. Muhafızların ve personelin çılgınlıklarının kesilmesi için dört saat bile gerekmedi.

– Siz nasıl hayatta kaldınız? diye sordu Tim.

– Olaylar başlar başlamaz bir yatağın altına gizlendim. Akşam olunca, benim gibi hayatta kalmış olanları bulmak için bütün kampı aradılar, buldular da; haykırışlarını asla unutamayacağım. Asla. Ben şanslıydım. İlk geceyi orda geçirdim, hepsi hangarı terk edince fırsattan yararlanıp ormana kaçtım. Köylülere ulaşmak, onları haberdar etmek istiyordum. Ama geçidi geçerken Henri'yle arkadaşları beni gördüler ve yaşadıkları katliamı anlattılar. İşte hepsi bu.

– Her şeyin sebebi sizsiniz öyleyse, diyerek konuyu sonuca bağladı Tim.

– Hayır! Hayır! Her şey Petrus'un ve LeMoll denilen Brükselli bir adamın suçu! Ben bir şey yapmadım! Ben sadece suiistimal edildiğini sandığım bir adama yardımcı olmak istedim!

Mongowitz gerçek anlamda sarsılmış durumdaydı. Neredeyse paniğe kapılmıştı.

– Adaya tek başınıza mı geldiniz? diye sordu Emma.

– Hayır, Komisyon yanıma “iş arkadaşları” vermek için ısrarcı olmuştu; bu arkadaşlar üç kişiden oluşan korumalardı. Ama onlar hangarın dışında beklemek zorunda kaldılar; Petrus öncelikle, bulgularını sahiden başkalarıyla paylaşmak gerekip gerekmediğine karar vermeden evvel bir fikir sahibi olmamı istiyordu. Ona güvendim, üç arkadaşımı da bir daha hiç görmedim.

– Komisyon ne zaman sizin ortadan kaybolduğunuzdan endişelenmeye başlar? Etrafa bir göz atması için jandarmayı yollaması ne kadar süre alır?

– Hava durumu yüzünden hatların kesildiğini düşünecekler. Ayrıca... üstlerim tüm bunlara jandarmayı karıştırmayı tercih etmezler. Ne olup bittiğini bilmedikleri sürece, önce bilgi isteyeceklerdir. Tabii bu düşüncelerimde yanılabilirim de.

– Yani, bizi bu güç durumdan kurtarmaları için onlara bel bağlamamalıyız diyorsunuz, öyle mi?

Mongowitz kabullendi.

– Korkarım öyle.

Emma kızgınlıkla baldırına vurdu. Ayağa kalktığında Tim ona seslendi:

– Nereye gidiyorsunuz?

– Mağaraya dönüyorum, çocukları fazla yalnız bıraktım.

– Emma, insanoğlunun gerçekten yok olma tehdidi altında bulunduğuna inanıyor musunuz? Petrus onunla dalga geçmiştir, değil mi?

Emma kendisini aniden tükenmiş hissetti. Peter'i tekrar görmek ona iyi geldiği kadar kendisini kötü de hissettirmişti. Gücü onu terk etmekteydi, sevimli görünmek için çaba sarf etmek istemedi.

– Dinleyin, dedi göğüs geçirerek, bu konuda kesinlikle bir şey bilmiyorum. Ama size yardımı olacaksa şunu söyleyebilirim: Kambriyen dönemde, tahminlere göre otuz *milyar* canlı türü bulunuyordu, bugünse yeryüzünde otuz *milyon* türün olduğu düşünülüyor. Yüzde doksan dokuz virgül dokuzu ortadan kaybolmuş. Buna bir de, bir türün ortalama yaşam süresinin –son derece iyimser bir rakamla– dört milyon yıl olduğunu ekleyin; şimdi size insan türünün ilk atalarının beş milyon yıl önce görüldüğünü söylersem kolayca evet diye düşünebilirsiniz: İstatistiki olarak insanoğlu süresini aştı ve belki de günleri sayılı. Mesele, neden ve nasıl ortadan kalkacağımızı bilmekte.

Bunları söyledikten sonra, mağaraya girdi.

Emma'yla olan uydu bağlantısı kesilir kesilmez, Peter köprüyü terk etti ve kırk beş dakika kadar bir ofise kapandı. Geri döndüğünde, Gerland hâlâ Emma'nın söyledikleriyle ilgili Ben'le tartışmaktaydı. Allak bullak haldeydi: Adada seri katiller, LeMoll'un, dolayısıyla da Avrupa'nın bu işle bağlantısı. Bu sefer dizginler elden kaçırılmıştı ve uzaktan kötü kehanet kokuları geliyordu.

Peter'in elinde bir USB anahtarı vardı, anahtarı portatif bilgisayara soktu.

– Ne yapıyorsunuz? diye sordu Gerland.

– Karıma bir mektup yazdım. Bu alet görüntüleri iletebiliyorsa, metin de iletebilmeli.

– Ona söylemek istediğiniz ne?

– Evli misiniz?

– Hayır.

– Öyleyse anlayamazsınız. Seven bir kocanın bu koşullarda söyleyebileceği şeyleri söylüyorum ona. Sizi ilgilendiren bir durum yok.

– Burda olup biten her şey beni ilgilendirir, Profesör DeVonck. İçinde bulunduğumuz durumun tam olarak farkında mısınız bilmiyorum, büyük bir kriz halindeyiz. Hava durumu elverir elvermez Brüksel'e haber vermek gereke...

Peter koltuğunu döndürerek, gözlerini Gerland'ınkilere dikti Buz gibi bir sesle konuştu:

– Karımın başına herhangi bir şey gelirse, kellenizi sekiz saat suda haşlar, sonra da Avrupa Komisyonu'na gönderirim. Şimdi beni rahat bırakın.

Gerland, dilini damağında şaklatarak boyun eğdi. Geride duran Grohm'un yüzünde, önce kısa bir sırtış, sonra da allak bullak

bir ifade belirdi. Haberleşme sırasında salonda bulunanlar arasında en fazla sarsılan o olmuştu. Omuzları çökmüş, gözlerine umutsuz bir bakış yerleşmişti.

Peter USB anahtarını çıkardı ve bilgisayarı işaret ederek Grohm'a hitaben konuştu:

– Ekibinizden kim bu zamazingoyu açıp, bağlantının engellenmemesini sağlayabilir?

Grohm, bunun imkânsız olduğunu belirtir bir işaret yaptı.

– Zamanınızı boşa harcıyorsunuz Profesör. Bu makine tek bir sinyal alabilir ve yollayabilir, o da sadece Fatu Hiva'daki öbür portatif bilgisayara.

– Devrelerinin yönünü değiştirmenin bir yolu olmalı! diye hırçınlaştı Peter.

– Yapacakları tek şey, karınızla olan bağlantıyı tamamen kesmek olur. İstedığınız bu mu?

Peter, elleri kalçasında, kımıldamadan dimdik duruyordu.

Birdenbire, yandaki masanın üzerinde duran bilgisayarı kapıldığı gibi sertçe yere fırlattı, bilgisayar paramparça olmuştu. Karısının ölüm tehlikesi içinde olduğunu bilen bir erkek için, soğukkanlılığın da bir sınırı vardı.

Kısa bir süre sonra baş başa kaldıklarında ve Peter –çaresizce– sakinleştiğinde, Ben ona sordu:

– Emma'ya yazabildin mi?

– Bilgisayar bağlanamıyordu, ama belgeyi yerleştirdim; bağlantı kurulur kurulmaz yollayacak.

– Bu Gaia Teorisi hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu Ben.

– Tüm ifşaati kâğıda geçirip Grohm'a imzalatmadığıma öyle pişmanım ki!

Ben, üzerinde kurukafa bulunan bir kazak giymişti. Cebinden, aynı zamanda avuçiçi bilgisayar olarak da kullanabildiği cep telefonunu çıkardı:

– Burda çekmiyor ama birçok işe yarıyor, diye güvence verdi bir düğmeye basarken.

Grohm'un biraz boğuk sesi, hoparlörden yükseldi:

“Avcılık biraz da bu virüs gibi; bir yerlerde, beynin derinliklerinde, reptilyen korteksin kıvrımlarında gizleniyor ve günün birinde insan tükenmişse, zemin de elverişliyse yeni bir biçim altında tekrar ortaya çıkıyor, bu sefer daha göz alıcı ve hiç olmadıgı kadar korkunç olarak hem de.”

- Bütün konuşmasını kaydettim, dedi Tim ağzı kulaklarında.
- Müthişsin! Onu iyi sakla ve bundan kimseye söz etme.
- Peki, söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?
- Neden olmasın.
- Neden olmasın ha? Sen genetikçisin ve ona inanabiliyorsun demek?

– Tüm bunlarda ilginç bir mantık var. Türümüzün devasa bir toplum yaratana dek evrimleşmesi ve bu toplumda etkileşimleri-mize hâkim olmayı başaran tek sosyoekonomik modelin, bize en çok benzeyen model olması. Bu bir tesadüf değildi. Bu sistemin aşırılıklarının bizi yutmasına izin verdiğimiz için bizim doğamızın aşırılıkları da bizi yok etmek üzere ortaya çıkıyor, engellenmesi imkânsız bir biçimde hem de. Acil durumda göstermek gerekmiş-se de, kanıt kabul edilebilir.

– Ama türlerin evrimi, hâkimiyetleri ve yok oluşları milyonlar-ca yılda gerçekleşiyor! Bu kadar hızlı olması mümkün değil!

– Bizim düşüşümüz, yükseklik seviyemize göre olacak: Yani baş döndürücü bir şekilde! Sadece birkaç yüzyılda insan, kendisinden önce hiçbir türün beceremediği kadar yeryüzüne hâkim oldu. Bizden önce dünyada “hüküm sürmüş” olan bütün yaşam biçimlerinin, bu işi başarabilmesi için milyonlarca yıl geçmesi gerekti! Ve on, bazen de bin kat daha az sürede ortadan kayboldular. Bizim için de aynısı olacak. Homo sapiens, biz anlamadan Homo economicus’a dönüştü ve bu insan bizi varmamız gereken yere doğru çekti: Bizi büyük bir hızla yok edecek olan Homo entropius’a doğru.

– Ama bu çılgınlık!

– Belki. Bu arada ben, ikimiz canımızı nasıl kurtarırsanız diye düşünüyorum. Temkinli davranmamız gerekecek.

– Neyi ima etmek istiyorsun?

– Anlamaya çalışıyorum. Baştan başlayalım: Grohm hem araştırmacı, hem de asker. Muhtemelen DGSE tarafından istihdam edilmiş, çünkü albay olduğu halde özel sektörde faaliyet göstermeye devam ediyor. Çalışmaları sırasında her şeyin düşünüldüğü, eksiksiz doğa üzerine bir teori geliştiriyor. İnsan, yaşamın tasarılarına hizmet etmek için çok güçlü hale geliyor, ama aynı zamanda, fazla güçlenmiş bu haliyle yeryüzünü, ona can veren anayı yok edemesin diye, kendisini yok edecek “virüs”ü de birlikte taşıyor. Kesin kanılara sahip ve ordu mensubu olduğu için Grohm, üstlerini durumun aciliyeti konusunda ikna etmekte hiçbir zorluk çekmiyor, özellikle de seri katil sayısında bir patlama

yaşandığını ve bu sayının üslü olarak artmaya devam ettiğini onlara kanıtladığında. Artık sadece ulusal güvenlik değil, dünya güvenliği tehlikededir! DGSE ona krizin ciddiyeti oranında bir bütçe ayırıyor. Grohm, muhtemelen içgüdülerin, özellikle de şiddete bağlı olan içgüdülerin genetik mekanizmasını belirlemek için, incelemek üzere denekler istiyor. Belki de sürecin önünü kesebilmeyi ummaktadır.

– Bu araştırmayı halka neden açıklamıyor? Başka araştırmacılar da ona yardım edebilirdi!

– Herkese, çok yakında kendi kendimizi yok edeceğimiz, daha da fenası, sürecin zaten başlamış olduğu ve bir mucize gerçekleşmedikçe bu konuda pek bir şey yapılamayacağı söylenecekti, gezegenin hali ne olurdu düşünsene!

– Evet, kaos yaşanırdı, diye kabul etti Ben.

– Böylece Grohm ve arkadaşları seri katilleri incelemeye karar veriyorlar, mesele şu ki gazetelere küçük ilanlar vermek yeterli olmuyor. Üstelik aciliyet göz önüne alınırsa, çok sayıda deney yapılmalıdır ve protokollerle, meslek ahlakı gerekleriyle kaybedecek vakit yoktur. Geriye tek bir çare kalıyor: Bilinen katilleri kaçırmak. DGSE, Avrupa çapında daha önce hiç görülmemiş bir operasyon gerçekleştiriyor; ama her şey mümkün olmuyor, özellikle de bu kadar kısa zamanda. Örgüt, BND'den, Alman gizli servisinden yardım istemeye karar veriyor, onlar da işbirliğine yanaşıyor. Muhtemelen ellerinde meselenin bütün verileri yok, ama karşı tarafa güveniyorlar. Katiller doğada serbest kaldıklarında ise BND tüm teması yitiriyor, DGSE de onlara sırt çeviriyor.

– Bu noktaya nerden varıyorsun? diye sordu Ben.

– Gerland'la birlikte olan adamlar BND'den, öyle değil mi? Peşinde oldukları kişi Gerland değil, daha çok Grohm'la ilgileniyorlar. Grohm ve DGSE'nin neler tasarladıklarını bilselerdi, Avrupalı bir yüksek görevliyle birlikte buraya gelirler miydi? Senin bulduğun notlarda, bazı tutuklulara el konması konusunda BND'nin yardımından söz ediliyordu, hepsi bu. Eğer bizimle birlikte burdalarsa ve görüldüğü kadarıyla Grohm'un ağzından laf almaya çalışıyorlarsa, bunun nedeni aldatılmış olmaları. Bize gelince, bu üst düzey insanların arasında sıkışıp kalmış vaziyetteyiz.

– Allah kahretsin, diye fısıldadı Ben, alını tutarak. Bir planın var mı?

– Hayır, ama haberalma mantığına göre, düşmanın elinde edemediği bilgilere ne kadar sahipsen o kadar güçlüsün demektir, bu durumda pazarlık şansın artar. Onlardan hızlı yol almalıyız. Şim-

dilik Gerland, arşivlerin kendisinin yanında, köprüde olduğuna inanmayı sürdürerek üç bekçi köpeğini seferber ediyor, ama bu durum uzun sürmez.

- Yardıma ihtiyacımız olacak.
 - Kimden yardım alabiliriz peki?
 - Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama ben ona güveniyorum.
 - Fanny'ye mi?
 - Evet, çok zeki bir kız. Bize faydası olacağına eminim.
- Peter, bu işin eğrisini doğrusunu bir süre kafasında tarttı.
- Tamam, dedi. Jacques Frégent'ı da işin içine dahil edelim; bodrumu gördü, bize yardım edebilir.

Ben Fanny'yle konuşmaya gittiği sırada, Peter de Frégent'ı aramaya koyuldu. Adamı koronografta yakaladı.

- Bakın hele, sizi pek göremiyoruz! Ders için mi geldiniz yoksa? diye şakalaştı astronomların sorumlusu.
- Daha çok bir hizmet istemek için.
- Ya, elbette! Belki de bir dolabın yerini değiştirmek gerekiyor-
dur, ne dersiniz?

– Hayır, ayrıca bu konuda ağzınızı sıkı tuttuğunuz için size teşekkür ederim. Grohm ve Gerland bir bilgi savaşına girişmiş durumdalar ve biz de ortalarında sıkışıp kaldık.

- Eğer Grohm'un başını ağrıtmak gerekiyorsa yanınızdayım! Bunu bilmemesi şartıyla; bu herif beni korkutuyor!

Peter'in düşüncesine göre, Frégent durumu pek ciddiye alır gibi değildi.

- Grohm, çok büyük bir olasılıkla DGSE'ye bağlı. Gerland'a ise, bence kendisi bunu bilmesede, BND, yani Alman gizli servisi mensupları eşlik ediyor.

Frégent'ın neşeli tavrı kayboldu. Tekrar oturup, duvarlara bakarak düşünmeye koyuldu.

- Size zarar vereceklerine mi inanıyorsunuz? diye sordu.
- Bilmiyorum, derken göğüs geçirdi Peter. Tahminimce, işler kötüye giderse, ceremeyi bize çektirmeye, açıklamalarımıza itibar edilmemesi için ünümüze gölge düşürmeye buna benzer şeyler yapmaya çalışacaklardır. Ama gerçek şu ki bu konuda kesinlikle bir şey bilmiyorum.

- Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?
- Aşağıda bulduğumuz tonlarca kâğıdın arasına bizimle birlikte gömülmenizi. Her şeyi kaybedebilirsiniz, biliyorum, ama zaman kazanmak için size ihtiyacım var.

Frégent kollarını kavuşturup, tereddüt içinde düşündü.

– Sizi ikna edebilecek hiçbir gerekçem yok, diye itirafta bulundu Peter. Anlayışla karşılarım eğer...

– Hayır, anlamıyorsunuz! Reddetmek için iyi bir sebep arıyorum, ama bulamıyorum. Bu durumda, güneşten fışkıran sıcak gazlar iki üç gün bekleyebilir diye düşünüyorum.

Ben, arşiv odasında bir rafın üzerine kahve termosuyla sütlü ekmekler koymuştu. Fanny, yanakları biraz kızarmış vaziyette, Peter'in elini sıktı.

– Size yardım etmekten memnun olurum, dedi.

– Ben, bu işin sizin açınızdan doğuracağı sonuçları anlatmış olmalı, eğer...

– Her şeyi biliyor, diyerek Peter'in sözünü kesti Ben.

– Hazırklıyım, bu durum beni korkutmuyor, diye ekledi Fanny.

Bu laf Peter'i rahatlatmadı. Belli bir miktar kaygıyı yeğliyordu, bu en azından, Fanny'nin karşı karşıya bulunduğu tehlikelerin farkında olduğunu kanıtlardı.

– Ben size, personel fişlerini kapsayan bütün klasörleri gösterecek; birlikte, katillerle ilgili olan fişleri ayırarak eksiksiz bir dökmü çıkaracaksınız.

– Katiller mi? diye karşılık verdi Jacques.

– Evet, seri katiller. David Grohm'un araştırma konusu bu. Tıbbi imtiyaz belgelerinin onaylanması işi bir aldatmacaydı.

– Kesinlikle öyle.

– Bu sırada, siz ve ben de bütün bu dosya kutularını didik didik edeceğiz, Jacques. Size şüpheli görünen her şeyi bana göstereceksiniz.

İşe koyuldular. Ben'le Fanny, kimseyi rahatsız etmeden üzerinde tartışabilmek için belge yığını alıp gittiler. Jacques Frégent ise ilk bir saat boyunca düzenli bir ritim tutturmakta zorlandı. Sık sık, anlamını kavramadığı ya da sövüp saymasına yol açan notlarla karşılaştığında duraklıyordu. Peter artık hesaplarla ilgilenmeye karar verdi, listelemeler çok zamanını alıp az bilgi sağlıyordu; araştırmasını genetik ile ilgili raporlarla sınırlayacaktı. Petrus adında bir doktor, Richard Goldschmidt'in "umut vaat eden canavarlar" teorisini, seri katil sayısındaki patlamanın muhtemel bir sebebi olarak ele alınması gerektiğini açıklıyordu. Genetikçilerin çoğu bu teoriyi biliyordu ve Peter onu hatırlamakta hiç zorluk çekmedi. Goldschmidt, gelişmeye müdahale eden genlerle ilgili

mutasyonların, aynı türe ait çok farklı değişkeler doğurabileceğini ve bunun tek bir aşamada gerçekleşeceğini doğruluyordu. Bu türlü dönüşüme uğrayan bireyler daha iyi uyum sağlayabiliyorlar ve bazı durumlarda, türün geri kalanının yeterince hızlı mutasyona uğramadığı yerde hayatta kalmayı başarabiliyorlardı. Petrus, yalnızca bu “sıçrayışlar” olasılığını düşünmek değil, aynı zamanda genetik sapmayı yüceltmeyi de tasarlamak gerektiğini yazıyordu; ona göre, bir türün evrimi, en azından insan söz konusu olduğunda tesadüfe bırakılamazdı. Peter kahkahayı bastı. Petrus’taki itidal eksikliği, onu pek inanılır kılmıyordu. Bir tür genetik önsel yazgıya inanarak, insanda evrimleşmenin doruğunu gören bir meczup daha.

Peter okuduğu şeyle dalga geçerken, Fanny’yle Ben içeri girdiler.

– Otuz altı kişiler, dedi genç sosyolog. Otuz altı katil.

– Size bir plan çıkarmak için fişlerini okudum, Ben de onları dört kategoriye ayırdı, diye belirtti Fanny.

– Estevenard şu şekilde bir sınıflandırma geliştirmiş: Psikozlu hastalar, deliler ve ilkel katiller için kurt adamlar; çift kişilikliler ya da davranışlarından mesul olmayanlar için iblisler; içedönük münzeviler için Frankenstein’lar ve nihayet, zeki ve hilekâr münzeviler için vampirler.

– Peki bu ne kazandırıyor bize? diye sordu Peter.

– Kurt adamlardan, kaçıklardan oluşan büyük bir payda var! Dosyalarını görecektin, Peter. Fanny içlerinden bazı bölümler okudu bana; bunların hayvandan hiçbir farkı yok gibi. Sonra, birçok iblis ya da Frankenstein geliyor, adada en tehlikelilerin bunlar olduğundan kuşkuluyum, dekor içinde eriyip gidecek ve muhtemelen işin içinden sıyrılmak için göze çarpmamaya çalışacaklardır. Ancak uygun şartlar ortaya çıkarsa harekete geçeceklerdir, hepsi bu.

– Vampir yok mu?

– Olmaz mı, dokuz tane hem de. En beterinden sapkınlar. Baskın, yalancı, dalavereci, sadist tipler bunlar.

– Aralarında kadın var mı?

– Hayır, Grohm sadece erkekler üzerinde odaklanmış. Belirtmek gerekir ki kadın seri katil nadir görülüyor. Tahminimce bunun nedeni kısmen, eski çağlarda avcının erkek olması ve dolayısıyla avcılık içgüdüsünün onda bulunması.

– Bu saptamalar için teşekkürler. İşimize yarayabilir.

Ben eniştesine yaklaştı.

– Biraz önce Emma, bir grup katilin bir tekneyi ele geçirdiğini

söyledi. Kurt adamların işi olamaz bu, onların yeterince örgütlenmiş ve öngörülü olabileceklerine ihtimal vermiyorum. Buna karşılık, akıllarında serbest kalmak ve tekrar öldürmeye başlamak için kaçmaktan başka düşünce olmayan vampirlerin işi olması makul görünüyor.

– Yani?

– Peter, fazla hata yapan diğerlerinin aksine vampirler kurnaz ve temkinliler. Onlarca suç işledikten sonra, yıllarca süren kovuşturmaların ardından tutuklanmışlar. Karaya ayak basarlarsa, doğayla bütünleşmeyi başaracak ve her şeye tekrar başlayacaklardır. Onları bulmak için yıllar ve bir sürü ceset gerekecek.

– Yüzleri biliniyor, öyle değil mi? diyerek düşüncesini belirtti Frégent.

– İşe yüzlerini değiştirmekle başlayacaklarından bir an bile kuşku duymuyorum. Estetik cerrahi mucizeler yaratıyor! Söylemek istediğim şu ki, Pasifik’e bir saatli bomba bırakıldı ve bizler onu etkisiz kılabilmek için zamanın lütfuna kalmış durumdayız.

Michael Lindrow yelkenlinin dümen yekesine yapışmaktaydı. Birkaç saattir hava düzelmişti, ama deniz hâlâ dalgalıydı. Michael karanlıkta yol almaktan nefret ediyordu. Şamata ödünü patlatıyor, üstelik o geceki gibi, hiçbir şey görmediğinde durum daha da beter bir hal alıyordu.

Daha fazla ustalık, daha fazla gevşeme, daha fazla esneklik, böylece her şey yolunda gidecek.

Eğitim görmüş olduğu San Francisco körfezinde kalındığında bunu söylemek kolaydı.

Hiç değilse, derinliği altı metre olan yeri geçmişlerdi. Orda, küçük yatın aniden yön değiştireceğini sanmıştı. Bereket versin, tehlikeli bölgenin tamamında Allan dümende durmuştu, tekne onun değildi ama bu sevimsiz herifin onları zor durumlardan kurtarmakta üstüne yoktu. O süre boyunca, Josie durmadan kusmuştu. Kuzey Pasifik kasırgalarında teknesinin marifetlerini övüp duran Michael, önceleri arkadaşlarının önünde zor durumda kaldığını hissetmişti! Gerçek şuydu ki Vancouver'den daha uzağa hiç gitmemişlerdi ve bu şimdiden bir başarıydı! Başlangıçta bu yelkenliyi caka satmak için satın almıştı. Zamanla iyi bir denizci olacağını düşünmüştü, ama bu satın almanın asıl amacı ortaklarının gözünü boyamaktı ve güzel tekne bir tutku olmaktan çok, bir övüngeçlik nesnesi olarak kalmıştı.

Elbette Michael, kendisinin gözü pek bir denizci olduğunu düşünen Allan'la sidik yarıştırmıştı. Ama Allan yalan söylemiyordu.

Niçin bu maceraya atılmıştı? Carla, yani Allan'ın karısı kendisini tahrik ettiği için mi? Allan bu "Yeni Zelanda'ya kadar sürecek olan inanılmaz deniz yolculuğu"nu önerdiği zaman, kadının önünde fos çıkmak istemediği için mi? Yoksa hayır demeyi bilmediğinden mi?

Aslında sebep biraz hepsi idi.

Josie, ertesi gün onu iğdiş etmiş kadar olmuştu.

Zaten hiçbir şeyden memnun olmazdı. Hawaii'den geçtikleri zaman bile surat asmanın bir yolunu bulmuştu, çünkü teknede mojito⁵ yapacak malzeme yoktu! Yine de ilk günler, ilginç bir macera vaadinin güzel kokularını yaymaktaydı. Tabii, bu kadar insanlardan kopuk, güçsüz, her şeyden bu kadar uzak olduğunu bilmek yüzünden Michael midesinin düğümlemesine engel olamıyor, ama bir yandan da zaman zaman içini, açıklayamadığı bir mutluluk kaplıyordu. Enginliklerin sarhoşluğu muydu bu yoksa?

Allan kafasını kamaradan dışarı çıkardı, son hava durumu bültenini elinde tutuyordu ve durumdan pek memnun bir hali yoktu.

– Doğrulandı, yeniden fırtına çıkıyor, üstelik dosdoğru üzerine gidiyoruz.

– Kaçınmamız mümkün değil mi?

– Hayır.

Michael son yediklerini çıkaracağını sandı.

– Hep şu lanet olası otomatik pilot yüzünden! dedi hışımla. Onu çalıştırmısaydık, dün rotamızı ayarlardık!

Allan'ın yüzünde hınzırlık dolu bir gülümseme belirdi.

– Sanmıyorum...

Lafı aniden kesildi. Michael kaygıya kapıldı.

– Ne oldu? Ne var?

Allan parmağını iskele tarafına doğru uzatıp, gökyüzünde parıldayan, üzerinde güçlü bir ışığın bulunduğu, incecik pembe bir şeridi işaret etti.

– Bir tehlike fişegi! Dümeni bana ver.

– Nasıl yani? Oraya gitmek mi istiyorsun? diye şaşırdı Michael.

– Mike, ne dediğinin farkında mısın?

– Ama onunla ilgilenecek daha büyük, yardıma daha elverişli, belki de daha yakında bir sürü tekne var!

– Millerce bir alanda kimse yok, üstelik de fişek bize çok yakın!

Allan yelkenlinin yönünü değiştirirken, Michael bir küfür savurdu.

Küçük balıkçı teknesine yaklaşımları yirmi dakika aldı, teknenin üzerinde altı erkek, onların dikkatini çekmek için ceketler ve battaniyeler sallamaktaydı.

– Bu takayı yedeğimize alıp çekmemiz mümkün değil! dedi Michael.

– Bu havada ona yanaşamayız da, çok tehlikeli olur. Uzunca bir halat bul.

Allan yelkenliyi balıkçı teknesine mümkün olduğunca yaklaştırtırken, Michael bir ipin ucuna bağlı bir cankurtaran simidini güverteden fırlattı. Balıkçı teknesindekiler bir an tereddüt eder gibi göründüler, sonra içlerinden biri, üzerinde canyeleğiyle suya atladı. Cankurtaran simidine kadar yüzdü ve Michael onu kendisine doğru çekti. Adam sağ salim ayağa kalktığına sevinçle haykırdı. Michael'ın bilmediği ve belli belirsiz İtalyancaya benzeyen bir dilde onlara hitap etti. Allan ve adam bir iki kelime konuştular.

– Hangi dil bu? diye sordu Michael.

– Adamlar Fransız! diye açıkladı Allan. Fransız toprağı olan Markiz Adaları civarındayız.

→ Sen Fransızca biliyor musun?

– Biraz.

Kazazedenin yardımıyla Michael tekrar işe koyuldu ve ikinci adamı yukarı çekti.

Altıncı ve son adam da güverteye çıktığında kollarını hissetmez olmuş, ter içinde kalmıştı. Bu adamlarda balıkçı ya da denizci havası yoktu, hepsi memur ya da işçiye benziyordu. Michael tam olarak bilemedi, ama rüzgâr ve tuzun genellikle oluşturduğu kırıksıklıklardan ve denizden korunmuş yüzlerdi bunlar.

İçlerinden biri Michael'a doğru eğildi; beyaz ve kısa saçlı, keskin bakışlı, ince ve sivri burunlu ve neredeyse dudaksız biriydi.

– Amerikalı mısınız? diye sordu.

İngilizcesi güçlü bir Alman vurgusuna sahipti.

– Evet. Ya siz, siz Fransız değil misiniz?

– Değilim. Sadece iki kişi misiniz?

– Karılarımız aşağıda, uyuyorlar.

– Ha, karılarınız...

Adamlardan üçü, anlaşılmış bir ifadeyle bakiştılar, Michael aniden ürktü.

– Söylesenize, başınıza ne geldi? diye sordu.

– Bir kaza, diye cevap verdi beyaz saçlı adam. En iyi kaptan hanginiz?

– Bu soru ne demek oluyor? dedi şaşırın Allan.

Adamlardan biri uzun bir bıçak çıkardı ve Allan'ın dümeni bırakmasına fırsat kalmadan bıçağı boğazına dayadı.

– Eee? diye tekrarladı Beyaz Saç.

– Ben! diye cevap verdi Allan, beti benzi atmıştı.

Michael'ın ağzı bir karış açılmıştı, gözlerine inanamıyordu. İm-kânsızdı bu. Her an uykudan uyanabilirdi.

– Tahiti'ye gitmek ne kadar zaman alır?

Allan başını iki yana salladı.

– Hiç bilmiyorum...

Beyaz Saç sinirli bir ifadeyle suratını buruşturdu, bıçaklı adam bıçağın ağzını hafifçe bastırdı.

– Durun! diye haykırdı Allan. Ben... durun! Yaklaşık bin mil mesafede olmalı. Rüzgâr güçlü, en... en çok otuz altı ya da kırk sekiz saat gerekir.

– Otuz saatte orda olacak şekilde kendinizi ayarlayın.

Adamlardan ikisi kamaraya doğru inmeye koyuldular.

– Ne yapıyorsunuz? diye itiraz etti Michael, titrek bir sesle.

– Arkadaşlarım komünisttir, dedi Beyaz Saç, her şeyi paylaşırlar. Ve herkesin de öyle yapması gerektiğini düşünürler! Bu yüzden, iyi komünistler olarak sizlerin, karılarınızı onlarla paylaşacağınızı düşünüyorlar.

Ağzı aralanınca küçük sarı dişleri göründü. Gülümsemesi, bakışından da dondurucuydu.

– Hayır, bunu yapmayın, diye yalvardı Michael.

Artık ağlıyordu, bacakları karıncalanmaktaydı; iki adam tekne-de gözden kaybolduğunda, sidik torbası boşalıverdi.

Beyaz Saç gözlerini ona dikti, gülümsemesi kayboldu.

– Size gelince, bir işe yaramazsınız.

Michael'ın üzerine atılarak, yelkenlinin ön tarafına sürüklemek üzere saçlarına yapıştı. Michael haykırdı ve güçsüzce debelendi, korkudan felç olmuştu.

Beyaz Saç, ayağıyla onun kafasını ezdi. Michael'ın başını artık oynatamadığından emin olunca, uçları sivri olan çelik çapayı alarak havaya kaldırdı.

– Sizi uyarmak zorundayım, diye bağırdı rüzgârın sesini bastırarak. Yeniden başlamak zorundayım, bu çok acı verecek.

Mağarada ateş artık bir kor yığınıydı sadece. Emma az sayıda-ki eşyalarını topladı ve lider konumundaki bıyıklı adamı uyandırmaya gitti.

– Biz gidiyoruz, diye bilgilendirdi onu. Herkesi uyandırmak lazım, burda oyalanmak çok tehlikeli.

– Hayır, yarın sabahı bekleyin, biz de sizinle geliriz; köyden erzak bulmamız lazım.

– Şimdi gelin bizimle, kaçmak için yarın akşamki gelgitten faydalanmaya çalışacağız.

– Nereye gideceksiniz?

– Tim'in teknesi Omoa koyunda karaya oturdu. Motoru tekrar çalıştırabileceğini düşünüyor. Bu işi gece gerçekleştireceğiz.

– Öyleyse kalın, hep birlikte öğleden sonra gideriz.

Emma başını iki yana salladı.

– Aynı yerde çok uzun süre kalmak tehlikeli, diye ısrar etti. Adada dolaşan avcı sürüsü dikkatliyse, ateşin yerini saptamakta gecikmeyecektir.

– Ateş görünmez, biz yüksekteyiz.

– Siz kendinizi kandırmaya devam edin. Hanavave patikası üzerinde, geçitte görmüştüm ateşi ben. Hadi, herkesi uyandırın.

Adam itiraz etti.

– Gün doğmadan kimse çıkmak istemeyecektir.

– Saçmalık bu! Ay olmadığı için görünmeyiz.

– Onlara da sorabilirsiniz; güneş doğmadan bu mağarayı terk etmeyeceğiz.

– Lanet olsun, diye sövdü Emma. Burda gebermek mi istiyorsunuz?

Mağaradakilerin birçoğu doğruldu, kaygı içlerini kemirmekteydi.

– Hemen onlarla gitmemizi istiyor! diye açıklamada bulundu bıyıklı adam, toplanmış olan gruba.

– Sabah oldu mu? diye sordu, boğuk sesli bir kadın.

– Hayır, gecenin ortasındayız.

– Öyleyse olmaz! Fazlasıyla tehlikeli!

– Burda kalarak hayatınızla mı oynamak istiyorsunuz? diye müdahale etti Emma. Şimdi yola çıkarsak şafaktan çok önce köyde olur, güvenli bir sığınak ayarlamak için yeterince vakit buluruz.

Hepsi karşı çıktı. Emma, onların önyargıları karşısında hem kolu kanadı kırık, hem de öfkeliydi. Mathilde inlemeye başladı, bir kâbus görmekteydi.

– Nasıl isterseniz, dedi Emma hışımla. Biz gidiyoruz.

– Bizi yarın ikindi vakti Omoa Kilisesi'nde bekleyin, dedi bıyıklı adam.

– Koyun orda diyelim, diye düzeltti onu Emma, kilisedeki manzarayı hatırlamıştı.

Aylırmakta zorlanan çocukları uyandırdı, sonra hep birlikte, dışarıda bekleyen Tim'le Mongowitz'in yanına gittiler.

– Bizimle gelmelerini mi teklif ettiniz onlara? diye sordu genç adam, sesinde bir sitem havası vardı.

– İstemiyorlar.

– Bizim için bir şans! Ormanda böyle bir grupla kesin ölürdük.

Emma kel kafalı, uzun boylu, ellilik adama gözlerini dikti.

– Ya siz? Omoa'ya gidiyoruz. Günü gizlenerek geçirecek, tanyeri ağarırken de Tim'in teknesine gideceğiz; gelgit sayesinde kumdan kurtulacağımızı umuyoruz.

– Ben de geliyorum.

– Pekâlâ. Artık oyalanmayalım.

Yamaçtan inip ormana girdiler. Oraya varınca Tim kamasını çıkardı, ama birkaç metre ilerlemişlerdi ki durup kaldı.

– Hiçbir şey görmüyorum, diye itirafta bulundu.

Emma fenerini yakıp zemine doğru tuttu.

– Bu yeterli mi?

– Ne yapalım, başka seçeneğimiz yok. Aman n olur, hep ayaklarımızı doğru tutun! diye uyardı Tim.

Tekrar yavaş yavaş yürümeye koyuldular, genç adamın eğretiler ve sarmaşıklar arasında onlar için açtığı geçidi izliyorlardı. Hâlâ nemli olan bitkiler çevrelerinde hışırdamaktaydı; onları daha dikkatle dinlemek istercesine koca yapraklarını kulak gibi açmışlardı. Mathilde ve Olivier, Emma'nın yanından ayrılmıyorlardı; her biri, bir eline yapışmıştı. Mongowitz en arkadan geliyordu.

– Kocanız, Gerland hakkında size hiçbir şey söylemedi mi? diye sordu.

– Hayır, neden soruyorsunuz?

– Onların Midi doruğundaki mevcudiyetlerini, orda ne bulduklarını, tüm bunların gerisinde kimin olduğunu düşünüyordum da.

– GERIC denilen şirket değil mi?

– Kısaltmanın açılımını biliyor musunuz?

– Hiçbir fikrim yok, dedi Emma.

– Resmi adı, Kozmetik Yenilik İçin İnceleme ve Araştırma Topluluğu, bölgede kendilerini böyle tanıttılar. Yerel bitkilerin özelliklerini inceliyorlar.

– Yarı resmi bir adı da mı var?

– Evet, Petrus söyledi. Aslında GERIC; Genler, Evrim ve Davranış İçgüdülerinin Araştırılması'nın kısaltması. Buna karşılık Lemoll'un, az vesveseli sanayicilerin ücretli bir piyonu mu, yoksa bütün bu rezilliğin elebaşı mı olduğunu bilmiyorum. GERIC'in ardında gizlenen isim olup olmadığını yani. Bunca zaman o kadar ağzı sıkı davranan bir şirketin, Pasifik'in göbeğindeki bu merkezi kurmak için bu kadar büyük bir fon ayırabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Susuzluk çok geçmeden Emma'yı huzursuz etmeye başladı, ama suları olmadığına göre susmayı tercih etti.

Mağaradan ayrılalı bir saat olmuştu ki bir kuşun sesine benzeyen son derece tiz bir çığlık tüm vadide yankılandı. Grupta kimse, sesin kaynağı konusunda şüpheye düşmedi: Bir kadının haykırışı ve ardından gelen sert bir darbe sesiydi bu. Mongowitz durdu ve artık göremediği, ama çok yakınlarda olduğunu bildiği tepelere doğru döndü. Gergin bir halde, elini defalarca ağzının üzerinde gezdirdi. Emma ona seslendi:

– Gelin, bir faydası yok bunun.

Tim, arkasına bile dönmeden, sözü daha da ileri götürdü:

– Seçme şansları vardı. Artık çok geç, onlar için elimizden hiçbir şey gelmez. Üstelik onlara saldıranlardan ancak bir saatlik mesafedeyiz. Katil oldukları kadar da iyi iz sürücülerse kaybedecek bir dakikamız bile yok demektir.

Saat sabahın beş buçuğuna doğru Omoa'nın doğu ucuna ulaştılar. Gökyüzü hâlâ simsiyahtı. Vücutları tükenmiş, çocuklar düz yürüyemez olmuşlardı. Emma gördüğü ilk evlerden birini işaret etti:

– Gidip dinlenelim, su ve yiyecek olmalı içerde. Sabaha kadar

uyur, sonra da kimse yaklaşmasın diye akşama kadar nöbet tutarız.

– Gidip tekneye bir göz atmayı tercih ederdim, dedi Tim. Hâlâ orda durduğundan emin olmak istiyorum.

– Sizinle geliyorum, deyiverdi Mongowitz.

Emma koşup onların önünü kesti.

– Tekne hâlâ koyda, başka türlü olması için hiçbir sebep yok. Tükendik Tim, dinlenmeye ve bir arada olmaya ihtiyacımız var. Birbirimizden ayrılmayalım. (Tim'in ikna olmadığını hissederek ses tonunu değiştirdi, daha yumuşak, daha içten konuştu.) Sizin yanımızda olduğunuzu bilmeye ihtiyacım var. Lütfen.

Tim istemeye istemeye boyun eğdi ve iki katlı büyük bir binaya girdiler. Emma'nın gücü tükenmişti, biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı ve çocuklarla tek başına kalırsa bunu yapabileceğini düşünemiyordu. Tim'in tüfeğini bırakıp, her kapının arkasına mobilyalar ittiğini görünce rahatladı. Çocukların ayaklarından uydu-ruk ayakkabıları çıkardığında, kanla kaplı ayakları ortaya çıktı. Çoraplar ve kalın yapışkan bantlar, onları sivri çalı çırpılardan, böğürtlen dikenlerinden ve keskin taşlardan korumaya yetmemişti. Buna rağmen bir kez olsun yakınmamışlardı. Onları tepeden tırnağa yıkadı, banyoda dezenfektan ve pansuman gereçleri buldu, buzdolabında ve dolaplarda kalan malzemelerle bir yemek hazırladı. Karınları doyduğunda gözkapakları ağırlaştı.

Aniden, Emma'nın sırt çantasından düzenli bip sesleri gelmeye başladı.

Portatif bilgisayarı çıkarıp çalıştırdı. Uydu bağlantısıyla bir belge yollanmıştı.

– Nedir bu? diye sordu Tim.

– Kocam, kendilerinin bildiği şeyler hakkında bir özet kaleme almış, diye açıklamada bulundu, bir yandan da mesajı okuyordu.

Belgenin tamamını açmak için tıkladı, sayfalarca metin göründü. Yorgun olmasına rağmen Emma yazılanları bir çırpıda okudu, iki erkek de omzunun üstünden onu taklit etmekteydiler. Peter, Grohm'un kendilerine anlatmış olduğu Gaia Teorisi'ni özetliyordu. Emma yazıyı okumayı henüz bitirmişti ki batarya tükendi.

– Kahretsin... dedi Emma hırsla. Anakarayla tek bağlantımızdı bu.

– *Dördüncü Boyut*'un bir bölümünde olmalıyım, diye dalga geçti Mongowitz, yine de pek eğlenir bir hali yoktu.

– Siz... siz sahiden de seri katillerin Homo sapiens'in bir tür evrim geçirmiş hali olduğuna inanıyor musunuz? dedi Tim, hayret içinde.

– Daha çok, düşünemeyecek kadar perişan olduğuma inanıyorum, diye cevap verdi Emma.

Çocukların ellerinden tuttu ve yukarı çıktılar. Bütün bilgileri sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. İlk tepkisi neredeyse alaycı olmuştu; yine de bugün geçerli olan bütün bilimsel gerçeklerin, başlangıçta gülünç hipotezler olarak ortaya çıktığını biliyordu. Ta ki gerekli kanıtlar getirilene kadar. Ana odada, Mathilde ve Olivier'yle birlikte aynı büyük yatağa uzandı. Şu Gaia Teorisi üzerinde düşünmeyi umuyordu. Çocuklara sarıldı, sıcak vücutlarını Emma'ya yapıştırıp büzüldüler ve Emma anında uykuya dalıverdi.

Yağmur onu uyandırdı.

Sabah olmuştu, hüznü ve gri bir aydınlık vardı. Ev sessizdi. Mathilde ve Olivier hâlâ uyumaktaydılar, ama Emma kalkar kalkmaz hareketlendiler.

Emma, küçük korumaları peşinde, alt kattaki mutfığa gitti, kimseyi bulamayınca şaşırdı. Ne Mongowitz ne de Tim vardı bu dört duvar arasında.

– Bizi terk mi ettiler? diye sordu Mathilde, şimdiden kabullenmiş bir tarzda.

– Hayır, elbette ki hayır. Mutlaka tekneye bakmaya gitmişlerdir. Kahvaltı istiyor musunuz?

Emma çocuklara tahıl kâseleri hazırladı, kendisine de bir bardak portakal suyu aldı; huzursuzluğunu hissettirmemeye çalışıyordu.

Düşüncelerine dalıp gitmişti ki, Mathilde'in pencerenin önünde dikildiğini fark etti.

– Canım, orda durma, dedi, kaygısına rağmen elinden geldiğince yumuşak bir sesle.

– Birinin seslendiğini duyar gibi oldum, diye açıkladı küçük kız. Emma bardağını bıraktı.

– Mathilde, geri çekil lütfen, seni dışarıdan görebilirler.

– Biri var! diye haykırdı Mathilde. Tim ya da diğer bey değil, başka biri bu!

Emma yerinden öyle ani fırladı ki kendi portakal suyu bardağıyla Olivier'nin süt bardağını devirdi. Mathilde'i kenara itti ve camın gerisindeki sokağı görmek için kafasını hafifçe uzattı.

Adamın biri yürüyordu, biraz daha uzağında, geride olan bir başkası onun peşi sıra gelmekteydi. Evlere doğru sesleniyorlardı, ama sağanak yağmur Emma'nın onları işitmesine engel oluyordu.

Bunlar iki jandarmaydı.

Emma pencereden uzaklaştı.

- Çocuklar, ayakkabılarınızı giyin, dedi emir verircesine.
- Gidiyor muyuz? diye sordu Mathilde.
- Adayı terk ediyoruz.

Emma, kirli ve üstünkörü ayakkabılarını giymeleri için onlara yardım etti ve giriş kapısına seğirtti.

Yağmurun altına çıkıp, ilk jandarmaya doğru koştular. Jandarma irkildi ve yanlarına gelmesi için arkadaşına işaret etti.

- Yaralı mısınız? diye sormakla işe başladı.
- Hayır, ama böyle bağırma bir son verin, dikkat çekeceksiniz.
- Kaç kişisiniz? Diğerleri neredeler? Burda neler oldu?

Adamı kelimeleri yuvarlıyor, çok hızlı konuşuyordu; korkmuş bir hali vardı.

- Size her şeyi anlatacağım, ama burdan uzaklaşalım lütfen.

Üzerlerine boşalan sağanak yağmurun altında Emma adamı ilk kez yakından inceledi. Yüreği göğsünde hop etti, adam günlerdir tıraş olmamıştı. Bu durum yönetmeliklere uygun muydu? Emma en kötüsünü düşünmeye başladı, ama kendisini çabuk topladı. Belki de Markiz Adaları jandarması için disiplin daha gevşekti...

Jandarmanın arkadaşı yanına gelmeleri için çocuklara işaret etti.

Emma bir türlü huzursuzluğundan kurtulamıyordu.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Üniformalar. Olması gereken gibi değildiler. Birinin gömleğinin önü açıktı, diğerinin pantolonuysa fazla düzgündü. Emma, ilkinin yakasında koyu kahverengi bir leke fark etti.

Kan mı yoksa?

Emma şakaklarının zonkladığını hissetti.

– Gelin, gelin, sizi koruyacağız! diye tekrarlardı, hızlı konuşan jandarma.

Emma onu bir filtrenin gerisinden işitiyordu; ses uzak, kelimeler kesik kesik, hareketler ağırlaşmıştı. Her şeyi tahlil ediyordu. Bir sağanak gibi üzerine yağan adrenalinle canlanmış beyni, bilgi toplamak için her unsuru tek tek ele alıyordu.

Adam korkmamıştı, Emma anladı bunu. Yalan söylüyordu. Rol yapıyor, ama bunu iyi beceremiyordu. Heyecan yüzünden fazlaıyla altüst olmuş durumdaydı.

TEHLİKE! diye haykırdı Emma'nın beyni.

Emma beklemeleri için bir işaret yaparak arkasını döndü.

– Eşyalarımızı alalım, dedi. Çocukları omuzlarından tutarak dönmeye zorladı.

Emma çocuklardan hiçbirinin itiraz etmemesi ya da eşyalarının zaten yanlarında olduğunu söylememesi için dua etti. Uysalca Emma'nın sözünü dinleyerek, hiçbir şey demediler.

Yağmurun gürültüsü yüzünden Emma, iki “jandarma”nın ne yaptığı konusunda bir tahminde bulunamadı.

Yeter ki orda beklesinler. Bizi takip etmesinler.

Eğer peşinden gelirlerse, Emma paniğe boyun eğmemeli ve kesinlikle koşturmalıydı. Çocuklar varken, onları atlatması mümkün değildi. Bunun üzerine, ilk adamın kemerinde bir silah görmüş olduğunu hatırladı. Hayır, eve kadar sakın sakın yürümek gerekiyordu. Onları mutfağa çekmeliydi. İçeri girince çocukları koridora itecek, kapıyı kapatıp tezgâhın üzerinde daha önce gözüne çarpmış olan büyük et bıçaklarından birini kapacaktı. Bir şansı var mıydı?

Hiç yoktan iyidir.

– Hanımefendi! dedi arkasından bir ses. Hanımefendi! Durun!

Ama Emma bir an tereddüt etti ve hemen ardından eve doğru yürümeye devam etti. O sırada birinin, arkasından kendisine süründüğünü fark etti. Emma çocukları öne doğru itti ve haykırdı:

– Koşun! Eve kilitleyin kendinizi!

Çark edip geriye döndü.

Adam tepesindeydi, parçaları iç içe geçebilen copu havaya kaldırmıştı. Emma'ya vurmak üzere kolunu açtı. Emma darbeden kaçabilmek için kendini çamurlara atacak zamanı ancak buldu. Düşüş yüzünden nefesi kesildi. Adam tekrar tepesine dikilmişti bile, hareketini tekrarlamaya çalışıyordu.

Emma, adamın dizinin yan tarafına bir tekme savurdu.

Saldırgan, acıyla bağırıp dengesini kaybetti ve Emma'nın yanı

başına yığıldı. Hâlâ nefes alamayan Emma, ayağa kalkmaya çalışmak için yerde yuvarlandı. Adam onun ayak bileğine yapıştı. Copu Tam Emma'nın önündeydi. Emma elinden geldiğince ileriye uzandı, gözlerinde siyah benekler uçuşuyordu. Göğsü tekrar havayla doldu aniden, mekanizma faaliyetine geri dönmüştü. Parmakları silahın üzerine kapandı ve Emma var gücüyle adamın suratına vurdu.

Adamın burnu ve kaşlarından kan fışkırdı ve anında yağmur suyuyla karıştı.

Emma bir ısıklık duydu.

Arkasında.

Başka bir cop.

Ve kafası yarıldı.

Paris'te Seine Nehri'nin ulaştığı su seviyesi acil önlemler alınmasını gerektirmişti. İtfaiyeciler yetersiz kaldığından, iki yapay bent kurmak ve suların pompalanmasına nezaret etmek için ordu onların yardımına koşmuştu. Altı metro hattı şimdiden devre dışıydı, bir yedincisinin de çok geçmeden aynı duruma düşeceği belliydi.

Daha da kötüsü, sağanak yağmurların en az iki günden önce kesileceği yoktu. Sadece son beş yıl içinde yaşanan, bu çaptaki ikinci taşkındı bu.

Fabien Anjou Sokağı'na yirmi dakikalık gecikmeyle geldi. DeBreuil'ün ofisine girdiğinde her tarafından sular damlıyordu.

– Üzgünüm, diye özür diledi, bir yerden bir yere gitmek imkânsiz hale geldi bu...

DeBreuil sinirli bir hareketle onu susturdu:

– İdari meselelerle beni meşgul etmeyin, dedi. Bizim *meselede* gelinen nokta nedir?

Fabien ıslak ceketini çıkarıp portmantoya astı.

– Güney Pasifik'i kasıp kavuran fırtına yüzünden Fatu Hiva'yla hiçbir şekilde bağlantı kuramıyoruz. Şimdilik oraya kimseyi de yollayamayız.

– Peki ya Midi doruğundaki durum?

– Bir umut görünüyor. Ajanlarımdan biri iyi bir iş becerdi.

– Bütün haberleşme yollarının kapalı olduğunu sanıyordum?

– Evet, öyle. Ajanımda uydu aracılığıyla çalışan, diğerlerinden gizlediği bir GSM var. Onu kullanırken çok temkinli olması gerektiği için benimle temasa geçmeden önce yeterince bilgi edinmeyi bekledi. Avrupa Komisyonu'nun sorumlusu Gerland adında biri. İşte dosyası, üstelik sadece iki araştırmacıyla gitmedi oraya, yanında BND'nin üç ajanı da var.

DeBreuil başını geriye atıp derin bir nefes aldı.

– Bunu beklemeliydik. BND'yle olan operasyonlarımızın dışarıya sızdırılabileceği ve ucu LeMoll'e kadar gidebilecek bir mesele olduğu konusunda adamlarımızı uyarmıştım. LeMoll'e kadar uzandılar ve durumun hareketlenmesini beklediler! Tepkileri ne peki?

– Şimdiye kadarki tepkileri mecburi tarafsızlık. Etrafta fazla sivil var. Yedi astronom, iki araştırmacı ve Gerland, tabii bir de Grohm'un ekibi. Ama durum, çığrından çıkma tehlikesi taşıyor. BND oraya giderek onların ellerini kollarını bağladı ve hareket özgürlüklerini daracak bir çerçeveye sınırladı, şu an etkisiz durumdalar.

– Gerland'ın yanındaki araştırmacıların kimliklerini saptadınız mı?

Fabien çantasından iki zarf daha çıkardı ve amirinin masasına koydu.

– İşte burdalar, BND'yle ya da başka bir hükümet örgütüyle görünür hiçbir bağlantıları yok. Bir şey daha: Grohm'un araştırmacılarından biri öldü. Belki de öldürüldü. Adı Georges Scoletti. Ve bu durumun bizle hiçbir alakası yok.

– Neyse bari. Adamlarınız yeniden harekete geçip, tesisin kontrolünü tekrar ele geçirebilirler mi?

– Evet.

– Hazırlansınlar öyleyse. Pireneler'in hava raporu, yarın sabah rüzgârın şiddetinde bir azalma olacağını söylüyor. Teleferiği tekrar çalıştırabilirler. Sivillerin göreceği zararı sınırlı tutmak için önce astronomları tahliye etmeye baksınlar, sonra adamlarınız kontrolü ele geçirsın. Gerland ve iki arkadaşının tehlike içeren bilgilere ulaştıkları açığa çıkarsa, hiçbir risk alınmasın ve hemen ortadan kaldırılsınlar. BND'nin adamları bir daha aşağı inmesin. Berlin'e bir mesaj yollamak istiyorum: Bizim yöntemlerimize uymak istemediniz, artık çok geç, bir kenarda durun. Mümkünse operasyona kaza süsü versinler.

– Nasıl yapılması gerektiğini biliyorum. Geriye Fatu Hiva meselesi kalıyor. Bütün kobaylar orda. Eğer bu keşfedilirse, hapyuttuk demektir.

– Fatu Hiva'yla ben ilgilenirim. Bir adım öne geçmemiz için deniz kuvvetlerinden, gemilerinden birini adaya yanaştırmasını istedim, tüm mürettebat savunma sırrına tabi tutulacak.

– Ya kaçanlar olduysa? Ya merkez tehlike altındaysa?

– Sevgili Fabien, temellerimize patlayıcılar döşemeyi ihmal etmedik. Bu patlayıcılar uzak mesafeden, hatta burdan bile kuman-

da edilebilir. Yarın sabaha kadar açık bir cevap alamazsam Fatu Hiva'daki tesislerimiz buhar olup uçacak.

– Bütün araştırmalardan vaz mı geçiyoruz?

– Midi doruğundaki adamlarınıza bütün belgeleri yok etmelerini söyleyin. Evet, araştırmalarımızı durduruyoruz. Asla gerçekleştirmemesi gereken çılgınca bir girişimdi bu. O dönem çok ikna edici olduğu ve yüksek yerlerde müttefikleri bulunduğu için Grohm'un izinden gittim, ama tam bir delilikti bu!

– Ya haklı idiyse? Ya insanlık kendi sonuna doğru koşuyorsa?

– Her halükârda, Grohm'un teorisi doğruysa, hiçbir şeyin buna engel olamayacağına inanmaya devam ederim. Bu berbat gezegen beş milyar yıldır gelişmesini sürdürüyor. Sonuç olarak çok cahil olan türümüzün, kendi ilerleyişine karşı durabileceğine inanıyor musunuz? Ben inanmıyorum.

Fabien bir an için DeBreuil'ü inceledi. Yağmur pencere camlarında davul çalıyor, başkenti sular altında bırakan taşkınlarla bile mücadele etmekten âciz olduklarını ona hatırlatıyordu. Artık mevsim diye bir şey kalmamıştı, ozon tabakası göz göre göre inceliliyordu. Havanın kalitesi üzerine olan bültenler, hava raporu bültenleri kadar önemli hale gelmişti.

Evet, DeBreuil haklıydı belki de; doğayı anlamak söz konusu olduğunda insanoglu pek bilge değildi, hele ona zarar vermeme-ye çalışmak gerektiğinde bu durum daha kötü bir hal alıyordu. Doğa son birkaç yıldır bunun bedelini ödetmiyor muydu ona?

Yine de Fabien mücadeleden vazgeçmeyi kabullenemiyordu. Çocuklarına ne diyecekti? Dünyaya canavarlar getirme tehlikesi yüzünden ürememelerini mi tavsiye edecekti? “Normal” olsalar bile çocuklarının şiddet dolu, yok etmeye adanmış bir dünyada büyüyeceklerini mi söyleyecekti onlara?

DeBreuil onu gerçeğe geri döndürdü:

– Fabien, sizden düşünmenizi istemiyorum. Emirleri yerine getirmenizi söylüyorum.

Fabien boyun eğdi ve kuşkuları silikleşti. Bunun için yetiştirilmişti, itaat etmek için. Beyin de doğal olarak, bilinmeyenin kaygılarından, rahatlatıcı reflekslere öncelik veriyordu. Yine de, ta içinden, kuşkuların durduğunu biliyordu Fabien. *Emirleri yerine getirmekle işe başla, sonrası daha iyi olur...*

– Yerine getirilmiş farz edin, beyefendi.

Peter çok fazla kahve içmiş, bu da çarpıntıya sebep olmuştu. Kendisine büyük bir bardak su almadan önce gözkapaklarını ovuşturdu.

– Yoruldunuz, değil mi? dedi Jacques Frégent.

Beş saattir arşiv dosyalarını didik didik etmekteydiler, durmak bilmez rüzgârın eşliğinde gece olmuştu. Peter, bu doruktan aşağı inmelerinin mümkün olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Tutuklu muydular yoksa? Burası giderek arafı andırıyordu.

– Evet, biraz, diye itiraf etti.

Yine de bu çalışmanın verimli olduğu açıktı. Sadece her birinin rolünü saptamakla kalmamışlar, bu insanları suçlamak için yeterince belge de elde etmişlerdi. Öğleden sonra, incelediği sayfalardaki şu ya da bu bilginin ne anlama geldiğini öğrenmek isteyen Jacques Frégent'in sorduğu onlarca soruya cevap vermekten bunalan Peter, Fanny'yi çağırmış ve onlara her şeyi; Gaia Teorisi'ni, Grohm'un DGSE ve BND'nin yardımıyla gerçekleştirdiği kaçırma operasyonlarını anlatmaya karar vermişti. Fanny bunlara hemen inanmamış, hatta gülmüş, ama kendisini süzen bakışlardaki kırgın ifade karşısında nihayet donup kalmıştı.

– Allah kahretsin, yani siz ciddisiniz, öyle mi? demiş, ardından da uzun bir sessizliğe gömülmüştü. Bu sessizlikten ancak çok sonra, Ben'in yardımıyla sıyrılmıştı.

Frégent ise anlatılanları kabullenmiş, sonra tekrar çalışmaya koyulmuştu.

Ben önündeki zarfı tutup salladı.

– Doktor Galvin Petrus'un fişini okudum, diye açıkladı. Fatu Hiva'daki merkezde deneyleri denetleyen kişi, o. Yarı Fransız ya-

■ Amerikalı biri, gençliğinde ne üzerine çalıştığını hayal bile edemezsiniz: MKULTRA Projesi!

– Hiç duymadım, diye itirafta bulundu Frégent.

– Yeraltı kültürü, diyerek işi şakaya vurdu Ben. MKULTRA, CIA'nın zihinsel yönlendirme ve koşullandırma projesine verdiği kod adı. 50'li yıllarda, CIA'nın başkanı Allen Dulles'un teşvikiyle kuruldu; bazıları bu adamın Kennedy⁶ suikastının gerisindeki kişi olduğundan şüpheleniyor. MKULTRA'yla, LSD, meskalin, psilosibin ve şimdi aklıma gelmeyen başka maddelerin özelliklerini, ayrıca hipnozun beyin üzerindeki etkilerini incelediler. Duyulardan yoksun bırakma ve elektroşok tedavisi de işin içine dahildi. Amaç, gerçeklik serumları, tekrar koşullandırma ve hatta seçerek anı silme yöntemleri geliştirmektir!

– Tüm bunların temeli var mı, yoksa bir komplo teorisi fantezisi mi yine? diye dalga geçti Fanny.

– Kendini kandırma, gerçek bu! 70'li yılların başındaki CIA başkanı, yanlış hatırlamıyorsam Richard Helms'ti, bu projeye ait arşivlerin imha edilmesini emretti, ama geride epeyi bir belge kaldı. Sonuç olarak elimizde somut kanıtlar, hatta bazı yüksek görevlilerin itirafları var. Komplo teorilerini doğuran siyasi skandallar arasında yer alıyor bu proje de. Tıpkı "Watergate Skandalı" ya da "Domuzlar Körfezi" meselesi gibi.

Peter kendi konularına geri döndü:

– Demek Petrus MKULTRA üzerinde çalışıyordu, ha?

– Evet, öyle. "Resmi açıklama"ya göre bütün oluşumlarıyla proje 1988'de durdurulmuş olmalı.

– Bu Petrus çok genç biri olmamalı, diye saptamada bulundu Frégent.

Fişini inceleyen Ben, okudu:

– Yetmiş dört yaşına basmış!

– Grohm onunla birlikte çalışmaya karar verdiyse, adam yaşına rağmen alanında iyi olduğu içindir, dedi Peter düşüncesini yüksek sesle dile getirerek.

– Üstelik Petrus, gizli deneyler yürütmekten rahatsız olacak bir tip değil, diye ekledi Ben.

– Konuyu kısaca toparlayalım, dedi Peter üç yandaşına. Grohm DGSE mensubu, bunu kanıtlayamayız, ama onun albaylık rütbesinden bahseden bir sürü rapor var.

– Aynı şey, dört "teknisyen"i için de geçerli, diye belirtti Ben. Hepsisi asker.

– Grohm bize Gaia Teorisi'ni anlattı, söylediklerini biraz önce kâğıda geçirdim. Elimizde bir sürü not var; hepsi de fon listeleriyle, kaçırılmış bütün seri katillerin fişlerini kapsayan diğer dosyaları destekleyebilecek “örnek belirleme” ya da “örnek nakli” başlığı altındaki satırlarla doğrulanıyor.

– BND adı bu belgelerde geçiyor mu? diye sordu Jacques.

– Resmi anlamda değil. BND'yle ilgili olarak elimizde bir tek, personelin elle yazılmış notları var. Sanırım BND ve DGSE hatta GERIC arasında gidip gelmiş hiçbir idari belge yok, bu insanlar fazlasıyla temkinliler. Buna karşılık, Fatu Hiva'dan gönderilen, burasıyla ada arasındaki bağlantıyı kanıtlayacak yeterince faks ve evrak var.

– Fakslarda Fatu Hiva'da yaptıkları şeylerden söz ediyorlar mı? diye sordu Fanny.

– Bunlar deney sonuçları. Henüz detaylı bir biçimde okumaya vakit bulamadım, ama gördüğüm kadarıyla bütün bu kıymetli insanları kodese tiktiracak kadar açık bilgiler içeriyor. Beyin üzerinde testler, uykusuz bırakma, güvenlik kurallarını göz ardı ederek yapılan farklı molekül testleri, beynin elektriğe verdiği tepkilerin ölçümü... davranış incelemeleri kadar tıbbi analizler de var, üstelik fazla ileri gidilmiş! Elimizdeki bütün bilgileri birleştirence, Grohm'un teorisiyle, kaçırılmış kobaylar üzerinde şiddet mekanizmalarını kavrama amacıyla yapılan deneyler arasında bir bağ kurabiliriz. Grohm insan genomundaki avcı içgüdüsünü saptamayı umuyordu, ama bu iş uzun süreceğinden, davranışları yeniden koşullandırmak için daha ilkel yöntemleri deniyordu... başarılı olmadı. Petrus, CIA'de öğrendiği her şeyi denemek zorunda kaldı.

– Sebepsiz de denemez, çünkü seri katiller diğer insanlar gibi değil, diyerek lafa girdi Ben.

– *Normal* insanlar üzerinde işe yarayan yeniden koşullandırma tekniklerinin seri katillere uygulanamayacağını mı söylemek istiyorsunuz? diye sordu Jacques.

– Şimdiye kadar kimse, ister tıbbi tedaviler, ister terapiler, isterse kısa ya da uzun vadeli hapislerle olsun, onlardan bir tanesini bile *iyileştiremedi!* *Iyileştirmek* diyorum, ama ancak hasta olan biri iyileştirilebilir. Oysa seri katiller hasta değiller, sadece ruhsal yapıları *farklı*.

– Çocuklukları sırasında yaşadıklarından ötürü, öyle değil mi?

Davranış dinamiği üzerine aldığı eğitim sırasında konuyla ilgilenmiş olan Ben'in, kaşları havaya kalktı.

– Bugünkü durumda, onlarca yıllık araştırma ve analizlere rağmen

men, bir insanı seri katil olmaya yöneltten mekanizmaları hiçbir uzman tam bir kesinlikle tanımlayamaz. Başlarda bunun, çocuklukta yaşanan, tecavüz, kötü davranışlara maruz kalma gibi bir travmayla ilgili olduğu düşünülüyordu; böyle bir travma, istikrarlı bir ortamdan yoksun olan çocuğun içe kapanmasına, duygusal başvuru noktalarını yitirmesine ve ruhsal bütünlüğünün bozulmasına yol açardı. Ama şunu görmek gerekir ki bu acımasızlıklara maruz kalan çocukların çoğu seri katile dönüşmüyor, bu kurbanların yüzde 99,99'u canavar haline gelmeden büyüyor. Onlar ve bizim için ne mutluluk! Bunun yanı sıra, çocukluklarında özel bir şiddete maruz kalmamış gibi görünen, hatta bazılarının ayrıcalıklı ortamlarda yaşadığı kişiler arasında seri katil vakaları giderek artıyor; üstelik çocukluklarında birer kurban olduklarını ileri süren insanların çoğu, biraz ilgi çekmek için uydurmuyorlar mı bunu? Öyleyse, insanın bu avcılardan birine dönüşmesine yol açan şey nedir? Bunu kimse bilmiyor. İşte Grohm'un varsayımı bu noktada sarsıcı, çünkü seri katillerin durumunu açıklayabilir.

Jacques Frégent omuz silkti.

– Seri katillerin iyileştirilemeyeceğini söylediniz, ama onları anlamaya çalışabilirdik; böylece belki tedavi için bir çözüm de bulunabilirdi!

– Bir canlının doğası değiştirilemez. Size dayatılsa bile, homoseksüel olmak için heteroseksüelliğinizden vazgeçme becerisini istesenez de gösteremezsiniz; çok derinlerde, içinize kök salmış bir davranış bu. Tıpkı, akşamdan sabaha zevklerinizin değişmesini, tersi olduğu halde maviden nefret edip sarıya bayılmayı istemek gibi bir şey, yani imkânsız! Size bir istatistik sonucu vereceğim: Son yıllarda, kimliği saptanmış ama ceza süresinin tamamlanması, şekil kusuru gibi herhangi bir sebeple 298 seri katil salıverildi. Kaç tanesinin tekrar suç işlediğini biliyor musunuz?

– Hayır, yarısı mı?

– 298'i de. Öldürme dürtüsü mantıklarından daha güçlü, bilinçaltında bulunan bir durum bu, en derinlerinde yatan bir ihtiyaç, kendilerini durdurmaları imkânsız.

Küçük grubun üstüne ağır bir sessizlik çöktü; bu sessizliği bozan tek şey, camları dövmeye devam eden rüzgârın sesiydi. Fanny Peter'e doğru döndü:

– Durmadan, “Grohm yapıyordu”, “Grohm umuyordu” diyorsunuz; sizce bütün bunlar sona mı erdi? diye sordu. Bu soruyu size sormakla şeytanın avukatlığını üstleneceğim, ama bir şey yapmamayı düşünmediniz mi hiç? Sonunda Grohm size teorisini açıkla-

diysa, çalışmalarının insanlık için yaşamsal olduğuna ve sizin de her şeyi alaşağı etmeden önce iki kere düşüneceğinize inandığı içindir.

– Yöntemleri kabul edilebilir gibi değil, Fanny. Kısaca şunu söyleyeyim, eğer teorisi mantıklıysa uluslararası uzmanlar tarafından incelenmeli diye düşünüyorum. Ancak böyle bir çözüm bulunabilir.

– Yarın herkese kendi kendimizi tahrip edecek bütün genleri taşıdığımız söylenirse, kargaşa yaşanır, o başka.

– Bunu değerlendirmek bize düşmez. Grohm, katil olsun olmasın bazı insanları kaçırdı, onlara işkence etti, buna göz yumamam. Gerisine gelince...

– Yaşayıp göreceğiz, öyle mi? diyerek onun cümlesini tamamladı Fanny, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Peter onu süzdü. Ben gerilimi gidermek için araya girdi:

– Akşam yemeğinden önce yapmamız gereken epeyi şey var, tekrar işe koyulsak diyorum?

Jacques kabul etti, ama Fanny dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı.

– Bir tuvalet molasına ihtiyacım var, diye özür diledi.

Peter'in onun yüz ifadesinde gördüğü, öfke ve suratına soğuk su çarparak sakinleşme ihtiyacıydı. Tekrar işine koyuldu.

Fanny geri döndüğünde, Peter çalışmaya başlayalı beş dakika olmuştu.

Fanny oda kapısından içeri girdi, elinde bir silah vardı.

Acı, bir sesi andırıyordu.

Kafasının arkasından başlayarak saç derisine yayılan ve beynini istila eden güçlü bir bas vuruşuydu sanki. Beynine gömüldükçe çınlaması artmaktaydı, Emma doğaüstü bir gücün kafasının içini kısıp kısıp aldığını sandı. Önce nabız gibi atan ve giderek yoğunlaşan yaygın bir sancıma, sonra bu sancımanın bir noktada, beyninin kalbinde odaklanması. O kadar ıstırap vericiydi ki, gözleri bile ağlıyordu.

Gözkapaklarını açamıyordu.

Sesler bozuk ve uzaktı. Dünya etrafında dönüyordu, Emma bir hamsterin çarkında gibi hissediyordu kendini; insan sesleri yukardan aşağıya, önden arkaya yer değiştiriyor ve aynı döngü tekrar başlıyordu.

“... görüyorsun ki gerekli, iki cesedin üzerindeki üniformaları alalım demiştin sana...”

Emma’nın aklına birdenbire Mathilde’le Olivier geldi. Kımıldamak, bu acıyla savaşmak istedi, ama duyduğu azap onu alt etti.

Bir süre baygın kaldı.

Yağmur sesinden daha güçlü gürültüler, sert şakırtılar tepki vermesini sağladı, ama bir türlü kendine gelemedi.

Ta ki daha sıcak bir ses kulaklarından girip duyu devrelerini harekete geçirene kadar.

Emma yağmuru yüzünde hissetti. Birisi kendisiyle konuşmaktaydı.

Bu ses... Emma onu tanıyordu...

“... sakın bir iç kanama ya da bir beyin sarsıntısı çıkarmayın başıma! Hadi, uyanın!”

Tim. Kendisiyle konuşan, Tim’di.

Emma gözlerini açtı; gün ışığı zayıf olmasına rağmen, dayanıl-

maz uğultuyu tekrar tetikledi, Emma elinde olmadan inledi.

– Emma! Konuşabilir misiniz?

– Yavaş olun, demeyi başardı Emma.

Tim ona sıkı sıkı sarıldı.

– Sesinizi duyduğuma öyle memnunum ki!

– Ço... çocuklar?

Kendisine sarılmış olan Tim'in vücudunda hafif bir değişiklik hissetti.

– Üniformalı iki adam götürdü onları.

– Siz... siz adamları... durdurmadınız mı?

– Tüfeğimi Mongowitz'e bırakmışım. Sizi götürmekte olan adamı yakalayıp bir güzel benzettim, ama öteki o sırada çocuklarla kaçtı. Ölmediğinizden emin olana kadar adamların ikisi de sırta kadem basmışlardı.

– Ne tarafa gittiler? Ormana mı? Hangar... gittikleri yer... hangar mı?

– Küçük motorlu bir kayıkları vardı. Bu rezil yağmur olmasaydı, yaklaştıklarını duyardık!

Bir kayık! Çocuklar kaybolmuştu.

Emma bir ürpertiyle sarsıldı. Hissettiği acı ve umutsuzlukla suratı buruştu. Bir soru sormak için ağzını açtı, ama tek kelime diyemeden tekrar baygınlığın kohnuna yuvarlandı.

Emma bir süre sonra kendine geldi.

Zonklama değişik bir hal almış, bir dalga gibi oynak ve oyucu bir baş ağrısına dönüşmüştü. Her dalga beynin ta derinliklerine akın ediyor, hemen ardından da geri çekilmek ve bu kısa baskıya henüz maruz kalmış Emma'nın zihnini serbest bırakmak için büzülüyordu. Işık daha katlanılır hale gelmişti.

Tim'in uzattığı bir bardak suyu bir dikişte bitirdi.

– İçine dört aspirin koydum, işe yaraması lazım, dedi Tim.

Ahşap bir evdeydiler.

Emma, kafasının arkasından başlayan dalga çatlamasını bastırarak kadar bir süre sessiz kaldı. Her akını önceden sezip ona eşlik etmek, akının etkisini azaltıyordu. Emma'yı hıçkırık tuttuğunda işe yarıyordu bu, ilginç biçimde bu konuda da yaramaktaydı.

– Açığa doğru mu gittiler? diye sordu.

Tim başını eğdi.

– Koydan çıkıp güneye döndüler, dedi hüzünlü bir sesle.

– Ne zaman oldu bu? Ne kadar süre baygın kaldım?

– Üç saat.

– Adanın etrafından dolaşıyorlar. Hangara geri dönüyorlar.

Tim, sakin olması, ayağa kalkmaması için bir elini nazıkçe Emma'nın omzuna koydu.

– Artık elinizden hiçbir şey gelmez, dedi.

– Onları terk etmeyeceğime dair söz verdim çocuklara.

Tim Emma'nın çenesini tutup kendisine bakmaya zorladı.

– Emma, artık çok geç. Henüz ölmedilerse, siz kendinizi katletmek üzere oraya gidinceye kadar öleceklerdir.

– Küçük bir kıza ve onun kardeşine söz verdim, Tim.

– Bu bir intihar, size izin vermem.

– Burda kalın; bu gece teknenizle yola çıkar, gece yarısı gelip bizi GERIC'in rıhtımından alırsınız.

Tim başını iki yana salladı.

– Mümkün değil bu. Şu halinize bir bakın, yürüyemiyorsunuz bile. Kendinizi öldürmenize izin vermeyeceğim. Lütfen sizi bir sandalyeye bağlamaya mecbur etmeyin beni.

Emma çevresinde destek aradı ve hiçbir şey söylemeden onları seyretmekte olan Mongowitz'i gördü.

– Bu sabah nerdeydiniz? diye, sitem eder gibi sertçe sordu.

– Tekneye geldi benimle, diye açıkladı Tim, başparmağıyla Mongowitz'i göstererek. Elinden her iş gelen birisi, birlikte su pompasını tekrar çalıştırabildik ve fırtına süresince içeriye dolan suyu boşalttık. Kunsaldaki evlerden birinin arkasındaki bir atölyedeyken size haber vermek istedim. İşte iki... katile o zaman rastladım.

– Kılık değiştirmişlerdi, dedi güçlkle soluyan Emma.

Bu kadar saf olduğu için kendisine öyle kızıyordu ki. Hiç düşünmeden ilk umuda sarılmış, Mathilde'le Olivier'yi bir dehşetin içine sürüklemişti.

– Adadaki nöbetçi jandarmaları soydular mutlaka.

– Normal görünüyorlardı, yüz ifadeleri neredeyse yumuşaktı, diye anlattı Emma, heyecandan boğulan bir sesle. Şimdiye kadar bize saldıranlarla alakaları yoktu. Bunlar... hayvan gibi değillerdi.

– Ama hangara geri döndüler! diye lafa girdi Mongowitz. Bütün diğerleri gibi. Orası onların yuvası. Eminim ki çabucak, karınca yuvası misali bir tür hiyerarşi oluşturmuşlardır aralarında; işçiler, nöbetçiler...

– Ya bir kraliçe? diyerek Mongowitz'in sözünü kesti Tim. Her halükârda, geçen gece karşımıza çıkanlar karanlıkta görüyorlardı! İnsana özgü bir durum değil bu!

– Hangarın bodrumunu istila ettiler, diye devam etti Mongowitz. Böcekler gibi yaşıyorlar, üstelik bu katiller insan değil! Canavar bunlar!

– YETER! diye bağırды Emma, iki acı dalgası arasında. Önceki planla yetineceğiz, bu akşam deniz yükseldiğinde buradan çekip gidelim.

Tim dikkatle onu inceledi.

– Ve geriye çark etmek yok, canımızı kurtarmaya çalışıyorum; kurtarılabilecek can olarak bir tek bizimkiler kaldı.

– Belki günün sonunda Carlos, Henri ve diğerleri de bize katılırlar, dedi Mongowitz, söylediği şeye inanmaksızın.

Tim onu sertçe payladı:

– Kesin artık! Dün gece haykırışları duydunuz, hepsi öldü. Bir saat gecikseydik biz de ölecektik, hatırlatırım.

Emma çökercesine kanepeye bıraktı kendini. Gücünü toplamaya ihtiyacı vardı. Tim haklıydı, bu durumda ormana gidemezdi, dayanması mümkün değildi. Uyumak, tekrar gücüne kavuşmak zorundaydı.

Kol saatinin alarmı Emma'yı öğlen saat birde uyandırdı. Yavaşça kalkıp yüzüne su çarpmaya gitti ve üç aspirin daha aldı. Parmaklarını kafasının arkasında gezdirince, eline koca bir şişlik ve kurumuş kan geldi, saçlar o bölgede birbirine yapışmıştı. Hâlâ ağrısı vardı, ama artık kesinlikle daha katlanılabilir bir düzeydeydi.

Tim ve Mongowitz mutfakta mango yemekteydiler; morarmış göz altları ve solgun benizleri, bitkinliklerini açığa vuruyordu. Epeyi uzun bir süredir doğru dürüst uyumamışlardı.

– Nasılsınız? diye sordu Mongowitz.

– Daha iyiyim. Ama hâlâ başım dönüyor, diye yalan söyledi.

– Gidip tekrar yatın, dedi Tim. Biz tekneyle ilgilendik, hazır durumda.

– Dışarıda kimse yok mu? diye endişeyle sordu Emma.

– Hayır. Etraf ıssız. Bu sabahki iki herifin üzerimize arkadaşlarını yollamasından korktum, bu yüzden ev değiştirdik ve hiç gelen giden olmadı. Deniz giderek kötüleşiyor, bu şartlarda tekrar kayığa binebileceklerinden şüpheliyim. Eğer yayan gelecek olurlarsa da, onlar adayı kat edene kadar... biraz da şansın yardımıyla biz zaten yola çıkmış oluruz!

– Kötü görünüyorsunuz, diye karşılık verdi Emma. Dinlenmelisiniz, eğer bu gece uyur kalırsanız işimize yaramazsınız.

Tim boyun eğdi.

– Bunu düşünmüştüm zaten.

Enma tekrar uzanıp gözlerini kapattı. Nefesi ağırlaştı, sonunda bir horlamadan daha hafif şekilde ısıklık sesleri çıkarmaya başladı.

İki adam kapıların önüne en ağır mobilyaların çekildiğinden emin olduktan sonra gürültü yapmadan yatmaya gittiler.

Emma bir saat daha bekledi. Özellikle Tim'e yakalanmak istemiyordu. Uyuduğundan emin olması lazımdı.

Ev sessizdi. Bu gri öğle sonrasına, çatıyı ve camları döven yağmur hareketlilik katmaktaydı sadece.

Emma Tim'e hitaben bir not yazdı.

"Beni bağışlayın. Bir çocuğa verilen söz yeryüzündeki bütün tehlikeleri göze almaya değer. Gece yarısı rıhtımda görüşürüz, size çok güveniyorum. E."

Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak mutfak çekmecelerini araştırdı, bir bulaşık bezine sardığı büyük bir bıçağı savaş giysisinin yan ceplerinden birine soktu. Sırt çantasını su şişeleriyle doldurdu, sonra Tim'in kamasını alarak pencereden çıktı, dikkat çekmemek için pencereyi ardından kapamayı ihmal etmedi.

Bulunduğu yerden yol belirgin gibi geliyordu ona, ama ormana girince de durum aynı mı olacaktı? *Önce tam doğuya yönelerek köyden çıkacağım, mağaranın yanındaki geçidi hedef alarak yamacı takip edeceğim. Sonra, hangara kadar hep dümdüz doğu yönünde ilerleyerek öbür vadiye ineceğim.*

Kimsenin bulunmadığından emin olmak için sokağı inceledi ve sırtını koya dönerek yürümeye başladı.

Çok geçmeden sağ tarafındaki son ev gözden kayboldu.

Emma, arkadan gelen sert bir çamur sıçraması sesiyle olduğu yerde kalakaldı.

Arkasına döndü ve aceleyle kendisine yetişmeye çalışan Mongowitz'i gördü.

– Sizi henüz tanımıyorum, dedi adam, nefes nefese yanına geldiğinde, ama katır inadına sahip birini görür görmez tanıyacak kadar insanlar hakkında bilgim var. Siz Mathilde'le kardeşini terk edecek tipte biri değilsiniz.

– Canınız ne istiyorsa söyleyebilirsiniz, ben kararımı verdim.

Mongowitz ona elini uzattı.

– Adım Jean-Louis.

Tereddüte kapılan Emma savunmaya çekildi:

– Onları kurtaracağım. Eve geri götürmeyi düşünüyorsanız, beni öldürmeniz gerekecek.

Mongowitz onun önüne geçti.

– Kararlısınız. Böylesi daha iyi, çünkü ben de sizinle geliyorum.

Elysée Sarayı Başkanlık Bürosu'nda okunmayı bekleyen memorandum

Çevre sorunu, başkanın konuşmalarında bir önceliğe sahip olmalıdır. Gezegenin durumu ve bilginiz dahilindeki bu bozulmanın hızlanmasıyla ilgili afet raporlarının yığılması dışında, Fransızların iklimdeki altüst oluşlar ve doğal felaketlerde yaşanan patlama karşısında son derece kaygılı oldukları görünmektedir. Böyle bir genel panik ortamında, bütçelerin korunması için gerekli olan 1,8'lik büyüme ulaşılması imkânsız bir hedef olacaktır.

Bu durumda kısa ve orta vadeli iki önlem öneriyoruz:

1/ Öncelikle Fransızlara güven vermek. Başkanın taahhüdünü ortaya koyan sık aralıklı konuşmalar yapmak.

2/ “Bio” ya da “ekolojik” adı verilen tüm sanayiye desteklemek için durumdan faydalanmak. Başta otomotiv sektöründe olmak üzere, ekonomik ortaklarımız hazır. Onları tatmin etmek için birçok noktaya dikkat etmek gerekecektir:

- LPG gazı miyadını doldurmuştur, benzin kadar CO₂ yayar.
- Biyoyakıtlar, ortaklarımızdan hiçbiri bu yakıtları kullanmaya hazır değildir, benzine oranla daha yüksek bir oktan yüzdesine sahiptir.
- Elektrikli araçlar çalışabilecek durumda değildir; bataryalar çok zayıf, maliyetler yüksektir.

Bu durumda, onların hibrid ürünlerini desteklemekle hem petrol hem de otomotiv sektöründeki ortaklarımıza güven verilmiş olacaktır.

Sanayiciler tarafından, her ekonomik sektör için, bize bir inceleme raporu sunulacaktır. Bizim de farklı ilanlarla ortaklarımıza el altından destek vermemiz söz konusudur.

Sadece başkan Fransızlara güven vermekle kalmayacak, vatandaşlarımızın taahhüdüne güvenerek (duyarlılaştırma kampanyası), can çekişmekte olan bir ekonomiyi canlandırmak ve büyüme hedeflerimize ulaşmak için bir yol da bulunmuş olacaktır.

Çevre konusundaki halk baskısı o derecededir ki, lobilerin kural-larına uyulduğuna dair muhtemel suçlamalara karşı savaşmak için bundan yararlanılabilir. Hoşnutsuzluğu körüklemek ve sorulara ör-nek bir soruyla cevap vermek gerekecektir: Küresel aciliyet karşısın-da bu suçlamaların kabul edilebilir olduğuna inanıyor musunuz? Hal-kın bir kaygının gerisinde bu kadar kenetlendiği nadir görülür. Bu kaygı gelecek onyılların seçim kozu olacaktır, muhalefetten bir adım önde olmak için şimdiden bu kozu kullanmak gerekmektedir.

Bu nedenle, imaj mücadelesini kazanmak için, gerçekleştirilebilir ya da son derece yararlı olmasalar bile, seri ilanları tavsiye etmekte-yiz; üzerlerinde değişiklik yapma zamanı daha sonra gelecektir.

Aynı zamanda, kamuoyuna güven verecek bir bilirkişi komitesi ku-rulması fikrini ortaya atmak gerekmektedir, bu komite başkana yakın isimlerden ve sanayi ortaklarımız tarafından sağlanan listelerden se-çilmiş bağımsızlardan oluşacaktır.

Bu komitenin amacı, alınacak önlemleri, yani yukarda sözünü et-miş olduğumuz önlemleri belirlemek olacaktır.

Durum umulmadık bir gelişme içindedir ve ekonomide atılım ya-pılmasına, ortaklarımızın desteklenmesine, nihayet, gelecek seçimle-re yönelik yoklamalarda başkanın oylarında belli bir istikrar, hatta bir artış sağlanmasına fırsat verebilir.

Fanny'nin elinde bir Beretta 92 vardı.

Namlusu yere bakar vaziyetteki tabancayı dipçiğinden tutarak, Peter, Ben ve Jacques'a doğru kaldırdı.

– Tuvaletleri araştırırken bunu buldum, dedi. Daha başkaları da var!

Peter yaklaşp silahı elinden aldı.

– Evet, gördük onları. Sanırım DGSE mensubu dört “teknisyen”in deposu orası.

– Silahları imha etmek gerekir, öyle değil mi? diye öneride bulundu Jacques. Pencereden aşağı atabiliriz mesela!

– Bunlar kanıt yerine geçiyor; bilim adamlarından oluşan bir grup, asla böyle bir cephaneyle sahip olmamalıydı. Hiçbir şeye dokunmayalım.

– Kattaki zinciri kırıp silahlanmak için aşağı inmelerinden korkmuyor musunuz? diye karşılık verdi Fanny.

– Bunu çok uzun süre önce yapabilirlerdi, ama BND'den dostlarımız onları gözlüyor, yakalanmadan kapıyı kırabileceklerinden şüpheliyim.

Peter, silahı diğerlerinin yanına koymaya gitti. Geri dönerken Jacques ona seslendi:

– Söylesenize, şu DGSE'nin adamları ne işe yarıyorlardı gerçekten? Sizin gelişinize müdahale edebilirlerdi, sizi zorla geri yollayabilirler ya da sizi... Neyse, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

– Başlangıçta felaket bir gerilim yaşandı, işlerin çığırından çıkmasına ramak kalmıştı; şimdi daha fazla şey bildiğim için, işin sonu neye varır, düşünmeye cesaret edemiyorum. Sanırım merkezin güvenliğini sağlıyorlardı, BND ya da Grohm'un araştırmalarıyla ilgilenen başka herhangi bir grup onları kazıklamaya çalışa-

bilirdi çünkü. Kuşkusuz Avrupa Komisyonu'nu beklemiyorlardı! Grohm'un, adamlarından birine, müdahale etmemesi için bir işaret yaptığını hatırlıyorum; krizle mücadeleyi kendisinin yürüttüğünü düşündü muhtemelen. Şimdi buna bin pişman olmuştur.

– Bu çok hoş, ama arkamızı sağlama almak için somut olarak ne yapıyoruz? diye sordu Ben.

Peter nümerik fotoğraf makinesini çıkardı:

– Normalde, bir görevin bitişini meslektaşların bir fotoğrafını çekerek ölümsüzleştiririm, bu sefer belgelerle yetineceğiz. Bir kenara ayırdığınız, önemli olan ne varsa hepsinin yakın çekim fotoğrafını alacağım.

– Peki ya sonra?

– Rasathaneyi canlı terk edeceğimize emin olmamız lazım. DGSE, BND'nin adamlarının yetkisi altında, demek ki sakınmamız gerekenler onlar; bizi suçlayacak birileri varsa, bunlar, Mattias ve arkadaşları olacaktır. Bu durumda, bütün notları, kaçırmalar konusunda BND'ye yapılan imaları bir araya getirip, onlara hediye olarak bir zarf hazırlayacağız.

– Sonra bize rahat vereceklerine inanıyor musun? dedi şaşkınlıkla Ben. Teşekkür niyetine bizi kurşuna da dizebilirler.

– Tersine, bu iyi davranışımızın teminatı olarak, çıkışa doğru kendimize bir yol açacağımızı düşünüyorum. Cesetler konusu fazlasıyla can sıkıcı, yetkilileri ve gazetecileri harekete geçirir; bence paçayı bu kadar ucuz kurtardıkları için memnun olacaklarını düşünüyorum.

– Ya Scoletti intihar etmeyip de, Grohm'a inanacak olursak, BND'nin adamları tarafından öldürüldüyse! Onu ortadan kaldırmak için elle tutulur tek bir gerekçeleri yoktu.

– Gece gündüz koridorlarda devriye geziyorlar, zarfı kapımın altından atarken onu görmüş ya da intihar ettiği gece odasına geri dönerken suçüstü yakalamış olabilirler. Bize ne söylediği konusunda onu sorguya çekmişler, iş çıkırından çıkınca da cinayete intihar süsü vermişlerdir.

– Ustaca bir yorum. Hayal gücün kız kardeşiminkinden de geniş.

– Olayları iyi yanından gör; davranışlarımızı eskisinden daha fazla kollamıyorlar, bu demektir ki Scoletti onlara bir şey söylememiş!

– Ya da sahiden intihar etti.

Jacques konuşmaya katıldı:

– Bir intiharin gerçekleşmiş olması kabul edilebilir bir şey, ama dört ya da beş intihar için ne demeli? Hayır! Bu sizi rahatlatmalı.

Peter konuyu sonuca bağladı:

– Bundan daha iyi bir yol görmüyorum. Dışarı çıktık mı bütün fotoğraflarımızı Avrupa Komisyonu'nun ve basın önüne atacağız, durum kamuya mal olduğunda DGSE'ye karşı korunmuş olacağız. Hadi, elimizi çabuk turalım.

Fotoğraf makinesini yakın çekim için en uygun moda ayarlayarak bütün sayfaları numaralamaya başladı. Akşam yemeği saatine kadar, her personel fişini, her notu, her analizi ve Grohm'un orda ya da Fatu Hiva'daki faaliyetlerinden söz eden her raporu tanzim etmek için nöbetleşe çalıştılar. Sonra Peter hesap defterlerine girişti.

Akşam saat sekizi geçtiğinde, gözleri yorulmuş olan Peter mola kararı aldı. Yemekhaneye giderken içeri ayrı ayrı girmeye özen gösterdiler. Diğer astronomları, Grohm'un araştırınacı ekibini, ayrıca dört *teknisyenle* BND'nin üç ajanını orda bulmak Peter'i şaşırttı. Gerland ve Grohm salonun dip kısmında oturmaktaydılar.

Herkes bir araya toplanmıştı.

Artık her biri hakkında biraz daha fazla şey bilen Peter, bu derece zıt bunca menfaatin patlama yaşanmaksızın bir arada var olabilmesi karşısında hayretler içindeydi. *İlk sinirlenecek olanın kendisiyle birlikte herkesi de peşinden sürükleyeceğini hepsi biliyor. Her biri, eninde sonunda bir sonuca varmak gerektiğinin bilincinde, diğerinin açık vermesini umup taşlarını öne sürüyor. Sivil insanlar var, burası önemli bir kurum tarafından denetlenen bir yer; Grohm hamlesini iyi düşünmüştü!*

Başka bir unsur araya girip durumu karıştırdı, diye düşündü Peter. Hava durumu. Sadece onları bulundukları yerde abluka altına almakla kalmamış, sanki her grubu kıpırdıyamaz hale de getirmişti. Kimse dışarı çıkamazdı, özellikle de geri adım atmanın mümkün olmadığını bilerek acele karar almamak gerekiyordu.

Fırtına durduğunda, taraflardan biri ya da diğeri şah ve mat demeyi deneyecekti.

Peter, astronomlardan birinin ısıttığı koca tencereden kendisine spagetti alarak, bir kenarda tek başına oturmakta olan Ben'in yanına gitmek için masaların arasından dolaştı. Gerland çökmüş, Grohm ise bitkin görünüyordu.

– Suratlarının halini gördün mü? diye dalga geçti Ben.

– Emma'nın mesajı onları hazırlıksız yakaladı, diye hatırlattı Peter, gülümsemeksizin.

Karısının seri katillerle dolu bir adada bulunuyor olmasının

onu keyiflendirecek hiçbir yanı yoktu. *Hiç olmazsa hayatta ve gizleniyor.* Emma'nın kaçmak için bir planı vardı. Bir sonraki gece, diye belirtmişti, bağlantıda sorun yaşanmadan önce. Aradaki saat farkıyla, bu... kendisi için yarın öğlen demekti.

Ben, kız kardeşi aklına gelince doğallığını kaybetti.

– Grohm için her şey bitti ve kendisi de bunu biliyor, dedi. Küçük açıklamasından sonra kendisine yardım edilebileceğini az çok umuyorduysa da, şimdi adanın kendi kobaylarının elinde olduğunu öğrendiğine göre, umut diye bir şey kalmadı.

Gerland gelip onların yanına oturdu.

– Havanın düzelmesini bekliyorum, Brüksel'i durumdan haberdar edeceğim, diye onları bilgilendirdi. Buradaki durum bizi aşıyor. Seri katiller! Bir bu eksikti! Jandarma tahkikat yapıp yukardaki herkesi tutuklayacak. Endişelenmeyin, ilk uçakla sizi Paris'e geri göndereceğim, ben burda kalmak zorundayım.

– Üç çam yarmanızla birlikte mi? diye sordu Peter.

– Hiç bilmiyorum, buna karar verecek olan benim üstüm. Haberleşme bağlantıları kurulur kurulmaz onunla durum saptaması yapacağım.

– Peki ya tipi daha günlerce böyle devam edecek olursa?

Gerland kollarını havaya kaldırdı.

– Ne yapmamı istiyorsunuz! Sihirbaz değilim ki! Durumun sizin ve karınız için dayanılmaz olduğunu biliyorum. İlk yapacağım şey ona yardım göndermek olacak, sizi temin ederim. Ama hava durumuna söz geçiremem!

– Size bir soru sormak istiyorum, ama dürüstçe cevap verin, dedi Peter. Biz ilk geldiğimizde, aşağıda, teleferiğin ordaki adamlar sahiden de jandarma mıydı?

Gerland yutkunarak altdudağını ısırdı.

– Hayır, diye itiraf etti sonunda. Özel dedektif onlar. Durum resmi bir seyre kavuşmadan jandarmayı işin içine dahil edemedik. Olay birkaç saat içinde gazetecilerin kulağına gitmiş olurdu.

– Bize neden yalan söylediniz?

– Başka seçeneğim var mıydı? Yaptığımız işin doğru olduğunu ve LeMoll'ü suçlayacak fazlasıyla şey bulunduğunu biliyordum; ama eğer size, “Gizli hareket edip, ne polise ne hükümete haber vereceğiz” deseydim, sizi bu kadar çabuk benimle birlikte yola çıkarabilir miydim? Üstelik hiçbir şey bilmiyordum, elimde size sunacak hiçbir somut veri yoktu! Sonuç olarak, kimse sizi herhangi bir konuda suçlamayacak! Bir denetleme ziyareti yapmak üzere geldik, siz de ekibe dahildiniz çünkü LeMoll teknik yardım çer-

çevesinde sizin isimlerinizi veriyordu; buraya gelince bütün bu katakulliyi ortaya çıkardık. Hiç kaygılanmayın.

– Ya karıma ne söyleyeceksiniz? diye sertçe sordu Peter.

Gerland, sıkılmış bir halde başını iki yana salladı.

– Böyle bir rezilliği düşünebilmem mümkün değildi, son derece üzgünüm ve...

– Kendinize hiç soru sormadan işinize geldiği gibi bizi kullanınız, söyleyecek başka bir şey yok. İzin verirsiniz şimdi rahat rahat yemeğimi yemek istiyorum.

Gerland, incinmiş bir tavırla onları bir an için süzdü ve ayağa kalktı. Ben, o uzaklaşırken arkasından bakıp işi alaya vurdu:

– Şeyin... adı neydi ya? Hah, tamam, Adam Smith'in modelinin tam bir ete kemiğe bürünmüş hali! Mantığı olan hesap makinesi. Sadece çıkarları doğrultusunda hareket ediyor. Üstlerinin ona verdiği görevi kendisi, kariyeri için yerine getiriyor. Kullanılan yöntemlerin pek önemi yok.

– Gerland, raporunu Komisyon'a verecek. Boşluklarla, soru işaretleriyle dolu bir rapor olacak bu, bir şey bildiği söylenemez. Emma'nın seri katiller ve GERIC'ten söz etmesi sayesinde Grohm'un özgün kobaylar kullandığını öğrendi, durumun çoktan çığırından çıkmış olduğunu da böylece anladı. Olayların üzerindeki denetimlerini kaybettiler. Şimdi mümkün olan en kısa zamanda geri dönebilmek için dua edecektir. Elimizde ne varsa üstlerine yolladığım zaman da enayi durumuna düşecek.

– Kendisiyle alay edildiğini anlayacak ve bu hiç hoşuna gitmeyecek.

– Fazlasıyla hak etti bunu.

Peter ve Ben yemeklerini bitirip, fotoğraf işini tamamlamak ve BND için bir zarf hazırlamak üzere bodrum katına geri döndüler. Akşamın sonunda Jacques, Fanny ve kayınbiraderinden ayrılan Peter, zarfı Mattias'a teslim etmeye gitti. Adamı bir koridorda devriye gezerken buldu. Peter ona belgeyi uzattı.

– Sizi ilgilendiren ne varsa bunun içinde, diye açıklamada bulundu. Az sayıda da olsa, BND'yi tehlikeye atabilecek bütün bilgiler şimdi ellerinizin arasında. Ben bir şey görmedim, başım ağrısın istemiyorum. İyi geceler.

Mattias sesini çıkarmadı, Peter bacakları titreyerek bodrum kata dönebildi.

Ben koridorda onu karşıladı.

– Biliyorum, bu işten hoşlanmayacaksın, ama arkamı sağlama almak istiyorum, dedi.

Kazağını sıyırıp, Beretta'lardan birinin pantolonunun dışına taşan dipçiğini gösterdi.

– Başına bir iş getirmeden önce onu hemen yerine koysan iyi edersin.

– Şu var ki silah malzemelerini ararken, mermilerden başka şeyler de buldum. Gel de gör.

Ben onu küçük depoya götürerek, 9 mm'lik mermilerin bulunduğu kutuları kaldırıp, altlarından mukavva bir kutu çıkardı ve açtı.

– Silah için boş şarjörler ararken bunu buldum.

Üzerinde kırmızıyla “TEHLİKE C-4” yazan madeni bir kutu çıkardı. Mukavva kutu, dikdörtgen biçiminde benzer kutularla doluydu.

– Patlayıcı bu! Ambalaj sayısına bakılırsa en az on kilo olmalıydı, ama bütün kutular boş.

Emma, kama darbeleriyle yolu açmaktaydı.

Kafalarının üzerindeki sık bitkilerin kısmen engellediği yağmur ve güneşin görünmeyişi, yol alırken onlara kolaylık sağlamıyordu. Emma bir saattir yürümeye devam ediyor, ama doğru güzergâhtan ayrılıp ayrılmamış olduğunu merak ediyordu.

Ter ve yağmur suyu yüzünden giysileri vücuduna yapıştıyordu, su içmek için ilk defa durdu.

– Doğru yönde miyiz hâlâ? diye sordu Mongowitz.

– Umarım. Geçidin yerini saptamak için ağaçların biraz aralanmasını bekliyorum. Şu anda bir yamaçtayız, bu da olumlu bir nokta.

Mongowitz serinlemek için yüzünü suya tuttu.

– Siz paleoantropologsunuz, değil mi? Bu durumda, Grohm’un anlattığı şekliyle, Gaia Teorisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Öncelikle, varsayım ona ait değil. Bir kısmına sahip çıkıp, kendince yeniden yorumlamış, ama aslında 70’lerin sonunda ortaya atılmış ve İngiliz bir kimyacı olan James Lovelock ile Amerikalı bir mikrobiyolojist olan Lynn Margulis’e ait. Bu varsayımın temelinde iki soru yatıyor: “Hangi ölçekte organizma yerine biyosferden söz etmek gerekiyor?” ve “Dünya bir organizma olarak kabul edilseydi ne olurdu?”

– Bu görüşten yana mısınız siz?

– Ekosistemin bir öz düzenleme geliştirmiş olması düşüncesi-ne evet diyorum, ama küresel uyum biçimi konusunda farklı görüşlerim var.

– Beni en çok rahatsız eden, şu kapalı halka fikri: İnsan sonunda kendini yok ediyor ve bu mantıklı, çünkü onu dünyaya hâkim kılan mekanizmalar, yok oluşunu hazırlayacak olanlarla

aynı! Biraz hayali bir yaklaşım değil mi bu?

– İnsan, biyolojik çeşitliliğin çok olduğu bir çağda ortaya çıktı. Buna rağmen, güçlü kuvvetli ya da daha kalabalık binlerce türden görünüşte daha dayanıksız olan bu varlık hepsine baskın çıktı. Çünkü olağandışı yeteneklere sahiptik.

– Bir bilim kadını olarak, evrimleşmemize biraz mistik bir kader atfetmiyör musunuz?

Emma'nın yüzünde hoşgörölü bir gülümseme belirdi, bu uyarıya alışıkı. Mongowitz'i tekrar yürümeye teşvik ederek, sorusuna cevap verdi:

– Şimdiye kadar, Homo sapiens'in inanılmaz biçimde hayatta kalışını ve sonuç olarak imkânsız başarısını yorumlamak için bütün paleoantropologların üzerinde hemfikir olduğu tek açıklama, şanstır! İnanılmaz denecek “mucizevi bir şans”a sahip olmuş olmalıydık. Peki ya bu denkleme başka etkenleri dahil etme zamanı gelmişse? Özlemle hatırladığım bir meslektaşım, Allan Wilson, beynin, insana giden soy zincirinde kendi evrimine rehberlik ettiğini söylüyor, doğal seçilimin yeniliğe ve öğrenmeye olan genetik eğilimleri kayırdığını düşünüyordu. Bunda bir mantık yoktuysa, neden bu eğilimlere sahip olacaktık ki?

– Öyleyse, bizlerin, Homo sapiens'in, bu parlak *kadere* sahip olduğumuzu, doğanın en başından beri bizi parmağıyla hafifçe dürttüğünü, çünkü doğanın hayatın evrimleşmiş bir tür aracıyla yayılacağına inanmak istediğini kabul edelim. Bunca ilerlemeden sonra, oluşturduğumuz medeniyetler ve bugünkü zekâmızla, birbirimizi öldürmekten kaçınmak için zorunlu geri adımı atabilecek durumda olmamız gerekmez miydi sizce? Bir tür özgürleşmeden bahsediyorum: Artık büyüdük, teşekkürler anne, ama bizim de bağımsız olma zamanımız geldi!

Emma katıla katıla güldü.

– İçgüdülerimizden bağımsız olduğumuzu mu düşünüyorsunuz siz? Tarih, birbirimizi boğazlamaya çalıştığımızı gösteren örneklerle, hatta yakın zamana ait örneklerle dolu değil mi? Ama sizi anlıyorum, eğitimli aklımızı içgüdülerimizin üstünde görüyorsunuz. Bereket versin ki hiç öyle değil! Kabalığımı bağışlayın ama bugün dünyayı yönetmeye devam eden, cinsellik değilse nedir? Atadan miras içgüdülerle daha iyisi olmuyor. Şaka bir yana, medenileşmiş olduğumuz gerekçesiyle türümüzü ölçölü ve mantıklı varlıklardan oluşan bir tür gibi görmek mi istiyorsunuz? İnsan 150 000 yıldır bir avcı-toplayıcı ve bizim ilk medeniyetlerimiz 5 000 yıl öncesine tarihleniyor. Yani bu da, içgüdülerimizin yönet-

tiği bir hayvan yaşamını sürdüren yüzde 97 oranındaki ilkel avcılara karşılık “medeni” hayatın yüzde 3’ün olsa olsa biraz üstünde bir orana sahip olduğu anlamına gelir! Üstelik, yeryüzünde ortaya çıkışımızın başlangıcını hiç hesaba katmıyorum bile. Böyle bir borç bu kadar kısa zamanda silinmez!

Kama darbeleriyle yolu açmaya çalışırken konuşma hızı kesiliyor, ama yüksek eğreltiotlarının arasında yürüyüşünü yavaşlatmıyordu.

– Peki, tamam, bu görüş açısından belki öyle, oysa Doktor Grohm’un teorisi bizi hesaplı, sıradan bireyler haline indiriyor, indirgeyici bir mantık bu!

– Neden? Çünkü *düşünebiliyoruz* diye mi yine?

Mongowitz tumturaklı bir biçimde cevap verdi:

– Evet, akıl ve zekâ baskın olduğundan uyum sağlayabiliyoruz.

– Ama bütün dünyadaki tropikal ormanları yok ediyoruz, halbuki bu ormanların önemini de biliyoruz, barındırdıkları ve günden güne azalan biyolojik türlerin çeşitliliği, elde edebileceğimiz tüm ecza maddeleri de cabası; ilaçlarımızın yüzde 25’inin esas maddesi bitki özünden oluşuyor ve biz bitkileri tahrip ediyoruz. Aynı şekilde, yeryüzünü kirletip yağmalyoruz; ön planda tutulan, gelecek düşüncesi değil, ekonomik mantık. Medenileşmiş insan bu mu?

Mongowitz, Emma’ya soluklanmak için fırsat tanıyarak, cevap vermedi; eğim artmaya başlıyordu.

– Bir tür bu şekilde yok olamaz, dedi sonunda. Dinozorlara bakın, bu iş için bir göktaşı gerekmişti! Öz evlatlarını yok eden, Yeryüzü değildir!

– Kretase döneminin sonundaki yok oluş bir istisna. Gezegenimizle ilgili başka bir anekdot anlatacağım size: Dinozorların sonundan yüz elli milyon yıl kadar önce, denizlerin seviyesindeki alçalma organik maddelerle kaplı kıtasal yaylaların açığa çıkmasını sağladı. Bu organik maddeler, atmosferdeki oksijenin emilerek yerine karbon salınmasına neden olan bir oksitlenmeye maruz kaldı. Atmosferdeki oksijenin yarıya düşerek birçok türün ölümüne yol açtığı düşünülüyor. İşte size, türlerin yaklaşık yüzde 95’inin ortadan kalkmasına yol açan başka bir yok oluş ve burda dış müdahaleye gerek kalmamış.

– Bunun bir istisna...

– Hayır, gezegenimizin tarihine damgasını vuran beş büyük kitlesel yok oluştan biri bu. Sonuncusunu, yani dinozorlarınkini bir yana bırakırsak, hepsi az çok aynı belirtileri göstermiş: Okyanus sularının seviyesinde ani değişiklik, küresel iklim değişimleri,

ciddi ölçüde avcılık ve türler arasında zorlu, amansız bir rekabet.

– Harika, sizi duyan da hayatın rezil bir şey olduğunu düşünür!

– Size, evrim teorisinin babası Darwin'i hatırlatırım: “Doğa tümüyle savaş halindedir, organizmalar birbirleriyle mücadele ederler.” Daha iyi bir yapı, üstün olan organizmayı hayat yarışında zafere ulaştırır. Merhamet, *medenileşmiş* insana ait bir kavram, diye dalga geçti Emma, doğa bu kavramı tanımaz.

– Her büyük yok oluştan önceki belirtiler neler demiştiniz?

– Okyanus sularının seviyesinde ani değişiklik, küresel iklim değişimleri, ciddi ölçüde avcılık.

Mongowitz ıslık çaldı.

– Elli yıldır yaşadığımıza epeyce benziyor.

– Altıncı yok oluş süreci başladı bile, dedi Emma, kaygan, çamurlu bir eğimi aşmak için bir dala tutunarak. Ve dünyamızın tarihinde ilk kez tek bir türün gerçeği bu: Homo sapiens'in. Ortaya çıkışımızdan bu yana, faaliyetlerimiz yüzünden canlı türlerinin yaklaşık yüzde 50'si yok oldu. 65 milyon yıldır olagelen en büyük biyolojik felaket bu. Üstelik de bunun için bize 5 000 yıllık *medeniyet* –sizin tabirinizle– yetti de arttı bile. Bu durumda “İnsan” hâlâ bir bilgelik modeli mi sizce?

– Bu kadarını bilmiyordum. Siz bu konuda çok bilgilisiniz, uzmanlık alanınız mı bu?

Sesinde aniden alçakgönüllü bir tını belirmişti.

– Gerçekten de yok oluşlarla ilgilendim, dedi Emma, nefes nefese. Sanırım çalışmalarım bu yüzden Grohm'un dikkatini çekti. Ama... kendi camiamla tam bir görüş birliği içinde değilim, hatta hiç değilim.

– Niçin? Ne üzerinde çalışıyorsunuz?

Emma derin bir nefes alıp cevap verdi:

– Yeryüzünün içsel bir denge içinde yaşamasını sağlayan farklı güçleri tanımlamaya çalışıyorum.

– Bu ne anlama geliyor?

– Dışarının, özellikle de biz insanların kendisine dayattığı değişimlere rağmen Yeryüzü'nün kendi işleyişi içinde belli bir istikrarı koruyabilmesi anlamına geliyor.

– Söylemek istediğiniz, ödünleme yapabildiği mi? Canlı bir organizma gibi yani! Demek bu yüzden Lovelock'un Gaia varsayımını biliyorsunuz!

Yağmur ağaç tepelerine kırbaç gibi inmekteydi, nem yüzünden açığa çıkan bütün orman kokuları iki yürüyüşçünün başını döndürüyordu.

– Her noktada aynı düşünmüyorum, ama fosiller ve jeoloji aracılığıyla gezegenimizin tarihini incelediğinde insan bazı sorular sorabilir kendisine. Özellikle de her büyük yok oluş öncesi aynı belirtiler, yani okyanusların su seviyesindeki ve iklimlerdeki değişimler söz konusuysa; sanki bu, kronik işlemsel bir usule, gezegenin bir tepkisine tekabül ediyor gibi.

– Neye karşı tepki?

– Türlerdeki dinamizm eksikliği ya da fazlalığına, kötü bir genel yörüngeye; bir yok oluşu teşvik etmek, hayatın yeni bir atılım yapabilmesi için bir kırbaç darbesi indirmek gibi bir şey.

– Canlı türlerinin yüzde 95'inin kökünü kazıyarak mı?

– Yüzde beş, tekrar yola koyulmak için gerekenden çok bile. Baksanıza, bizler bunun kanıtıyız.

– Siz... inanılmazsınız! Peki sizce, birkaç onyıldır neler oluyor, tekrarlayan tüm bu doğal afetler ne anlama geliyor?

– Toptan sanayileşmesi ve kendisini doğurana karşı saldırganlığıyla insan, çoktan başlamış bir süreci hızlandırmaktan başka bir şey yapmadı. Eğer oğlum burda olsaydı, Yeryüzü bir nezleye yakalandığına göre bizler de mikrobuz derdi.

– Mikrop bulaştırdığımız hücre kendisini mi savunuyor yani? Vücutlarımızda gerçekleşen şeyin büyük ölçeğe uydurulmuş hali mi bu?

– Neden olmasın? Sonuç olarak evren, aynı mantığın sonsuz küçükten kocaman olana doğru tekrarlanışından ibaret. Bütün canlı varlıklar içsel bir denge içinde yaşıyorlar, Yeryüzü için neden böyle olmasın?

– Ama bu bir tür... bilinç gerektirirdi.

– Hiç de değil. Canlı bir varlığın her hücresi görevini yapıp uyum sağlıyor, bazen de evrime uğruyor, bunun için de bilince ihtiyacı yok. Varoluş mekanizmaları onu harekete geçiriyor. Grohm'un bir tür üstün enerji olarak kabul ettiği de işte bu; Gaia adını verdiği, yaşamın özü.

– Peki Yeryüzü, bize tepki verme zamanının geldiğini nasıl bilebilir?

– Size anlattığım buydu: Etkinliğimiz fazla ağırlaştı; Yeryüzü'ne artık saygı göstermiyoruz, onu boyunduruğumuz altına almaya çalışıyoruz. Çok büyük ölçekte meydana gelen şey, bir kez daha, her gün mikroskobik ölçekte milyarlarca kere cereyan eden şey aslında. Bu, yaşamın bir kuralı: Bağışaklarımızdaki bakterileri ele alın, az sayıda olduklarında bizi rahatsız etmiyorlar, hatta bize ciddi faydaları var. Üreyip çoğalmaya başladıklarında hastala-

nıyoruz. Çok büyük sayıda bakteri bize zarar veren daha büyük bir etkinliğe yol açıyor ister istemez, onları yok etmekten başka şansımız kalmıyor, en azından bağırsaktan sökerek bir an önce sayılarını azaltmamız gerekiyor. Bunun için vücudumuz güvenlik sistemlerini faaliyete geçiriyor.

– Bizler bu durumda bakteriyiz yani... diye tekrarladı Mongowitz alaycılıkla.

– Başlattığımız kitlesel yok oluş tamamına ermek üzere. Üstelik doğa öyle mükemmeldir ki her yerde hep aynı zamanda harekete geçer: Gezegen sinirlendiği sırada bizim ilkel, yıkıcı içgüdülerimiz de Yeryüzü'ne ayak uydurmak için açığa çıkar.

– Grohm'un önceden haber verdiği bu şiddet artışı, yirmi kat güçlenen ilkel içgüdülere bu geri dönüş, seri katil sayısında meydana gelen patlama, dünyanın içsel dengesinin bir göstergesi mi diyorsunuz şimdi siz?

Emma soluklanmak için durdu, ardından cevap verdi:

– Eğer doğa bu kadar mükemmelse, Yeryüzü bir biyosferden çok bir organizma gibi kabul edilirse ve hayatın bir mantığı varsa, o zaman Grohm'un teorisi belki de doğrudur. Ve hazırladığımız bu altıncı yok oluşun çivisi biz olacağız.

Birkaç dakika içinde Fatu Hiva'ya gece çöktü; bulutların da yardımıyla karanlık, en gizli köşelere kadar nüfuz ederek tropikal ormana deniz derinliklerini andırır bir derinlik verdi. Emma elektrik fenerini yakmak zorunda kaldı.

Tükenmişti; yapraklara çarpan yağmur damlalarının ardı arkası kesilmeyen sesi, yapış yapış bir nem ve zamanında varamama kaygısı gücünün ve moralinin hakkından gelmişti.

Emma yine de yavaşlamamıştı. Soluklanmak için kısa sürelerle mola veriyor, geçidi aşmak ve tekrar vadiye inmek için adeta kilometreleri yutuyorlardı. Jean-Louis Mongowitz sızlanmadan Emma'yı takip etmekteydi. Kulağı kırışte, yağmur sesinin gerisinden kendilerine gelen en ufacık şüpheli gürültüde dikkat kesiliyordu.

Gök gürlemeye başladı, rüzgâr çıktı ve ilk şimşekler ufku titrettiler.

Emma hırsla ilerliyordu. Mathilde ve Olivier'yi kurtarma hırsıyla.

Ayağında su toplayan yerler kanamaya başladı, acı giderek şiddetlendi ve nihayet katlanılmaz hale geldi.

Çocukları, çekebilecekleri acıları ve onları pençesine almış olması gereken dehşeti düşünüyordu. Kendi küçük yaraları hızını kesmek için bir gerekçe sayılamazdı, ayağını kaybetme riski söz konusu olsa bile.

Fırtına onları yakaladı. Tepelerin arasından hızla inerek, yalıyarların ve ağaç gövdelerinin üzerine çullandı. İnce ve upuzun gövdeleri birbirine çarpan palmiyeler gıcırtilar çıkarıyordu. Şiddetli bir gök gürlemesi duyuldu, ardından arka arkaya çakan şimşekler küçük adanın gömüldüğü karanlığı yırttı. Onlara eşlik

eden çatırtılar bir doruktan ötekine yankılanıyor, sonunda okyanusun üzerinde duyulmaz oluyordu.

Yola çıkalı yaklaşık altı saat olmuştu, Mongowitz Emma'nın omzunu hafifçe okşadı:

– Artık yaklaşmış olmalıyız, öyle değil mi?

Sesini duyurmak için bağırarak zorundaydı.

– Vadideyiz, ama hâlâ bir şey görmedim. Ormandaki ağaçların seyreilmesi gerekirdi, bu havada insanın yönünü saptaması tam bir ıstırap.

– İçeri girmek için bir plan yaptınız mı?

Emma, o anda hiçbir şey düşünmediğini fark etti. Çocukları kurtarma inancıyla yola çıkmıştı, nasıl olacağının pek önemi yoktu, inancı ona yetmişti, son anda bir karara varacağını hissediyordu. Artık müdahale zamanı yaklaştığı için durum ona eskisi kadar basit görünmüyordu.

– Hayır, diye itiraf etti, ilk seferinde Tim'le beraber hangara kolayca girmiştik.

– Esirler bir kere kaçtığına göre artık bir nöbetçi koymuş olabilirler!

– Bu onların tarzları değil gibi görünüyor.

Yeni bir şimşekle siyah ağaç gövdeleri aydınlandı ve Emma bitkilerin arasından bir dumanın çıktığını görür gibi oldu. Art arda çakan şimşeklerin ışığı beyaz hangarın büyük duvarına yansdı. Emma Mongowitz'i durdurmak için kolunu yakaladı.

Fenerini söndürdü ve çömelmiş halde ağaçsız alanın başladığı yere kadar yaklaştılar. Yan tarafta çitin girişi açıktı. Emma hiçbir hayat belirtisi, en ufak bir hareketlilik görmedi.

– Ya içerdedirler ya da gitmişlerdir, diye yorumda bulunarak, içeri dalmak için doğruldu.

– Çok iyi gizlenmiş de olabilirler, dedi Mongowitz, bu kez de kendisi Emma'yı tutarak.

İşaretparmağıyla, merkezin elektrik kumanda sisteminin bulunduğu büyük barakayı gösterdi. Yeni bir şimşegın ışığında Emma, bir anlığına, gölgede oturmakta olan suratı sakatlanmış birini gördü. Çıkıntılı ve siyah bir kütle kafasının tepesini deforme etmişti.

– Onu daha önce görmemiştım, dedi Emma. Normal görünmüyor.

Mongowitz dikkat kesilerek başkalarını da görmeye çalıştı.

– Tek görebildiğim bu, dedi sonunda. Ama başka yerde gizlenmiş olabilirler, özellikle de yukarda, gözetleme kulesinde.

– Hangarın kapısı adamın görüş alanına giriyor, beni fark etmemesi mümkün değil.

– Biraz bekleyelim, ortaya çıkacaklardır.

Emma kama sapını avcunda sıktı.

– Hayır, çocuklar içerdeler, neler çektiklerini Allah bilir, onları bu durumda daha fazla yalnız bırakamayız.

– Şimdi içeri girerseniz onlara pek yararınız dokunmaz, Emma. Bana güvenin. Boş yere ölüme koştuktansa yarım saat kaybedip düşmanlarımızın yerini saptamak daha doğru olur.

Emma içeri çekti, öfke ve yetersizlik duyguları içinde bıçağı toprağa sapladı.

Yağmur hiç ara vermeden GERIC binalarının üzerine sağanak halinde inmekteydi. Gördükleri adamdan başka nöbetçi yoktu etrafta.

Yirmi dakikanın sonunda Emma patladı:

– Ben gidiyorum. Adamı gafil avlamak için arkasından dolaşmaya çalışacağım. İkimiz onu etkisiz hale getirebiliriz.

– Kamanızla mı? Bunu başarabileceğinizden emin misiniz? Karşımızdaki adam bir canavar olsa bile, birini öldürmek zordur, hele de silahsız birini.

– Öfkemi yabana atmayın.

Mongowitz araziye bir kez daha inceleyip dişlerini gıcırdattı. Pantolonu gibi gömleği de yırtılmıştı, her tarafı sıyrıklarla kaplıydı, ama ne şikâyet etmiş ne de yürüyüşünü yavaşlatmıştı. Her haliyle bir bürokrattı, tepesinde saçı biraz açılmıştı, alnı geniş, elleri genellikle manikürlüydü, yine de tehlikeye atılmaktan çekinmiyordu. Emma'yı yalnız bırakmamıştı.

– Başka bir fikrim var, dedi. Eminim ki bu adam tek başına nöbette olamaz. Onları bulundukları yerden çıkaracak ve ormana doğru çekeceğim, ortalık boşalınca da siz içeri girer, çocukları almak için ne gerekiyorsa yaparsınız.

– Jean-Louis, bu çılgınlık, bu herifler hayvan, karanlıkta görüyorlar, sizi yakalarlar.

– Göreceğiz bakalım. Gece yarısı rıhtımda olmazsam, haklıymışsınız demektir.

Emma'nın onu engellemesine fırsat kalmadan Jean-Louis Mongowitz gizlendikleri yerden çıktı ve çite doğru koştu. Emma, boğazında bir yumruyla onun uzaklaşmasını izledi. Avrupa Komisyonu'nun koridorlarında pek güven uyandırmayacağı kesin olan bu adam birçok insandan daha cesurdu.

Gözetleme kulesinin hizasına henüz gelmişti ki elektrik bara-

kasının ordaki nöbetçi ininden dışarı fırladı. Yaratık uzun kollarını aşağı doğru indirdi –kolları öyle uzundu ki yere değiyordu– ve Mongowitz’e doğru koşmaya başladı. Emma’yı bir ürperti almıştı, zangır zangır titriyordu. Bu nasıl olurdu? Jean-Louis henüz karanlıktaydı, onu bu kadar çabuk fark etmesi mümkün değildi.

Bir bungalovdan ikinci bir yaratık çıktı ve ilkinin peşinden fırladı. Ölümçül çılgınlık atarak koşuyorlardı.

Bunlar insan değildi. Emma yanılmıştı.

Jean-Louis onları duydu ve bir an hareketsiz kaldıktan sonra ormana doğru kaçtı.

Emma, onun adamları kendisine çekmek için mi sövüp saydığını, yoksa çılgınlığının farkına mı varmış olduğunu anlayamadı.

Üçü yeşilliklerin arasında gözden kaybolunca, Emma kamasını kavrayarak hangar yönüne doğru atıldı.

Adamlar yaratık olsun ya da olmasın, Mathilde’le Olivier bu duvarların arasında ölmeyeceklerdi.

Emma, mümkün olduğunca gizli bir şekilde sokuldu ve kimse-nin ardına düşmediğinden emin olmak için, ağaçları budanmış açıklığı gözleriyle taradı.

Sonra hangara girdi.

Peter uyumakta güçlük çekiyor, ilaç içtiği halde gecenin saat birinde yatağında dönüp durmaya devam ediyordu.

Emma'yı düşünmekten kendini alamıyordu. Ne yapıyordu? Ondan istediği gibi saklanmayı sürdürüyor muydu? Birkaç saat içinde bir arkadaşının teknesiyle kaçmayı deneyecekti. Peter'in sabırsızlıktan içi içini yemekteydi. Ne zaman haber alacaktı? Kendisi bulunduğu yerden ayrılmadan bu mümkün değildi...

Ya eksik olan patlayıcı! Ne kendisi ne de Ben, mukavva kutunun daha önceki günlerde dolu olup olmadığını ya da yakın zamanda içinin boşaltılıp boşaltılmadığını söyleyebilecek durumdaydı. Eğer kutu boşaltılmışsa, bu, birinin bodrum kata girmeyi başardığı anlamına gelirdi. Peter de, Ben de anahtarları yanlarından ayırmamışlardı. Ya Gerland? Bu bir ihtimal gibi görünmüyordu... Sadece Grohm'un araştırmacıları ve DGSE'nin dört adanı C-4'ün varlığını ve yerini biliyor olmalıydılar. Oysa, hepsi gözetim altındaydı. Koridorlar Alman yarımlar tarafından hiç boş bırakılmıyordu.

BND'nin adamları sadece üç kişiler, gece gündüz faaliyette olsalar da... nöbet değişimleri düşünüldüğünde, bazı şeyler gözlerinden kaçmış olabilir...

Sonunda Peter, kutunun muhtemelen uzun süredir boş olduğunu, belki de içinde asla patlayıcı bulunmadığını düşünerek kendisini rahatlatmıştı... İnandırıcı gelmese de bu düşünceye sarılmıştı. Her halükârda ne yapabilirlerdi ki? Birlikte oldukları sürece kimse herhangi bir şeyi havaya uçuramazdı. Hem sonra burada böyle bir işe kalkışmak düşünülebilir bir şey değildi, kimseye açıklamak mümkün olmazdı. Zaten Scoletti'nin intiharı durumu had safhaya vartırmıştı, buna bir de C-4'le bir suikast eklenirse ülkedeki bütün gazeteciler oraya üşüşürlerdi.

Aldığı uyku ilaçlarına rağmen Peter erkenden uyandı. Güneş henüz doğmamıştı.

Penceresinde büyük bir değişiklik göze çarpıyordu. Rüzgârın uğultusu kesilmiş, dört gündür gözleri yoran tipi halindeki aralıksız kar yağışı dinmişti. Peter gökyüzünde yıldız göremedi. Buna karşılık, çevredeki dağ kütlelerinin gölgeleri tanyerinin zayıf ışığında belli belirsiz fark edilmekteydi.

İçine umut doldu, duş yapmadığı gibi traş da olmadan giyindi; haberleşme bağlantısının sağlanıp sağlanmadığını hemen kontrol etmeliydi.

Yine de geri dönüp nümerik fotoğraf makinesini yanına aldı. İçinde kıymetli veriler vardı ve Peter onu hep yanında bulundurmaya tercih ediyordu.

Sessizliğe gömülmüş rasathaneyi baştan başa kat etti; araştırma bölümleriyle küçük kaleye tepeden bakan çelik ve canı karışımı burcun yer aldığı, kuzey uç arasındaki güvenlik bölmesini aşmak için kişisel şifresini tuşladı.

Köprünün, bir zincir ve şifreli bir kilit takılı olan çifte kapısının önüne geldi.

Gerland, her şeyi kilit altına almıştı. Onun gözünde soruşturması bitmişti; tek düşündüğü şey, yetkililer nöbeti devralmadan önce üstlerine vereceği raporu hazırlamaktı.

– Gerland, canımı sıkıyorsunuz, diye mırıldandı Peter, sinirli sinirli.

Tereddütte kaldı. Eğer telefon hatları düzelmişse, kaybedecek zaman yoktu. Emma'nın hayatı buna bağlı olabilirdi.

Peter basamakları inerek, odasının bulunduğu koridora daldı. Gerland'ı uyandırmanın bir yararı olmazdı; işbirliği yapmaya yanaşmayacaktı, Peter bundan emindi. Ben'in kapısını çaldı.

– Benjamin, benim, Peter. Açsana.

Neredeyse anında Ben kapıda görüldü, vücudunun üst kısmı çıplaktı. Kolundaki kocaman dövme cildinin soluk rengiyle zıtlık oluşturuyordu.

– Uyumadığımı için şanslısın...

Peter etrafa bir göz attı ve Fanny'yi göremediği için şaşırdı, ama sonra aklına Fanny'nin geceyi kendi odasında tamamlamayı tercih ettiği geldi.

– Yardıma ihtiyacım var, dedi Peter. Bir zinciri kırmak için, bir levye ya da ona benzer bir alet bulmalıyım.

– Zinciri kırmak mı? Sabahın yedisinde?

– Gerland köprünün girişine şifreli bir kilit asmış. Şifreyi bilmi-

yorum ve oraya girmeliyim. Fırtına dindi, belki haberleşme hatları tekrar gelmiştir.

Ben, başucu masasının üzerindeki cep telefonunu aldı ve başını iki yana salladı

– En azından benim için geçerli değil bu durum, telefonum çekmiyor.

– İlk geldiğimizde de aynı durum söz konusuydu, Frégent'ın bize anlattıklarını hatırlasana; Grohm buraya el koyduğunda dışarıyla haberleşme şebekesinde “arıza” baş göstermiş. Ama yukarıda uydu hatları var, denemeye değer. Emma için.

Ben kaşlarını çattı.

– Dur bir saniye. Şifreli kilit mi dedin? Döndürülen bir dişli çarka sahip şu koca zimbırtılardan mı yani?

– Aynen öyle.

Genç adamın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

– İhtiyacımız olan şey bir levye değil, bir içecek kutusuyla makas!

Ben, üzerine bir tişörtle kurukafalı kazağını geçirdi, piercing'ini kaşının üzerine vidaladı ve Peter'in ne olduğunu anlayamadığı bir yığın kumaşı alıp kazağının içine soktu. Sonra hızla mutfak bölümlerine doğru ilerledi. Bir soda kutusunu alıp içindekini evyeye boşalttı ve yumuşak metalden M şeklinde bir parça kesti. M harfinin ayaklarını kıvrarak sivri bir uç elde etti ve eserini havaya kaldırdı.

– İşte ustalık gücün hakkından böyle gelir, diye fısıldadı, kendiyle gururlanarak. Lisede kızların dolaplarını açmak için çok kafa yorduğunda, bu tür deneylere girişiyorsun!

– Geri döner dönmez, çocuklarımı papazlara teslim ediyorum.

Kulenin tepesine dönüştü Peter, Ben'in açma aletini başparmağıyla yuvarlaklaştırdığını ve asma kilidin içindeki bir zemberek mandalının tuttuğu kemerli kısmın giriş yerine soktuğunu gördü. Ben biraz zorladı, aletini biraz kaydırarak ve hafif bir tık sesiyle sevinçten ağzı kulaklarına vardı.

– Gerland, anahtarlı bir model yerine şifreli kilit seçmekle iyi yaptığını zannediyor, ama yanlış...

Gerland'a zarar verebilecek her şey Ben'i keyiflendiriyor gibiydi.

Köprüye girdiler. Bilgisayarlar kapalı, yazıcılar ve diğer aletler bekleme modundaydı. Peter telefonlara doğru atıldı. Hepsini denedikten sonra faksı ve uydu bağlantılı portatif bilgisayarı kontrol etti.

– Hiçbir gelişme yok, dedi hayal kırıklığına uğramış vaziyette.

– Emma’dan mesaj da mı yok?

– Hayır, bataryaların boşaldığını söylemişti zaten.

Bütün koridorlarda, rasathanenin bütün salonlarında güçlü bir zil sesi yankılandı.

– Allah kahretsin, alarm zilini devreye soktuk, diye telaşlandı Ben.

– Hayır, bizden kaynaklanan bir durum değil. Burda hiçbir şey yok, kapı kanatlarında ya da odanın içinde detektör bulunmuyor. Başka bir sorun var.

Peter pencereye doğru atıldı. Bulunduğu yerden kubbeleri, terasları ve aşağıdaki taş cepheleri görebiliyordu. Etrafta ampuller ışıldamaktaydı. Teleferik sundurmasının projektörleri hep birden ışık saçmaya başladı.

– Sanıyorum kaçıyorlar, diye fikrini belirtti.

Ben merdivenlere koştu.

Teleferik istasyonuna giden en kısa yolu bilmiyordu, ilk geldikleri gün bu yolu kullanmış ve yönünü kaybetmişti.

Geri dönmek ve kapalı, ağır bir kapıyla son bulan başka bir yolu izlemek zorunda kaldılar. Ben kapıyı tıkrattı, gelen kimse olmadı.

– Yemekhaneye dönmek lazım, dedi öfkeyle.

Peter onun peşine düştü, onlar koşarken güçlü mekanik bir gü-rültü başladı; teleferik kabini perondan ayrılıyordu.

Güvenlik bölmesini aşmaya gerek kalmadan Gerland’la karşı-laştılar; çılgına dönmüştü, koşarcasına hareket ediyordu.

– Burdasınız ha! diye bağırırdı. Sizi her yerde aradık, gelin, ça-buk olun!

Gerland paltosunu giymişti, yanında içi belge dolu bir çanta vardı.

– Neler oluyor? diye endişeyle sordu Peter.

Ama Gerland, hızını artırırken eşyalarını taşıma derdine fazla-sıyla düşmüş olduğundan soruyu duymamazlığa geldi. Peter ve Ben, onun hızına ayak uydurdular. Grohm’un askerlerinden biri, bir dönemeçte onları bekliyordu. Sola dönmelerini işaret etti, da-ğın boşluğuna yukardan bakan teleferik köprüsünün üzerine, açık havaya çıktılar. Her nefesi anında geçici bir buluta dönüştü-ren soğuk hava onları pençesine aldı hemen. Astsubay olan Stép-hane, bir kumanda masasının başında duruyordu. Grohm, Jacque-s Frégent ve Fanny, biniş bölmesinin parmaklıkları önünde bir başka kabinin yukarı çıkmasını bekliyorlardı.

– Bir tek siz yoktunuz! diye haykırdı Stéphane. İlk partiyi ka-çırınız.

– Neler oluyor? diye sordu Peter.

– Kokuyu almadınız mı? diyerek şaşkınlığını belirtti kısa boylu olan yarma.

– Ne kokusu?

– Gaz! diye bağırdı Gerland. Mutfakların ve odaların çevresinde gaz kokusu var.

– Bir kanalizasyon borusu patlamış olmalı, diye belirtti Stéphane, acilen burayı boşaltmak lazım.

– Ve manevranın sorumlusu da sizsiniz, diye belirtti Ben.

– Burda güvenlik şefi olduğumu size hatırlatırım, hoşunuza gitsin ya da gitmesin. Herkes tahliye ediliyor, kimse kalmayacak.

Peter için her şey çok hızlı gelişmekteydi, zihni verileri çözümleme çalışıyor, ama durmadan akın eden sorular yüzünden bir noktaya odaklanamıyordu.

– Diğer herkes indi mi? diye sordu.

– Çalışma ekibimle astronomların bir kısmı indi, diye söze karıştı Grohm.

Makineler arkalarında vınlarak çalışıyor, kablolar kafalarının üstünde ısıklık sesleri çıkarıyordu.

– Her şey tekrar çalışmaya başladı, öyle mi? diye şaşırarak sordu Peter, büyük çarkları işaret etti. Yeterince emin misiniz bundan?

– Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz sanırım. Isınma turları atacak vaktimiz yok, dedi sinirli sinirli Stéphane.

Isırıcı soğuğa rağmen Peter'in beyni fokurduyordu.

Mesleği ona tesadüften nefret etmeyi öğretmişti. Genetikte hiçbir şey tesadüfen olmazdı. Tam bir insan bir hücreden doğardı; bu hücre, başlangıçtaki aynı kalıtsal mirastan, karaciğer, akciğer, deri hücreleri gibi her biri çok spesifik yaklaşık iki yüz tür farklı hücre ortaya çıkana kadar çoğalırdı ve bir hücre özellik kazandığı zaman, etkili olmak için yararsız genlerini yok eder, kaza tehlikesini göze almamak amacıyla sadece görevi için gerekli unsurları korurdu. Sanki her bir hücre, faaliyete geçmeden önce devasa bir kumanda tablosunu ayarlamak zorundaydı. Bütün işlem, sonunda canlı bir varlığa ulaşılana kadar milyarlarca kez tekrar ediliyordu. Eğer tesadüf için içine dahil olsaydı, hücreler aynı tür kriterlere sahip ikinci bir insan meydana getiremezlerdi. Daha sonra her birinin farklılığına yol açacak şey, iki farklı genetik mirasın birleşmesiydi sadece. Bu durumda bile Peter, yasaların ve mekanizmaların kuşku götürmez olduğunu kabul ediyordu.

Peter, genellikle tesadüfün, insana dair bilgilerde var olan gedikleri tıkamak için kolay bir açıklama olduğuna inanıyordu; göz

renginin şansa değil bazı kurallara bağlı olduğu çoktan kanıtlanmamış mıydı? Tesadüf, sınırlarımız anlamamıza izin vermediği zaman ortaya sürülen sihirli bir denklemdi.

Ve Peter nefret ettiği kadar da güvenmiyordu tesadüfe.

Fırtınanın dindiği gün, merkezdeki herkesinin tahliyesini gerektiren bir gaz kaçağı, bütün içsel tehlike çanlarını harekete geçiriyordu.

Kaybolan patlayıcı.

Yapbozun parçaları bir araya geldi. DGSE ufak bir bedelle işin içinden sıyrılmanın yolunu bulmuştu.

Boş kabin uzaktan görüldü; halatına asılı vaziyette, uçurumların yüzlerce metre üstünde sallanıp duruyordu.

Onlar vadiye vardıklarında rasathane olduğu gibi havaya uçacak, böylece bütün kanıtlar da ortadan kalkacaktı.

François DeBreuil, evindeki çalışma masasında duran telefonu kapattı.

Düşünmekle zaman harcamadı, bir an önce karar vermek gerekiyordu. Fabien'in cep telefonu numarasını çevirdi ve bir saat sonra GERIC'in merkezinde buluşmak üzere sözleştiler.

Odadan çıkarken, kapının arkasında yere bebekleriyle uzanmış olan küçük kızı Camille yüzünden az kalsın düşüyordu.

DeBreuil tırabzana yapıştı, konuşmadan önce boğazını temizledi. Artık çocuklarına sinirlenmez olmuştu, özellikle de ikinci eşi Lauren'la hayatını yeniden kurduktan sonra. Yirmi yıl kadar önce olsa, büyük çocukları bu yüzden okkalı bir şamar yemişlerdi. Ama artık değişmişti. Dürtülerini törpüleyen, Lauren'ın yumuşaklığı mı, yoksa yılların ağırlığı mıydı?

Muhtemelen Lauren... diye düşündü.

– Burda oynama Camille, diye çocuğu azarladı, hiç öfke duymadan. Hem senin okulda olman gerekmiyor muydu?

– Hayır, bugün okul yok! Sınıfımızın içine bir aç devrildi!

– *Bir ağaç*, bir aç değil! Hadi, toz ol. Dur, bekle!

Kızın alnına bir öpücük kondurdu, poposuna hafif bir şaplak atarak başka yerde oynamaya yolladı. Saint-Cloud Tepeleri'ndeki villalarının geniş salonuna girerek, şöminenin yanındaki aynada kravatının düğümünü düzeltti.

Lauren her zamanki gibi, güler yüzle ve ılık saçarak içeriye girdi.

– Bugün bayağı geç gidiyorsun, dedi.

– Bir telefon bekliyordum. Akşam yemeğine yetişemeyeceğim bu arada, uzun bir gün beni bekliyor.

Lauren hiçbir aksilik göstermedi, bu duruma alıştı. DeBreuil onu öptü. Sekiz yıllık müşterek hayattan sonra bile, karısının gü-

zelliği hâlâ onu etkilemekteydi. Kendisinden on beş yaş küçük olmasının etkisi olabilir miydi bunda? Yine de bu kadar basit miydi? Lauren'ın kendisinde ne bulduğunu hep merak etmişti. Hatta ilk haftalar, bir vebadan kaçır gibi sakınmıştı ondan. Yabancı gizli servislerin bir oyunu olduğunu düşünüyordu bunun. Amerikalıların işi olabilirdi. İngilizlerin de. Bunlar monarşi uğruna hayatlarını feda edebilirlerdi; ortaya güzel bir ajan sürüp, onun bir hükümet yetkilisini pençesine düşürerek bilgi sızdırmasını sağlayabilirlerdi. Kendisi hiçbir şey söylememişti. Asla. Lauren kalmıştı. Onun güvensizliğine, sağı solu belli olmamasına, ortaya çıkan kriz dönemlerinde uzun süre evde bulunamamasına rağmen kalmıştı; hem de hiçbir zaman açıklama beklemeden. Bir gün DeBreuil'e, tüm varlığıyla, yalandan uzak durarak yanında olursa, onun için her şeye katlanmaya hazır olduğunu söylemişti. DeBreuil bunun için çaba göstermişti. Sık sık, bir sabah ondan bir not bulmayı beklemişti, hatta çocuğun doğumundan sonra bile. Kendisini terk ettiğini, artık dayanamadığını dile getiren bir not. Oysa Lauren hâlâ yanındaydı, sekiz yıl geçmişti bile.

Lauren'ı öptü ve sekiye çıktı. Şoför, direksiyonun başında radyo dinliyordu. Göz ucuyla patronunu fark edince, telaşla arabadan fırlayıp ona kapıyı açtı.

– Ofise, demekle yetindi DeBreuil.

Bir saat sonra Fabien içeri girdiğinde, DeBreuil gözünü ayırmadan şöminedeki alevlere bakıyordu.

– Oturun, diye buyurdu. Donanmanın bir firkateyni, bu sabah Fatu Hiva Adası'nın etrafını dolaştı. Bizzat kaptanın kendisi uzaktan kıyıyı, özellikle de ona belirttiğimiz doğu yamacını araştırmış. Bu sabah altıda, yerel saatle ise akşam sekizde, hiçbir faaliyet saptayamamış. Daha da kötüsü, iki köy de terk edilmiş gibi görünüyor. Ortalığı kasıp kavuran fırtına kıyıya yaklaşmalarını engellemiş, ama durum çok kaygı verici.

– GERIC tesisleri tehlikede olabilir mi?

DeBreuil gözlerini genç adama dikti.

– Beni dinlemediniz mi? diye sordu soğukça. İki köy de terk edilmiş. Bölgede görülmemesi için gemiye ordan uzaklaşma emri verdim. (Saatine baktı.) Bir saate kalmadan uçaklarımızdan biri bölgenin üstünden uçup, bütün adayı ateşe verecek fosforlu bir bomba atacak. Fırtınada şahit de olmaz.

Karşısında Fabien gürültülü bir biçimde yutkundu.

– Böyle bir eyleme ne gerekçe göstereceğiz?

– Hiçbir şey için gerekçe göstermeyeceğiz. Önümüzdeki yirmi

dört saat içinde, GERIC şirketinin tüm dosyaları ve iç tüzükleri değiştirilecek; böylece GERIC, meraklı rakiplerin gözünden uzak kalmak için laboratuvarlarını büyük bir gizlilik içinde Fatu Hiva'da kurmuş olan bir kimya işletmesi haline gelecek. Senaryo şöyle; laboratuvar, bütün uygulama alanları için, esas maddesi fosfor olan yeni ürünler, yeni gübreler, diğ macunları, katkı maddeleri üzerinde deneyler yapmaktaydı. Yerin ücra oluşu göz önünde tutularak, güvenlik normlarına bakılmaksızın bu madde olağanüstü miktarlarda depolanmıştı. Fırtına sistemlerde bir arızaya yol açınca tesis havaya uçtu ve fosfor her şeyi yakıp kavurdu; analizler bunu doğrulayacaktır. Beş yüz küsur ada sakini için bir facia, bir sanayi skandalı. Dava, zarar ziyan tazmini. Dosyanın kapanışı.

– Yani hepsi bu mu?

– Evet, hepsi bu, diye kestirip attı DeBreuil. Ölenler olacak, tabii hepsi çoktan ölmediyse. Üzerinde insan yaşayan bir adada tesis kurarken bunu biliyorduk. En başından beri, herkes tarafından sonucu göze alınmış bir tercihti bu. İlk aşamada düşünülen Fransız adaları çeşitli ekolojist akımların gözetimindeydi, oralar da yerleşemedik. Fatu Hiva köşede bucakta kalmış olmasından ötürü idealdi, tek mahzuru dağların öbür tarafında sivillerin yaşıyor olmasıydı. Kozumuzu oynadık, kaybettik, durum budur.

– Bazı kelleler düşecek. GERIC yöneticileri, siz kovuşturulacaksınız.

– Başka bir işte bize bazı sorunlar yaratan Rodolphe Biello diye biri, hiç haberi olmaksızın GERIC'in yeni patronu oluverdi. Eğer her şey yolunda giderse, öğleden sonra ya da akşam vakitlerinde “intihar etmiş” olacak. Diğer yetkililer ya kaçacak ve bir daha hiç bulunamayacaklar ya da kazada ölmüş olacaklar.

– Bu planın işe yarayacağına inanıyor musunuz?

– Bundan daha sakat operasyonların üstesinden, tereyağdan kıl çeker gibi gelindi. Eğer siz ve ben ayaklarımızı yere sağlam basarsak, bu işin çuvallaması için hiçbir sebep yok. (DeBreuil üslup değiştirerek daha ısrarcı bir hal aldı.) Ve bu iş sorunsuz halledilirse son derece iyi olur; isimlerimiz açığa çıkarsa, bize tercih hakkı vereceklerinden kuşkuluyum.

– Anlıyorum.

– İş sağlama almak amacıyla, adadaki altyapılarımızın kendi kendini imha sisteminin devreye sokulması için emir vereceğim, bomba da geri kalanı temizleyecek. Kısacası, göz kulak olacağınız bir tek işin size ait olan tarafı. Ne durumdayız?

– Her şey denetim altında. Arşivler çok geçmeden imha edilmiş olacak. Adamlarım iş üstünde ve biz burda konuşurken korkarım korkunç bir teleferik kazası bilim adamları camiasını yasa boğacak.

– Harika. Evinize dönün, eğer üç gün içinde aksi bir emir almazsanız, Paris'ten uzakta bir hafta tatil yapın. Döndüğünüzde, durum saptaması yapmak üzere sizinle tekrar temasa geçeceğim. Bir saat içinde bütün Gaia operasyonu, atmosferde bir avuç külden başka bir şey olmayacak.

GERIC'in hangarının içi hâlâ kırmızı ampullerle aydınlatılmış durumdaydı. Bunaltıcı bir ışıklandırmaydı bu.

Emma'nın burda son bulunuşundan bu yana, tavandaki borular sökülüp yere indirilmiş, bu yüzden koridor daha da daralmıştı. Kopmuş elektrik kabloları duvarlardan fırlamış, elektrik kutuları бүkүlmüş ızgara demirlerinin ortasından sarmaktaydı. Emma havanın neden bu kadar ağır olduğunu anladı. Bunun sebebi sadece kaygı değildi, havalandırma sistemi zarar görmüştü. Yapışkan bir kapalı kalmışlık kokusu dalga dalga yayılmaktaydı. Emma molozların arasında ilerledi, avcu öyle nemliydi ki kamasını doğru dürüst tutamıyordu. Sadece öfkesinin buyruğuyla ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Bir tehlike karşısında tepki verip veremeyeceğini düşündü. *Çocuklar için, evet; kendimi salmaya hakkım yok.*

Korku binanın duvarlarından sızıyordu, çıt çıkmasa da son derece hissedilir biçimde Emma'ya eşlik etmekteydi; onu katatoni durumuna geçirmek için kaslarının hakkından gelmeye, zihnini dondurmaya hazırdı.

Korku deliliğin bekleme odasıydı ve Emma tir tir titreyerek oraya girmektedir.

Hiçbir hayat belirtisi fark etmeksizin ara bölmeyi aştı. Uzun koridorda ne bir hareket belirtisi ne de bir ses vardı. Hücrelere açılan geniş, yuvarlak odaya ulaştı. Esirlerin üzerinde yürüyor olması gerektiğini düşündü.

Hâlâ hayattalar mı acaba?

Haykırışlar vadiden o kadar uzun süre duyulmuştu ki Emma hepsinin ölmüş olduğu sonucunu çıkarmıştı. Sessizlik onu doğrulamaktaydı. Gözleriyle hemen çocukların ilk sefer zincirlenmiş olduğu yeri araştırdı.

Yüreği göğsünde hop etti.

Hiç kimse yoktu, sadece boş zincir duruyordu. Buraya tekrar getirildiklerini gösterir hiçbir belirti görünmüyordu. Başka herhangi bir yerde olabilirlerdi, belki de hâlâ kayıktaydılar ya da fırtınada boğulmuşlardı... Onların kayalıkların arasında yüzen küçük bedenlerinin görüntüsü geldi Emma'nın gözünün önüne, görüntüyü kovmak için başını hızla iki yana salladı.

Kontrol kulübesinin etrafını dolaştı. Kimsenin gizlenmediğinden emin olunca, her hücreyi tek tek gözden geçirdi. Hepsı boştu. Emma'nın önce bir kapalı kalmışlık kokusu olarak düşündüğü şey, şimdi daha ekşi ve mide bulandırıcı bir hal almıştı.

Emma, çocukların burda olmadığına inanmak istemiyordu.

Aşağıda, bodrum katında olabilirler.

Mongowitz'in kendilerine anlattığı ve "işkence odaları" diye adlandırdığı laboratuvarlar geldi aklına. *Aşağıdalar, adada kalan katiller en karanlık, en iğrenç yere çekildiler, bildikleri ve kendilerine uygun olan yere.*

Emma başını salladı ve kamanın üzerinde kasılmış olan elini sildi.

Madeni basamaklarda her adımını temkinli biçimde attı. Pis koku giderek şiddetleniyordu.

Emma, hayvanın inine girmekteydi.

Bütün bu borular ve siyaha boyanmış bölme duvarlar yüzünden, burası laboratuvarlardan çok bir fabrikaya benziyordu. Tıbbi malzemeye dolu iki tekerlekli masa burda olup bitenlerin göstergesiydi sadece. Emma ana giriş boyunca dikkatlice ilerliyordu, –kaybolmamak için iki yan koridoru es geçmişti– karanlığa gömülmüş araştırma odalarına bakan karşılıklı geniş pencereler vardı.

Emma yavaşça yürüyor, her camın gerisinden odaların boş olup olmadığını kontrol ediyordu.

Sondan bir öncekinin kapısı aralıktı; içerden zor zar duyulan boğuk bir ses gelme Emma'nın dikkatini çekmezdi. Silahını sımsıkı tutarak, ayağının ucuyla kapı kanadını itti. Ceplerini yoklayıp fenerini buldu ve yaktı.

Gürültü tekrarlandı, şimdi daha iyi duyduğu için Emma bunun ne olduğunu ayırt edebildi: Can çekişen birinin güçsüz hırıltısı. Fenerin ışık demeti bir muayene masasını yaladı ve oraya uzanmış olan ıslak bir kütlenin üzerinde durdu.

Kütle zar zor nefes alıyordu.

Işık halesi yer değiştirdi ve Emma çığlığını bastırdı.

Derisi bir meyve gibi soyulmuş bir insandı bu; kanlı deri parçaları yerde bir öbek oluşturmıştı, bütün kas, sinir ve damarları açıktaydı. Kanı damlalar halinde akıyor, kurbanın altındaki plastik bir hazne bu kanı bir kovaya yönlendiriyordu. Emma'nın bulunduğu yerden, bu kişinin erkek ya da kadın olduğunu söylemek mümkün değildi.

Emma titreyerek yaklaştı. Giysilere sarılmış ayaklara takıldı ve ayakları iter itmez korkunç bir şüpheye kapıldı. Onları tanıyordu.

Sakin bu adam...

Üstüne doğru eğildi, dehşet ve isyan duygusuyla boğuklaşan bir sesle sordu:

– Oscar?

Gözler Emma'ya doğru kaydı. Bağırsaklarından cansız ve tiksindirici sesler geliyordu. Bütün bir kas grubu omuzdan başlayarak hareketlendi, hareket kollara ve nihayet parmakları kaldırmak üzere ele kadar yayıldı. Vücuttan şimdi daha çok kan sızıyordu.

– Hayır, kılmıdamayın, diye yalvardı Emma. Tanrım... Oscar.

Bir şeyler söylemeye uğraşan ağızdan –dudakları yoktu– daha güçlü bir soluk çıktı. Oscar onunla konuşmaya çalışıyordu.

“... öldü...” dedi, “öldüğ...”, “beni”.

“... öldüğünü ben!”

Emma'nın gözleri kapandı.

Çenesini sıkıp başını iki yana salladı, duymayı reddediyordu.

– Bunu benden istemeyin Oscar, diye fısıldadı gözyaşları arasında.

Kovaya düşen kan damlaları, bir kum saati gibi, sona ermekte olan zamanı gösteriyordu. Bu kum saatini durdurabilecek ve Oscar'ın cehennem azabına son verebilecek tek kişi, Emma'ydı.

Emma hıçkırıklara gömüldü.

Oscar inliyordu.

Emma işaretparmağıyla feneri söndürünce, ortalık kızıl renkli bir yarı karanlığa gömüldü. Feneri cebine koydu, gözlerini açmadan iki eliyle kamasının sapına yapıştı. Gözyaşları durmaksızın akıyor, ağzına doluyorlardı.

Emma bıçağı kuvvetlice saplamak istedi, ama vücudunda derman kalmamıştı; keskin çelik, Oscar'ın karnına sadece yarıya kadar gömüldü ve art arda gelen seğirmelere yol açtı. Emma çılgınlığını bastırıp kamayı daha derine itti. Gözünün önünde kaslar kasıldı, seğirdi, sonra gevşediler; en sonunda vücut hareketsiz kalmıştı.

Artık Oscar yoktu. Karısına kavuşmuştu.

Bu düşünce Emma'nın kendisini toplamasına yardımcı oldu.

Bıçağı çekip çıkardı ve yerde sürünen bir gömleğe sildi, sonra da odayı terk etti. Mathilde'le Olivier'nin hayatını kurtarmak için, bu yaptığı işin zihnini esir almasına izin vermemeliydi. Hele şimdi hiç. Elini çabuk tutması gerekiyordu.

Güçlü olmalıydı.

Beş metre sonra koridor bir dirsek yapıyordu. Emma köşede gizlenerek, yolun boş olduğunu anlamak için yavaşça eğildi. Şakır şakır terliyordu. Kalbi hızlı ve güçlü çarpıyor, tişörtünü havalandırıyordu.

Gördüğü şey, onu adeta felç etti.

Yaklaşık on beş metre boyunca koridor, daha çok bir bağırsak içine benziyordu. Duvarlar görünmez olmuş; deri, çürümüş et, ezilmiş, yassılmış organlarla kaplanmıştı.

İnsan yüzlerinin, müstehcen biçimde açılmış ağızların, kapanmış gözkapakların, sarkan ellerin ortaya çıktığı bir dehşet görüntüsü arasında, Emma bir meme ve çekilip uzatılarak koparılmış bir erkek cinsel organına benzer bir şey gördü. Zemin bile insan kalıntılarıyla doluydu, yapış yapış lifler tavandan sarmaktaydı. Emma devasa bir gırtlığın başlangıcındaydı.

Bu kadarı fazla gelmişti.

Çıkarabildiği kadar safrayı bacaklarının arasına kustu.

Dudaklarında bir salya sızıntısıyla, nefes nefese, doğrulama-dan öylece kaldı. Sonu gelmez bir dakika geçmişti.

Bodrum katından son derece tiz bir çığlık yükseldi, küçük bir kızın çığlığıydı bu.

Bu çığlık Emma'yı harekete geçirdi, onu bunaltan heyecanları yok etti ve kadın ileriye doğru atıldı. Elinde bir tek, sabahtan beri onu terk etmeyen öfke kalmıştı. Kötülük'ü cezalandırma, dünyanın altını üstüne getirme, ama özellikle de Mathilde'le Olivier'yi bulup onları bu cehennemden çıkarma isteğinin doğurduğu bir öfkeydi bu.

Bağırsağın içine daldı, çürümekte olan etler öyle bir koku yayıyordu ki, yeniden gözlerine yaş hücum etti. Acaba kaç kişinin vücudu yarılmış, kaçının organları bu duvarlara yayılmıştı? Yirmi? Elli? *Hayır, çok daha fazla.*

Hangi beyin böyle bir kasaplığı tasarlayabilirdi? Emma bir türlü anlayamıyordu, böyle bir delilik bir insanın zihninde barınmazdı. Bunun düşüncesi bile herhangi birini intihara sürüklerdi. Bu iğrenç katliama girişmiş olanlar, her türlü insanlıktan vazgeçmişlerdi.

Emma hızlandı, her adım atışında yapışkan bir maddeye gömülüyordu ayakları. Tesisin daha ötelere giden başka bir korido-

run ayrıldığı yere kadar bir sürü organı geçti, aşağıya inen bir merdivense tam karşıda yolu kesmekteydi. Düşüncesini çılgılla yoğunlaştırdı. Nerden geliyordu bu çılgılık? İçini öfke kapladı.

Soldan. Soldaki geçitten geliyordu.

Karanlığa gömülmüş bir odanın önünden geçerek, dikkatini, bazı hareketler görür gibi olduğu ikinci odaya verdi.

Hava nefes alınmaz durumdaydı, Emma yine de nefesini düzene sokmak için gayret etti. Kırmızı bir ampulün altından geçti ve saplamaya hazır vaziyette, kamayı ileri uzattı.

Emma'nın yerini belirlediği takviyeli duvarın arkasından erkek sesleri geliyordu.

Yapmacık olan birincisi:

– Hadi, çıkar şu pantolonu, ne yapılacağını ben söylerim burada, beni sinirlendirmemelisin.

Sert ve soğuk olan ikincisi:

– Bir şamar indir şuna, o zaman itaat eder.

Emma odaya girdi. Omoa'da kendisine saldıran iki adam Mathilde'le Olivier'nin karşısında durmaktaydı. Emma'nın iyice ben-zettiği adamın üzerinde hâlâ jandarma üniforması durmaktaydı, öteki ise tamamen çıplaktı. Mathilde, bir köşede büzülmüş olan kardeşini koruyordu. Küçük kız tepeden tırnağa titriyordu, iç içe geçmiş dehşet ve nefret duygularının yol açtığı gerçek seğirmelerdi bunlar.

Emma ilk sübyancının üzerine atılarak, biriktirmiş olduğu bütün gücü ve nefretiyle kolunu büktü. Kama ısıklık çalarak iki yanığı yatay bir çizgi halinde yarı ve birçok dişi kırdıktan sonra gırtlığa saplandı. Altçene, kanlı köpükler saçarak aşağı sarkmıştı.

Emma, eli çuval bezinden olan giysisinin cebinde, çoktan kendi eksenini etrafında dönmeye başlamıştı bile. Cebinden mutfak bıçağını çıkarıp havaya kaldırdı; bıçağı saran mutfak bezi sıyrıldı ve sivri alet çıplak adamın boynunu kesti ve gözleri dışarı fırlayan adamın boğazından hırıltılar çıkmaya başladı.

Adamın kanı bezden önce yere ulaşmıştı.

Emma geniş bir kol hareketiyle iki çocuğu kavrayıp vücuduna bastırduğunda, Olivier ağlamaya başladı.

Arkalarındaki iki sapkın, çırpınarak can çekişmekteydi.

Birdenbire komplekste bir siren sesi yankılandı.

Bütün kırmızı ampuller yanıp sönmeye başladı ve hoparlörlerden cızırtılı, metalik bir ses yükseldi:

“ACİL TAHLİYE... ACİL TAHLİYE... ACİL TAHLİYE...”

Peter, ayaklarının altındaki sarp yamaçtan yükselen sivri kayaları hayranlıkla seyretti. Gece son bulmak üzereydi, vadideki gölgeler gökyüzüne doğru dağılıyordu.

Teleferik kabini son hızla yukarıya çıkmaktaydı, çok geçmeden yanlarında olurdu. Peter, artık şuna içtenlikle ikna olmuştu: Onlar sağ salim La Mongie'ye ulaştıklarında rasathane havaya uçacaktı. Bir ateş topunun gökyüzünü kapladığını göreceklere ve tanık oldukları için verecekleri ifadelerde, ciddi bir gaz kaçağıyla karşı karşıya geldiklerini doğrulayacaklardı. Peter, birçok bilirkişi raporu düzenleyeceği konusunda DGSE'ye güveniyordu.

Grohm işi tekrar ele alıyordu; deneylerini sürdüremediği için, en ufak kanıt bile ortadan kaldırıyordu. Peter bir şüpheye kapıldı: Grohm durumdan haberdar mıydı sahiden? DGSE için ayak bağı bir isim haline gelecekti ve dilini tutmazsa...

Sonra Peter köprüde, Fanny ve Jacques Frégent'ın yüzlerini gördü.

Bilen herkesi. Büyük sırrı hâlâ tehlikeye atabileceklerin hepsini. Orada bir tek Gerland'ın üç koruması, BND ajanları yoktu.

Stéphane bilerek, ekibi için hiçbir tehlike arz etmeyenleri ilk olarak indirmişti.

Şafakla birlikte, dağların ardında, istasyonun diğer tarafında ufuk ağarmaktaydı ve dorukların üzerinde pembe bir şerit meydana gelmişti.

Peter, uzakta parıltıyan karı fark etti. Ancak nadiren gördüğü bir parlaklıkla ışıldıyordu. Renkli prizmalar, güneş için dans etmekteydi. Oksijen de ona her zamankinden daha saf geldi. Havanın ciğerlerine dolduğunu, kalbinin hızla çarptığını hissediyordu.

Rüzgâr bir önceki günden itibaren belirgin bir biçimde azalmakla birlikte, kulağına hoş bir ezgi mırıldanmaktaydı.

Peter etrafında, kendi *içinde* sürüp giden yaşamın bilincine varıyordu.

Vücudu ve zihni, sanki bunun son olduğunu bilerek, bu andan dolu dolu yararlanmak ister gibiydi.

Peter birdenbire gevşemiş, tam anlamıyla sükûna kavuşmuştu. O sırada gerçeklik zihnine hücum etti.

Yavaşlamakta olan kabini görmek için eğildi ve Grohm'a sordu:

– Bu seferki gruba katılıyor musunuz?

– Elbette.

Peter Stéphane'a doğru döndü:

– Siz de kabine binecek misiniz?

– Hayır, hepiniz güvenlikte olduktan sonra bineceğiz. Olabilecek herhangi bir kazayı önlemek için, ekibimle birlikte bütün sistemleri kapatmak zorundayım; biz yayan ineceğiz.

Peter kabullendi. *Elbette ya.*

– Bir sorun mu var, Profesör DeVonck?

Onu süzerken Peter alaycı gülümsemesini gizlemedi.

– Sanıyorum bizim şu üç Alman refakatçi gitti bile, değil mi? diye sordu sahte bir masumiyet ifadesiyle.

– Ne? Evet... Evet, diye kekeleydi Stéphane.

Gerland sadece, adamların orda olmadıklarını fark etmiş gibi göründü.

– Nasıl bir görev duygusu ama, diyerek işi alaya vurdu.

– Onlara kızmayın, diye düzeltti Peter. Muhtemelen alarm zili ni duymamışlardır.

– Bunun için sağır olmak lazım, diye dalga geçti Gerland.

– Ya da ölü.

Stéphane'ın tavrı değişti, yüz çizgileri kasıldı, ellerini anorağının ceplerine daldırdı.

– Sayıklamanıza neden olan, yükseklik mi acaba? dedi.

– Cesetleri gazla ve C-4 patlamasıyla yanacak herhalde.

– Saçma sapan konuşuyorsunuz! Binmek için hazırlansanız daha iyi edersiniz, kaybedecek zamanımız yok.

Projektörlerin önünden bir gölge geçti ve kabin yumuşakça gelip aralarında durdu. Kapılar kayarak açıldı. Gerland binmek üzereyken, Peter onu durdurdu.

– Sizin yerinizde olsaydım, binmezdim, diye onu uyardı.

Gerland bir saniye kadar onu inceledikten sonra omuz silkti.

– Peki nasıl gitmemi istersiniz? Kızakla mı?

Peter, Ben'in yakınında olduğunu ve her şeye hazırlıklı halde beklediğini tahmin etti.

– Bu kabinin başına bir kaza gelecek, diye açıkladı Peter. Onların huzurunu kaçıran herkes de kabinde olacak. Siz, Benjamin, ben. Fanny ve Jacques da tabii; nasıl olduğunu bilmiyorum, ama dün bize yardım ettiler ve bu öğrenildi. Hatta siz bile Doktor Grohm, siz de bu son yolculuğa dahilsiniz! Kendi adamlarınız size ihanet etmiş durumda.

David Grohm gözlerini Stéphane'a dikti.

– Neler oluyor, Stéphane?

– Sayıklıyor! Şimdi acele edin, eğer gaz alev alırsa ikinci bir şansınız olmayacak!

– DGSE böyle mi iş görüyor? diye ısrar etti Peter. Bir operasyon yatarsa, her şeyi, gerekirse birlikte çalıştıkları insanları, meslektaşlarını bile ortadan kaldırıyorlar, öyle mi? Grohm ayak bağı olmak üzereydi. Bizlerden söz etmiyorum bile!

Bu sefer Stéphane onun yanına gelerek, tehditkâr bir biçimde elini kolunun üstüne koydu:

– Kalmakta serbestsiniz, ama diğerlerini de kendi paranoyanızın içine çekmeyin!

Peter bir adım geriledi.

– Vadiye yayan dönmek için bana yolu göstermenizi tercih ederim, diye cevap verdi.

Stéphane sinirli bir şekilde göğüs geçirdi:

– Bu imkânsız!

– Oysa daha bir dakika önce, sizin de bu yolu kullanacağınızı söylemiştiniz bana, öyle değil mi?

– Dağa yabancısınız, bu durum çok tehlikeli olur sizin için.

– Riski göze alıyorum.

Peter, mekanik bir tıklama ve sabrının sonuna gelmiş bir kadının emreden sesini duydu:

– Pekâlâ, şimdi bu kabine biniyorsunuz.

Silahı kendilerine doğrultan Fanny'yi gördü.

Emma, kendisini bırakmaları için iki çocuğun kollarından çektiirmek zorunda kaldı.

– Burdayım, diye onları yatıştırdı, alarm sesinin gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Sizi burdan çıkaracağım, ama bırakın da doğrulayım. Peşimden ayrılmayacaksınız, tamam mı?

Onaya ihtiyaç duymadı; Mathilde kardeşinin elinden tuttu ve Emma'nın ardından koşturdular.

Emma, çocukları korumak için, hâlâ sıcak olan iki cesedin üstünü örtmek istedi, ama bunun tamamen aptalca olduğunu düşündü; sahneye şahit olmuşlar ve muhtemelen daha beterini de yaşamışlardı. Birinci cesedin üstünden atladı, kamasını almaya cesaret edememişti.

Bana bir silah lazım! Etrafta bunca hasta insan dolanırken, bu yeri silah olmadan terk etmem mümkün değil!

Jandarmanın kemerini yokladı ve tabancasını aldı; oldukça hafif bir Glock'tu bu. Tekrar doğrulduğunda, odanın dibindeki bir masada duran teçhizatı fark etti: Pompalı tüfek, fener, kelepçe ve yüzün yarısını kaplayan garip bir gözlük.

Kullandıkları bu demek! Gece görmeyi sağlayan bir sistem! Bunun için karanlıkta görüyorlar!

Aklına aynı zamanda Mongowitz'i kovalayan, şekilsiz bir yaratık sandığı “canavar” geldi. Gecenin karanlığında, bu gözlük ona bu korkunç görüntüyü veriyordu!

Aklı Jean-Louis'ye takıldı. Hâlâ hayatta mıydı? Onları bulmak için buraya gelecek miydi?

Evet, ona güveniyorum, orda olacak.

Pompalı tüfeği aldı. Şansına, tüfeğin modeli Tim'inkiyle aynıydı; Emma fişekleri içine nasıl yerleştireceğini, tüfeği nasıl kullanacağı-

nı biliyordu. Tim'in ona ısrarla verdiği dersin faydası görölüyordu.

– Şu andan itibaren, ben ne yaparsanı siz de onu yapacaksınız, diye açıkladı çocuklara. Yere yatarsam siz de yatacaksınız, bir duvara yapışsam siz de aynısını yapacaksınız. Anlaştık mı?

Koridora çıktılar. Kırmızı ampuller dönüşümlü olarak yanıp sö-nüyordu, sirenin çığığı katlanılır gibi değildi; boğuk ve son dere-ce güçlü ses yorulmak bilmez bir ritim tutturmuştu. Emma tüfe-ği önünde tutuyordu, ağır olsa da bu kâbusun içinde varlığı rahat-latıcıydı. Mathilde'le Olivier tam arkasında yürüyorlardı.

İnsan organlarıyla kaplanmış koridor, tavandan fışkıran taz-yikli buharla kesilmişti. Emma tereddüde kapıldı. Altından geç-meyi deneyebilirlerdi.

Bu şey çok sıcak olmalı!

– Allah kahretsin, diye homurdandı dişlerinin arasından.

Mathilde onun öfkesini fark ederek yolu işaret etti:

– Çıkış şu tarafta.

– Biliyorum yavrum, ama oraya gidemeyiz; çok tehlikeli olur, haşlanabiliriz. Gelin, eminim ki başka bir çıkış vardır.

– *Mutlaka olmalı*, diye tekrar etti kendi kendine. *Bunun gibi bir tesiste, güvenlik nedeniyle birçok çıkış olmalı...* Ama kural-ları dert edecek insanlara benziyorlar mıydı bunlar?

Emma geriye döndü ve kompleksin derinliklerine inen merdi-veni görmezden gelerek sağ tarafa yöneldi. Her otuz saniyede bir acil tahliye emri veren metalik ses, siren sesine karışmaktaydı. Neler oluyordu? Hava hâlâ aynı derecede yoğun ve nemliydi, çü-rüme kokusu hiç gitmiyordu.

Koşuyorlardı.

Kapılar, tüten borular, devrilmiş tekerlekli masalar, bir teker-lekli sedye, yüzlerce şişenin ortasında yığılı duran şırıngalar...

Emma'nın kulakları zonkluıyor, başı dönüyordu; kendinde de-ğildi.

Bir perdenin arkasından çıplak bir adam çıktı, teninde yol yol siyah izler vardı. Emma, çocukları bağlayıp üstlerine işeyen ada-mı tanıdı. Adam onları fark etmemişti. Elinde bir kova vardı. Bir-den bağırmaya başladı:

– KAPA O PİS ÇENENİ! BURASI BENİM MEKÂNIM! SENİ ÇİĞ ÇİĞ YERİM BUDALA! SENİ ÇİĞ ÇİĞ YERİM BUDALA! BEN YERİMDE KALİYORUM! KAPA ÇENENİ! KAPA ÇENENİ!

Saçları uzundu, kovanın içindekileri kafasından aşağı boşalttı. Yapış yapış bir sıvı aktı üzerinden. Adam kurumuş kan ve deri parçalarıyla kaplıydı, bu iğrenç görüntüyü ona veren demek buy-

du. Mathilde, dehşet içinde, Emma'nın bacağına yapıştı.

Emma, adamın, yaptığı düşün tadını çıkarmak üzere başını hâlâ geride tutmasından yararlanarak, SPAS-12'nin dipçliğini açtı ve Tim'in kendisine öğretmiş olduğu gibi kolunu tüfeğe iyice yasladı.

– İŞTE SIR BU! DİĞERLERİ BANA İNANMIYOR! AMA DOĞRUSU BU! KAN! ÖLÜMSÜZLÜK! BEN ÖLÜMSÜZÜM!

Emma nişan aldı. Tam bir psikopat, diye teşhiste bulundu.

Birdenbire, sanki bir üçüncü gözü varmış gibi, adam kafasını onlardan tarafa çevirdi ve baldırları kasıldı.

Emma ona saldıracak zaman tanımadı. Tüfekten öyle uzun bir alev fışkırdı ki adam bir anda tutuşuverdi, aynı zamanda karnı parçalanmıştı. Yerden bir metre kadar yükselerek, bir mukavva kutusu yığınının üzerine düştü. Emma, ateş etmenin etkisiyle hırpalanan bileğini birkaç kez döndürerek hareket ettirdi, sonra çocukları ileriye doğru sürükledi. Vücudu seğiren psikopatın önünden geçerken, Olivier ona yiyecekmiş gibi baktı; alınan intikam karşısında adeta büyülenmişti.

Bir kez yön değiştirdiler, sonra bir ikinci kez daha; sonunda vardıkları yer çıkmaz bir koridor oldu.

Alarm zili bangır bangır çalıyordu, durmadan yanıp sönen ampuller Emma'yı hipnotize etmekteydi. Emma kendini aniden tükenmiş hissetti. Buradan asla canlı çıkamayacaklardı.

Farkında olmadan koşusunu yavaşlattı, Mathilde ona arkadan çarptı. Küçük kızı hissedince tüm öfkesi yeniden canlanıverdi.

Pes etmeye hakkım yok! Onlara bunu yapmaya hakkım yok!

Geri dönerek, nefes nefese, ter içinde bir başka geçit aramaya koyuldu. Bu uğursuz ışığın altında bütün koridorlar birbirine benliyordu.

Yine de bir tereddüde kapıldı. Soldaki koridor ona bir şeyler hatırlatıyordu. Tüfeği önünde tutarak, koridora daldı. Uzakta bir hareket görür gibi oldu. Emma nişan aldı. Hiçbir şey yoktu.

Şu lanet olası kırmızı ışıklar!

Aciliyetin er geç baş göstereceğini seziyordu. Her saniye önemliydi ve üstelik güvenlik sürelerinin çoğunu kullanmışlardı bile.

En sonunda merdiven görüldü.

Madeni basamakları vaat doluydu.

Emma, peşinde koruduğu çocuklarla, merdivene atıldı. Hücrelerin bulunduğu koridoru geçtiler ve ara bölmeyi aştılar; hava şimdiden daha nefes alınabilir gibiydi.

Emma çıkış kapısını itti ve fırtına suratlarının ortasına bir şamar gibi çarptı.

Yine de bu sağlıklı oksijeni, bu serinliği hissetmek ne kadar güzeldi.

Metalik ses dışarıda, rüzgârın uğultusu arasında da duyuluyor, direklerin tepesine yerleştirilmiş hoparlörlerden çabucak kaçılmasını emrediyordu. Emma bir eliyle tüfeğini omzuna dayayıp, diğeriyle Mathilde'i yakaladı. Çocukları, rıhtıma kadar kayalıkların arasında kaybolan küçük patika yönünde koşturdu.

Alarm aniden sustu.

– Neden durdu? diye bağırdı Mathilde, kırbaç gibi inen yağmurun altında.

Emma tek bir ihtimal görüyordu: Artık çok geçti. Alarmın haber verdiği tehlike her ne idiye, bir iki saniye içinde gerçekleşecek demektir. Tüfeğin kayışını göğsünün üstünden geçirerek, çocuklara talimat verdi:

– Daha hızlı koşmalısınız! Elinizden geldiğince hızlı! ŞİMDİ!

Çocuklar tüm güçlerini toplayarak hemen itaat ettiler. Emma'nın yakın denetiminde, bungalovlar arasında koşmaya başladılar.

Korkunç bir titreşimle yer ayaklarının altında sarsıldı.

Ardından, devasa bir çiçek hangarı havalandırdı, baş döndürücü ateşten taçyapraklarıyla bir anda açıvermişti. Açıklık alanın üzerinde yayılarak, ölümcül nektarını akıttı.

Ben, Peter'in tavrından bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Eniştesi Stéphane, Gerland ve Grohm'la konuşurken, harekete geçmeye hazır vaziyette ona yaklaşmıştı. Ne yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu, yine de eğer Stéphane hır çıkarmayı düşünüyorsa tam adamına çatmış olacaktı. Greenpeace'te etkin mücadeleye girdiğinden beridir Ben, bir çatışma durumunda yaşanan gerilimden daha az etkilenir olmuştu. Artık dizlerinin bağı çözülüyor, elleri titremiyordu. Bu durumu, Akdeniz'de kızıl orkinos avcıları karşısında ya da bir nükleer atık katarının önünü kesmek amacıyla, demiryolu üzerinde insan zinciri oluşturdıkları için Cumhuriyetçi Güvenlik Birlikleriyle çatıştıklarında sık sık yaşamıştı.

Yine de Fanny, Beretta'yı anorağından çıkarıp Peter'e doğrulttuğunda, Ben tüm metanetini yitirdi.

Fanny'nin aniden sertleşen ve duygusuzlaşan ifadesi, kendisine göstermiş olduğu yumuşaklıkla taban tabana zıttı; artık o muzip ve korkak kadın gitmiş, yerine soğuk ve kararlı bir kaya parçası gelmişti. Bu nasıl mümkün olurdu? Akşam salonda çene çaldıkları zamanki neşeli, işbirliğine yatkın hali Ben'in gözünde canlandı; sevişirlerken kıvrırcık saçlarının dalga dalga omuzlarına düşüşü, duşa giderken çarşaflara sarınma huyu, hepsi aynı anda aklına geliyordu.

Stéphane da, genç kadından destek alarak, silahını çekti.

– Biraz önce odalarınızı araştırdığımda fotoğraf makinesini bulamadım, demek ki yanınızda. Verin onu bana, dedi emredencesine Fanny. (Atış çizgisinden şaşmamak için kolunu ileriye uzattı.) Sabrımı zorlamayın!

Peter öfkeyle göğüs geçirdi.

– Pekâlâ, diyerek boyun eğdi.

Sağ elini polarının cebine daldırınca Fanny bağırdı:

– Çok yavaş! Bana oyun oynamaya kalkmayın, Peter. Makineyi ani bir hareket yapmadan çıkarın, yoksa sizi yere sererim.

Peter onayladı ve hiçbir sorun çıkmaması için dikdörtgen şeklindeki renkli aleti son derece yavaş biçimde cebinden çıkardı. Stéphane makineyi onun elinden çekip aldı ve Gerland'ı teleferik kabininin içine itti.

– Hepiniz kabine girin, diye emretti. Siz de David.

Perişan vaziyetteki Grohm, korkuluğa yapıştı.

– Bana bunu yapamazsınız Stéphane, diye homurdandı.

– Durumu daha tatsız hale getirmek zorunda bırakmayın beni, diye karşılık verdi.

– Ama ben sizin üstünüzüm!

– Yönetim kademelerinde değişiklik oldu.

– Haberleşme bağlantılarının hepsi kesik! Bu operasyondan ben sorum...

– Artık komuta bende, diye onun sözünü kesti Fanny. İçeri girin, yoksa sizi oraya sokmak için Stéphane beyninizi dağıtmak zorunda kalacak.

Ben kendisine gelemiyordu bir türlü. Fanny onu kullanmış, oyuna getirmişti. Peki kimdi bu kadın? Kuşkusuz DGSE'nin bir ajanı. Kendisi bunu nasıl düşünememişti? Her türlü kuşkuğu bertaraf etmek için Avrupa Komisyonu tarafından finanse edilen bir merkezde yürütülen bunca önemli, gizli araştırmalar söz konusuydu vr Fransız gizli servisleri bu konuda hiçbir risk üstlenmemişlerdi. Rasathaneyi elbette sivillerle paylaşmak gerekiyordu, ama bu durum aynı zamanda mükemmel bir kılıf oluşturmaktaydı. Yeter ki bir göz bu sivillerin üzerinde olsun... Ben ilk gün Fanny'yle karşılaşmasını hatırladı; Grohm ve ekibinden sonra, çok yakın bir zaman önce geldiğini söylemişti. İnsanları kandırmak için astronominin temel bilgilerini öğrenecek kadar bir zaman mıydı bu?

– Benimle iyi dalga geçtin, dedi Ben.

Fanny onu duymazdan gelip, Frégent'ı Gerland'la birlikte kabine itti. Jacques Frégent teslimiyet göstergesi olarak ellerini kaldırdı; yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, durumdan hiçbir şey anlamadığı açıktı.

– Ulus adına kendini düzdürmek nasıl bir şey? dedi Ben öfkeyle genç kadına.

– Sakin ol, demeye yeltendi Peter.

Fanny, Beretta'sını Ben'e doğrulttu.

– Gir, diye emretti, duygusuzca.

Ben, her söyleyeceği şeyin tepkisel olacağını fark etti. Fanny aralarına bir duvar örmüştü; gözlerine bakınca, gerekirse ateş edeceğini anladı. Güler yüzlü ve yumuşak Fanny'den, doyuma ulaşırken bastırmaya çalıştığı iç çekmelerden eser kalmamıştı. Her şey bitmişti, Fanny'yi kaybetmişti. Bu ilişki gerçekten yaşanmış mıydı hatta? Fanny ona yalan söylemekle hatıralarını çalmıştı, gerçeğin Ben'in yaşamış olduğuyla alakası yoktu.

Bunun üzerine kararını verdi. Çünkü böyle olması gerekiyordu. Fanny ona ihanet etmişti.

Hızlı bir hareketle kazağını çıkarınca tişörtü göründü:

– Çek tetiği, dedi tükürüncesine, kibirle; kalbim tam burda, ama sende kalp olmasa da başkasının kalbiyle oynayabildiğine göre, yerini zaten biliyor olmalısın.

– Ben, bir adım daha atacak olursan alınının ortasına bir kurşun sıkacağım, ona göre.

– Ya, demek bana Ben diyorsun şimdi.

Ellerini tişörtünün altında kaydırarak kalçalarına koydu; ölüm meydan okuyan, kendinden emin bir hali vardı.

Grohm bu boşluktan yararlanarak, Stéphane'in üzerine atıldı. Fanny, destekçisinin tepkilerini kestirme konusunda bir an boş bulundu. Ben'in bütün istediği de buydu. Tabancasının kabzası, pantolonuyla teni arasına sıkıştırmış olduğu mendilden taşmaktaydı. Silahı tutup çıkardı ve güvenlik mekanizmasını açtı.

Fanny'nin bakışları tekrar Ben'e yöneldi. Tabancasının yönü şaşmıştı, hemen düzeltti ve ardından üç patlama sesi duyuldu.

Ben, olabildiğince hızlı ve güçlü biçimde tetiğe basmıştı, üç mermi yuvasından fırladı; biri genç kadının omzuna saplanırken, onun tabancasından çıkan mermi Ben'in yirmi santim kadar ötesinden geçti. Bir diğer atış Stéphane'la Grohm'u birbirinden uzaklaştırdı. Grohm karnını tutarak geri geri gidiyordu, ölümcül bir yara almıştı.

Peter kapıya doğru atılmıştı, Ben geri çekilmelerini güvenceye almak için iki el daha ateş etti. İçeriye girince duvara dayandılar, Beretta çıkışa doğrultulmuş durumdaydı.

– Jacques'la Gerland'ı kurtarmamız lazım! diye bağırdı hâlâ şokta olan Peter.

Barut kokusu ve adrenalin yüzünden sarhoş gibi olan Ben soluk soluğaydı. Hiç yara almamıştı. Fanny ona zarar verememişti. Bir mucizeydi bu.

Gerland haykırdı; tok bir itiraz çığlığı, bir el ateşle susturuldu. Ardından iki mermi daha atıldı. Ben'le Peter konuşmaya gerek duymadılar. Devlet görevlisiyle astronomun öldürülmüş olduğunu biliyorlardı. Grohm mağlup olmuştu, geriye bir tek onlar kalmışlardı. Ben, Peter'i koridorun dibine doğru itti.

– Burda durmamalıyız, bizi kısıp alacaklar; Stéphane'ın askerleri hâlâ bu duvarların arasında.

Yolu açmak için Peter'in önüne geçti; kolu ileriye uzannuş, işaretparmağıysa ölüm saçmaya hazır vaziyette kasılmıştı. Bir güvenlik bölmesini aşp, birçok dönemeci geride bıraktılar. Yemekhaneye yaklaştıkları sırada, Loïc, DGSE'nin “teknisyenler”inden biri, kalçasında makineli tabancayla birdenbire karşlarına çıktı. Koşuyordu ve yavaşlayıp nişan almak için kıymetli bir saniyeyi harcadı.

Ben ise, hiç beklemeden altı mermiyi ileriye doğru boşalttı. 9 mm Loïc'in kulağını kopardı, çevresinde ısıp çaldı ve nihayet yavaşlığı delip geçerken pencerelere kızıl ışıklar yansıdı.

Mücadele hırsı içindeki Ben, inleyerek kıvranan vücudun üstünden atladı. Peter, can çekişen adamı görmezden gelme konusunda o kadar güçlü değildi. Akan kanlardan gözünü alamayarak, adamın çevresinden dolandı.

– Makineli tabanca! diye bağırdı Ben. Makineli tabancasını al!

Peter, gerginliğini üzerinden atmak, iğrenme ve dehşet duygusunu bertaraf etmek için bağırdı. Titremekte olan ellerin arasından tabancayı çekip alarak, Ben'in peşine düştü.

– Anahtarım yok, Fanny bu sabah araklamış olmalı, dedi Ben. Seninki yanında mı?

– Ne yapmak istiyorsun? Laboratuvarlara gizlenecek olursak, bizi tavşan gibi avlarlar!

– Doğru, gemiyi terk ediyoruz. En aşağıda bir kapı var, çıkmak için onu kullanalım.

Peter, pantolonunun cebinden anahtarı çıkardı, ama ona ihtiyaçları kalmamıştı. Ofislere açılan kapı sonuna kadar açıktı, zincir yerde duruyordu. Koridoru geçtiler, merdivenin başına henüz ulaşmamışlardı ki arkalarında ayak sesleri yankılandı. Peter'le Ben geriye döndüklerinde, Stéphane ve adamlarından birini gördüler; Beretta ve makineli tabanca, laboratuvarları sağır edici seslerle doldurdu. Alçı parçaları, etrafa beyaz tozlar saçarak dört bir yana uçtu; DGSE'nin iki adamı geri çekilmek zorunda kaldılar.

Arşiv odalarının önünden geçerken, Ben bir ateşleme fitilinin yerleştirilmiş olduğu C-4 kalıbını işaret etti.

– Her şeyi havaya uçuracaklar!

Ben, patlayıcının önünde diz çökerek onu eline aldığı anda, Peter kendisine engel olmak istedi.

– Neyin peşindesin sen?

– Güven bana, dedi ateşleme fitilini çıkarırken.

– Kuşkusuz her tarafta vardır bunlardan, hepsini etkisiz hale getirmek mümkün değil!

Ben, dikdörtgen biçimindeki esnek parçayı kazağının içine soktu ve cephanelik olarak kullanılan küçük odaya daldı. Oda boştu.

– Silahları Stéphane ve adamlarına dağıtmak için bu sabah Fanny boşaltmış burayı, dedi durumu kavrayarak. Fazla mermim kalmadı!

Peter, elinde tuttuğu makineli tabancayı gösterdi ona.

– Kapı daha önemli!

Ben, depo olarak kullanılan son odaya götürdü Peter'i. Yakından ateş ederek, kilidi kırdılar.

Kendilerini dağın yamacında, karla kaplı bir bayırın tepesinde buldular; üstlerinde ne palto ne de ayaklarında uygun ayakkabılar vardı.

Sekiz yüz metreden fazla bir eğim uzanıyordu önlerinde.

Hangarın sacdan çatısı, göz açıp kapayıncaya kadar yırtıldı. Aşırı güçlü bir parıltı ağaçsız alanı kaplarken, çevreye bir ateş dalgası yayıldı. Kudurgan alevler sarmallar halinde yükseliyor, tütmede olan yüzeyde kaynayan süt gibi dans ediyorlardı. Beş saniye içinde kaos kötü hava şartlarını bastırdı.

Emma Matilde'le Olivier'yi, ileriye, ıslak otların arasına itecek zamanı ancak bulmuştu ki şok dalgası onları yalayıp, kulaklarında bir şamar etkisi yaptı. Erimiş çelik parçacıklarından oluşan bir bulut geçti üstlerinden. Daha iri ve iyice kızgın başka parçalar, büzülmüş vücutlarının etrafına yağdı. Isı bir anda yükselerek saçlarını yakıp, derilerini kuruttu.

Ardından bir bungalov havaya uçtu ve parçalanmış çatının keskin tabakaları ağaç dallarını kırdı.

Emma, dirseklerinden destek alarak doğruldu. Yakındaki barakalar da aynı kaderi paylaşıp onları delik deşik etmeden, burdan uzaklaşmaları gerekiyordu. Güçlü bir baş dönmesi duyularını altüst etti. Acıyla uzun bir inilti koyverdi. Burnundan kan sızıyordu.

Bir başka prefabrik yapı, şiddetli bir patlama sesi eşliğinde havaya uçtu.

Doğrulmalıyım. Çocukları buradan götürmeliyim. Bir an önce.

Bir an önce!

Emma, gerçeklikle bağını korumak için tırnaklarını avcuna geçirdi, dizlerini altına alarak kolları üzerinde yükseldi. Fırtınanın fıır döndürdüğü, bir ateşböceği sürüsünü andıran kızgın parçacıklar yağmur halinde inerken ayağa kalktı. Olivier'nin de burnu kanıyordu, buna rağmen bacaklarının üzerinde durabilmeyi başardı. Ama Mathide kıpırdamadan yerde yatıyordu. Baldırında ve

sırtının ortasında görülen iki kızıl hale, giysilerini lekelemektedir. Bilinci yerinde değildi. Emma, kızın nabzını kontrol ederek nefes aldığından emin oldu.

– Parçalardan bazıları vücuduna isabet etmiş, yardım et bana Olivier, diye bağırdı, bir yandan da bayılmamak için mücadele ediyordu.

Küçük oğlan da pek iyi durumda değildi. Kız kardeşinin kolundan yakalamaya çalıştı, ama aynı anda dengesini kaybetti.

Elektrik dağıtım kulübesi de çok geçmeden havaya uçtu.

Emma tüfeğini koltuk değneği gibi kullanarak, Mathilde’i kaldırıp göğsüne bastırdı. Etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı, ama Emma son gücüyle direnmeye devam etti.

– Yürüyebilecek misin? diye sordu Olivier’ye, gürültüyü bastırmaya çalışarak.

Olivier başını salladı ve patikaya doğru ilerlediler. Bungalovlar birbirini ardınca havaya uçuyor, etrafa lav topları saçıyorlardı.

Emma iri bir kayayı siper alarak, rıhtıma doğru tehlikeli inişe başladı. Ayaklarının altındaki taşlar kayıyor, sağanak yağmur tehlikeleri gizliyordu; üstelik şok dalgası yüzünden yön duygularını kaybetmişlerdi. Aşağıda, okyanus dalgaları kumsala çarpıyordu.

Görünürde hiçbir tekne yoktu. Hatta çocukları kaçıran iki adamın geldikleri kayık bile görünmüyordu. Daha uzaktaki koylardan birinde gizlenmiş olmalıydı.

Emma zar zor ayakta duruyordu, Olivier’ye yardımcı olması imkânsızdı.

– Çok dikkatli ol, diye hatırlattı ona.

Oğlan riske girmemek için, emekleyerek ilerlemeye başladı. Emma, hangara doğru son bir göz attı.

İnsan karaltıları gecenin içinde ilerlemekteydiler, ormandan geliyor ve aynı noktaya doğru yürüyorlardı.

Rıhtım, rıhtıma gidiyorlar!

Geri dönmek için çok geçti, yalıyar boyunca patikadan inmek gerekiyordu.

Yeni bir patlama iki adamın hakkından geldi, bir tanesi bir meşale gibi tutuşarak alevler içinde koştu ve en sonunda kömürleşmiş halde yığılıp kaldı.

Emma Olivier’ye yetişti. Çok geçmeden onun yavaş temposuna ayak uydurmakta güçlük çeker oldu. Fırtına ve tahrip seslerini bastıran ilk haykırışlar duyuldu. Çığlıklar giderek yaklaşmaktaydı.

Mathilde kıpırdandı. Duyduğu acı uzun, tiz bir inilti koyvermesine yol açtı. Bilinçlilik ve baygınlık arasında gidip geliyordu.

Peşlerindeki bağırıp çağıran adamlar gittikçe yaklaşmaktaydılar, en öndekiler inişe geçmişlerdi bile.

Olivier rıhtıma ve yandaki küçük kulübeye ulaştığında, Emma katillerin hızlandığını ve aralarında otuz metreden az bir mesafe kaldığını gördü.

– Gir oraya! diye bağırdı Olivier'ye.

Oğlan denileni yaptı ve aynı anda kulübeden çıkmakta olan adamlarla çarpıştı.

Emma silahına sarılacak zaman bulamadı, sendeledi ve sırtüstü yere düştü.

Bir el, doğrulmasına yardım etmek üzere ona doğru uzandı; Emma, yağmur damlalarının arasında Mongowitz'i tanıdı.

Emma, Mathilde'i ona teslim etti. Taşları döven adamlar, ona tehlikeyi hatırlattı. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu.

Kabza çengelini dirsek çukurunun yukarısına yaslayarak, tüfeği ateşledi.

Hiçbir şart kipi içermeyen, çelik ve barutun lisanı başlamıştı.

Sadece ölümcül emir kipi söz konusuydu.

Beş adam, son hızla onlara doğru gelmekteydi. Kimisi çıplak kimisi silahlıydı, ama canilere özgü şu delilik ifadesi hepsinin yüzüne kazanmıştı. Hapishanelerde psikopat olarak düşünülen kim varsa, şeytani, ahlaksız bir klan oluşturmak üzere bir araya gelmişti. Hasta beyinleri, tam bir denetim yokluğu içinde, tutarsız davranışlar, hızlı sıçrayışlar ya da çılgın koşular sergilemelerine yol açıyordu. Emma, adadaki ikinci gecesinde eve indirilen darbeleri hatırladı. Bunu yapanın bir hayvan olduğunu düşünmüştü, ama artık onların deliliğini fark ettiği için bu çılgınlığı daha iyi anlayabiliyordu. Ölüme duydukları susuzluğu gidermek uğruna, gerekirse ellerini kırabilirlerdi. Haykırışları, sırtlanların sırtırken çıkardıkları seslere benziyordu. Ellerinde kesici aletler vardı; içlerinden biri, muhtemelen ganimet olarak ele geçirdiği uzun bir sığır boynuzunu ileriye doğru uzatmaktaydı.

Emma'nın tüfeği gövdeleri buduyor, koparıyor, delip geçiyordu...

O sırada, Jean-Louis'nin peşine düşmüş olan adamı tanıdı ve birdenbire durumu kavradı: Adamın elinde aslında, lobut gibi salıdığı, koparılmış, katılaşmış iki insan kolu vardı.

Katilin dizi parçalandı ve darbenin şiddetiyle sonsuz bir düşüşe geçti. Nihayet devasa bir dalga onu yutup, siyah okyanus sularının derinliklerine çekti.

Beş katil yere serilmişti.

Emma, pompalı tüfeği tekrar ateşledi ve son mermi de yuvasından fırlayıverdi.

İki adam patikada, yalıyarn ortasında bekliyordu.

Katliamı seyretmekteydiler. Emma, bu adamların diğerlerine benzemediğini fark etti. Bunlar, en çılgın itkilerini açığa çıkarmaları için arkadaşlarını teşvik eden elebaşları olmalıydı. Diğerlerini etkilemek için karizmalarını, kötücüllüklerini kullanmışlardı; çünkü şefsiz klan olmazdı.

Emma, sırt tarafındaki Glock'u almak istedi, ama bulamadı; kaçarken düşürmüş olmalıydı.

– Jean-Louis! diye haykırdı. Silahınız var mı?

Adam Mathilde'i yatırmış, Olivier'yi güvenli bir yere yerleştirmişti.

– Hayır.

Emma yaklaşmıştı.

– Hiç mermim kalmadı, bunun farkına vardıkları anda üzerimize çullanacaklardır, dedi alçak sesle.

Mongowitz, yalıyarn tepesindeki iki adamı inceledi. Adamlar da hiç kıpırdamadan onları inceliyorlardı. Aniden geri döndüler.

– Gidiyorlar! dedi hayretle Emma.

– Bu sizi aldatmasın. Daha iyi koşullarda geri döneceklerdir. Onları biraz önce ormanda iş başındayken gördüm, izimi sürerlerken diğer adamları yönetiyorlardı. Gerçek birer avcı bunlar.

– Ama hayatta kalmayı başardınız, öyle değil mi?

– Bitkiler beni çok iyi gizledi. Şimdiyse bizi nerde bulacaklarını biliyorlar.

– Saat kaç?

– Onu çeyrek geçiyor.

Emma, yılgın bir halde, bir an için gözlerini kapadı.

– Tim'in gelmesine en az iki saat var daha, dedi.

Mongowitz küçük kulübeye geri dönerken,

– Gelebilirse tabii, deyiverdi.

Ben, kara ayağını bastığında elli santim kadar gömüldü. Attığı adımlar geniş, hızlı ama çok yorucuydu. Peter, böğründe makine-
li tabancayla onu takip etti. Ufuk çizgisi olduğu gibi pembeye bo-
yanmıştı; güneş ise, dağın öbür tarafında bir yerlerde doğmaktay-
dı. Doruklar gecedен sıyrılır gibiydi, dağ tepeleri bu kızılımtırak
katmanın altında sivrilmekteydi.

Peter, yamacı incelemek için eğildi. Sarp bir yamaçtı bu. Kes-
kin çıkıntılar karı delip geçmekteydi. Ardından, sonu gelmez bir
ölümün vaadi gibi daracak, baş döndürücü bir geçit geliyordu.

Aniden kendisini boşluğa çekilir gibi hissetti ve hemen koru-
naklı tarafa doğru atıldı.

Ben, teleferik yönünde duvarlar boyunca yürüyerek, kuzeye
doğru ilerliyordu.

– Ne yapıyorsun? Buradan gidersek tekrar onların yanına dö-
neriz!

– Şuraya bak! İstasyonun altında daha kolay yürüyebileceği-
miz bir yol var. Ordan inebiliriz.

– Ben, adamlar silahlı...

– Planları yattı. Frégent'ı ve diğerlerini öldürdüklerine göre, ar-
tık kabini düşürmeleri gerekmiyor; bizden önce La Mongie'ye
ulaşmak için teleferiği kullanacaklardır. Bizim de henüz içerde
olduğumuzu umarak cesetlerle birlikte rasathaneyi havaya uçu-
racak, sağ kalma ihtimalimizi de hesaba katarak bizi köyde bek-
leyeceklerdir.

Oysa kabin hâlâ yerinde duruyordu.

– Fanny'yi teleferikle indiremezler, diye akıl etti Peter. Omzu-
na bir kurşun yedi. Aşağısı kalabalık olacaktır, dikkat çekmeyi
hiç istemezler. Gözünü aç, çok uzakta olmamalılar.

Peter silahını kavradı ve işleyişini anlamak için ilk defa zaman harcadı. Stéphané'a ateş ettiğinde sadece tetiğe basmış, mermi yuvasından fırlamıştı. Silahın kabzasındaki batarya yuvasının yerini saptadı ve kabzayı sağlamca tuttuğundan emin oldu. Onu tekrar kullanması gerektiğinde, nişan almayı becermesi hayati olabilirdi belki de.

Yolun nerden geçtiğini bilebilseydim, onların yerini saptayabilirdik!

Ben iki iri kaya kütesinin arasında ilerleyerek, önceden saptadığı dar geçidin tepesine vardı. Sadece kayakları olan bir şampiyon bu tehlikeyi göze alabilir, diye düşündü Peter. Oysa ayakka-bılarla ve kramponlar olmadan... Kenarlara tutunarak aşağı inme-ye başlayan kayınbiraderini takip etti. Bir felaket yaşamamak için, en ufak hareket bile dikkat gerektiriyordu.

Bir silah sesi vadide yankılanırken, Peter'in yüzünün çok yakınında bir kalker parçası koparak fırladı.

Teleferik istasyonunun diğer yanındaki nişancıyı gördü. Stéphané, onun peşinde koluna eşarp sarılmış vaziyetteki Fanny ve iki adam, karların üstünde elli metreden yakın bir mesafedelerdi.

Stéphané tekrar ateş etti. Peter başını eğerek adımlarını hızlandırdı. Karşılık vermeyi düşünmemişti bile. Makineli tabancasını yukarıya doğru kaldırdı ve tetiğe bastı.

Etrafı yoğun ateş cayırtısı kaplamıştı. Peter, silahının denetimini tekrar kaybettiği için duvarlarda birkaç mermi izi belirmişti.

Kar kaygandı; her adımda yüzlerce tanecik kopuyor, yamaçtan yuvarlanarak gözden kayboluyordu.

Sığınabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Stéphané'm tek yapması gereken nişan almak, böylece sorunundan kurtulmuş olurdu.

Boynuna ya da doğrudan beynine bir merminin saplanması an meselesiydi. *Acı duyar mıyım?* diye düşündü Peter. Kesin değil-di. Anında ölecek olursa, o zaman...

Ben arkasına dönüp, gözlerini onunkilere dikti.

– Seçeneğimiz yok, dedi, içindeki korku giderek büyümekteydi.

Peter anlamıyordu. Anlamak istemiyordu.

– Hayır, dedi, bu intihar olur.

– Burda kalırsak zaten öldük demektir.

Peter başını iki yana salladı. Gücünün ötesindeydi bu.

Ben onun durumunu sezdi.

Eniştesinin elini yakaladığı gibi onu ileriye, boşluğa doğru kuvvetlice çekti ve karların içine düştüler.

İlk saniyelerde Peter, denizin dibinden yükselen bir dalga tarafından sürüklenip savrulur gibi hissetti kendini. Ardından yuvarlanışlar ve taklalar giderek hızlandı, püsküren kar görüşünü engelledi; Peter bütün nirengi noktalarını yitirmişti ve yere giderek daha şiddetli çarpıyordu. Yüzünün nerde olduğunu anlayamaz duruma gelmeden önce kafasını korumaya aldı. Hızı gittikçe artıyordu. Her sıçramanın ardından, yere daha da şiddetle inmekteydi. Bu derece hızlı yuvarlanırken bir kayaya çarpacak olsa, kafası bir binanın çatısından atılan karpuz gibi patlardı. Buzlar ağzına, burnuna doluyordu; buz yutuyor, buz soluyordu. Darbelerin şiddetini azaltmak için bütün kasları kasılmaktaydı.. Kavruluyor mu, uçuyor mu, boğuluyor mu, yoksa donuyor mu bilmiyordu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki donup kalmış gibiydi. Peter, yamaçta yuvarlanan, sıçrayıp duran yoğun bir kütleden başka bir şey değildi artık. Bilinci bulandı, bütün gövdesi çatırdayıp çöküyordu adeta. Haykıracak gücü kalmamıştı, ölüm kaçınılmaz biçimde yaklaşıyordu.

Ama işkencenin şiddeti azaldı, Peter kaymaya devam etmekle birlikte sırtüstü bir denge tutturdurdu. Kolunun, omzundan dirseğine kadar olan kısmında bir ağrı baş gösterdi. Yanakları ve çenesi alev alev yanıyordu, ellerinin derisi yüzülmüştü. Dar geçide doğru inişini sürdürürken, manzara önünden akıp geçmekteydi.

Sonunda yavaşladı, topuklarıyla fren yaparak durabilecek hale geldi.

Sağ koluna keskin bir sancı saplanınca kendini bağırmaktan alıkoyamadı.

Daha yukarılarda bir yerden Ben'in de çığlığı duyuldu, ama bir sevinç ve coşku çığlığıydı bu; hayattaydı.

– Peter! Peter!

Peter nefesini düzene sokmak için öksürdü, gözlerini yukarı kaldırdığında, genç arkadaşının kendisine doğru kayarak geldiğini gördü.

– Omzumda ve kolumda korkunç bir ağrı var! diye uyarıda bulundu Peter otururken.

– Omuz yerinden çıkmış, dedi Ben. Bırak da halledeyim.

Peter'in üzerinden atladı ve ona yaslanarak, omzunu sert bir biçimde çekip düzgünce yerine yerleştirdi. Peter avaz avaz bağıyordu.

– İşte bu, şimdi daha iyi olmalısın, dedi Ben. Rugby yıllarımdan geriye kalan hatıra işe yarar.

Peter hâlâ yüzünü buruşturmaktaydı.

– Sanıyorum kolum da kırık.

Ben, ayağa kalkması için ona yardım etti. Donmuş bir gölden olsa olsa elli metre kadar uzaktaydılar. Daha tepede, güneşin ışınları rasathanenin arkasına vurarak, onu meleklerle yaraşır bir halleyle sarmalıyordu.

– Burda durmamalıyız, dedi Ben.

Peter'in elleri buz kesmişti; kar giysilerinin içine girmiş, ayrıca makineli tabancayı da kaybetmişti. Bir anda burnundan kan geldi.

– Allah kahretsin!

– Önemli değil, her tarafın yara bere içinde, gel.

Ben'in de kanayan yerleri vardı, alnında on kadar ufak yara açılmıştı. Peter, kırık kolunu bileğine kadar polarının cebine sokarak, kayınbiraderinin peşine takıldı.

Dağın tepesinden yamaç boyunca gelen sert şakırtılar duyuldu. Peter o tarafa bakınca, aynı kar yolundan inen Stéphane, Fanny ve diğer iki adamı gördü; ama yamaçtan inmiyor, adeta uçuyorlardı. Planlarının ne olduğunu anladı Peter; mekânı olabilirdiğince çabuk terk etmek için kayak kullanıyorlardı.

– Geliyorlar! diye haber verdi Peter, bir kez daha düşmeden hızlanmaya çalışarak.

Yeniden silah sesleri duyuldu. Bu mesafeden ve kayakların dengesizliği yüzünden kurşunları isabet ettirme şansları çok az, yine de buraya varmaları fazla vakit almaz, diye düşündü Peter.

– Beni takip et! dedi Ben, aniden yön değiştirerek.

Sağlarında, karın içinden, silah atışlarından onları koruyacak yükseklikte küçük bir tepelik çıkıyordu, hemen arkasına attılar kendilerini.

– Sende ne kadar mermi kaldı? diye sordu Peter.

– Hiç bilmiyorum, fazla değil. Ama bir planım var.

Kazağından, düşüş sırasında kaybetmemeyi başardığı C-4 kalıbını çıkararak dar geçidin ortasına fırlattı. Taşın üzerine uzandı ve Beretta'sıyla C-4 kalıbına düzgünce nişan aldı.

– Yaklaştıkları anda, onları havaya uçuracağım.

– Nasıl bu hale geldik... diye mırıldandı Peter, artık tükenmişti.

Ağrısı şiddetliydi, ama umutsuzluğu kendisine daha çok acı veriyordu. Ölmeleri an meselesiydi ve kurtuluşları Ben'in ustalığına bağlıydı. Hayatta kalmaları için, insanları *havaya uçurması* gerekiyordu.

Kayakların çıkardığı ses giderek yaklaşmaktaydı, silah sesleri kesilmişti.

Buraya sığındığınızı gördüler mi?

Sürtünme sesleri hafifledi.

Peter soğuktan uyuşmuştu, yeterince hızlı kaçmasına imkân yoktu. Cesaret edip, kafasını tepeciğin ardından bir anlığına uzattı. Stéphane ve iki askeri yirmi metreden daha yakın bir mesafedelerdi; Fanny biraz daha uzakta, ters yöndeki kayalıkların yanındaydı.

Bizi kaybettiler!

Peter sevincini bastırdı, bu durumun geçici olduğunu farkındaydı. Stéphane onların yönünde ilerleyerek çıkıntıların arkasına bakıyor, uzakta olmadıklarını biliyordu.

Ben defalarca tetiğe bastı.

İyi nişan almak için çok özen gösterdiği halde, mermiler C-4 kalıbının çevresine saçılmış, ama ona isabet etmemişti.

Ta ki şarjördeki son mermiye kadar.

Son mermi kalıbın tam ortasına gömüldü, ama hiçbir şey olmadı.

Ben, zincirleme tepkimenin başlaması için birkaç saniye gerekebileceğini düşündü umutla ve karların aniden fışkırmaları için dua etti.

Hiçbir hareketlenme yoktu.

Ben, C-4'ün ne kadar istikrarlı bir patlayıcı olduğunu, patlamanın gerçekleşmesi için mutlaka bir ateşleme fitili gerektiğini, ne ateşin ne de merminin bu güce sahip olmadığını bilmiyordu.

Stéphane, nerden ateş edildiğini saptayarak karşılık verdi. Ben, kendini koruyacak zamanı henüz bulmuştu ki, doğanın silip süpürmek için on milyon yıl harcadığı şey bir mermi yağmuruyla on saniyede delik deşik oldu.

Bu sefer hapı yutmuşlardı. Peter, sanki makineli tabanca tekrar peyda olabilirmiş gibi böğrünü yokladı. Ellerinde silah namına bir şey kalmamıştı. Her şey bitmişti.

Stéphane bunu bilmiyor! Yaklaşmaya cesaret edemeyecektir, ta ki...

Gümbürtü kesildi ve tenis topu büyüklüğünde yuvarlak bir nesne, madeni bir çınlama sesi çıkararak yanı başlarında zıpladı.

Peter onu anında gördü.

Bir el bombası.

Sol eliyle Ben'e yapıştı ve bacaklarından destek alarak var gücüyle bayırın aşağısına doğru atıldı. Yere değdiklerinde bomba patladı. Peter, patlamanın sonunu işitecek fırsat bulamadı; kulakları duymaz olmuş, nefesi kesilmişti.

Kayalık üçgenin diğer yanında, şok dalgası, yamaçları kaplayan kar örtüsünü titretti. Kısa bir gürlemenin ardından, kocaman beyaz bir tabaka yerinden koptu. Giderek büyüyüp hacim kazanarak, korkunç bir uğultuyla, vadiye doğru hızla yuvarlanmaya başladı. Stéphane ve diğer iki adam tehlikenin hemen farkına vardılar. Silahlarını bırakıp, peşlerinden hızla gelen köpüklü canavardan kaçabilmek için, öne doğru eğilmiş vaziyette, ileriye doğru atıldılar. Canavarın ağzı genişledi ve lapa lapa yağın karın puslu görüntüsünde keskin dişleri belirdi. Üç kayakçı canavardan kaçamamıştı; buğular çıkaran dudaklar aralandı, kocaman ağız askerlerin üzerine kapandı ve neredeyse aynı anda onları çiğnedi, yuttu ve hazmetti. Stéphane'in vücudu üzerindeki basınç o derece büyük oldu ki, cebindeki uzaktan kumandalı patlatıcı ezildi. Dar geçidin kenarına en yakın olan Fanny, esas çığdan kaçabilmek için oldukça hızlı davrandı, ama artçı çığlara yakalanarak bir kuyruk darbesiyle savrulur gibi savruldu, beyaz zerreler arasında taklalar atarak yuvarlanmaya başladı ve bu olağanüstü bulut içinde yitip gitti.

Midi doruğundaki rasathane, güneşin uzantısıymuşçasına tutuşuverdi.

Alevli bir koza, aniden rasathaneyi sarmalayıp parçalarına ayırdı. Tutuşmuş kalıntılar, gökyüzünde siyah izler oluşturarak dört bir yana dağıldı.

Kolundaki ağrı Peter'i kendine getirdi. Kulakları öyle çınılıyordu ki, Ben'in gözlerini kocaman açarak söylediği şeyi anlamadı. Bayırın öbür yanında, beyaz bir duman sorgucu, doğal geçit boyunca gökyüzüne yükselmekteydi.

– Bir çığ... diye kekeledi, bir çığ düştü!

Ağzından çıkan kelimeler uzaktan, bir duvarın öte yanından geliyor gibiydi.

Sonra alevleri ve dağın tepesinden gökyüzüne yükselen köpi-

ğümsü duman tabakasını fark etti. Her şey havaya uçmuştu.

Teleferik kablolarının, gözden kaybolmadan önce, ısıkl çalarak boşlukta sallandığını gördü.

Ayağa kalktığında, dengesini korumak için büyük bir çaba harcadı. Ben de aynı durumdaydım. Kendilerini korumuş olan çıkıntıya tırmanarak, saldırganlarının üzerine boşalan seli incelediler.

– Gitmemiz lazım, dedi Peter.

Ben onu iştmişti, sakın olması için işaret yaptı; şok dalgasından sonra henüz kendini toparlayabilmiş değildi.

– Şimdi onlardan kurtulduğumuza göre bana beş dakika ver lütfen! Daha kendime gelemedim, dedi anlaşılacak için bağırarak.

– Eğer Emma adadan ayrılmayı başarabilirdiyse, başına daha sonra bir şey gelmediğinden ve DGSE'nin onu rahat bıraktığından emin olmak istiyorum.

– Peki bu işi nasıl yapmayı düşünüyorsun? Artık fotoğraf makinemizin olmadığını hatırlatırım, her şey yukarda yanıp kül oldu! Elimizde sadece Grohm'un tanıklığı var, ama sadece ölmüş bir adama ait ses bandıyla, bir gazetecinin böyle bir hikâyeye ilgi göstereceğinden şüpheliyim.

Peter elini polarnın cebine daldırdı ve fotoraf makinesinin hafıza kartını çıkardı.

– Nümerik makine mucizesi, dedi muzaffer bir ifadeyle.

Cebine kar girmiş, kart ıslanmıştı. Ben kartı alıp kuruladıktan sonra, PDA telefonunun uygun bir yarığna soktu. "Hafıza kartı okunmaya çalışılıyor" diye bir mesaj belirlediğinde yüzü kasıldı.

Bir belgenin fotoğrafı ekranı kapladı.

– İşliyor! diye kahkahayı bastı, makineyi Peter'e uzatırken.

Peter zoom yaptı. Görüntü mükemmeldi, en ince satırlar bile okunuyordu. Fotoğrafları teker teker kontrol etti, hepsi duruyordu. Personel fişleri...

Fişlerin üzerindeki fotoğrafların bile kalitesi iyiydi, hepsi son derece belirgindi. Peter'in gözünün önünden teker teker akıp geçmekteydiler.

Adada bulunan, hiç tanımadığı tüm bu insanlar.

Emma'yla birlikteydiler.

Bir surat aniden dikkatini çekti. Yanılmadığından emin olmak için fotoğrafa zoom yaptı. Bu adamı daha önce bir yerlerde görmüştü...

– Yo hayır! dedi, nefesi kesilmiş vaziyette.

– Ne oldu? diye telaşlandı Ben. Kartta bir sorun mu var?

Peter ona ekranı gösterdi.

– Bunu tanıyor musun?

– Eee... evet, sanki... Emma'nın yanındaki iki adamdan biri galiba!

Bu adamları, Emma'nın onlarla konuşmak için kullandığı portatif bilgisayarın kamerasından görmüşlerdi. Görüntü iyi değildi, ama yine de Peter emindi; karısının iki arkadaşından biriydi bu.

– Adı Yvan François, diye okudu Peter. Grohm tarafından kaçırılmadan önce, şiddet içeren dokuz cinayetten ötürü müebbet hapis cezasını çekmekteydi. Durumu denetimi altında tutmayı çok seven dalavereci bir sadist. Esas hüneri, kendisini başka birisi gibi göstermek ve öldürmeden önce kurbanıyla saatlerce oynamak.

Bu sefer Ben vadiye doğru atıldı.

Mathilde sayıklıyordu. Ateş yüzünden yaklaşık iki saattir tir tir titremekteydi.

Dışarıda fırtına esip gürlüyor, okyanusun dalgaları prefabrik yapının duvarlarından birine çarparak, binayı sular altında bırakıyordu.

– Ufaklık nasıl? diye sordu Mongowitz.

– Bakıma ihtiyacı var, diye kısaca yanıt verdi Emma. İlk parçayı çıkarabildim, ama ikincisi baldırda çok derine gömülmüş, riske girmek istemiyorum. Hâlâ görmüyor musunuz onları?

Mongowitz başını iki yana salladı. İki saattir kapı eşiğinde pusu yatmış bekliyordu. Emma'nın pompalı tüfeğini, boş olduğu halde, katilleri yanıltma amacıyla elinde tutmaktaydı.

– Yukarlarda bir yerden bizi gözlediklerini biliyorum. Bazılarında karanlıkta görmeyi sağlayan gözlüklerden olduğunu fark ettim.

– Ben de gördüm o gözlükleri.

Emma Mathilde'in alnını okşuyor, Olivier'yi göğsüne bastırıyordu. Sonunda oğlan gözlerini kapamış, mide bulandırıcı kokuya rağmen uykuya dalmıştı. İlk gelişlerinde Tim'le burda gördükleri iki ceset, Mongowitz'in yanına ulaştığında hâlâ aynı yerde durmaktaydı. Cesetleri suya atmışlar, ama kötü koku gitmemişti.

– Bu kadar gelişkin aletlerle en ufak bir hareketi bile gözden kaçırmıyorlardır, dedi Mongowitz. Yalılarların arasında sıkışıp kaldığımızı, tekneimizin bulunmadığını, tek çıkışın da bu patika olduğunu biliyorlar ve bahse girerim ki bizi yukarda bekliyorlardır.

– Saat kaç?

– Gece yarısı oldu.

– Umarım Tim teknesini kurtarmayı başarıp gelir.

- Güvenilir bir adam mıdır?
- Bilmiyorum. Öyle geliyor bana.
- Ben sanmıyorum.
- Neden böyle söylüyorsunuz?
- Mathilde’le Olivier’yi kurtarmayı reddetti çünkü.
- Onların çoktan öldüğüne inanıyordu ve bunun bir intihar olduğunu düşünüyordu, haksız da değildi belki de.
- Ama siz bu işe giriştiniz.
- Elbette. Benim çocuklarım var, bir anne başka türlü davranamazdı.

Yağmur, açık kapıdan içeri girip Mongowitz’i ıslatıyor, adam bunu hiç dert etmiyordu. Yarı karanlıkta Emma’ya ve ona sokulmuş iki küçük bedene baktı.

– Neden onların yardımına koştuğunuzu biliyorum, dedi. Bilgilerinizin ürkütücü gerçekliğiyle umut arasında parçalanmış durumdasınız çünkü. Şu “altıncı yok oluş”a inanıyor, insanoglunun kendi sonuna doğru koştuğunu biliyorsunuz. Ve bu, insan çocuk sahibi olduğu zaman katlanılması imkânsız bir bilgi. Mathilde’le Olivier’yi kurtarmak uğruna ölüme meydan okurken, kurtarmak istediğiniz asıl şey umut, kendi çocuklarınızın geleceği. Buna inanmak istiyorsunuz. Her şeyin mümkün olduğuna. Yanılıyor muyum?

Emma sesini çıkarmadı. Bu konuda tek bildiği, masum ve bahtsız iki çocuk için hiçbir çaba göstermeden çekip gitme alçaklığını göstermiş olsaydı, asla yaşamını sürdüremezdi.

– İşte Tim de bu yüzden gelmeyecek, diye sözünü sürdürdü Mongowitz. Umudu yok ya da artık kalmadı. Buna ihtiyaç duymuyor. Öyleyse kendi canını kurtarıp, bu adadan uzaklara gidecektir.

– Hayır, diye itiraz etti Emma. Paylaştıklarımızdan sonra böyle bir şey yapmaz. Ona güveniyorum.

Mongowitz’in bakışlarında hüznü bir ışık vardı.

- İnsanlar konusunda fazla iyimsersiniz, dedi üzüntüyle.
- Bu duygumu kaybedersen, elimde ne kalır?
- Emma, bizi neyin beklediğini bilelim diye söylüyorum bunu. İki ya da on saat sonra hâlâ burda bekliyor olacağız. Tepedeki herifler de sonunda bizi bulmak için aşağı inecekler. Silahımız yok, uzun süre direnemeyeceğiz ve bu canilerin esirlerine neler yaptıklarını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.

– Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz? İntihar mı edelim?

Mongowitz bakışlarını indirdi.

– Hayale kapılmaya gerek yok, dedi alçak sesle.

– Sonu böyle olsun diye katlanmadım ben bunca şeye!

– Oysa hayatımızın gerçeği bu, bütün yapılanlar sonuç olarak pek bir işe yaramıyor! Sonunda ölüp gidiyoruz.

– Değerlerin hiçe sayılmasına yol açan politika bu mu? Mathilde ve Olivier bu adayı terk edip uzun bir ömür sürecekler. Ve evet, son derece tehlikeli olan bu insanlığın bir parçası haline gelip, şu kitlesel yok oluşu yaşayacaklar; ama belki de türümüzün kurtulmasına katkıları olacak, kimse bunu bilemez!

– Bir çözüm olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Doğa bütünüyle bize karşı birleştiğinde, kendi özümme karşı elimizden ne gelebilir?

– Sizi tanıyamıyorum Jean-Louis, bu öğleden sonra bile size Gaia Teorisi'nden söz ettiğimde şüpheli bir tavır içindeydiniz. Şimdi ise siz benden daha tevekküllüsünüz!

Jean-Louis dışarıya göz atmak için arkasına döndü, gözleri boşlukta yitip gitmişti.

– Bu akşam korktum, diye itiraf etti. Öyle korktum ki, aldatici görüntüm ve rahatlatıcı inançlarım eriyip gitti. Bu heriflerin beni takip ettiklerini, çalılıkların arasına büzülüp saklandığım zaman yanı başımdan geçip gittiklerini gördüm; hayvan bunlar, hayır, daha da beteri! Canavar! Onca tanınmazlığa rağmen bu kadar... benzerlik. İnsanlıklarını bütünüyle kaybettiklerini söyleyemedim, hayır, tersine, bana tanıdık geliyorlardı; insandı bunlar, ür-kütücü de olsa insan. Daha çok, insanlık bu korkunç doğaya zaten sahipmiş de sonunda bu doğa ortaya çıkmış gibiydi. Biz, medeniyet zoruyla onu boğmuş olduğumuzu düşünüyorduk, ama aslında bizim reptilyen kortekslerimizde gelişmesini sürdürüyordu. Bu insanlarda, olgunluk aşamasına ulaşmış durumda.

Mathilde inleyerek daha çok titremeye başladı. Emma onu sakinleştirmek için saçlarını öpüp okşadı. Tim'in gelmesi lazımdı. Hem de bir an önce.

Mongowitz bir anda, içinde bulunduğu durumdan sıyrılarak karanlık geceyi inceledi.

– İşte onlar, dedi çılgın gibi.

– Adamları gördünüz mü?

– Hayır, ama dalgakıranın girişinde bir gölge, bir hareket görür gibi oldum.

Emma, çocukların koynundan çıkarak yaklaştı.

– Nasıl orda olabilirler? Yalıyardan inselerdi görürdünüz, öyle değil mi?

Mongowitz hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

– Yalıyarın arkasından dolaşmışlar, dedi. Çevresini dönmüşler!

Bu yüzden bu kadar uzun sürdü demek!

– Mümkün olabilir mi bu?

Mongowitz'ın sesi yükseldi; sinirleniyor, paniğe kapılıyordu:

– Öyle tahmin ediyorum, bildiğim bir şey yok; bu yörenin arazi yapısını tanımıyorum ki!

– Sakin olun. Gidip bakacağım.

– Delirdiniz mi?

– Gerçekten ordalarsa, bu evin içinde kısıp kalmak istemiyorum, başka çıkış yok! Bana tüfeği verin.

Cevap gelmeyince, Emma tüfeği Mongowitz'ın elinden alarak, hâlâ uğuldayan fırtınanın ortasına daldı. Okyanusun üzerinde kudurganca ıslık çalan rüzgâr, onu kavradığı gibi arkadan itmeye başladı. Emma önce sendelese de dengesine kavuştu, pompalı tüfeği önünde tutmaktaydı. Yağmurda etrafı net görmesi ve onu uyarabilecek bir sesi işitmesi çok zordu. Silahını bir sopa gibi kullanmaya hazır vaziyette, dalgakıranın üzerinde yavaşça ilerledi.

Kimse yoktu.

Mongowitz saçmalamıştı.

Tam geriye dönüyordu ki, prefabrik yapının eşiğinde bekleyen Mongowitz'ın arkasında bir karaltı belirdi.

– Jean-Louis! diye haykırdı Emma.

Ama katil onu yakalamış, uzun bir av bıçağını boğazına dayamıştı bile. Emma iki adama doğru nişan aldı.

– Bırakın onu! diye bağırdı.

– Biraz daha yaklaşırsan onu bir domuz gibi boğazlarım, diye cevap verdi katil.

Klasik görünüşlü, çekici bir erkekti bu; fiziği Kevin Spacey'ninkiyle aynıydı, başka koşullarda karşılaşmış olsalardı, Emma ondan asla kuşkulanmazdı.

– Bırakın onu! diye tekrarladı. Yoksa kafanızı uçururum!

– Böyle bir silahla ateş edecek olursanız, onu da öldürürsünüz! diye dalga geçti adam, geniş bir gülümsemeyle.

– Teslim olursak bize neler yapacağınızı biliyorum. Bir kişiyi feda etmeyi tercih ederim.

– Hadi ama, mantıklı olun, diye ısrar etti katil, garip bir rahatlık içinde.

Açıkça hissedilen vurdumduymazlığı, gözlerinden okunan zekâsıyla çelişmekteydi. Bir pompalı tüfekte tehdit edildiğine göre büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı, üstelik tüfeğin boş olduğunu bilmiyordu. Yeter ki...

Emma'nın beyninde ani bir şimşek çaktı.

İki.

İki kişiler!

Adam zaman kazanıyordu!

Diğer adam kendi arkasında duruyor olmalıydı, onu etkisiz hale getirmek için ortaya çıkıverecekti.

Emma tüfeği kabzasından tutarak, ani bir dönüşle var gücüyle savurdu.

Namlu yağmuru yarıp geçti, ama kimseye isabet etmedi.

Yine de diğer katil ordaydı, olsa olsa iki metre mesafede duruyordu. Yaşadığı heyecan yüzünden suratı şekil değiştirmiş, bir farenin üzerine atılmaya hazır bir kedi gibi kasılmıştı. Elinde bir kama vardı.

Emma tekrar vurmak istedi, elini kaldırdığı anda katil de saldırıya geçti, kama ve tüfek namlusu bir çınlama sesi çıkararak çarpıştılar. Daha hızlı davranan katil oldu, Emma'yı boğazından yakalayıp sıkmaya başladı.

Korkunç bir bilek gücüydü bu.

Emma, adamın elini arkaya doğru çekmek istedi, ama adam öyle kuvvetli sıkıyordu ki başaramadı.

Bir ısıklık sesiyle birlikte bir gürültü duyuldu, sonra adam kısılcını gevşetti; çelik bir ok karnını delip geçmişti. Emma, adamın suratına bir yumruk indirerek uzaklaştı.

Ne olduğunu anlamaya çalışmadan, Mongowitz'i rehin alan diğer katile doğru döndü. Ama her ikisi de yere yuvarlanmıştı; üstte duran katil, haykırarak direnen bürokratin boğazına bıçağı saplamak için bütün ağırlığını onun üzerine vermiş ve iki eliyle bıçağını kavramıştı. Mongowitz giderek güçten düşüyordu, hafifçe fişkırmakta olan kanı giysilerine bulaşmaya başlamıştı bile.

Bir sis düdüğü fırtınalı havayı yararken, bir projektör rıhtımı taramaktaydı.

Emma'nın görür görmez tanıdığı küçük balıkçı teknesi kudurgan dalgalarla boğuşuyordu.

Tim! Geldi!

Mongowitz gözlerini kapadı; çılgığı, sıkılmış çenesinin kıvrılmış dudaklarının gerisinde boğuldu. Bıçak tenine giriyor, etini parçalıyor, anında yağmura karışan değerli sıvıyı akıtıyordu.

Emma katilin üzerine atıldı, dalgakıranın tahtaları üzerinde yuvarlandılar. Emma ona vurmak üzere doğrulmak isteyince, adam saçlarını sertçe geriye çekerek, şakağına bir yumruk geçirdi. Görüntü gözlerinden silinirken kan da fışkırdı.

– Orospu! diye bağırды katil. Canına okuyacağım senin!

İkinci darbeyi yanağından alan Emma, bu sefer yere yığıldı.

İçinde bulunduğu yarı bilinçlilik haliyle, tanıdık bir sesin katile seslendiğini duydu:

– Vincent!

Ardından, ağır bir nesneyle yumuşak bir kütlenin çarpışmasından çıkan bir ses geldi ve katil, Emma'nın yanı başına yığılıp kaldı. Emma'nın beyni uğulduyordu, ne olup bittiğini anladığından pek emin değildi. Yağmur damlaları cop darbesi etkisi yaratmaktaydı üzerinde.

Ayağa kalk. Gidip çocukları bul. Çabuk ol.

Mongowitz bir koluyla onu yerden kaldırdı, öbür eliyle kan sızan boynunu tutuyordu.

– Hadi, dedi nefes nefese, beni şimdi bırakmayın!

Emma onunla birlikte prefabrik yapının içine girdi ve çocukları aldılar. Olivier dehşet içindeydi, sis düdüğü yüzünden sıçrayarak uyanmış, tir tir titriyordu.

Tim tekneye çıkmaları için onlara yardım etti. Okyanusun sert dalgaları tekneyi zorluyordu, Emma asla başaramayacakları duygusuna kapıldı. Oysa, kendisini toparladığında, rıhtımın ve onunla birlikte kâbuslar adasının giderek uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Mathilde'le Olivier kabindeki bir yatağa yerleştiler, Emma onlara sarılıp öpmekten kendini alamıyordu. Hayatta kalacaklardı.

Mongowitz boynuna pansuman yapıp bandajlamıştı, kan kumaşa geçmekteydi; sıranın üzerine uzanmış, tavana bakarak hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

– Dayanın, dedi Emma. Tim bizi en yakın limana götürecektir.

Mongowitz Emma'nın elini tuttu.

– Haksızlık ettim... diye mırıldandı.

– Konuşmayın, gücünüzü saklayın. Şafaktan önce hastanede olacaksınız, dayanın.

Tekrar Mathilde'in nabzını kontrol etti ve güverteye çıktı. Tim dümenin başında, kudurgan denize karşı mücadele veriyordu.

– Berbat durumdalar, dedi Emma. Bir an önce bir limana varmak lazım. Jean-Louis çok kan kaybetti, gittikçe güçten düşüyor; Mathilde'e gelince... enfeksiyonun ciddi olmasından korkuyorum, bu konuda hiç bilgim yok, ama...

– Mongowitz'i çocuklarla yalnız mı bıraktınız aşağıda?

– Neden?

– Emma, ondan sakının!

– Ne diyorsunuz siz?

– Biraz önce rıhtımda, o iki heriften birine adıyla seslendi! Durmadan bunu düşünüyorum: Onu nasıl tanıyabilirdi?

Vincent! diye bağırdığını hatırladı Emma. Tim doğru söylüyordu.

– Belki... belki de ismini duymuştur, kısa bir süre önce onu ormanda kovalamışlardı.

– Bu durumdan hoşlanmadım! Ya rol yapıyorlardıysa?

– Hayır, o rol yapıyor olamaz... İmkânsız bu. Şimdiye kadar bizi on kere öldürebilirdi.

– İsteddiği bu değil! Adayı terk etmek için bizi kullanıyor!

Emma'nın içini bir kuşku kapladı. Kuşku giderek paranoyaya dönüştü. Ya Tim ona yalan söylüyorduysa? *Hayır. Tim beni almak için Hiva Oa adasına kadar geldi. Eğer ikisinden biri şu hapishane kaçağı katillerdense, bu kesinlikle Jean-Louis olur.*

Mongowitz'in sergilediği cesaret, irade ve dayanıklılık aklına geldi. Onun tarzında bir devlet görevlisi için bu durum Emma'yi şaşırtmıştı hatta.

– Dümene geçin! diye bağırdı Tim.

– Hayır, ben beceremem, ben...

Tim ona seçme şansı tanımadı; Emma'yı kumanda tablosuna doğru itip, kabinin içine atladı. Teknenin pruvası karanlık bir boşluğa düştü, karşıda devasa bir dalga oluşmaktaydı; iyice büyüyerek tekneye çarpıp parçalamak için bütün suyu emmekteydi adeta.

Pruva bodoslaması yukarı kalktı ve bu su duvarına tosladı. Teknenin bütün gövdesinden gıcırtilar yükselirken, burgaç halindeki sular güverteye hücum etti.

Tim tekrar ortaya çıkıp idareyi ele aldı.

– Ne yaptınız? diye endişeyle sordu Emma.

– İçiniz rahat olsun, onu bağladım. O kadar güçten düşmüş ki kimseye bir kötülük yapamaz zaten.

– Karşı koymadı mı?

– Anladığında artık çok geçti.

Fırtınanın uğultusu arasında, Emma güçlü bir patlama sesi duyar gibi oldu. Etrafına bakındı. Uzakta, Fatu Hiva Adası'nda kırmızı bir ışık topu fark etti. Top son hızla büyüyor, bir ateş duvarı yamaçları aşıyordu; Emma volkanik bir patlama olduğunu zannetti.

Ama alevlerden oluşan sur çok hızlı yol almaktaydı, birkaç saniye içinde bütün adayı kapladı; aynı anda bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve Emma tekrar nefes alana kadar, geriye sadece sarımsı korların oluşturduğu kızgın bir örtü kalmıştı.

– Aman Tanrım! dedi fısıltıyla.

Olan biteni Tim de görmüştü, ağzı bir karış açık duruyordu.

– Bir bomba, dedi. Bomba attılar.

– “Attılar” derken kimleri kastettiniz?

– Sizce? Böyle bir bombayı sadece ordu atabilir.

Başka bir dalga onları şiddetle sarstı. Emma sıkı sıkı tutundu, sonra da kabine yöneldi.

– Mathilde'in yanına gidiyorum.

Kapıyı itip, basamaklardan indi. Kafasını tekrar doğrulttuğunda, sıranın boş olduğunu gördü; Mongowitz orda değildi.

Gözlerini, hâlâ uzanmış durumda olan çocuklara çevirdi hemen. Sonra arkasında bir hareket hissetti.

Emma, omuzları kan içinde, yüzü çökmüş ve kendisine saldırı-maya hazır Mongowitz'le karşılaşmayı beklemişti.

Arkasındaki, yanına gelmek üzere aşağı inen, Tim'di. Tuhaf bir hali vardı; yüz kasları gevşemiş, boş bakışlarla gözlerini Emma'ya dikmişti.

– Burda değil, diye ona bilgi verdi Emma, panik içinde.

Tim bunu dert etmişe benzemiyordu. Emma, onun elindeki zıpkınlı tüfeği o zaman fark etti. Bir şekilde Tim neler olup bitti-gini anlamış ve en ufak hareketi kollayarak silahla gelmişti.

O içeri girsin diye Emma yana çekildi.

Tim iki adım attıktan sonra gerisingeriye dönerek, silahı Emma'nın çenesine dayadı.

– İki türlü davranabilirsiniz: Uysallıkla ya da vahşice. Tercih size kalmış.

– N... ne?

– Ne istersem yapacaksınız, yoksa sizi cezalandırmak zorunda kalırım. Bana itaatsizlik gösterilmesi hiç hoşuma gitmez, korkunç bir *öfkeye* kapılırım, beni öfkeli görmek istemezsiniz.

Emma'yı asıl dehşete düşüren, inanılmaz durumun kendisinden çok, Tim'in *öfke* kelimesini telaffuz ederken dışa vurduğu şiddetti.

– Ama Jean-Louis ortadan kayboldu...

Bir yanı gerçeği kabul etmeyi reddediyordu.

– Dolabın içine kanını boşaltmakla meşgul, defterini dürdüm onun. Şimdi beni iyi dinleyin. Çocuklara dokunmadım, çünkü sözümü dinlerseniz yemin ederim ki onların hayatını bağışlayacak ve bir kumsala bırakacağım. Ama bana karşı koymaya kalkışırsanız, çocukları bir ipe bağlar, boğulmaları için teknenin arkasından sarkıtırım. Anladınız mı beni?

Emma şoktaydı. Silahın ucu çenesine gömüldü, etinde açılan küçük bir delikten kan damlaları süzüldü.

- Evet, diye inledi.
- Öyleyse soyunun.
- Tim...

Emma, Tim'in çenesinin yanaklarının altında sağa sola oynadığını gördü.

- Soyunun dedim.

Emma'nın kalbi giderek daha hızlı atıyordu. Bir çözüm, bir umut arıyor, hiçbir şey bulamıyordu. Tanımış olduğu delikanlı kesinlikle bu değildi. Karşısındaki, soğuk, bakışları ifadesiz biriydi; saldırganlık akıyordu her yanından.

Tim hedef değiştirip, kardeşiyle birlikte uyuyan Mathilde'e nişan aldı.

- Pekâlâ, küçük kız nasibini alsın o halde.
- Hayır! Hayır! Tamam, istediğinizi yapacağım.

Emma yeleğini sıyırıp ve ayakkabı bağcıklarını çözmek için basamaklara oturdu.

- Kimsiniz, Tim? diye sordu biraz zaman kazanmak için.

Tim'in yüzünde nihayet bir gülümseme belirdi, acımasız bir gülümsemeydi bu.

- Adım Tim değil, Yvan. Tim, gelip sizi havaalanından alması gereken şu enayiydi.

- Anlamıyorum, diye mırıldandı Emma.

- GERIC'in yatılı bir misafiriydim, hepsi bu. Her şey çığırından çıktığında, ben de diğerleriyle birlikte çabucak ordan ayrıldım. Omoa'ya saldırdığımızda, Tim ve teknesi ordaydı. Bir faksta, sizden, sizi alması ve buraya getirmesi gerektiğinden bahsediliyordu. Fikir cazip geldi bana.

Sesi Emma'nın kulaklarına son derece somut ve şiddetli bir tokat gibi indiği halde, kelimeleri bir anlam ifade etmiyordu. Emma onları duyuyor, ama anlayamıyordu. Gerçeği reddettiğini kavradı. *Bana ne yapacak? Bu imkânsız... O böyle biri olamaz... Biraz sonra uyanacağım. Hayır, öyle biri olamaz o... Zaman kazanmalı, onu konuşturmalıydı. Çünkü sana ne yapacağımı çok iyi biliyorsun. Peki ya sonra? Ona sahip olduktan sonra öldürecek miydi? Belki... belki de bizi hayatta bırakır. Ona vücudumu teslim edersem, çocukları kurtarırım.*

Gözleri yaşla doldu. Bir türlü karar veremiyordu. *Yapamıyorum. Elimden gelmiyor.* Yanılıyordu. Baş eğse bile Tim affetmeyecekti.

O, gürhunun bir parçasıydı; kobay gürhunun.

Bu adam, yakınlık kurduğu Tim değildi.

Yvan'dı. Bir seri katil.

Onu oyalaması gerekiyordu. Elini çabuk tutmalıydı. Onunla ilgilenmeli, kendisini anlatmasını sağlamalıydı.

– Neden? Neden benimle buralara kadar geldiniz? diye sordu, dehşetinin arasında kendisini zorlayarak. Tekneyle kaçabilirdiniz!

– Peki ya zevk? Siz hiçbir şeyin farkında değilken, her şeyi bilmenin verdiği coşku? Bu adada her şey bana serbestti. Size her şeyi yapabilirdim, ben efendiyim.

– Ama diğerleri, onlar da sizi öldürmeye çalıştılar!

– Onlar hayvan, hepsi bu. Hem tehlike bir yemeğe tat katar, öyle değil mi? Sonrasında zaferin keyfi daha iyi sürülür.

– Siz...

– Hayır Emma! Bunu söylemeyin. Tek yaptığım, sizi tanımayı öğrenmek oldu. Sizin zihninizi sahiplendim. Susadığı zaman su içen biri, sadece su içmiş olur. Buna karşılık, bekleyen, maraton koşan biri bu suyu arzu edecek, onu düşleyecektir ve suya kavuştuğunda, su dudaklarına temas ettiğinde, elde ettiği şey artık onun rahatlatıcılığı değil, tatmin olacaktır!

Emma diğer ayakkabıya girişti, rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi tir tir titremekteydi.

– Peki, bunun için bu cehenneme dönmeniz mi gerekiyordu?

– Sizinle günlerce yaşama fırsatı sunuldu bana. Bizi rahatsız edecek kimse olmayacaktı, ama başıma şu Mongowitz budalası çıktı. Onu hiç hesaba katmamıştım. Bir de çocukları!

Emma, onun çocukları neden kurtarmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Emma'nın kendisine itaatsizlik ettiğini fark etmesi onu müthiş öfkelenirmiş olmalıydı. *Devam et, içini döküyor, hadi, zaman kazan.*

– Bütün bunlar sadece oyundu yani...

– “Sadece” demeyin. Bu bir saf adrenalın zerkiydi! Bir lastiğin ucunda kendini bir köprüden aşağı bırakmak ya da paraşütle bir uçaktan atlamak için para veren milyonlarca sersem var! Burda ben tıpkı Tanrı gibiydim, Emma! Her şeyi biliyordum; sizinle oynayabilir, sizi gözlemleyebilirdim ve kimse size sahip olmama mâni olamazdı. Her dakika, her gece, bu adada, birkaç gün boyunca teninizi yalamayı hayal ettim; kanun diye bir şey yoktu artık, kanun *bendim*! Size ne istersem yapabilirdim. Ve bekledim. Su ve maratoncu ilkesi! O an patlama etkisi yaratsın diye. (Dili ta-

mamen çözülmüştü, kendinden geçmiş durumdaydı.) Ve işte şimdi o noktadayız.

Emma, olanlara bir türlü inanamıyordu. Ondandır tiksinmekteydi; ama daha önce neredeyse onu arzulamıştı... Midesi kasıldı, ama kendisine hâkim oldu.

Adam rolünü mükemmel biçimde oynamıştı.

Yine de şimdi düşününce, ayrıntılar bir anlam kazanıyordu: Öncelikle, Markiz Adaları'nın güneşi altında yaşayan biriyle bağdaşmayan teninin beyazlığı. Sonra, tekne konusunda zaman zaman gösterdiği beceriksizlikler, tekne ona ait değildi çünkü. Emma pompalı tüfeği hatırladı. Hangarda bulduğu tüfekle aynı modelde olması bir tesadüf değildi. Kaçarken tüfeği ordan almıştı. Mongowitz GERIC'teki işkence odalarından söz ederken, Tim'in tüylerinin diken diken oluşu geldi Emma'nın aklına. Omoa'da sözde arkadaşlarının evine götürürken, kendisine kaç kez yalan söylemişti acaba?

– Adada, köylerde söylediğiniz her şey yalandı demek, zırvalıktı hepsi!

– Hayır! hepsi değil. Sağ olsun Tim, döküntülerinin arasında kapsamlı bir ada rehberi saklıyordu. İnandırıcı davranabilmem için onu okuyup ayrıntıları öğrenecek zamanım oldu.

– Yani sırf tanımak için beni ordan oraya gezdirdiniz...

– Sizin tadınızı çıkarmak için, dedi sapkın gülümsemesiyle. Bana ait olmalıydınız.

Teknenin pruvası havaya kalkıp, tekrar sertçe aşağıya düştü, kabin sarsıldı. Emma başka bir yol denemeye yeltendi:

– Teknenin dümenini boş bırakmak çılgınlık! diye itiraz etti, boğuk bir sesle.

Oysa buna hiç ihtiyacı yoktu. Korku çok güçlüydü, hatta o derecedeydi ki Emma, teknenin kayalara bindirmesini umut edecek hale geldi.

Tim omuz silkti.

– Otomatik pilot var. Ben sadece sizinle meşgul olmak istiyorum. Büyük açlık hissediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız eğer.

Onu oyalamalıyım. Oyalamam gerek.

– Perşembe akşamı tekneyi mahsus mu karaya oturttunuz?

Kesik kesik konuşuyordu, inandırıcı değildi hiç. Tim bunun farkına varacaktı. *Biliyor, tavrından anlıyorum bunu!* Kedilerin farelerle oynaması gibi oynuyordu onunla. *Acımasızca oynuyor benimle, zaten kazandığını biliyor!*

– Adada kısıp kalmamızın tek yolu buydu. En kötü ihtimalle, yardım beklediğimden daha çabuk gelecek olsaydı, katliam yüzünden öyle bir kargaşa yaşanacaktı ki çabucak sıvışabilecektim. Sizi bir eve götürecektim, benim olacaktınız ve her şey sona erecekti. Yvan buhar olup uçmuş ve kimse bir şey görmemiş olacaktı.

Planını paylaşırken bir tür keyif alıyordu, Emma onun aslında benmerkezci biri olduğunu anladı; her şeyi nasıl da düşünmüş, denetimi altına almış olduğunu gösterirken gururlanmaktaydı.

Bunları söylediği kişi ben olduğum için daha da keyif alıyor, sahip olmak istediği, yutturmacasını açıkladığı, kayıtsız şartsız kurbanı olan kişiyim ben çünkü; bu şekilde bana yalan söyleyerek, beni oyuna getirerek, zihnen bana sahip olduğuna inandı...

Bedenen sahip olmadan önce.

– Acele etme, haklısın, dedi Emma'ya. Arkamızdan atlı kovalamıyor, ama beni enayi yerine de koyma. Hadi bakalım, giysilerini çıkarmaya devam et.

Emma tişörtünü çıkardı.

– Bordeaux'daki, Afrika'daki hayatınız, bunlar da hep yalan mıydı?

– Hayır. Doğruydı. Sadece adım konusunda yalan söyledim.

– İzin verin de tahminde bulunayım, şu kaçak avcılar... onları yaralamakla kalmadınız, değil mi?

Adamın yüz ifadesi birdenbire değişti. Daha kaygılı bir hale büründü, bakışları bir an için dumanlandı. Huzursuzluk, diye düşündü Emma. Biraz da heyecan.

– Doğru. Onları öldürdüm. Hepsini. Mermilerle kalbura çevirdim. Sağ kalanların işini de bıçakla bitirdim, onların fillere yaptığı gibi ben de onları doğradım. Teker teker hepsinin dişlerini söküp, taşaklarını kestim.

Bu sapkın maskede bir çatlak vardı; bu çatlak, asla kapanmamış bu yara şimdi açığa çıkmaktaydı. Emma bu yarayı deşti:

– Hayatınızda ilk defa insan öldürdünüz yani.

– Evet. Önceden tasarlamamıştım, en azından bilinçli olarak; ama tüfeği elime aldığımda, nişan almam gereken şeylerin araba lastikleri olmadığını anladım.

– Sizde sarsıntıya yol açan, Afrika'da gördüğünüz bütün bu korkunçluklar, bu fil katliamları olmuş, Tim. Henüz çok geç sayılmaz, siz...

Adam bir anda tekrar içine kapandı ve yüzünde beliren sahte gülümsemesi, pırl pırl dişlerinin yeniden görünmesine yol açtı.

– Şu psikolog ağızlarını bırak da, küçük kızı boğazlamadan önce elini çabuk tut.

Emma sutyeninin askılarını düşürdü; beklediği şey karşısında büyülenmiş olan Tim'in yüzündeki neşe silinip gitti. Emma'nın elleri ter içindeydi, bacakları titriyordu. Sutyeninin kopçalarını açtı ve memeleri ortaya çıktı. Tim göğüs geçirdi, sıcak bir yemeğe istekle bakan aç bir insana benziyordu. Emma'nın dayanacak hali kalmamıştı. Ne olursa olsun bir kaçış yolu bulmalıydı, Tim'in onu kendi oyununun içine çekmesine izin vermemeliydi.

– Hadi, sıra pantolonda, dedi Tim buyururcasına.

– Tim, başka yollar da var, mecbur olmadığınız şu ki...

– Ağzını boşa yorma, işine yarayabilir...

Emma gözleriyle kabini araştırdı. Bir silah, bir çözüm bulmak istiyordu.

Tim zıpkınını hâlâ Mathilde'e doğrultmuş durumdaydı. Emma, onun, yaşadığı heyecan yüzünden işaretparmağının kasılarak Mathilde'i öldürmesinden korkuyordu. En ufak ani bir harekete kalkışacak olursa, küçük kızın işi bitmiş demektir.

Hayır!

Tercih şansı giderek azalıyordu; ya boyun eğecek ya da Mathilde'i feda edecekti.

Emma kemerini çözdü.

Bir çözüm bulmak için zaman kazanmalıyım.

– Biraz önce Vincent'a adıyla seslenen sizdiniz demek, dedi.

– Öyle. Aptallıktı, boş bulundum. Fırtınada hiçbir şey duymadığınızı düşündüm, ama yine de emin değildim. İkisini de bununla zımbaladım. (Zıpkını işaret etti.) Lezzetli yemeğimi elimden almalarına izin verecek değildim ya!

Gülüştü çın çın ötüyordu. *Kendisini zortuyor; heyecan duyduğu yok, her şey yapay. Bu sahneye bu yüzden ihtiyacı var, kendisini şartlandırmak için, ancak o zaman bir şeyler hiss ediyor!*

Emma pantolonunu indirdi. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bu durum kendisine rahatsızlık veriyordu. Ne yapacağını bilemez hale gelmişti.

– Çırılçıplak, dedi Tim, imalarla dolu kelime Emma'yı ürpertti. Seni tamamen çıplak görmek istiyorum.

– Tim, özür dilerim, Yvan, bir anlaşma yolu olmalı, ben şöyle yapabilirim...

– Çeneni kapayıp, çırılçıplak soyunabilirsin! diye bağırdı adam. İş burda bırakmak için mi bunca sıkıntıya katlandığımı sanıyorsun? Seni ve bu ruh hastası budalaları gözlemekle, komedi oyna-

makla geçen uykusuz beş gün; açlıktan ölüirken bir enayi gibi elim böğrümde kalmak için mi beş gün boyunca eti yumuşattım!

Aniden Emma, yiyeceğe yapılan bütün bu imaların masumca olup olmadığını düşündü. Onun ırzına geçtikten sonra ne yapacaktı? Öfke yüzünden adamın yüz ifadesi değişmişti, alnında bir damar seğirip duruyordu. Emma'nın daha evvel hiç görmediği şekilde, yüzünde tikler oluşmaktaydı.

Tekne sertçe yalpaladı, Tim gözlerini Emma'dan ayırmadan bir yere tutundu. Küçük kızın ölme tehlikesini göze almadan Emma'nın harekete geçmesi, onun üzerine atılması mümkün değildi.

– Üç saniye içinde külotunu çıkarmazsan kızı öldü bil, dedi Tim, bastırılmış bir öfke içinde. Bitti, kaçış yolu yok. Fikir değiştireceğini de sanma, kocanın sana yazmış olduğu şeyi hatırlıyor musun? Ben bir seri katilim, insanlığın geleceğiyim. Ve inan bana, bunu öğrendiğimden beridir her şeyi daha net görüyorum! Hadi! diye çemkirdi.

Emma onun isteğine boyun eğdi ve büzülüp kaldı.

Tim, cebinden bir kelepçe çıkardı. Bu kelepçeyi nerde bulmuştu? Kaçarken hangarda kuşkusuz...

– Tak şunu. Eğer sahiden kilitlemezsən, veledin suratını dağıtırm.

Emma, gözyaşları içinde dediğini yaptı ve kelepçeyi bileklerine geçirdi. Düşünmek için artık çok geçti. Tim'in kopma noktasının eşliğine geldiğinde, Mathilde'i öldürmeye hazır olduğunu hissediyordu.

– Çocukların adları var, deme gücünü buldu, hıçkırıklar arasındadır. Ta en başından beri sadece “çocuk” ya da “velet” diyorsunuz, ama onların adları var.

Tim, kelepçenin sıkıca takılıp takılmadığını kontrol etti ve silahını Mathilde'in yanı başına koydu.

– Bağlısın, senden çok daha güçlüyüm, üstelik deneyimliyim de, diye uyardı. Herhangi bir şeye kalkışırsan canına okur, sonra da zıpkınla kızın ırzına geçerim. Anlaşıldı mı?

Emma'nın cevap verecek gücü kalmamıştı.

Tim elini onun memelerine doğru uzatarak okşadı. Emma'nın midesi bulandı.

Kapana kısılmıştı, kendisini kurtaracak hiçbir fikir gelmiyordu aklına. Son saniyeye kadar, kurtarıcı bir mucize gerçekleşsin diye dua etmişti.

Tim ipek bir kurdele alarak, onu Emma'nın boynuna geçirdi.

Ağzı açık nefes alıp veriyordu, sanki başka bir yerdeydi.

Kurdeleyi iki yandan çekti, Emma'nın boğazı sıkıştı. Sapkın adam, kendinden geçmişçesine sıırttı. Çuval bezinden pantolonunun düğmelerini çözdü ve bir eli içerde kayboldu.

Dili, Emma'nın memelerinden başlayarak kasığına kadar ıslak bir iz bıraktı. Emma tiksintiyle ürperdi, Tim kurdeleyi daha çok sıktı. Dudak kenarlarında beyaz bir köpük birikti.

Emma nefes alamaz olmuştu, bir ıslık sesi çıkararak azıcık bir hava çekebildi içine.

Sonra Tim, bütün ağırlığıyla onu ezdi, teklifsizce baldırlarını ayırdı ve dondurmaya saldıran bir çocuk gibi Emma'nın yüzünü yaladı. İğrenç elleri Emma'nın memelerini muncıklarken, bir zevk hırıltısı koyverdi. Alnındaki damar şimdi daha hızlı seğiriyor, burunu yukarıya kalkıyordu; heyecana kapılan adam hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerini kocaman açmaktaydı. Emma nefes alamıyordu. Bacakları seğiriyordu, kurdelenin arasına sokmak için elini boğazına götürse de beceremedi, kendi tırnakları etine geçiyordu.

Tim'in çırpınarak kasılan bedeninin yerinde siyah lekeler belirdi.

Vücuduna neler yapıldığına dair kesin bir fikri yoktu Emma'nın; bilinci yok olmakta, beyninin en derinlerindeki bir sifon tarafından adeta emilmekteydi. Işık yavaş yavaş azalıyordu.

Tim'in vücudunun arkaya doğru büküldüğünü gördü ve kırbaç darbesini çağrıştıran bir ses duydu.

Üzerine sıcak bir sıvı fışkırdı, vücudunun üst kısmı ve ağzı bu sıvıya bulandı.

Emma'nın boğazını sıkan kurdele gevşedi.

Tim öylece kalakalmış, tüm kasları kasılmıştı.

Zıpkının ucu kalbini delip geçmişti.

Olivier silahı elinden bıraktı.

La Mongie'de ortalık kaynıyordu. Vadi tarafından ambulanslar geliyor, bir helikopter Midi doruğu üzerinde uçuyordu.

Peter, alışılmamış bir faaliyet içinde olan turistik merkezin karla kaplı kaldırımlarında yürüyordu. Kolu ona korkunç bir acı veriyordu, ama yapması gereken önemli bir işi vardı. Bir telefon kulübesinden güvenlik servislerini aramakla işe başladı. Fatu Hiva'ya yakın olduğunu bildiği Hiva Oa'daki birçok telefonun numarasını almıştı. Telefonların çoğu cevap vermemişti, hatlar ya ortalığı kasıp kavuran fırtına yüzünden kesikti ya da çok geç bir saatti. Orda gece yarısı olmuştu. Nihayet bir avukata ulaşarak, karısının ölüm tehlikesi içinde olduğunu, Fatu Hiva'ya hemen yardım gönderilmesi gerektiğini söyledi. Adam telefonu ilk açtığında onu deli zannetmiş, sonra ikna olmuştu.

Peter şimdi DGSE ile meşgul olmalıydı.

Eğer Emma kaçmışsa, Fransız gizli servisleri onun en belalı düşmanları olacaktı. Mesele hakkında fazlasıyla şey biliyorlardı.

Aşağı iniş boyunca, durmadan düşünmüştü. DGSE'ye nasıl ulaşabilirdi? Grohm ve Fanny, hiç kuşkusuz, bağımsız bir hücrenin mensubuydular. Merkezi arayıp, GERIC operasyonundan bir yetkiliyle görüşmek istediğini söyleyemezdi. Muhtemelen kimsenin böyle bir operasyonun varlığından haberi yoktu. Durum ilgili kişilerin kulağına ulaşana kadar (eğer ulaşırsa tabii) Emma ölmüş olurdu. Ben ve kendisi de elbette.

Hayır, hücre üyeleriyle bağlantı kurmak gerekiyordu. Tabii hepsi çığ altında kalıp ölmemişse.

İkinciye doğru Peter'in midesi guruldamaya başlasa da üstünde durmadı. Bir önceki günden beri hiçbir şey yememişti.

La Mongie'nin sokaklarında, soğuktan donmuş vaziyette dola-

nırken nihayet ne yapacağına karar verdi. İki sıcak kahve, satın aldığı bir palto ve bir keçeli kalem planını uygulamaya sokması için yeterli olmuştu. Tüm kanıtlarla birlikte, Ben'i bir taksiye bindirip yollamakla işe başladı.

Peter'in, GERIC operasyonundan sorumlu hücrenin burda olup bitenlere karşı kayıtsız kalacağına inanması mümkün değildi. Çünkü olay mahallindeki bütün ajanları sessizliklerini korumaktaydılar.

Birini köye yollayacaklardı kuşkusuz. Başka türlü olamazdı.

Hatta belki de ajan çoktan gelmiş, Stéphane'ın dönüşünü bekliyordu.

İster gelecek, isterse geri dönecek olsun, Lourdes, Pau ya da Tarbes'dan köye ulaşmak için tek bir yol vardı.

Peter bu yolun kenarında beklemeye başladı.

Bir mukavva parçası bulmuş, üzerine büyük harflerle GERIC yazmıştı.

Bu durumda bütün öğleden sonra bekledi.

Başta France Régions 3 olmak üzere, televizyonculara ait minibüslerin geldiğini gördü. Ardından radyocular ve nihayet yazılı basın mensupları boy gösterdi. Kimse, elinde pankartla bekleyen bu zavallı adama en ufak ilgi göstermemişti. Herkesin dikkati, rasathanenin havaya uçması ve tahmini on kadar kişinin ölümü üzerinde toplanmıştı.

Yine de, öğleden sonra saat dörde doğru, elinde not defteri ve bir kalem olan bir adam Peter'in yanına geldi. Adamın yuvarlak çerçeveli bir gözlüğü ve incecik bir suratı vardı, sinirli bir görüntüye sahipti.

– Bu mukavvayı indirmeliydiniz, Profesör DeVonck.

Peter adamın dediğini yapıp, sordu:

– Kimsiniz siz?

– GERIC'in ne anlama geldiğini bilen birisi.

– Bunu kanıtlayın o halde.

– Tepede David Grohm'la birlikte beş gün geçirdiniz. Gaia Teorisi. Yeterli mi?

– DGSE'den bir sorumluyla görüşmek istiyorum.

– Çok küstahsınız profesör.

– Burda, gün ortasında benim hakkımdan gelmeyeceğinizi biliyorum, hele ki diğer ajanlarınızla neler yaşandığını öğrenmeden böyle bir şeye zaten kalkışmazsınız. Dolayısıyla bir sorumluyla konuşmak istiyorum.

– Bu imkânsız.

– Reddemeyecekleri bir teklifim var.

Gözlüğü yuvarlak çerçeveli adam üslup değiştirdi, daha saldırgan bir tavır içine girdi:

– Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?

– *Rainbow Warrior*’dan bu yana en büyük skandalı yaratabilecek kanıtlara sahip kişi. Üstelik inanın bana, bu kişinin yaratabileceği depremin yanında, öbür skandal yanağa kondurulan bir öpücük gibi kalır.

Adam Peter’i süzmekteydi. Açığını yakalamaya çalışıyordu.

– Sırf böyle diyorsunuz diye, size inanacağımı mı düşünüyorsunuz? diye sordu Yuvarlak Gözlük.

Peter cebinden bir fotoğraf çıkardı. Ben gitmeden önce, civardaki tek fotoğrafçıya gidip, hafıza kartındaki fotoğraflardan birini bastırmışlardı.

– Daha yakından bakın, yazıların çok iyi okunduğunu göreceksiniz. GERIC operasyonu arşivlerine ait elimdeki beş ya da altı yüz fotoğraftan sadece biri. Ayrıca Grohm’un *kendi* Gaia teorisini anlattığı bir de ses kaydı var. Hepsi burdan uzakta, güvenli bir yerde, üstelik bu belgeler bu akşam çok sayıda noter ve avukatın eline geçecek; eğer bana, karıma ya da Benjamin Clarin’e bir şey olursa, mühürlenmiş bu kalın zarfı gazetecilere yollamakta bir an bile tereddüt etmeyecekler.

– Onları almak istiyorum.

Peter öne doğru eğilerek, kesin bir üslupla cevap verdi:

– Hayır, hiçbir şey istemiyorsunuz, çünkü elinizden bir şey gelmez. Şimdi durum basit: Siz bizi unutacaksınız; biz de ailecek, bildiklerinizle ve ölümünün ağırlığı altında yaşamaya çalışacağız. Bir gün, çok yaşlandığımda, bu belgeleri yok edeceğim; haleflerinizin bile kaygı duymasına gerek kalmayacak. Mesele yeterince açık mı?

Yuvarlak Gözlük verileri zihnine kaydetmek ve tahlil etmek üzere bir süre durdu.

– Kararları ben almıyorum, dedi.

Tam uzaklaşmak üzereydi ki Peter onu kolundan tuttu, adamın hiç beklemediği bir hareketti bu.

– Son bir şey daha: Karım Fatu Hiva’da ya da o civarlarda bir yerde, onu evime getirmenizi istiyorum.

Adam sertçe kolunu kurtardı.

– Abartıyorsunuz DeVonck. Polis yardım ekibi değiliz biz!

– Karımın başına herhangi bir şey gelirse, hepiniz hapı yuttunuz demektir, hepiniz; anladınız mı beni? Bu yüzden iyi düşünün!

Allan bayılmak üzereydi.

İki gündür uyumamıştı ve bu hasta güruhunu teknesine aldığından beridir kalbi normal ritmine kavuşamamıştı. İntiharın bir çözüm olabileceğini düşünecek noktaya gelmişti. Herifler onu gerçek anlamda gözetim altında tutmuyorlar, dümeni terk etmediği sürece rahat bırakıyorlardı. İstedikleri şey, kendilerinin Tahiti'ye götürülmesiydi. Vakitlerini Carla ve Josie'yle geçiriyorlardı. İlk saatlerde kadınlar avaz avaz bağırıyordu, dayanılmaz bir durumdu bu. Fırtına bile onların iniltilerini bastıramıyordu. Sonra susmuşlardı. Hatta Allan onların ölmüş olabileceğini düşünmüş, ama bir süre sonra kadınlar yine inlemeye başlamışlardı. Aralıklarla tekrar eden bir durumdu bu, her seferinde bu pisliklerden birinin canı eğlenmek istiyordu.

Kendisini tekneden aşağı atıp, iki kadını terk etmeye hakkı var mıydı? Şimdi bile tam anlamıyla canlı sayılmazlardı ya. Bu soy-suzlar onları sağ bırakmazdı, gerçekle yüzleşmek gerekiyordu. Allan onları Fransızca konuşurken duymuştu. İçlerinden biri, sahte evraklar edinebileceklerini, o zamana kadar ortalıkta görünmemelerinin yeterli olacağını, sonra da akıllarına neresi yatıyorsa oraya gidebileceklerini söylüyordu. ortalıkta görünmemek ve geride şahit bırakmamak diye anlamıştı bu konuşmayı Allan.

Ama on dakikadır, umut tekrar baş göstermekteydi.

Beyaz Saç yaklaştı, Almandı ve iyi ya da kötü grubu yönetmekteydi.

– Ee? dedi.

– Çok yaklaşmış olmalıyız, rüzgâr hafiflediğine göre artık iş daha kolay, diye açıklamada bulundu Allan. Şimdi fark ediyorum, budalalık ettim, evet, ama şimdi doğru yoldayız.

Kendisine sille tokat girişilmemesini umarak, mümkün olduğunca yalvaran bir üslupla konuşuyordu, bir evet ya da hayır yüzünden dayak yemeye katlanamazdı artık. Hiç kuşku yok ki onlara epeyi bir zaman kaybettirmişti, ama fırtına ve yaşadığı korku göz önüne alındığında insani bir durumdu bu, en azından bunu anlayabilirlerdi!

Beyaz Saç'ın böğrüne geçirdiğı tekmeyle iki büküm oldu.

– Sana otuz saat vermiştim, bu süreyi altmış saate mi çıkarcaksın? Aklın sıra kurnazı mı oynuyorsun bana?

– Yo, hayır, hayır, size yemin ederim ki...

Bu kez bir tekme de göğsüne yedi. Allan bir tarafının kırıldığını zannetti.

– Sana iyi davrandığımın farkında değilsin; ne taşaklarını kopardım, ne de dilini kestim, daha ne istiyorsun?

Allan parmağıyla kumanda tablosunu işaret etti.

– Bakın, size göstereyim, dedi yüzünü buruşturarak, geceye kalmadan orda olacağız, sizi temin ederim!

Artık ağlıyordu.

Beyaz Saç tiksiniş halde başını iki yana salladı.

– Eğer bana yalan söylüyorsan sana benzin içirip kibriti çakaçağım. Tanyeri ağarmadan karayı görmem için dua et.

Allan, onun uzaklaşmasını bekledi ve radarı tekrar çalıştırdı.

Radardan gelen ses hâlâ yükselmektedir, hatta şimdi Allan sesin üstlerine çullanmakta olduğunu bile söyleyebilirdi.

Yardım ekipleri. Onlara ulaşana kadar dayanmak lazım.

Bir saat sonra, ufukta bir donanma gemisi görüldü ve katillerden biri onu fark edene kadar dolu dolu bir on beş dakika geçti.

– Lanet olsun! Ordunun kucağına düştük!

Beyaz Saç koşup geldi.

– Onlara sen mi haber verdin?

– Yo, hayır, dedi yalvarırcasına Allan. Benim bu işle hiçbir alakam yok. Normal davranırsak, bize dikkat etmeden geçip giderler!

Söylediklerinin tek kelimesine inanmıyordu. Aslında tam tersini umut etmekteydi.

Beyaz Saç başka bir şey söylemedi, ama gözlerinde yavaş ve acılı bir ölüm vaadi belirdi, Allan bundan emindi.

Korvet onların hizasına kadar geldi.

Bir hoparlör bangır bangır bağırmaya başladı: “Brasya edin ve gelen filikayı karşılamak için hazırlanın.” Duyuru defalarca tekrarlandı.

– Eğer dediklerini yapmazsak iş çığırından çıkar, diye uyardı

Allan, umutla dehşet arasında gidip gelmekten sinirleri harap olmuştu.

Irz düşmanlarından üçü buna karşı çıktı, Beyaz Saç müdahale ederek onları susturdu:

– Eğer kaçmaya kalkarsak, bizi durdurmakta en ufak zorluk çekmezler, sersemler sürüsü! Tercih şansımız yok! Bu durumda sen aşağı inip karıları saklıyorsun, öyle tedbir al ki sesleri hiçbir şekilde duyulmasın. (Allan'a doğru döndü.) Sana gelince, serçe-parmağını bile oynatırsan, yapmam gereken son şey bu olsa bile, seni boğazlarım.

Allan, tevekkül göstererek yelkenlisini durdurdu.

Korvet üç yüz metre mesafede stop etti.

– Neden bu kadar uzaktalar? diye sordu saldırganlardan biri.

– Bilmiyorum, diye mırıldandı Allan, açık yüreklilikle.

Kafasını en çok meşgul eden şey, geminin güvertesinde hiçbir hareketliliğin olmamasıydı; ortalıkta hiçbir filika yoktu, kimse onların teknesine yanaşmaya hazır gibi görünmüyordu.

Aniden, öndeki zırhlı top kuleleri onlara doğru dönmeye başladı.

Allan korkunç bir önseziye kapıldı.

Altı top, siyah ağızlarını onun üstüne doğrulttu.

Allan'ın son gördüğü şey, bu ağızlardan çıkan devasa alevler olmuştu.

Peter Emma'yı Villacoublay Hava Üssü'nde karşıladı. Emma uçaktan indiğinde tanınmaz haldeydi; beti benzi solmuş, gözlerinde incinmiş bir ifadeyle, Peter'in kollarına atılarak kendini saldı. Sağ kolundaki kırık tahtasına rağmen, Peter, içine sokacakmış gibi sımsıkı sarıldı Emma'ya. Kalbini, sıcaklığını hissetmek, onu sevdiğini söylemek ve yüz yüze geldiği bütün dehşeti ona unutturmak istiyordu.

Karısının gözlerinin buğulandığını hissetti.

Emma'nın yanında iki çocuk vardı, bir oğlan ve bir askerin ittiği tekerlekli sandalyede oturan bir kız.

– Seni Mathilde ve Olivier'yle tanıştırayım, dedi Emma, gözlerini silerek.

Peter, onlara merhaba demek için çömeldi. Mathilde çok solgundu, başının üstünde asılı duran bir serum şişesi vardı.

– Askeri doktorlar onunla ilgilendiler, diye açıkladı Emma. Vücudunda iki kötü yara var ve her gün bakım yapılması gerekecek, ama düzelecek, öyle değil mi Mathilde?

Küçük kız başını salladı, yüzünde gölgeli bir gülümseme belirdi. Olivier Emma'nın elini tuttu.

– Ve işte benim kurtarıcım.

– Merhaba kurtarıcı, dedi Peter.

Oğlan cevap vermedi, kaygılı bir bakış attı Emma'ya.

– Zamana ihtiyacı olacak, dedi Emma, çok alçak bir sesle.

– Hepimizin zamana ihtiyacı olacak.

Sivil bir adam onlara yaklaştı, Peter'i oraya getiren kişiydi bu.

– Bir araba, sizi evinize götürmek üzere bekliyor, dedi.

– Unutmayın, diye uyardı Peter, en ufak sorunda zarflar gerekli yerlere gidecek.

– Bir anlaşma yaptık.

– Sizden istediğim bir şey var, diye araya girdi Emma. Yanımdaki çocuklarla ilgili; söylediklerine göre aile fertlerinin hepsi Fatu Hiva'daymış. Bu konuda bilgi edineceğim, ama eğer bu bilgi doğruysa, resmi olarak onları evlat edinebilmemiz için ne gerekiyorsa yapmanızı istiyorum.

– Emin olmadığım bir şey var ki...

– Bu sizin yararınıza olur, diye ekledi Emma. Yaşadıkları sarsıntıları atlatmaları için onları sevgiyle sarıp sarmalayabilirsiniz, böylece siz de tedirginlik veren iki yetimin sorumluluğundan kurtulmuş olursunuz.

Adam sonunda razı oldu.

– Ne yapabileceğime bakarım.

– Peki ya Grohm'un araştırmaları? diye sordu Emma. Vazgeçecek misiniz onlardan?

– Bu konuda kaygılanmanıza gerek yok.

– Ya söyledikleri doğru idiyse? Yöntemleri vahşiydi, ama en azından onun teorisini kamuoyuna açıklarsanız, farklı yerlerde oluşabilecek araştırma gruplarının insan genetiğini incelemesine ve belki de bu içgüdüleri kavrayıp dizginleyebilmesine fırsat vermiş olursunuz!

– Milli güvenlik bizim işimiz, siz kendi işinize bakın, böylece her şey yolunda gider.

– Söz ettiğimiz şey, insanlığın geleceği.

– Her şeyi unutmanız kaydıyla sizi rahat bırakacağımız konusunda üstlerimden teminat aldığımı hatırlatırım.

Peter tasdik etti:

– Size söz verdim: Tam bir hafıza kaybı içinde olacağız.

Adam Peter'e, bu konuda herkesin hemfikir olması gerektiğini belirtmek ister gibi Emma'yı inceledi. Onları arabaya kadar geçirerek, Peter'e kartını uzattı:

– Adım Fabien, bilmeniz gereken tek şey bu. Gerekli durumlar için bir telefon numarası veriyorum size, buraya mesaj bırakabilirsiniz, gerçekten gerekliyse sizinle temas kurarım. Ama bana kalırsa, bütün bu mesele kapandı ve birbirimizi bir daha görmemize gerek yok.

Araba uzaklaştığında, Peter karısını kollarına aldı. Emma, tek kelime etmeden, akıp giden manzarayı seyretmekteydi.

– Bitti artık, evimize dönüyoruz, dedi Peter, onu alnından öperek.

– Vicdanımızı satın aldılar, diye mırıldandı Emma.

Aynı şekilde Peter de çok alçak bir sesle cevap verdi, sesi heyecan doluydu:

- Tercih şansım yoktu.
- Biliyorum.

Emma onun elini tutup kendisine bastırdı.

Doktor David Grohm'un görev günlüğünden

Avcı içgüdüğü, insanoğlunda sadece uykuya yatmıştır. Ara ara davranışlarda bazı çıkışlar, anlık, şiddetli uyanışlar meydana gelse de, medenileştikimizden bu yana bu içgüdüün tam anlamıyla uyandığını henüz hiç görmedik. Ama yakındır. Son yüzyılda şiddetin zincirlerinden boşanması (İki dünya savaşı bunun başlangıcı mıydı? Gezegen üzerinde kuşaklar ve kuşaklar boyunca savaşçı ve korkunç bir esintinin hüküm sürmesine yol açan bu boyutlardaki kıyımları insanlık hiç yaşamamıştı) ve seri katil sayısının katlanarak artışı, en aşagılık içgüdüümüzün kış uykusundan tam anlamıyla sıyrılmakta olduğunu düşündürüyor bana. Ve çok uzun bir süreyi uykuda geçiren her şey gibi, çok aç ve güçlü.

Şiddet, dünyanın dört bir yanına yayılmış bir etken olduğunda, olay tam anlamıyla patlak verecek. Ve bunun tümüyle biyolojik bir nedeni var.

Çünkü insan bu saldırganlığa alışacak, hatta alışmaya başladı bile, üstelik değişim göstermek zorunda kalacak, çünkü şiddet şiddeti doğurur, insanın sonunda köşeye kısılp kalma ve yok olma tehlikesini göze alarak, şiddetten her zaman kaçması mümkün değildir. (Doktor Emmanuel DeVonck'un, Neandertal'in yok oluşu üzerine verdiği ve benim de katıldığım konferansta söylediği bu değil miydi?) Bazı insanlar özellikle savaşçı bir nitelik arz etmiyor olsa da, insanlık bir azınlığın saldırısı altında ya duruma uyum sağlamak ya da yok olup gitmek zorunda kalacaktır; kişisel güvenliğimizi güçlendirmek adına evrimsel bir cevap olarak, saldırganlık yüzdemiz kaçınılmaz olarak artacaktır.

Ve bu aktarılır bir özellik haline gelecektir. Üstelik sadece sözel yollarla ve eğitim aracılığıyla olmayıp, bir an gelecek, bizzat organizmanın kendisi, türün devamını sağladığı için müspet olarak kabul edilen bu davranış değişimlerini özümseyecektir. Çünkü davranışla-

rın genlerle aktarıldığını biliyoruz. Bunun için, doğdukları nehirlerde akıntıya karşı yüzen sombalıklarına ya da göç eden kuşlara bakmak yeter; tek başlarıyken de, “bir eğitim almamış” olsalar bile, doğuştan gelen bir durumdur bu. Bir türün tekrarlanan davranışı, eğer bu davranış o türün devanunu sağlıyorsa, sahip olduğumuz aktarılabilir yegâne veri tabanı olan DNA’ya kaydedilir sonunda.

Kuşaklar boyunca giderek, avcı içgüdüsünün yükselişi, türümüzün bazı üyelerinin genetik havuzuna dahil olan, uyumsal bir kural haline gelecektir. Ve doğal seçim görevini yapacak, bilinen mekanizmalarını işletecektir: Üst bir yapılanma, hayatın devamı için savaşta zaferi beraberinde getirir. Bütün canlı organizmalar gibi insanlık da değişim geçirecek, direnmek için bu yeni genleri mümkün olduğunca bünyesine dahil edecektir.

Böylece hepimiz, uyanan bu saldırganlık içgüdülerıyla ve bu içgüdülerini kullanma inkânıyla donanmış olacağız.

Aşırı şiddet içeren bir davranışın gelişmesinin, bizim eğitilmiş zihinlerimizin bugün kabul edebileceği gibi bir “gerileme” olmayacağını, ama bizi yaratan doğanın kanunlarına göre bir ilerleme sayılacağını saptamak sonuç olarak hayli ironiktir.

Ve bu anlamda, bu sürecin önünü almamız imkânsızdır.

Sekiz ay sonra, Peter, akşamın ılık havasından yararlanmak için dışarı çıktı.

Yazı geçirmek için köyde bir kır evi kiralamışlardı. Yaşanan felaketten sonra ailecek ilk uzun tatilleriydi bu. Aile genişlemişti.

Peter yıldızları seyrederek gerindi.

Arkasında açılan kapıdan, şakalaşan çocukların haykırıları duyuldu. Mathilde ve Olivier yeni yuvalarına, yeni hayatlarına çabucak alışmışlardı. Peter'in tepkisinden korktuğu Zach bile onların uyum sağlamasını kolaylaştırmaya çalışmıştı. Sanki iki çocuk bir iyilik halesi yaymaktaydı etraflarına. Olivier, kız kardeşine oranla daha fazla güçlük çekiyordu; az konuşuyor, yalnızlığı tercih ediyordu. Hâlâ kâbus görmeye devam ediyordu, gelişinden kısa bir süre sonra yatağına işemeye başlamıştı.

Ama Peter güvenini koruyordu. Mizacı böyleydi. Olivier, hayatın önünü tıkadığı, onu yeraltına inmek zorunda bırakan bir akarsuydu. Ama suyu kurumamış ve gür, diyordu durmadan Peter kendi kendine. Yüzeyi delmesi için ona yardımcı olmak yeterliydi, bu su er geç yeryüzüne çıkacaktı.

Emma gelip Peter'e sokuldu.

– Sükûnet ihtiyacı ha? diye tahmin yürüttü.

– Hazım için gezinti isteği. Bana katılır mısın?

Emma'nın elini tuttu, ormanın kıyısındaki küçük göle yaklaştılar.

Yakınlarda bir baykuş öttü.

Gökyüzünde parıldayan binlerce beyaz nokta suyun yüzeyinde yansımaktaydı.

– Harika, diye mırıldandı Peter.

– Yeryüzü bize huzur anları sunduğunda.

– Bütün bunlar üzerinde az kafa patlatmadım, dedi Peter, cebinden bir USB anahtarı çıkararak.

– Nedir bu?

– Grohm'un bütün arşivlerinin ve tanıklığının bulunduğu son kopya.

– Noterlerde zarf yok demek artık? dedi Emma, durumu kavrayarak.

– Hiç olmadı ki.

Peter doğayı hayranlıkla seyrettikten sonra, sevgiyle karısına baktı.

– Kafanda ne var? diye sordu Emma.

– Eğer bu gezegen bizden kurtulmaya karar verdiyse, umacak fazla bir şey yok demektir.

Kocasının sıcaklığıyla huzur bulan Emma, daha iyimser göründü:

– Belki de bizim direncimizi küçümsedi.

– İşte bu nedenle kötülük içerden de geliyor. İçgüdülerimize, giderek artan bu yok etme itkilerine karşı gün gelecek elimiz kolumuz bağlı kalacağız.

– Bu yüzden de araştırmalara son vermediler, bundan eminim. Grohm'un yerine bir başkası geldi ve işe tekrar koyuldular, umarım ki bu sefer farklı bir yol izlerler.

– Kendi genlerimize karşı bir şey yapılabileceğine inanıyor musun gerçekten?

– Araştırma umut demektir. Grohm'un çalışmalarının bu yüzden kamuoyuna duyurulmasını istiyordum ya. El ele verirsek, bunu başarabiliriz belki.

– Hayır, bir türün genetiğini yoğurup yeni bir kalıba dökmeye çalışabilirsin, hayat bundan daha güçlü. Haklarını tekrar elde etmek için daima bir yol bulur.Yeryüzü'nün tam da bize vermekte olduğu ders bu.

Peter USB anahtarını elinde tarttı. Sonra suyun kenarına yaklaşarak anahtarı atmaya yeltendi. Emma onun hareketine müdahale etti:

– Çocuklarımızı bir umuttan mahrum mu bırakmak istiyorsun?

– Onlar için masumiyeti biraz daha korumak istiyorum.

– Ama bu anahtardakiler birçok şeyi değiştirebilir.

– Bu sadece bir hayal. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğiz, böyle yazılmış, durumu kabullenmeliyiz.

– Kutsal kitaplardan alıntı mı yapıyorsun şimdi de? diye işi şakaya vurdu karısı, sesi aynı anda hem ciddi hem de yumuşak bir tını taşıyordu.

– Genlerimize yazılmış bu. Ama dinsel Kıyamet'i düşününce, en başından beri, ta en derinlerimizde, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz aslında.

Emma elini kocasının avcuna götürüp, anahtarı kavradı.

– Gel, dedi, bu Yeryüzü'nün bize hiç anlatmamış olduğu en güzel hikâyeyi anlatmak istiyorum sana. Beni dinledikten sonra, tercihini yaparsın.

Onu otların üstüne sürükleyerek, ayın altında yere yatırdı.

– Bu hikâyede kelimelere yer yok. Bir his hikâyesi bu. İçgüdü hikâyesi.

Ve soyunmaya başladı.

Sonsöz

Lauren DuBreuil, Paris'teki Doğu Garı'nın salonunu boydan boya kat etti.

Geç bir saatti, hâlâ orda bulunan birkaç yolcu, evlerine dönmek üzere telaş içinde metroya ya da taksi durağına ulaşmak için hareket ediyorlardı. Lauren, temas kuracağı kişinin gazete okuyarak kendisini beklemekte olduğu banka yaklaşırken, yol süpürücü bir araç son hızla önünden geçti.

Banka oturdu ve adamın dizine küçük beyaz bir zarf bıraktı.

– Hepsi burda, dedi. Kocamın bütün dosyalarını kopyaladım.

– Harika. Böylece DGSE'yle eşit koşullara sahip olacağız. Bir şeyin farkına vardı mı?

– Hayır, temkinliyimdir, merak etme.

– DGSE her şeyi temizledi, bir yerlerde herhangi bir şey kaldı mı acaba?

– Hiçbir şey kalmadı. Bir grup kobay adadan kaçmıştı, ama uydu fotoğraflarını incelerken bunun farkına vardılar, neyse ki adamlar doğanın içinde kaybolmadan fark edildi durum. Fotoğrafların zaman sırası sayesinde, onların güzergâhları ve bulundukları nokta tespit edilebildi; bir yelkenliyi rehin almışlardı, tekne imha edildi.

– Kökten çözüm. DuBreuil'ün yöntemlerini bilirim. Peki Grohm'un çalışmalarının sürdürülmeyeceğinden emin misiniz?

– Eminim. Bütün operasyonu kocam finanse ediyordu, ödeme-yi durdurma kararı aldı. Notlarma, “Boşa kürek çekmek” diye yazmış, okursunuz.

– İyi iş.

– BND memnun mu şimdi? diye sordu Lauren DuBreuil, alaycı bir acılıkla.

– Meseleye böyle bakmayın Lauren, bizi iyi oyuna getirdiklerini hatırlatırım. Yardımımızı istemeye gelince güçlüler, ama bilgileri paylaşmak söz konusu olduğunda kendilerini unutturmayı biliyorlar! Milli güvenlikmiş, kıçım anlatınsınlar! Ordu, Grohm'un şiddet konusundaki çalışmalarını askeri alanda uygulayabilmeyi umuyordu mesela! İş buna gelince, paylaşmaya yanaşmıyorlar...

– Pekâlâ, ben gidebilir miyim artık?

Adam muhatabına şöyle bir göz attı.

– Nasıl hissediyorsunuz kendinizi? Sizi gergin görüyorum.

– İyiyim. Rahat bir hayatım var, bir sürü insan benim yerimde olmak için can atardı.

– Bir sürü insan mı? Sevmedikleri biriyle yaşamak için mi?

– Artık François DuBreuil'ü herkesten iyi tanıyorum. Küçük sırlarını, dalaverelerini ve dolaplarına yığdığı cesetleri biliyorum. Başlangıçta beni tiksindiriyordu. Ama mesleğinde ne kadar acımasız olursa olsun, insanlığını koruyor. Ve bir insanın yanında uzun süre yaşadığınızda, ondan bütünüyle nefret edemiyorsunuz. Hatta ona bağlandığımı bile söyleyebilirim.

– Empatiye fazla gömülmemeye çalışın. Günün birinde, meseleyi halletmek amacıyla çekip gitmeniz istenebilir.

– Meseleyi halletmek mi? İfade biçimi olarak epeyce kaba. Benden daha fazlasını istemeyin, ondan bir kızım var, size hatırlatırım. Ona bağlanmam sizin işinize çok yaradı ama, öyle değil mi?

– Bizim demelisiniz. *Bizim* işimize çok yaradı. Hangi taraftan olduğunuzu unutmayın Lauren. “Kocam” demeyi de bırakın artık, mesafeyi korumak için iyi bir başlangıç olur.

Lauren kahkahayı bastı:

– Günün birinde, sizinki gibi gizli servislerin, kendi ajanlarının bile insan olarak kaldığını hatırlaması gerekecek.

Ayağa kalkıp, başka hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Adam zarfı ceketinin iç cebine yerleştirdi ve gazetesini katlayarak bankın üzerine bıraktı. Artık tek yapması gereken, Berlin'e dönüp her şeyi güvence altına almaktı. Bilgi, daima bilgi toplamak gerekiyordu, sona ermiş bir operasyonla bile ilgili olsa bu böyleydi; düşman ne biliyorsa sen de o kadar bilmeliydin. Güç dengesi burda yatıyordu.

Kendileri için bu dosyalar diplomatik notalar üzerindeki isimlerden ibaret olsa da, siyasetçiler, Avrupalı “müdekkikleri”nden hizmet almak amacıyla er geç bunları gerektiği gibi kullanmayı bileceklerdi.

Adam garın önündeki avluya çıktı, oteli tam karşıdaydı. Etraf-

taki tek tük insan ona dikkat etmeden geçip gitmekteydi.

İnsanların işte bu halini seviyorum! diye düşündü. *Sadece burunlarının dibini görürlerken. Yürüdüğünüz zemine bakmaya devam edin. Çok daha yukarılardaki pisliği biz temizleriz.*

Yolun karşısına geçti, alının hafifçe terlediğini hissetti.

Gece yarısını geçti, ama hâlâ dayanılmaz bir sıcak var! Sağlıksız bir şey bu...

Kaldırımında, ışıktandırılmış büyük bir reklam panosu çıktı karşısına. Gözlerine siyah bir maske geçirmiş, hırsıza benzeyen biri, elinde tuttuğu son derece sevimli pelüş ayıcığı bir silahla tehdit ediyordu. İlanda kocaman harflerle şöyle yazmaktaydı: “Ayıcığını kurtarmak istiyorsan DANOS ye!”

Adam sloganı çok yerinde bulup sırtıttı.

Böylesi bir numarayla, diye düşündü, çocukların kâbus görmekten kurtulmaları ne mümkün.

MAXIME CHATTAM

DK
DOĞAN
KITAP

GAİA TEORİSİ

Avrupa Komisyonu yetkilileri çok önemli, son derece gizli bir meselenin çözümünü için sizin yardımınızı istedi.

Karınız hiç tanımadığınız bir adamla birlikte dünyanın öbür ucundaki bir adaya gönderildi ve onlardan hiçbir haber alamıyorsunuz.

Korkunç bir fırtına yüzünden bir dağın zirvesinde, gizemli bilimsel olayların ortasında mahsur kaldınız.

Bu arada son elli yılda seri katillerin sayısı on kat arttı.

Ve şiddet kapıda...

Hâlâ korkmuyor musunuz?

Korksanız iyi olur...

"Eğer Maxime Chattam bir içki olsaydı Musso-Grangé kokteyli olurdu.
Çarpıcı bir karışım."

Le Point, Julie Malaure

1976'da Fransa'da doğdu. Lise yıllarında tiyatro eğitimi aldı.

Amacı, çocukluğunun roman kahramanlarını oynamaktı.

Üniversitede küçük rollere çıktı. Öykülerini gören tiyatro oyuncusu Pierre Hatet'nin yönlendirmesiyle yazarlığa başladı.

Aldığı kriminoloji eğitiminin ardından, yayınevimizde de basılan ilk romanı *Kötü Ruh'u* yayımladı. Büyük ilgi gördü. Günümüz korku-gerilim polisiyesinin en önemli isimleri arasında gösterilen Chattam'ın *Kara Büyü* (2006), *Karanlığın Soluğu* (2007), *Zamanın Kanı* (2008), *Kaosun Sırları* (2008) adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

ISBN 978-605-111-292-3

Sertifika No: 11940